ROBIN COOK

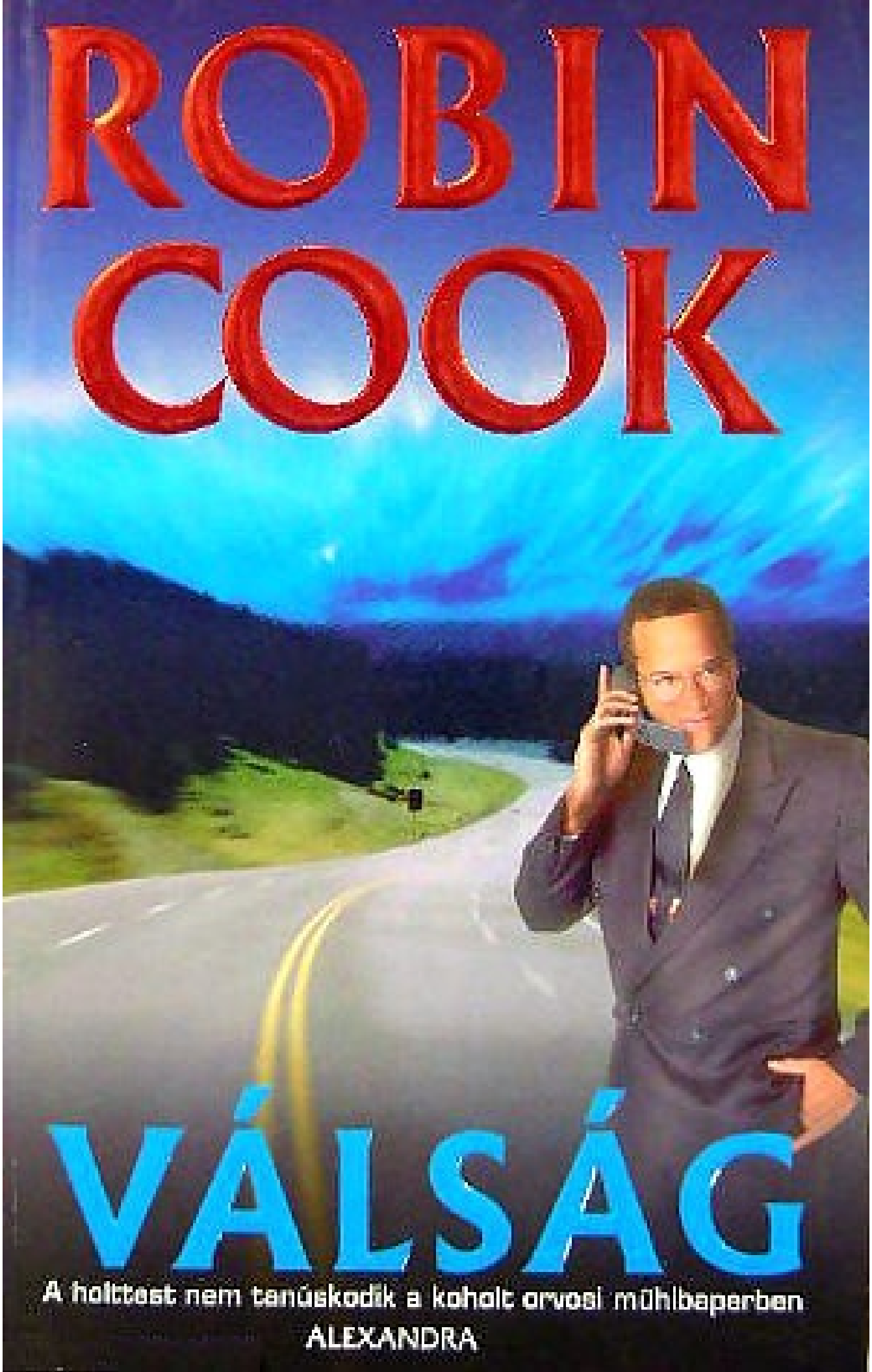

VÁLSÁG

A holttest nem tanúskodik a koholt orvosi mühlbeperben

ALEXANDRA

Robin Cook

Válság

ALEXANDRA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Robin Cook: Crisis
G. P. Putnam's Sons, 2006
Published by the Penguin Group
375 Hudson Street, New York, NY 10014

Copyright © Robin Cook, 2006

Fordította: Fazekas István

Hungarian translation © Fazekas István

Minden jog fenntartva

ISBN 963 370 035 3

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója
7630 Pécs, Üszögi–kiserdő u. 1.
Telefon: (72) 777–000
e–mail: info@alexandra.hu www.alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Simonits Mária
A borítót Streicher András (Art–is Stúdió) tervezte
Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető Bördős János igazgató

Tartalom

Előszó
Első
Második
Harmadik
Negyedik
Ötödik
Hatodik
Hetedik
Nyolcadik
Kilencedik
Tizedik
Tizenegyedik
Tizenkettedik
Tizenharmadik
Tizennegyedik
Tizenötödik
Tizenhatodik
Tizenhetedik
Tizennyolcadik
Tizenkilencedik
Huszadik
Huszonegyedik

Huszonkettedik
Huszonharmadik
Huszonnegyedik
Epilógus

Előszó

2005. szeptember 8.

Az ősz csodálatos évszak még akkor is, ha gyakran a közelgő halál és haldoklás metaforájaként használják. Ereje és színorgiája sehol sem annyira szembetűnő, mint az Egyesült Államok északkeleti vidékein. Szeptember elején még a New England–i nyár fülledt, párás forróságát is felváltják a hűvöskés, tiszta, derült napok, a száraz levegő és az azúrkék égbolt. 2005. szeptember 8–án is így történt. Maine–től New Jersey–ig egyetlen felhőcske sem zavarta meg a hatalmas kékséget, s Boston belvárosának macskaköves utcáitól New York City betonhálójáig mindenütt kellemes, 25 °C–os hőmérséklet uralkodott.

A nap már a végéhez közeledett, amikor a sors úgy hozta, hogy két orvos ebben a két városban egyszerre nyúlt kelletlenül az övére csíptetett, megszólaló telefonja után. Egyik sem örült túlságosan az alkalmatlankodásnak. Mindketten attól tartottak, hogy a dallamos csengőhang valami olyan problémának az előhírnöke, amely szakmájukkal kapcsolatos, és jelenlétüket igényli. Egyiküknek sem hiányzott ez a rosszkor jött hívás, hiszen mindketten kellemesnek ígérkező esti programra számítottak.

Az orvosok előérzete, sajnos, beigazolódott, hiszen a bostoni hívás egy hirtelen támadt mellkasi fájdalomtól, nagy gyengeségtől és nehéz légzéstől éppen halni készülő páciens otthonából érkezett. A New York–i telefon pedig egy olyan személlyel volt kapcsolatos, aki – igaz, nem régóta – már biztosan halott volt. Mindkét eset sürgős tennivalót jelentett az orvosok számára, így saját programjaikat is féke kellett tenniük egy időre. Azt viszont nem tudták az orvosok, és nem is tudhatták, hogy az egyik hívás az események olyan láncolatát

fogja elindítani, amely mindkettőjükre komoly hatással lesz, mindkettejüket veszélybe sodorja, esküdt ellenségekké teszi őket, a másik hívás pedig végül is más fordulatot ad az elsőnek!

BOSTON, MASSACHUSETTS

Este 7 óra. 10 perc

Dr. Craig Bowman néhány pillanatig ernyedten lógatta a karját, hogy enyhüljön kissé az alkarjában támadt fájdalom. A gardróbszekrény ajtajának belsején lévő tükör előtt állt, és éppen fekete csokornyakkendőjének megkötésével kínlódott. Életében ha fél tucatszor húzott magára szmokingot; első alkalommal a középiskolai szalagavatóján, utoljára pedig a saját esküvőjén, s minden korábbi alkalommal megelégedett azzal, hogy egy, a bérelt szmokinggal együtt járó, előre megkötött nyakkendőt csíptessen a gallérjába. Most, saját újjászületése alkalmával viszont, valami valódi dolgot akart. Vásárolt magának egy vadonatúj szmokingot, s ehhez nem akart előre megkötött csokornyakkendőt viselni. A problémát csak az jelentette, hogy tulajdonképpen nem is tudta, hogyan kell megkötni, az eladótól pedig restellte megkérdezni. Akkor nem is izgatta túlságosan a dolog, mert azzal nyugtatta magát, hogy ez a művelet is minden bizonnyal egy cipőfűző megkötéséhez hasonlít.

Elképzelése, sajnálatos módon, nem vált be, az ügy sokkal bonyolultabbnak bizonyult, és már jó tíz perce bajlódott ezzel az istenverte holmival. Szerencsére Leona, nemrégiben felvett és

dinamikus titkárnője, aki egyben új partnere szerepét is betöltötte, éppen sminkjével volt elfoglalva a fürdőszobában. Végső esetben majd tőle kérdezi meg, tudja–e, hogyan kell megkötni. Craig viszont valójában ezt sem szívesen tette volna. Nemrég fűződött szorosabbra a kapcsolatuk, s Craig jobban szerette volna, ha a lány megőrzi kifinomult ízlésébe és szakértelmébe vetett hitét, különben egy ideig hallgathatná a megjegyzéseit. A nála dolgozó idősebb asszisztensnő szavával élve Leona egy kicsit „szájalós” volt. A tapintat nem tartozott az erősségei közé.

Craig egy gyors pillantást vetett Leona felé. A fürdőszoba ajtaja tárva–nyitva volt, bent a lány a sminkjével bíbelődött, és Craig csak a huszonhárom éves lány fényes, rózsaszín selyemkreppbe bújtatott, gömbölyded fenekét látta. Lábujjhegyen állt, s a mosdó fölött egészen közel hajolt a tükörhöz. Craig arcán egy pillanatra önelégült mosoly futott át, amikor eszébe jutott, hogy ma este majd egymás mellett haladnak a Koncertterem széksorai között, hiszen ezért is csípték ki ennyire magukat. Leona „szájalását” „mutatóssága” ellensúlyozta, mely most még feltűnőbb volt a Neiman Marcusnál együtt vásárolt,, mélyen kivágott estélyi ruhában. Biztos volt benne, hogy sokan utána fordulnak, s ő is besöpörhet néhány irigy pillantást a korosztályához tartozó, negyvenöt éves férfiaktól. Craig azonnal rájött, hogy ezek az érzések – enyhén szólva is – meglehetősen gyerekesek, de azóta nem találkozott velük, hogy először vett fel szmokingot, és most évezni is akarta a helyzetet.

Craig arcáról egy pillanatra lefagyott a mosoly, amikor eszébe jutott, hogy valamelyik barátja vagy felesége barátai közül valaki szintén ott lehet majd a hallgatóság soraiban. Egyáltalán nem állt szándékában, hogy bárkit is megsértsen vagy érzéseiben megbántson. Mindenesetre nem tartotta valószínűnek, hogy ismerősökkel találkozik, hiszen feleségével soha nem jártak hangversenyre, és a hozzá hasonló, túlhajszolt orvosokból álló, szűk körű társasága sem túlzottan látogatta az ilyen helyeket. Kihasználta

az előnyét annak, hogy a város kulturális lehetőségei, az orvosi gyakorlat által megkövetelt időbeosztás miatt, nem képezték részét sajátos zöldövezeti életstílusuknak.

Craig már hat hónapja külön élt Alexistől, így nem volt abban semmi rendkívüli, hogy társaságot talált magának. Az életkomák sem tulajdonított jelentőséget. Amíg egy felnőtt, gondolkodó, főiskolás évei után lévő nővel tölti az idejét, addig ennek nincs jelentősége. Végtére is új keletű, aktív életstílusa mellett előbb vagy utóbb úgyis megtörténik, hogy találkozik valakivel valakinek a társaságában. Azonkívül, hogy gyakran járt hangversenyre, még egy újonnan épült edzőteremnek is rendszeres látogatója lett, színházba járt, balettelőadásokat nézett, s néhány olyan társadalmi tevékenységben és összejövetelen is részt vett, amely hozzátartozott egy világváros műveltebb rétegének mindennapi életéhez. Mivel Alexis kezdettől fogva következetesen elzárkózott az új személyiségével való együttműködéstől, most úgy érezte, jogosan szegődik annak társaságába, akiébe csak akar. Nem akarta hagyni, hogy megakadályozzák abban, hogy olyan személyiséggé váljon, amilyenné válni szeretett volna. Még a Szépművészeti Múzeum baráti köréhez is hozzácsapódott, s már várta is egy kiállítás megnyitóját, holott eddig még nem vett részt ilyesmin. Orvossá – különösen a lehető legjobb orvossá – válásának fáradságos és elszigetelt erőfeszítései során le kellett mondania a hasonló kulturális tevékenységek jelentette élvezetekről, ami egyben azzal is járt, hogy felnőtt életéből tíz évig csak alvás ürügyén volt távol a kórháztól. Amikor aztán rátette a közmondásos, utolsó zsindelyt is az épületre, akkor – sajnos, a családi élet jelentős részét is beleértve – még kevesebb ideje maradt személyes kedvteléseire. Az intellektuálisan provinciális, őstípusú munkamegszállottá vált, akinek a pácienseken kívül semmire sem volt ideje. Mindez viszont megváltozóban volt, a sajnálatot és a – főként családi problémákból fakadó – bűntudatot egy időre félre kellett tenni. Az új Dr. Craig

Bowmannek maga mögött kellett hagynia az állandó hiányérzetet okozó, kultúrától mentes, mindennapi életstílust. Tisztában volt azzal is, hogy sokan ezt az állapotot a korosodással együtt járó válságnak nevezik, de ő másképpen fogalmazta meg a helyzetet. Újjászületésnek, pontosabban ébredésnek nevezte.

Az elmúlt évek során Craig elkötelezettjévé – sőt, megszállottjává – vált annak az elképzelésnek, hogy érdekesebb, boldogabb, teljesebb személyiséggé és ebből fakadóan még jobb orvossá is váljon. Városi lakásában lévő íróasztalán halmokban álltak a különböző egyetemek – a Harvardot is beleértve – tájékoztatói és kiadványai. Humán témákban szeretett volna kurzusokat hallgatni, csupán egy–két félévet, hogy pótolja az elmulasztottakat. És ami a legfontosabb, szeretett volna visszatérni imádott kutatási témájához, amely orvosi praxisának megindulásával teljesen a feledés homályába merült. Az orvosi egyetemen megtérülő befektetésnek látszó aprómunkák elvégzése az izom– és idegsejtek nátriumcsatornáit tanulmányozó professzora számára s a tudományos munka, idővel, amikor kutatói minősítést kapott, szenvedélyévé vált. Orvostanhallgató és gyakornok korában Craig még társszerzője is volt néhány tudományos értekezésnek. Most ismét visszatért ehhez a munkához, hetente két délutánt töltött a laboratóriumban, és imádta ezt a tevékenységet. Leona reneszánsz embernek nevezte, s ő – bár tisztában volt azzal, hogy ez még korai – úgy vélte, hogy néhány év erőfeszítései után közel is kerül ahhoz, hogy kiérdemelje ezt a minősítést.

Átváltozásának eredete meglehetősen váratlan volt, s magára Craigre is a meglepetés erejével hatott. Az elmúlt év során – és fogékonyságának köszönhetően – szakmai élete és praxisa drámai módon megváltozott, ami azzal a kettős eredménnyel járt, hogy egyrészt jövedelme is jelentősen megemelkedett, másrészt a munkája is nagyobb kielégülést jelentett számára. Hirtelen lehetségessé vált, hogy olyan orvoslást folytasson, amilyet az

egyetemen tanult, és a betegek érdekei háttérbe szorítsák biztosítóik bonyolult és titokzatos szabályait. Craig most már egy órát is el tudott tölteni a betegével, ha annak szüksége volt rá. Ez is az ő döntésétől függött. Egy csapásra kikerült a növekvő költségek és a visszatérítés elmaradása jelentette vasmarok szorításából, ami arra kényszerítette, hogy egyre több pácienst zsúfoljon be amúgy is hajszás mindennapjaiba. A kifizetések teljesítéséért már nem kellett állandó harcot vívnia a biztosítótársaság orvosilag gyakran teljesen képzetlen alkalmazottaival. Ha a beteg érdekei úgy kívánták, már házhoz is kijárt, ami korábbi életében elképzelhetetlen lett volna.

A változás álmai valóra válását jelentette. Amikor az ajánlat megfelelő csatornákon keresztül eljutott hozzá, akkor azt mondta jövendő jótevőjének, immár társának, hogy még gondolkodnia kell a javaslaton. Hogyan is lehetett olyan ostoba, hogy nem mondott azonnal igent? Mi történt volna, ha elmulasztja ezt a lehetőséget? Minden jobbra fordult, kivéve az otthoni helyzetet, de ennek gyökerei oda nyúltak vissza, hogy korábban nagyon el volt foglalva saját szakmai fejlődésével és előmenetelével. Ez, végső soron, az ő hibája volt, s ezt készséggel el is ismerte. Hagyta, hogy orvosi praxisának követelményei diktáljanak, és korlátozzák az életét. Most már viszont messze volt a fuldoklástól, sőt – ha erre lesz elég ideje – családi életének rendezésére is lehetőséget látott. Talán Alexist is meg lehet győzni arról, hogy mennyivel jobb, teljesebb lehet az életük. Közben azt is eldöntötte, hogy élvezni fogja saját fejlődését és kiteljesedését. Életében először volt szabad ideje és pénze a bankban.

A csokornyakkendő mindkét végével a kezében Craig már azon volt, hogy újra próbálkozzon, amikor megszólalt a telefon. Arcára azonnal kiült a bosszúság. Az órájára pillantott. Hét óra múlt tíz perccel. A koncert fél kilenckor kezdődik. A telefon kijelzőjén a Stanhope nevet olvasta.

– A francba! – morogta felháborodva. Felcsapta a készülék tetejét,

füléhez tette és belehallózott.

– Doktor Bowman? – hallatszott a finomkodó hang a vonal másik végéről. – Patience miatt hívom. Rosszabbodott az állapota. Tulajdonképpen azt hiszem, hogy most valóban beteg.

– Mi a probléma, Jordan? – kérdezte Craig, és a fürdőszoba felé pillantott, ahol Leona – a telefont hallva – feléje fordult.

Szájmozgással csak azt tudatta vele, hogy Stanhope, s Leona már értően bólintott. Tisztában volt vele, mit jelent ez, s Craig már az .11 (kifejezéséből megbizonyosodott arról, hogy a lány is attól tart, amitől ő – nevezetesen hogy esti programjuk veszélyben forog. Ha elkésnek a hangversenyről, akkor várniuk kell a szünetig, hogy elfoglalhassák a helyüket, ami egyben azt is jelenti, hogy megfosztják magukat a megérkezés örömétől és kellemes izgalmától, melyre mindketten annyira számítottak.

– Nem is tudom – bizonytalankodott Jordan. – Valahogy furcsán gyengének tűnik. Még arra sem látszik képesnek, hogy felüljön az ágyban.

– A gyengeségen kívül még milyen tünetei vannak?

– Azt hiszem, ki kellene hívni a mentőket, és kórházba kellene szállítani. Nagyon zavartnak látszik, és engem is aggaszt az állapota.

– Jordan, ha önt aggasztja, akkor engem is aggaszt – nyugtatgatta Craig. – Milyen tünetei vannak? Már úgy értem, hogy ma reggel ott voltam önöknél, és foglalkoztam a szokásos panaszaival. Történt valami változás azóta?

Patience Stanhope egyike volt azon fél tucat páciensének, akit Craig a „problémás páciens” címkével látott el magában, és ő volt a legrosszabb ebben a csoportban. Minden orvosnak vannak ilyen betegei, bármilyen szakterületről legyen is szó, és az orvosok ezeket a betegeket legjobb esetben unalmasaknak, legrosszabb esetben pedig egyenesen őrjítőknek tartják. Ok azok, akiknél nem múlik el

nap anélkül, hogy olyan panaszok áradatával ne jelentkeznének, melyek túlnyomó többsége pszichoszomatikus vagy teljesen mondvacsinált, fantomjellegű, melyeken – az alternatív gyógymódokat is beleértve – semmiféle terápia nem képes segíteni. Általában depressziós, követelőző, elégedetlen és időrabló emberekről van szó, akik most, az internet korában, tüneteik vonatkozásában is hallatlan alkotókészségről tesznek tanúságot, hosszú beszélgetéseket igényelnek, és azt kívánják, hogy valaki állandóan fogja a kezüket. Előző praxisában, miután kétséget kizáróan meggyőződődött hipochondriájukról, Craig úgy intézte a dolgait, hogy a lehető legritkábban találkozzon velük, s ápolónő vagy szakápolónő, ritkább esetekben pedig szakorvos gondjaira bízta őket, ha rá tudta őket venni arra, hogy felkeressenek egy szakembert, különösen egy pszichiátert– Jelenlegi praxisában viszont csak korlátozott lehetőségei voltak, hogy ilyen cselhez folyamodjon, így a „problémás páciensek" valóban mumusnak számítottak a mindennapi gyakorlatában. A könyvelője szerint ezek mindössze három százalékát teszik ki betegkörének, de idejének több mint tizenöt százalékát emésztik fel. A legjobb példát erre Patience jelentette. Az elmúlt nyolc hónap során hetente legalább egyszer meglátogatta, s az esetek túlnyomó többségében mindig este vagy éjszaka kellett felkeresnie. Gyakran meg is jegyezte munkatársai előtt, hogy mennyire próbára teszi a türelmét, s szavai rendszerint derültséget váltottak ki.

– Most valami teljesen másról van szó – folytatta Jordan. – A panaszai egyáltalán nem hasonlítanak a tegnap estiekre vagy a ma reggeli problémákra.

– Hogyhogy? –– érdeklődött tovább Craig. – Mondana valami konkrétumot?

A lehető legalaposabban meg szerette volna tudni, valójában mi történik Patience–szel, s igyekezett magát arról meggyőzni, hogy időnként még a hipochonderek is megbetegedhetnek. Ezekkel a

betegekkel az volt a probléma, hogy többnyire csökkentették az orvos éberségét és gyanakvását. Tipikusan olyan helyzetet teremtettek, mint az állandóan farkast kiabáló mesebeli pásztorfiú.

– Most más helyen érez fájdalmat.

– Oké, ez már valami. – Craig megvonta a vállát, majd intett Leonának, hogy kicsit igyekezzen. Ha arról van szó, amire gondol, akkor szerette volna, ha ő is elkíséri a vizitre. – És miben különbözik a fájdalom? – érdeklődött tovább.

– Reggel a végbelét és az altestét fájlalta.

– Emlékszem – bólogatott Craig. Hogyan is feledhette volna el? Patience–nek a legapróbb részletekre is kitérő, puffadással, bélgázokkal, emésztési zavarokkal, székletproblémákkal kapcsolatos panaszai voltak a leggyakoribbak.

– Most mellkasi fájdalmat érez. Eddig még soha nem panaszkodott mellkasi fájdalmakra.

– Ez azért nem teljesen így van, Jordan. Már az elmúlt hónapban is voltak mellkasi fájdalmai. Ezért is végeztettem el nála a terheléses vizsgálatot.

– Igaza van! Már el is felejtettem. Egyszerűen képtelen vagyok nyomon követni a tüneteit.

Maga is, én is, csúszott ki majdnem Craig száján, de visszafogta magát.

– Azt hiszem, kórházba kellene vinni – ismételte meg Jordan. – Úgy veszem észre, problémái vannak a légzéssel, de még a beszéd is nehezére esik. Korábban még el tudta mondani, hogy fáj a feje, és a gyomra is émelyeg.

– Gyakran van hányingere – vágott a szavába Craig. – A fejfájással is ez a helyzet.

– Most viszont hányt is egy kicsit. Úgy érezte, mintha a levegőben lebegne, és zsibbadtságra is panaszkodott.

– Nos, ez már új dolog.

– Már mondtam, hogy most valami teljesen másról lehet szó.

– Belső, szorító fájdalmat érez, vagy a fájdalom csak időnként és élesen, görcsben jelentkezik?

– Ezt nem tudnám megmondani.

– Meg tudná kérdezni? Ez fontos lehet.

– Oké! Tartsa a vonalat!

Craig hallotta, ahogy Jordan a készülék mellé teszi a kagylót. Közben Leona lépett ki a fürdőszobából. Már készen is volt. Craig olyannak látta, mintha valami színes magazin címlapjáról lépett volna elő. Felfelé tartott hüvelykujjával fejezte ki elismerését.

– Mi a helyzet? – érdeklődött a lány néma szájmozgással, s elmosolyodott.

Craig megvonta a vállát, telefonját továbbra is a füléhez szorította, de a mikrofont kissé elfordította a szájától.

– Úgy fest a dolog, hogy ki kell menni hozzá.

Leona csak biccentett, majd felfigyelt a nyakában lógó nyakkendőre.

– Gond van a nyakkendőddel? – kérdezte.

Craig kelletlenül bólintott.

– Hadd nézzem meg, hátha tudok segíteni – lépett melléje a lány.

Craig megemelte az állát, hogy Leona jobban hozzá tudjon férni, de akkor a vonal túlsó végéről már ismét Jordan hangját hallotta.

– Azt mondja, hogy borzalmas fájdalmat érez. Az összes, öntől hallott szót megismételte.

Craig bólintott. Ez volt Patience, már nagyon is jól ismerte.

– Kisugárzik valahová, mondjuk a karjába, nyakába vagy más testrészébe?

– Szavamra, nem tudom. Megkérdezzem tőle?

– Kérem! – válaszolta Craig.

Leona közben néhány fürge mozdulattal megkötötte a nyakkendőt, már meg is húzta a csomót. Még igazított rajta, majd hátralépett.

– Nem is rossz, még ha én kötöttem is! – állapította meg.

Craig a tükörbe pillantott, s maga is egyetértett a megállapítással. A csomó elegánsra sikerült.

– Azt mondja, hogy csak a mellében érzi a fájdalmat – hallatszott ismét Jordan hangja a telefonban. – Gondolja, hogy szívrohama van, doktor?

– Nem valószínű, Jordan – válaszolta Craig. – Bár emlékszik, mondtam magának, hogy a terheléses vizsgálat jelzett bizonyos apró elváltozásokat, ezért is javasoltam alaposabb kivizsgálást, amire nem mutatott túl nagy hajlandóságot.

– Igen, már emlékszem, hogy említette. Bármi legyen is a probléma, nekem úgy tűnik, hogy egyre súlyosbodik. Elég kéknek látszik.

– Oké, Jordan, azonnal ott leszek! Még egy gyors kérdés: beszedett valamit azokból a depresszió elleni tablettákból, amelyeket reggel hagytam ott neki?

– Fontos ez?

– Fontos lehet. Bár nem úgy néz ki, mintha gyógyszerérzékenységről lenne szó, de erre is gondolnunk kell. Esetében ez új gyógyszer volt. Ezért is mondtam neki, hogy ma este, lefekvés előtt kezdje el szedni, hátha szédülést vagy valami hasonlót okoz.

– Fogalmam sincs, hogy bevett–e belőle, vagy sem. Dr. Cohentől rengeteg gyógyszert kapott.

Craig bólintott. Patience gyógyszerszekrénye olyan volt, mint egy kisebbfajta gyógyszertár. Dr. Ethan Cohen szabadabban kezelte a receptírást, mint Craig, és eredetileg ő volt Patience orvosa. Dr. Cohen ajánlotta fel Craignek, hogy csatlakozzon a praxisához, és inkább elméletileg, mint a gyakorlatban, ma is Craig partnerének számított. Neki is megvoltak a maga egészségi gondjai, hosszabb szabadságra ment, s még az is elképzelhető, hogy ez a helyzet véglegessé válik. Hiányzó partnerétől Craig megörökölte az összes problémás pácienst. Legnagyobb örömére viszont saját problémás betegei közül egyik sem követte az új praxisba.

– Figyeljen, Jordan! – szólalt meg ismét Craig. – Már el is indultam, de mindenesetre igyekezzen megtalálni azt a kis fiolát a tablettákkal, amelyet ma reggel vittem Patience–nek! Ha megszámoljuk a tablettákat, akkor talán okosabbak leszünk.

– Megteszek minden tőlem telhetőt – hallotta Craig Jordan hangját.

Craig összecsukta a telefonját, s Leonára pillantott.

– Most már biztos, hogy ki kell mennem hozzá. Nem jönnél velem? Ha kiderül, hogy csak vaklárma az egész, akkor onnan egyenesen mehetünk a koncertre, így nem mulasztunk el semmit. A házuk nincs is mesze a Koncertteremtől.

– Tökéletes! – felelte Leona vidáman.

Szmokingkabátjába belebújva Craig gyors léptekkel az előszobában lévő ruhásszekrényéhez sietett. A legfelső polcról levette fekete orvosi táskáját, s kinyitotta. Még az édesanyjától kapta, amikor elvégezte az egyetemet. Akkor ez óriási dolgot jelentett számára, hiszen el tudta képzelni, hogy apja tudta nélkül az anyjának mennyi ideig kellett kuporgatnia a pénzt, hogy ezt megvehesse. A méretes, fekete bőrből készült táskát sárgaréz csatok díszítették. Korábbi praxisában soha nem használta, hiszen nem is járt ki a betegekhez. Az elmúlt évben viszont már sokkal gyakrabban

tett jó szolgálatot neki.

Craig még belegyömöszölt egy csomó dolgot, amire esetleg szüksége lehet, többek közt azt a biomarker nevű készletet is, amellyel a szívinfarktust vagy szívrohamot ki lehet mutatni. Gyakornoksága óta a tudomány is sokat fejlődött. Azokban az időkben előfordult, hogy napokig kellett várni a laboratóriumi eredményekre. Most ezeket a teszteket ő maga, a beteg ágya mellett is elvégezhette. Igaz, a készlettel a fokozatokat nem lehetett mérni, de ez nem is nagyon számított. A diagnózis helyessége volt a lényeg. A polcról még a hordozható EKG–készüléket is leemelte, s Leona kezébe nyomta.

Amikor Craig ténylegesen is külön költözött Alexistől, akkor Boston belvárosában, a Beacon Hillen vett ki magának lakást. Harmadik emeleti, kétszintes, napfényes lakás volt a Revere Streeten, erkélye a Chades folyón túli Cambridge–re nézett. A Hill pontosan a város közepén volt, tökéletesen megfelelt Craig igényeinek, különösen azért, mert közel esett a színházi negyedhez, és néhány kitűnő étterem is akadt a szomszédságában. Apró kényelmetlenséget csak a parkolás jelentett. Öt perc járásra, a Charles Streeten kellett garázst bérelnie.

– Mennyi esélyünk van, hogy idejében odaérjünk? – érdeklődött Leona, amikor már Craig új Porschéjával nyugat felé igyekeztek a Storrow Drive–on.

– Azt hiszem, most Jordan is komolynak tartja a problémát – emelte meg Craig kicsit a hangját a motorzaj miatt. – Ez egy kicsit aggaszt. Ő él együtt Patience–szel, tehát mindenkinél jobban ismeri.

– Hogy lehet ilyen nővel együtt élni? Jordan finom úriembernek látszik, csak púp a hátán ez az asszony – mondta Leona már nem először.

– Szerintem itt anyagiakról van szó. Az az érzésem, pénze az asszonynak van, de ki tudja… Az emberek magánélete sohasem

olyan, mint amilyennek látszik, beleértve a sajátomat is, egészen a legutóbbi időkig. – Megszorította a mellette ülő Leona combját.

– El sem tudom képzeli, hogy lehet ennyi türelmed ezekhez az emberekhez – csodálkozott Leona. – És ezt komolyan mondom!

– Köztünk szólva, ez örökös harcot jelent, és tulajdonképpen ki nem állhatom őket. Szerencsére csak a betegek elenyésző kisebbségét alkotják. Arra tanítottak, hogy a beteg embereket gyógyítsam. A hipochondereket szimulánsoknak tekintem. Ha pszichiáter akartam volna lenni, akkor pszichiátriát tanulok.

– Ha odaérünk, maradjak a kocsiban?

– Ahogy akarod – válaszolta Craig. – Nem tudom, meddig fog tartani. Néha egy órába is beletelik. Azt hiszem, mégiscsak jobb lenne, ha bejönnél. Unalmas lenne itt egyedül üldögélni.

– Kíváncsi is vagyok, hogyan élnek.

– Nem átlagos körülmények között.

Stanhope–ék egy jókora, terebélyes fákkal beültetett telken épült, háromszintes, György korabeli, tekintélyt sugárzó téglaházban, a massachusettsi Brighton környékén, a Chesnut Hillnél lévő víztározó közelében lévő dombos környéken laktak. Craig rágördült a kör alakú kocsifelhajtóra, és megállt a bejárati ajtó előtt. Már nagyon jól ismerte a járást. Mire felértek a három lépcsőfokon, Jordan már ki is nyitotta az ajtót. Craig a fekete táskát, Leona pedig az EKG–készüléket vitte.

– Fent van a hálószobájában – közölte Jordan sietősen. A magas, rendkívül pedáns férfi sötétzöld bársonyból készült, szmokingra emlékeztető házikabátot viselt. Ha meglepte is Craig és Leona ünnepi öltözéke, ennek a legkisebb jelét sem adta. Egy apró műanyag fiolát tartott a kezében, s Craig kezébe pottyantotta, mielőtt még sarkon fordulva el nem indult volna az épület belseje felé.

Ez volt az a kipróbálásra kapott, Zoloft nevű gyógyszer, amelyet azon a reggelen Craig adott Patience–nek. Craig azonnal észre is vette, hogy a hat tablettából egy hiányzik. Nyilvánvalóan előbb vette be a gyógyszert, mint ahogy Craig javasolta. Zsebre vágta a fiolát, s elindult Jordan nyomában.

– Nincs kifogása ellene, ha az asszisztensem is velem tart? – kérdezte az előtte haladó férfitól. – Esetleg szükségem lehet a segítségére.

Leona már korábban, a rendelőben is többször tanújelét adta segítőkészségének. Craignek az első pillanattól kezdve, még jóval azelőtt, hogy meghívta volna valahová, tetszett a lány kezdeményezőkészsége és odaadása. Az is kedvére való volt, hogy esti tanfolyamra járt a Charlestownban lévő Bunker Hill–i Közösségi Házba, s az volt az elképzelése, hogy laboránsként vagy nővérként egészségügyi képesítést szerez. Szemében ez csak fokozta a lány vonzerejét.

– Egyáltalán nincs – válaszolt Jordan a válla fölött, s intett, hogy kövessék. Elindultak a főbejárat Palladio–stílusú ablakai mellett futó lépcsőn felfelé.

– Külön hálószoba – súgta oda Leona Craignek, miközben Jordan után siettek. – Azt hittem, hogy ilyen csak a régi filmekben fordul elő.

Craig nem válaszolt. Gyorsan végighaladtak a hosszú, szőnyeggel borított folyosón, majd beléptek a legalább egy négyzetkilométernyi kék selyemmel kárpitozott női lakosztályba. Patience elnehezedett szemhéjjal, túltömött párnákkal feltámasztva hevert a kétszemélyes ágyon. Megjelenésükkor a komoly, franciás egyenruhát viselő szobalány felegyenesedett. Éppen nedves borogatást tett Patience homlokára.

Craig egy pillantást vetett Patience–re, majd anélkül hogy egy szót is szólt volna, az asszonyhoz sietett, melléje tette táskáját az ágyra, s

azonnal a pulzusát tapintotta. Kinyitotta a táskát, majd előhúzta belőle a vérnyomásmérőt és a sztetoszkópot. Miközben az asszony karjára tekerte a vérnyomásmérő mandzsettáját, még Jordan felé fordult.

– Azonnal hívja a mentőket!

Jordan csak alig észrevehető szemöldökmozdulattal nyugtázta, hogy értette a hallottakat, s az éjjeliszekrényhez lépve már tárcsázta is a 911–et. Intett a szobalánynak, hogy hagyja magukra őket.

– Te jó Isten! – mormogta Craig az asszony karjáról letekerve a mandzsettát. Patience háta mögül kikapta a párnákat, és az asszony felsőteste úgy hanyatlott hátra az ágyban, mint egy rongybabáé. Gyorsan hátrahajtotta róla a takarót, szétnyitotta hálóingét, s sztetoszkópjával rövid ideig Patience mellkasát hallgatta, majd intett Leonának, hogy készítse elő az EKG–t. Hallható volt, hogy közben Jordan a mentők diszpécserével tárgyal. Craig a készülék zsinórjait bogozta szét, majd felhelyezte az érzékelőket.

– Rendbe fog jönni? – kérdezte Leona suttogva.

– Ördög tudja – válaszolt Craig. – Cianózis állt be nála, az isten szerelmére!

– Mi az a cianózis?

– Nincs elég oxigén a vérében. Nem tudom, ez azért van–e, mert a szív nem ver elég erőteljesen, vagy pedig azért, mert nem vesz fel megfelelő mennyiségű levegőt. Vagy az egyik, vagy a másik, vagy mind a kettő.

Craig az EKG görbéjét figyelte. Széles térközökkel csak apró jelek látszottak rajta. Gyorsan levette az érzékelőlemezekről a kimenő vezetéket, egy futó pillantást vetett rá, mielőtt a zsebébe gyömöszölte, majd a nő végtagjairól is leszedte a csatlakozókat.

– A mentő úton van – közölte Jordan, s helyére tette a kagylót.

Craig csak bólintott, s közben sebesen kotorászott a táskájában, és

egy lélegeztető elsősegélyzacskót húzott elő belőle. A maszkot Patience szájára és orrára helyezte, s összepréselte a zacskót. Az asszony mellkasa megemelkedett, s a normális légzés jelét mutatta.

– Tudnád ezt folytatni? – kérdezte Leonától pumpálás közben.

– Azt hiszem, igen – válaszolta a lány kicsit bizonytalanul. Bepréselte magát Craig és az ágytámla közé, s folytatta a lélegeztetést.

Craig még azt is megmutatta neki, hogyan szorítsa Patience arcára a maszkot, s tartsa hátra a fejét. Ezután Patience pupilláját kezdte vizsgálni. Erősen kitágult, és nem reagált az ingerekre. Nem látszott biztatónak a helyzet. Sztetoszkópjával ismét meghallgatta Patience légzését.

Craig újra a táskájába nyúlt, s most a szívroham kimutatására szolgáló biomarkert szedte elő. Letépte a doboz tetejét, s a benne lévő műanyag holmik közül elővette az egyiket. Egy kicsiny, véralvadásgátló anyaggal kezelt fecskendővel vért vett az egyik vénából, összerázta, és hat cseppet ejtett a kontrollfelület– re. Aztán az egészet közelebb tartotta a fényhez.

– Nos, ez pozitív – közölte néhány pillanat elteltével, majd sietve mindent visszagyömöszölt a táskájába.

– Mi az, hogy pozitív? – érdeklődött Jordan.

– Mioglobin és troponin szempontjából pozitív – válaszolta Craig. – Közérthető nyelven ez azt jelenti, hogy szívrohama van.

Sztetoszkópjával Craig ismételten ellenőrizte, hogy Leona megfelelőképpen lélegezteti–e Patience–t.

– Tehát első gondolata beigazolódott – jegyezte meg Jordan.

– Nem egészen – válaszolta Craig. – Tartok tőle, hogy nagyon súlyos az állapota.

– Ez az, amit telefonon keresztül is mondani akartam – válaszolta Jordan meglehetősen hűvösen. – Én akkor a szívrohamra utaltam.

– Rosszabb a helyzet, mint tudatta velem. – Craig közben elővett egy kis epinefrint és atropint az intravénás folyadékkal együtt.

– Bocsásson meg, de teljesen nyilvánvalóvá tettem, hogy egyre rosszabbodik az állapota.

– Azt mondta, hogy egy kicsit nehezebben lélegzik. Valójában, mire ideértünk, már alig lélegzett. Ezt mondhatta volna. Azt is említette, hogy eléggé kéknek látszik, de mire ideértem, láttam, hogy teljesen beállt nála a cianózis – tette még hozzá Craig, s közben gyakorlott mozdulatokkal az infúziót kezdte előkészíteni. Ragtapasszal helyére rögzítette a tűt, majd epinefrint és atropint adagolt a folyadékhoz. Az intravénás folyadékkal töltött kis tasakot egy kicsiny, általa külön erre a célra készített S kampó segítségével a lámpaernyőre akasztotta.

– Megpróbáltam mindent a tőlem telhető legnagyobb részletességgel közölni magával, doktor!

– Ezt nagyra is értékelem – emelte fel mindkét kezét Craig békéltetőn. – Sajnálom. Nem akartam szemrehányást tenni. Egyszerűen aggódom a felesége állapota miatt. Most minél előbb kórházba kell juttatnunk. Oxigénre kell kapcsolni, és szívritmusszabályzóra van szüksége. Ráadásul biztos vagyok benne, hogy acidózisa is van, s azt is kezelni kell.

A távolból már hallatszott a közeledő mentő szirénája. Jordan elindult a földszintre, hogy beengedje a mentősöket, s Patience szobája felé irányítsa őket.

– Túléli? – érdeklődött Leona, s közben folytatta a lélegeztetést. – Már mintha nem lenne annyira elkékülve.

– Nagyszerűen bánsz a lélegeztetővel – dicsérte Craig –, de én nem vagyok ennyire derűlátó, hiszen a pupillája nem szűkült be, és a teste is teljesen elernyedt. Mindenesetre többet tudunk meg, ha már bent lesz a Newton Kórházban, vérátömlesztést kap, lélegeztetőre és szívritmusszabályzóra kapcsolják. Nem vezetnéd a kocsimat?

Mellette akarok lenni a mentőben, hátha leáll a szívműködése. Ha mesterséges lélegeztetésre lenne szüksége, akkor mellkasi nyomással próbálkozom.

A mentősök jól összeszokott párt alkottak. A férfi és a nő már biztosan régen együtt dolgozhatott, hiszen egymás mozdulatait is ismerték. Patience–t gyorsan a hordágyra fektették, levitték a lépcsőn, s betolták a mentőbe. Néhány perccel azután, hogy megérkeztek a Stanhope–rezidenciára, már úton is voltak a kórház felé. A vészhelyzetet felismerve bekapcsolták az összes szirénát, és a nő ennek megfelelően is vezetett. Társa közben betelefonált a Newton Kórházba, hogy mire készüljenek.

Patience szíve még vert, amikor megérkeztek, de már meglehetősen erőtlenül. Azonnal hívták a kardiológus szakorvost, akit Craig maga is jól ismert, s a doktornő már a fogadószinten várta őket. Patience–t azonnal az épület belsejébe gördítették, és egy egész csapat látott neki mellette a munkának. Craig mindent elmondott a kardiológusnak, amit csak tudott, beleértve a szívinfarktust vagy a szívrohamot igazoló biomarkerteszt eredményét is.

Craig várakozásainak megfelelően Patience–t először százszázalékos oxigénre, majd külső szívritmusszabályzóra kapcsolták. Sajnos, hamarosan bebizonyosodott, hogy Patience–nél pulzus nélküli elektromos aktivitás lépett fel, ami azt jelenti, hogy a szívritmusszabályzó jelei látszottak ugyan az EKG képernyőjén, de az impulzusokra a szív nem válaszolt dobbanásokkal. Az egyik gyakorló orvos feltérdelt a műtőasztalra, és mellkasi nyomással próbálkozott. A vérkeringés ismét megindult, a vérgázok összetétele sem volt rossz, de a savszint megközelítette azt a legmagasabb értéket, amelyet a kardiológusok valaha is tapasztaltak.

Craig és a kardiológus egymásra pillantottak. Mindketten tapasztalatból tudták, hogy a pulzus nélküli elektromos aktivitás

általában még akkor is végzetes hatással van a betegekre, ha kórházban fekszenek, és gyorsan felfedezik. Patience–nél még ennél is rosszabb volt a helyzet, hiszen mentővel érkezett.

Egy idő múlva, amikor már mindent megtett, hogy Patience szívét működésbe hozza, a kardiológus félrevonta Craiget, akin még mindig szmokinging és csokornyakkendő volt. Jobb felső karján vérfoltok látszottak, szmokingkabátja pedig az egyik tartalék infúziós állványra volt felakasztva.

– Biztosan súlyos szívizom–károsodás lépett fel – mondta a kardiológus. – Csak ezzel lehet magyarázni a vezetési rendellenességeket és a pulzus nélküli elektromos aktivitást. Talán kicsit másképpen állnának a dolgok, ha előbb elkezdhettük volna a munkát. Elmondása alapján el tudom képzelni, hogy a kezdeti infarktus időközben tovább súlyosbodott.

Craig csak bólogatott. A Patience sovány testén dolgozó, mesterséges lélegeztetéssel próbálkozó csapatra pillantott. Érdekes módon a mesterséges lélegeztetés és az oxigén hatására az asszony színe mintha visszatért volna. Sajnos már nem volt más eszközük, amit kipróbálhattak volna rajta.

– Korábban is voltak már szív– és érrendszeri problémái?

– Néhány hónappal ezelőtt bizonytalan eredményhez vezető terheléses vizsgálatot végeztettünk el nála – válaszolta Craig.

– A jelek valami apróbb problémára utaltak, de a beteg nem volt hajlandó tovább folytatni a vizsgálatokat.

– Ennek most viseli a következményeit – felelte a kardiológus. – A pupillája, sajnos, egy pillanatra sem szűkült be, ami az agyban oxigénhiány miatt fellépett károsodásra utal. Mindezt figyelembe véve, mi a további szándéka? A maga betege.

Craig vett egy mély lélegzetet, s mintegy csalódása jeléül hangosan kifújta.

– Azt hiszem, kénytelenek leszünk feladni.

– Teljesen egyetértek – bólintott a kardiológus. Még vigasztalón megszorította Craig vállát, majd visszalépett a műtőasztalhoz, és szólt a csapatnak, hogy abbahagyhatják a kísérletezést.

Craig magához vette a szmokingkabátját, majd átsétált a sürgősségi osztály pultjához, hogy aláírja azokat a papírokat, melyek azt tanúsították, hogy betegének halálát a szívműködés szívinfarktus miatti leállása okozta. Kilépett a sürgősségi osztály várótermébe. Leona a betegek, sérültek és hozzátartozóik között ült. Valami régi folyóiratban lapozgatott. Öltözékében úgy festett, mint egy aranyrög a szürke kavicsok között. Közeledtére felemelte tekintetét. Craig megállapította, hogy a lány olvasott az arckifejezéséből.

– Nem sikerült? – kérdezte.

Craig tagadólag megrázta a fejét, majd gyorsan körülnézett a váróban.

– Hol van Jordan Stanhope? – kérdezte meglepetten.

– Már egy órája elment.

– Valóban? És miért? Mit mondott?

– Azt mondta, jobb lesz, ha otthon várja meg a hívásodat. Valami olyasmit is motyogott, hogy a kórház nyomasztóan hat rá.

– Ez jellemző rá – nevetett fel Craig röviden és kényszeredetten. – Mindig is egy hideg, furcsa, öreg csodabogárnak tartottam, aki éppen válófélben van a feleségétől.

Megfordult a fejében, hogy valami mélyebb értelmű, az életről szóló filozofikus gondolatot is megosszon Leonával, de aztán meggondolta magát. Nem feltételezte, hogy a lány megérti, s attól tartott, hogy nem is tudja a dolgot érthetőbben megmagyarázni. A kocsi felé tartva egyikük sem szólt egy szót sem.

Akarod, hogy vezessek? – kérdezte Leona. Craig csak tagadón megrázta a fejét, kinyitotta az utasülés ajtaját a lány előtt, majd a

kocsit megkerülve maga is beült a volán mögé. A motort nem indította be azonnal.

– Azt hiszem, hogy a koncertet már lekéstük. – Maga elé bámult.

– Enyhén szólva, ez történt – válaszolta Leona. – Már tíz óra is elmúlt. Mit szeretnél csinálni?

Craignek fogalma sem volt. Azt viszont tudta, hogy fel kell hívnia Jordan Stanhope–ot, és semmi kedve nem volt hozzá.

– A beteg elvesztése nagyon nehéz lehet egy orvos számára – jegyezte meg Leona.

– Néha nehezebb dolga van a hátramaradottakkal – válaszolta Craig, és még fogalma sem volt róla, hogy megjegyzése mennyire látnokinak bizonyul.

NEW YORK

Este 7 óra. 10 perc

Dr. Jack Stapleton már jóval tovább üldögélt az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet épületének negyedik emeletén lévő, szűk kis irodájában mint szerette volna. Szobatársa, Dr. Chet McGovern már négy óra után magára hagyta, amikor elindult egy kicsit mozogni elegáns belvárosi edzőtermébe. Rendszerint ez volt a helyzet, bár Chet gyakran a testépítő kurzusra járó, feszes, a képzeletnek semmi

teret nem hagyó trikókat viselő, fiatal lányokról szóló ragyogó történetekkel traktálta Jacket, s próbálta őt is magával csábítani, de Jack ilyenkor általában azzal a szokásos szöveggel mentette ki magát, hogy ha sportról van szó, akkor jobban szereti a gyakorlatban űzni, mint szemlélni. Maga sem akarta elhinni, hogy Chet még mindig képes nevetni ezen az elcsépelt válaszon. Öt óra lehetett, amikor Dr. Laurie Montgomery, Jack kollégája és régi társa bedugta a fejét az ajtónyíláson, s közölte, hogy hazamegy lezuhanyozni és átöltözni a romantikusnak ígérkező esti randevúra, melyet Jack szervezett meg kedvenc New York– i éttermükben, az Elióban. Az elmúlt évek során már számos emlékezetes estét töltöttek ezen a helyen. Javasolta, hogy Jack is tartson vele, és frissítse fel magát egy kicsit, de Jack nála is kimentette magát azzal, hogy nyakig van a munkában, és javasolta, hogy inkább nyolc órakor az étteremben találkozzanak. Chethez hasonlóan Laurie sem próbálta eltéríteni szándékától. Jackben ritkán volt annyi ötletesség, hogy hétköznap is ilyen programokat szervezzen, ezért most inkább békén hagyta, hogy ezzel a jövőben is hasonló lépésekre bátorítsa. Jack szokásos esti programja az volt, hogy kerékpárjával halált megvető bátorsággal hazaszáguldott, lerohant a közeli kosárlabdapályára, ahol haverjaival együtt kihajtották egymásból a lelket, majd úgy este kilenc körül bekapott valami salátát az egyik Columbus Avenue–n lévő étteremben, s a napot nemsokára az ágyba zuhanás zárta.

A felhozott kifogás ellenére Jacknek már nem sok tennivalója maradt, s éppen az után kutatott, mivel tudná elfoglalni magát a következő néhány órára. Még mielőtt leült volna asztalához, már sikerült nagyjából egyenesbe kerülnie az összes sürgős boncolással. Ezen a délutánon abban a hiábavaló reményben kényszerítette magát munkára, hogy hátha az feledteti esti titkos terveivel kapcsolatos nyugtalanságát. A munkába temetkezés vagy a megerőltető sportolás immár több mint tizennégy éve gyógyírt

jelentett minden problémájára, ezért ezt most sem akarta feladni. Mondvacsinált munkája nem túlzottan kötötte le, hiszen lényegében már végzett minden értelmes tennivalóval. Gondolatai tiltott területekre kalandoztak, és esti terveit illetően kínzó bizonytalansággal töltötték el. Telefonja ekkor kelt életre. Az órájára pillantott. Egy ilyenkor érkező telefonhívás mögött baljós előjeleket vélt felfedezni. Annak esélye, hogy Laurie keresse, a nullával volt egyenlő, ezért – értelemszerűen – annak a lehetősége is erőteljesen megnövekedett, hogy olyasvalaki keresi, aki egész esti programját elronthatja.

Lekapcsolta övéről a készüléket, s a kijelzőjére pillantott. Félelme beigazolódni látszott, Allen Eisenberg kereste. Allen az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet alkalmazásában álló egyik kórboncnokgyakornok volt, aki munkaidő után ellátta azokat a feladatokat, melyekről a helyszínelő bűnügyi nyomozók úgy ítélték, hogy orvosi szakvéleményt is kívánnak. Ha a feladat túlnőtt a kórboncnokgyakornok hatáskörén vagy ismeretein, akkor kapcsolatba kellett lépnie az ügyeletes orvosszakértővel. Ma éppen Jackre hárult ez a megtisztelő feladat.

– Bocsánat a zavarásért, Dr. Stapleton – szólt bele Allen panaszos, kellemetlen hangon a kagylóba.

– Mi a probléma?

– Öngyilkosság, uram.

– Rendben van, de mi a kérdés? Nem tudnak egyedül elboldogulni vele?

Jack nem ismerte alaposabban Allent, de jól ismerte Steve Marriottot, az éjszakai szolgálatban lévő, tapasztalt bűnügyi nyomozót.

– Nagyon kényes dologról van szó, uram. Az elhunyt egy iráni diplomata felesége vagy barátnője. A diplomata ordítozni kezdett mindenkivel, s azzal fenyegetőzött, hogy hívja a nagykövetet. Mr.

Marriott engem hívott segítségül, de úgy érzem, ez az ügy meghaladja a képességeimet.

Jack nem szólt egy szót sem. Elkerülhetetlennek látszott, hogy kimenjen a helyszínre. Az ilyen eseteknek mindig voltak politikai vonatkozásaik, melyek kezelése Jack hatáskörébe tartozott, és szívből utálta ezeket. El sem tudta képzelni, hogyan sikerülhet neki kimenni a helyszínre és még nyolcra odaérni az étterembe, s ez még csak tovább növelte nyugtalanságát.

– Ott van még, Dr. Stapleton?

– Utoljára még itt voltam. Csak azt hittem, hogy megszakadt a vonal – mentegetőzött Allen. – A helyszín mindenesetre az ötvennégy J számú lakás a Negyvenhetedik utcában lévő ENSZ–toronyban.

– Érintették vagy elmozdították a holttestet? – érdeklődött Jack, s magára kapva kordbársony zakóját, ösztönösen megtapogatta a zsebében lévő szögletes dobozkát.

– Sem én, sem a nyomozó nem nyúltunk hozzá.

– És a rendőrség? – kérdezte Jack már a folyosón a liftek felé tartva. Az egész előtér kihaltnak látszott.

– Nem hiszem, hogy hozzányúltak volna, de még nem kérdeztem tőlük.

– És a férje vagy a barátja?

– A rendőrséget kellene megkérdezni. Az ügyeletes nyomozó itt áll mellettem, és ő is szeretne önnel beszélni.

– Adja!

– Hé, testvér! – harsant fel olyan erővel a nyomozó hangja, hogy Jack kénytelen volt eltartani fülétől a készüléket. – Gyere, húzd már ide a bőrödet!

Jack azonnal felismerte a New York–i Rendőrség Gyilkossági

Csoportjánál dolgozó hadnagy, Lou Soldano reszelős hangját, akihez tízéves közeli barátság fűzte. Majdnem olyan régóta ismerte őt is, mint Laurie–t. Éppen Laurie mutatta be őket egymásnak.

– Gondolhattam volna, hogy az egész ügy mögött téged kell keresni – nyögte panaszosan Jack. – Remélem, nem felejtetted el, hogy nyolcra az Elióban kell lennünk!

– Nem én hoztam össze ezt a katyvaszt!

– De mi közöd van neked az öngyilkossághoz? Úgy gondoljátok, hogy nem erről van szó?

– Á, dehogy! Nyilvánvaló öngyilkosságról van szó; jobb halántékához szorított lőfegyvertől származó seb van a fején. Jelenlétem csak szeretett kapitányom kedves kérésének, az érintettek iránti nagyrabecsülésének és annak köszönhető, hogy alkalomadtán rémesen nagy zajt tudnának csapni az eset körül. De jössz már, vagy mit szöszmötölsz annyit?

– Már úton vagyok. A tetemet elmozdították, vagy hozzáért valaki?

– Közülünk senki.

– Ki ordibál ott a háttérben?

– A diplomata férj vagy szerető. Még ezt is ki kell derítenünk. Egy kis arcátlan senki, de pattog összevissza, s ezzel megtanítja nekem tisztelni a csendesen gyászolókat. Ordítozik velünk, mióta csak megjöttünk, próbál parancsolgatni, mint egy kis Napóleon.

– Mi a problémája?

– Azt akarja, hogy takarjuk be a meztelen feleségét vagy szeretőjét, s teljesen meg van őrülve, mert mi ragaszkodunk hozzá, hogy nem szabad a helyszínt megbolygatni, amíg ti, fiúk, be nem fejezitek a munkát.

– Várj csak! – vágott közbe Jack. – Azt mondtad, hogy a nő meztelen?

– Mint egy ma született csecsemő. Ráadásul egy szál szeméremszőrzet sincs rajta. Olyan sima, mint egy biliárdgolyó…

– Lou! – vágott közbe Jack. – Ez nem öngyilkosság!

– Bocsáss meg? – hallatszott Lou értetlenkedő kérdése. – Megpróbálod nekem bemagyarázni a gyilkosságot anélkül, hogy a helyszínt láttad volna?

– A helyszínt is megnézem, de már előre megmondom, hogy ez nem öngyilkosság. Hagyott hátra valami levelet?

– Feltehetően igen, de az perzsa nyelven íródott. Ez ügyben nem tudok mit mondani. A diplomata azt állítja, hogy búcsúlevél.

– Nem öngyilkosság, Lou! – ismételte meg Jack. Közben a lift is megérkezett. Beszállt, de nem engedte becsukódni az ajtaját, mert nem akarta elveszíteni Louval a kapcsolatot. – Akár egy ötdollárost is ráteszek! Soha nem hallottam olyan esetről, hogy egy nő meztelenül legyen öngyilkos. Ilyen nem fordulhat elő!

– Viccelsz!

– Egyáltalán nem viccelek. Arról van szó, hogy az öngyilkos nők soha nem akarják, hogy így találjanak rájuk. Jó lenne, ha ennek megfelelően dolgoznátok d is, és kihívnátok a bűnügyi helyszínelőket! Ugye azt is tudod, hogy az a zajos diplomata vagy szerető az első számú gyanúsított? Ne hagyd, hogy eltűnjön az iráni követségen! Soha nem látod többé!

A lift ajtaja becsukódott, és Jack is lehajtotta a telefonja tetejét. Bízott benne, hogy esti terveinek megzavarása mögött nem húzódik meg semmi mélyebb, jelképes értelem. Jack örök félelme az volt, hogy halálos veszély fenyegeti azokat az embereket, akiket igazán szeret, s bűnrészessé válik, ha valami baj éri őket. Az órájára pillantott. Hét óra múlt húsz perccel. – A francba! – tört ki, s tehetetlen bosszúságában tenyerével néhányszor rácsapott a lift ajtajára. Talán újra kellene gondolni az egész elképzelést!

Jack pillanatok alatt szedte fel túrakerékpárját a hullaház mellől, ahol Potter tárolta a Field–féle koporsókat. Levette róla a lakatot, feltette a védősisakját, s kigurította a biciklit a Harmincadik utcáról nyíló rakodótérre. Ott, a hullaszállító kocsik közt a nyeregbe pattant, s kihajtott az utcára. A sarkon befordult a First Avenue–ra.

A kerékpáron ülve Jack nyugtalansága is tovaszállt. A nyeregből felemelkedve, izmai megfeszítésével taposta a pedált, a bicikli egyre gyorsabban haladt, s kezdte felvenni a szokásos sebességet. Már némileg enyhült a csúcsforgalom, a kocsik, taxik, buszok és teherautók normális tempóban haladtak. Jack ugyan nem volt képes lépést tartani velük, de nem maradt el tőlük túlságosan. A napi kerékpározásnak és kosárlabdának köszönhetően kitűnő formában volt.

Nagyszerű este volt, az alkony fényei szinte bearanyozták a várost. A felhőkarcolók körvonalai élesen kirajzolódtak a kék ég hátterében, melynek kéksége szinte minden múló perccel mélyebbé vált. Jack jobb oldalán már a New York–i Egyetem Orvosi Karának épületei is elmaradtak, még tovább, északi irányban pedig ott tornyosult az ENSZ–székház együttese. Jack közben igyekezett minél jobban az út bal oldalára húzódni, hogy könnyebben be tudjon fordulni a kelet felé tartó, egyirányú Negyvenhetedik utcába.

Az ENSZ–torony csupán néhány háznyira volt a First Avenue–tól. Az üvegbe és márványba öltöztetett, tekintélyt parancsoló épület a maga hatvanvalahány emeletével merészen tört az esti égbolt felé. A bejárata fölé kifeszített napernyő előtt a New York–i Rendőrség néhány járőrkocsija állt villogó lámpákkal. A sokat látott, edzett New York–iak úgy haladtak el mellettük, hogy egy pillantást sem vetettek rájuk. Az egyik járőrkocsi mellett egy viharvert, fekete Chevy Malibu is állt. Jack azonnal felismerte Lou kocsiját. A Malibu előtt az Egészségügyi és Humán Szolgáltatások halottszállító kocsija parkolt.

Ahogy Jack odalakatolta kerékpárját az egyik „Parkolni tilos” táblát tartó oszlophoz, úgy érezte, mintha a feszültség is újra ébredt volna benne. Az út túlságosan rövid volt ahhoz, hogy tartósabb felüdülést jelentsen számára. Fél nyolc volt. Felmutatta orvosszakértői igazolványát a portásnak, aki azonnal az ötvennegyedik emeletre irányította.

Az 54J lakásban már némileg elcsitultak a kedélyek. A lakásba belépve Jack Lou Soldanót, Allen Eisenberget és Steve Marriottot pillantotta meg néhány egyenruhás rendőr társaságában. Mindnyájan úgy ültek a nappaliban, mintha egy orvosi rendelő várószobájában lettek volna.

– Mi a helyzet? – kérdezte Jack. Az egész nappalira csend telepedett. Még csak nem is beszélgettek egymással.

– Várunk téged és a bűnügyi helyszínelőket. – Lou feltápászkodott a helyéről. A többiek is követték példáját. Szokásos, enyhén gyűrött zubbonya helyett Lou most gondosan vasalt, végig begombolt inget és pasztellszínű, új nyakkendőt, egy ízléses, igaz, nem a legjobban szabott, könnyű szövetből készült sportzakót viselt, amely valahogy furcsának tűnt zömök alakján. Lou elismerten tapasztalt nyomozó volt, hat évet a szervezett bűnözéssel foglalkozó részlegnél is lehúzott, mielőtt a gyilkosságiakhoz került volna, ahol már több mint egy évtizede dolgozott.

– Meg kell adni, nagyon elegáns vagy – jegyezte meg Jack. Lou még mintha rövidre vágott haját is frissen kefélte volna hátra, és nyoma sem volt rajta a szokásos ötórai morcosságnak.

– Olyan, amilyen. – Lou felemelte mindkét karját, mintha csak a bicepszét akarná mutogatni. – A vacsorád tiszteletére hazaugrottam és átöltöztem. Különben mi ez a nevezetes alkalom?

– Hol a diplomata? – érdeklődött Jack, s Lou kérdését elengedte a füle mellett. Bekukkantott a konyhába, majd a mellette lévő, étkezőnek használt szobába is. A nappali kivételével az egész lakás

üresnek látszott.

– Valahová elviharzott. – Lou megvonta a vállát. – Ahogy befejeztük a beszélgetést, dühösen kirohant, s mindenkit súlyos következményekkel fenyegetett.

– Nem kellett volna elengedned – jegyezte meg Jack.

– Miért, szerinted mit kellett volna tennem? – morgolódott Lou. – Nem volt letartóztatási parancsom.

– Nem tudtál neki kérdéseket feltenni, míg meg nem érkezem?

– Figyelj! A kapitány azért küldött engem, hogy ne legyen nagy cirkusz, és ne legyen nagy lárma az ügyből. Ha most megpróbáltuk volna a fickót itt tartani, abból biztosan nagy patália kerekedik.

– Oké! – vonta meg a vállát Jack. – Végtére is a te problémád. Hol van a holttest?

Lou a hálószoba félig nyitott ajtaja felé bökött.

– Sikerült már azonosítani? – érdeklődött Jack.

– Még nem. Az épület gondnoka szerint nem egészen egy hónapja lakik itt, s angolul se sokat tudott.

Mielőtt a halottal kezdett volna foglalkozni, Jack körbepillantott a szobán. Enyhe mészárszékszag terjengett. A környezet lakberendező keze munkájára utalt. A falak és a szőnyegek koromfeketék voltak, a mennyezetet tükör borította, a függönyök, csecsebecsék és a bútorok – az ágyneművel együtt – fehéres színben játszottak. A holttest, Lou elmondásának megfelelően, teljesen meztelenül, keresztbe, hanyatt feküdt az ágyon, lába lelógott a bal oldalon. Bár életében sötétebb bőrű lehetett, de teste – fekete szemét is beleértve – most hamuszürkének tűnt a fehér lepedőn. Karját nyitott tenyérrel két oldalra széttárta. Jobb kezében lazán egy automata pisztolyt tartott, mutatóujja a ravasz és a sátorvas között helyezkedett el. Feje enyhén balra fordult, szeme tágra nyílt. A jobb halántékán golyó ütötte lyuk tátongott. A feje alatt, a lepedőn jókora vérfolt éktelenkedett. Az

áldozattól jobbra néhány apróbb, kifröccsent vércseppet és szövetmaradványt vett észre.

– Ezek a közel–keleti fickók elég keményen bánnak az asszonyaikkal – jegyezte meg Jack.

– Én is így hallottam – bólogatott Lou. – A horzsolás és a szeme alatti kék folt a lövéstől származik?

– Nem hinném. – Jack megvonta a vállát, majd Steve és Allen felé fordult. – Készültek fényképek a holttestről?

– Igen, készültek – válaszolt Steve Marriott az ajtóból.

Jack gyorsan gumikesztyűt húzott, majd a nő sötét haját óvatosan félresimította a golyó bemeneti nyílásáról. A fegyvercső huzagolásának határozott, csillag alakú mintázata rajzolódott ki s a seb körül, ami arra utalt, hogy a fegyver az áldozat koponyáját érintette, amikor elsült.

Gondosan oldalra fordítva az asszony fejét, Jack ezután a jóval a bal fül alatt tátongó kimeneti nyílást vette szemügyre.

– Nos, egy újabb bizonyíték. – Felegyenesedett, s kicsit megropogtatta a derekát.

– Mire bizonyíték? – érdeklődött Lou.

– Arra, hogy nem öngyilkosság – felelte Jack. – A golyó szöget alkotva, fentről lefelé haladt. Az emberek így nem szokták főbe lőni magukat. – Jack jobb kezéből fegyvert formált, s mutatóujját a halántékához szorította. A fegyver csövét jelképező mutatóujj párhuzamos volt a padlóval. – Ha az emberek főbe lövik magukat, akkor a golyó általában vízszintesen halad, vagy enyhén felfelé tart, de soha nem lefelé. Gyilkosságról van szó, melyet öngyilkosságnak akarnak beállítani.

– Hálás köszönet – morogta Lou. – Már kezdtem reménykedni, hogy a meztelenségről levont következtetésed tévesnek bizonyul.

– Sajnálom – mondta Jack.

– Van valami elképzelésed, hogy mióta halott?

– Még nincs, de durva becslés alapján nem régen történhetett. Hallotta valaki a lövést? Az már biztosabb támpontot adna.

– Sajnos, nem – válaszolta Lou.

– Hadnagy! – szólalt meg az egyik egyenruhás rendőr az ajtónál. – Megérkeztek a helyszínelő fiúk.

– Szóljon nekik, hogy azonnal húzzák ide a belüket! – szólt hátra neki Lou a válla fölött, majd Jack felé fordult. – Végeztél is, vagy mi a helyzet?

– Részemről végeztem. Holnap délelőtt már többet tudok mondani. Magam végzem a boncolást.

– Akkor én is igyekszem ott lenni.

Az évek során Lou megtanulta becsülni azt a rengeteg információt, melyet a gyilkosságok áldozatainak boncolásakor lehet szerezni.

– Nos, akkor rendben is lennénk. – Jack lehúzta kezéről a gumikesztyűt. – Már itt se vagyok.

Az órájára nézett. Még nem késett el, de már késésben volt. Nyolc perc választotta el a nyolc órától. Nyolc perc alatt biztosan nem ér oda az étterembe. Loura pillantott, aki éppen egy aprócska szakadást vizsgálgatott a lepedőn, mintegy egyméternyire a holttesttől, az ágytámla irányában.

– Mit találtál? – kérdezte Loutól.

– Mit gondolsz, mi lehet ez? Talán itt mehetett be a golyó a matracba.

Jack közelebb hajolt, s szemügyre vette a lepedőn látható, alig egy centiméternyi szakadást.

– Nekem is ilyen érzésem van – bólogatott. – A szakadás szélén pici vérnyomok vannak.

Lou is felegyenesedett, amikor a bűnügyi technikusok behozták a holmijukat. Szólt nekik, hogy a matracban lévő golyóról se feledkezzenek meg, s a technikusok biztosították, hogy alapos munkát fognak végezni.

– Elképzelhető, hogy normális időben szabadulsz? – érdeklődött Jack.

– Nem látom okát, miért ne mehetnénk együtt – vonta meg a vállát Lou. – A diplomata kilépett a képből, semmi értelme, hogy itt lődörögjek. El is vihetlek.

– Itt a kerékpárom.

– Igen? Akkor rakd be a kocsimba! így hamarabb odaérünk. Ráadásul biztonságosabb is, mint a bicikli. Nem akarom elhinni, hogy Laurie még mindig enged ezzel száguldozni a városban. Különösen azok után, hogy d aztán pontosan tudjátok, évente hány küldöncöt vasalnak ki.

– Óvatos vagyok – felelte Jack.

– A francot vagy te óvatos – legyintett Lou. – Szállj be a kocsiba!

Rövid, meddő vita után Jack megadta magát. Az autó mégiscsak gyorsabb, az idő pedig múlik.

Tíz perccel később Lou már a Park Avenue–n hajtott, s azt állította, hogy ez a leggyorsabb út a város északi részébe. Jack lekapta mindkét kereket a gépéről, s most ott hevert a kocsi hátsó ülésén. Ragaszkodott hozzá, hogy mind a négy ablakot lehúzza, ami elviselhetőbbé tette a kocsiban a levegőt, még akkor is, ha a menetszél kifújta a hamut a teli hamutartóból.

– Mintha kissé feszültnek látszanál – jegyezte meg Lou, miközben egy felüljárón megkerülte a Központi pályaudvart.

– Nem szeretnék nagyon elkésni.

– Legrosszabb esetben is csak tizenöt percet késünk. Az én szabályaim szerint ez nem késés.

Jack kinézett az utasülés ablakán. Lounak igaza van. Tizenöt perc még belefér, de ez egy cseppet sem nyugtatta meg.

– No és mi ez a nevezetes alkalom? Még mindig nem mondtad meg!

– Feltétlenül kell valami alkalomnak lenni? – kérdezett vissza Jack.

– Akkor rendben van. – Lou egy gyors pillantást vetett Jackre. Barátja kicsit szokatlanul viselkedett, de Lou nem feszegette a témát. Valami készült, de nem akarta forszírozni a dolgot.

Egy parkolni tilos szakaszon – ahonnan még a kocsikat is elvontatják – álltak meg, néhány lépésnyire az étterem bejáratától. Lou kitette a rendőrségi jelzést a szélvédőre.

– Gondolod, hogy ez biztonságos? – érdeklődött Jack. – Nem szeretném, ha a kocsiddal együtt a kerékpáromat is elvontatnák.

– Az én kocsimat biztosan nem fogják elvinni! – jelentette ki Lou mély meggyőződéssel.

Mindketten beléptek az ajtón, és a hangzavar kellős közepébe érkeztek. Az étterem zsúfolásig megtelt, különösen a bejárat közelében lévő bárnál álldogáltak sokan.

– Mindenki visszajött a Hampton–meccsről – állapította meg Lou szinte ordítva, hogy túl tudja harsogni a lármát.

Jack csak biccentett, s az útjában lévőktől sűrű bocsánatkérések közepette megpróbált oldalazva bepréselődni az étterembe. A félretolt emberek poharaikkal zsonglőrködtek. A teremfőnököt kereste tekintetével, aki egy halk szavú, karcsú, kedves asszonyként élt emlékezetében. Mielőtt megtalálta volna, valaki határozottan megérintette a vállát. Megfordulva azonnal Laurie kékeszöld szemével találta magát szemközt. Jack elismerően nyugtázta, hogy „felfrissülését” Laurie nagyon is komolyan vette. Csodásán dús, gesztenyeszín haját kiengedte a munka során viselt hajpánt alól, s

most szabadon hullott a vállára. Egyik kedvenc ruháját öltötte magára: fehér, magas nyakú, viktoriánus stílusú, fodros blúzt viselt, s hozzá egy mézbarna színű kabátkát. Az étterem félhomályában bőre úgy csillogott, mintha belülről megvilágította volna valami.

Jack csodálatosnak látta, csak akadt egy apró probléma. A lágy, melengető boldogság helyett most valami kimértebb, hűvösebb kifejezés költözött az arcára. Laurie nem sokat törődött érzelmei palástolásával. Jack már tudta, hogy valami nincs rendjén.

Elnézést kért a késésért, elmesélte a sürgős hívást, ahol Louval találkozott. Jack, hátranyúlva, barátját is igyekezett bevonni a beszélgetésbe. Lou és Laurie, arcukat egymás mellé téve, néhány levegőbe szálló puszit váltott egymással. Most Laurie–n volt a sor, hogy körükbe tessékelje Warren Wilsont és ősidők óta vele élő barátnőjét, Natalie Adamst. Warrennel, a csodásán jó felépítésű, izmos afroamerikaival Jack szinte minden este együtt kosarazott. Az évek során bensőséges barátság szövődött közöttük.

A kölcsönös üdvözlések után Jack azt ordította feléjük, próbálja megtalálni a teremfőnököt, hogy a helyükre vezesse őket. Ahogy ismét megpróbált helyet csinálni magának a teremfőnök posztja felé, érezte, hogy Laurie szorosan a nyomában marad.

Jack megállt a teremfőnök apró kis dobogója előtt. Mögötte egy nyilvánvaló „senki földje” húzódott, amely elválasztotta a vacsorázókat a bárnál összegyűlt zajos társaságtól. Pillantásával elkapta a teremfőnököt, amint egy másik, vacsorához készülő társaság leültetésével foglalatoskodott. Laurie felé fordult, s szerette volna látni, hogy bocsánatkérése hatására arckifejezése is megváltozott.

– Nem késtél el – szólalt meg Laurie, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. Bár megállapítása biztató volt, de hangsúlya már problémásabbnak tűnt. – Néhány perccel azelőtt érkeztünk, hogy Louval ti is megjöttetek. Tulajdonképpen tökéletes volt az időzítés.

Jack Laurie arcát tanulmányozta. Állkapcsának állása, kissé összepréselt ajkai alapján azt a következtetést vonta le, hogy a lányt még mindig bosszantja valami, de fogalma sem volt, mi zavarhatja.

– Mintha valami gondod lenne. Van valami esetleg, amiről tudnom kellene?

– Egy romantikus hangulatú vacsorára számítottam – válaszolta Laurie, és hangjában már több volt az óhaj, mint a szemrehányás. – Egy szóval sem említetted, hogy egész tömeget meghívtál.

– Warren, Natalie és Lou aligha jelenthet tömeget – válaszolta Jack. – A legjobb barátaink.

– Mindenesetre szólhattál volna, és szólnod is kellett volna – jegyezte meg Laurie szemrehányón, és valóban nem telt sok időbe, hogy bosszankodásának oka a felszínre kerüljön. – Nyilvánvalóan többre számítottam az estétől, mint amit te elterveztél.

Jack egy pillanatra félrenézett, hogy érzéseit fegyelmezni tudja. Az est megtervezésével járó sok izgalom és bizonytalanság után nem volt felkészülve erre a szemrehányásra, még ha most jogosnak látszott is. Míg saját érzelmeivel volt elfoglalva, nyilvánvalóan akaratlanul is megsérthette Laurie érzéseit. Igaz, az ő fejében is megfordult, hogy Laurie arra számít, kettesben töltik az estét.

– És ne nézz így rám! – csattant fel Laurie. – Ma esti terveidet illetően közlékenyebb is lehettél volna! Nagyon jól tudod, hogy semmi kifogásom sincs az ellen, ha bármikor el akarsz menni valahova Warrennel vagy Louval.

Jack ismét félrefordította tekintetét, s nyelvébe harapott, hogy ne vágjon vissza. Szerencsére tisztában volt azzal, hogy ha nem uralkodik magán, akkor az este menthetetlenné válik. Mély lélegzetet vett, elhatározta, hogy lenyeli a békát, s tekintete összekapcsolódott Laurie pillantásával.

– Bocsáss meg! – szólalt meg a körülményekhez képest

legnagyobb őszinteséggel. – Nem is fordult meg a fejemben, hogy egy ilyen vacsorával megbánthatlak. Nyíltabbnak kellett volna lennem. Be kell vallanom, hogy bátorításul hívtam a többieket.

– Milyen bátorításul? – Laurie összevonta a szemöldökét. – Nem értem az egészet.

– Most ezt nehéz lenne elmagyarázni – felelte Jack. – Tudnál még egy félórát türelemmel lenni?

– Azt hiszem, igen – válaszolta Laurie még mindig értetlen–kedve. – De fogalmam sincs, mit értesz bátorításon. Ezzel együtt értékelem a bocsánatkérést.

– Köszönöm. – Jack kifújta a levegőt, mielőtt körülnézett volna az étteremben. – Hol lehet vajon a teremfőnök, és hol az asztalunk?

Még vagy újabb húsz percbe telt, míg a társaság valahol az étterem hátsó traktusában elfoglalta a helyét. Láthatóan Laurie is úrrá lett a kezdeti bosszúságon, s úgy tett, mintha jól érezné magát, felszabadultan nevetgélt, könnyedén csevegett, de Jack mégis úgy érezte, hogy a lány kerüli a tekintetét. Közvetlenül mellette ült, így csak szoborszerű arcélét láthatta.

Jack és Laurie legnagyobb örömére most is ugyanaz a kackiás bajszú pincér jelent meg az asztaluknál, aki Eliónál eddig mindig kiszolgálta őket. Korábbi estéik mindig nagyon kellemesen teltek, s bár akadt köztük szürkébb is, de azok is felejthetetlennek bizonyultak. Az utolsó, egy évvel korábbi vacsorájuk ezen a helyen a szürkébb kategóriához tartozott, ami kapcsolatuk mélypontját jelentette, s utána egy hónapig nem is éltek egymással. Laurie azon az estén árulta el Jacknek, hogy terhes, s ő megengedte magának az ízetlen tréfát, s azt kérdezte, ki a boldog apuka. Ezt követően gyorsan összefoltozták kapcsolatukat, és a terhességet is meg kellett szakítani. Méhen kívüli terhesség volt, és Laurie életének megmentése érdekében sürgős műtéti beavatkozásra volt szükség.

Látszólag saját kezdeményezésére, bár tulajdonképpen Jack

kérésére a pincér hosszú, talpas poharakat tett az asztalra. Ezután egy üveg pezsgőt bontott. A dugó pukkanását a társaság vidám felkiáltással üdvözölte, s a pincér gyorsan megtöltötte a poharakat.

– Hé, jóemberek! A barátságra! – emelte magasba Warren a gyöngyöző italt.

Mindenki követte példáját, Jack kivételével, aki csak a kezét emelte fel.

– Ha nincs ellene kifogásotok, én is szeretnék valamit mondani. Senki sem tudta közületek, miért hívtam össze a társaságot, különösen Laurie–nak nem volt fogalma róla. Az a helyzet, hogy a támogatásotokra és bátorításotokra van szükségem egy olyan dologhoz, amit már régóta tervezek, de valahogy soha nem tudtam összeszedni a bátorságot. Mindezek előrebocsátásával szeretnék egy meglehetősen önző pohárköszöntőt mondani.

Jack a kabátzsebébe mélyesztette a kezét, s eléggé ügyetlen mozdulatokkal egy négyszögletes, fényes, zöld papírba csomagolt, ezüstös szalaggal átkötött kis dobozkát húzott elő belőle, majd maga is megemelte poharát.

– Laurie–t és magamat szeretném köszönteni!

– Nagyszerű! – szólalt meg Lou vidáman és felszabadultan.

– Rátok, fiúk, lányok! – Magasba emelte a poharát. Laurie kivételével mindenki követte példáját.

– Rátok, fiúk! – ismételte meg Warren is Lou szavait.

– Na tessék! – kacagott fel Natalie. Mindenki belekortyolt az italába, csak Laurie hagyta érintetlenül a sajátját, s tekintete az előtte heverő dobozkára meredt. Tudta, mi fog történni, de egyszerűen nem akarta elhinni. Túláradó érzelmeivel küszködött.

– Nem akarod megemelni a poharadat? – kérdezte Jack Laurie felé fordulva. A lány dermedtsége valami kellemetlen bizonytalanságot ébresztett benne, hiszen másfajta reakcióra

számított. Hirtelen már azon kezdett gondolkodni, mit válaszoljon, ha Laurie nemet mond.

Laurie nagy nehézségek árán elszakította tekintetét a gondosan becsomagolt dobozkáról, s Jack szemébe nézett. Sejtette, mi lehet benne, de ezt még magának is félt beismerni. Az elmúlt időszakban már sokszor tévedett. Jacket szerette, de azzal is tisztában volt, mekkora lélektani nyomás alatt áll. Kétségkívül nagy traumát okozott számára az a találkozásuk előtt történt dolog, amit Jack talán soha nem fog kiheverni.

– Hé, ugyan már! – sürgette Lou Jacket. – Miről van szó? Nyisd csak ki!

– Igen, igen, gyerünk, Laurie! – tódította Warren is.

– Nekem kellene kinyitnom? – kérdezte Laurie, s tekintete még mindig Jackébe fonódott.

– Ez természetesen csak egy ötlet – jegyezte meg Jack. – Ha úgy gondolod, akkor még várhatsz néhány évet. Nem akarlak semmibe belekényszeríteni.

Laurie elmosolyodott. Időnként kifejezetten szórakoztatónak találta Jack szarkasztikus humorát. Remegő ujjakkal először a masnit oldotta meg, majd a papírt is leszedte a dobozról. Jack kivételével mindenki várakozón dőlt előre a székén. A csomagolópapír alól egy fekete bársonnyal bevont dobozka tűnt elő. Egy gyűrűbe foglalt, magányos Tiffany–gyémánt nézett vele szemközt. Úgy tűnt, hogy valami belső fénytől szikrázik.

Laurie a többiek felé fordította a dobozkát, hogy ők is alaposan szemügyre vehessék tartalmát, ő pedig lehunyt szemmel küszködött a könnyeivel. Ez az érzelmi telítettség is a tulajdonságai közé tartozott, utálta is magát érte, de most, az adott körülmények között, még ő is meg tudott vele békülni. Jackkel már majdnem egy évtizede jártak együtt, s már évek óta hol külön éltek, hol összeköltöztek. Férjhez akart menni, s arról is meggyőződött, hogy Jack is szeretne

megnősülni.

Lou, Warren és Natalie ajkát meglepett ó! és ah! kiáltások hagyták el.

– Nos? – Jack kérdőn nézett Laurie–ra.

A lánynak még kellett egy kis idő, hogy össze tudja szedni magát. Öklével törölte ki mindkét szeme sarkából a könnyeket. Jackre pillantott, és azonnal meg is született benne az elhatározás, hogy most ráborítja az asztalt, ezért úgy tett, mint akinek fogalma sincs semmiről. Olyasmiről volt szó, amiről Jack igazán szólhatott volna.

– Mi az a „nos”? – kérdezte.

– Ez egy jegygyűrű – nevetett fel röviden, némi magabiztossággal Jack.

– Nagyon jól tudom, hogy micsoda – válaszolta Laurie. – De mit jelentsen ez? – erőltette tovább a kérdést, és azzal, hogy Jacket kicsit megszorongatta, úrrá tudott lenni saját érzésein. Szája sarkában még egy futó mosoly is megjelent, amikor észrevette Jack feszengését.

– Legyél már határozottabb, te tökfej! – dörrent rá Lou. – Tedd már fel azt az ostoba kérdést!

Hirtelen Jack is rájött, hogy Laurie milyen játékba kezdett, s neki is kiült arcára a mosoly.

– Rendben van, rendben! – csitítgatta Jack Lout. – Laurie, drága szerelmem, mindazon veszély ellenére, mely azokat fenyegeti, akikbe beleszerettem, és drágának tartottam, s annak ellenére, hogy ez a veszély már téged is fenyeget, hajlandó lennél–e hozzám jönni feleségül?

– No, ez már kinéz valahogy! – Lou ismét magasba emelte a poharát.

Most már mindnyájan belekortyoltak az italukba.

– Nos? – ismételte meg Jack a kérdést, és a figyelem ismét Laurie–ra összpontosult.

Laurie egy pillanatot gondolkozott a válasz előtt.

– Ismerem a félelmeidet és azok eredetét is. Én egyszerűen nem osztom őket. Történjen az, aminek történnie kell, vállalom a kockázatot, akár valós, akár képzelt dologról van szó. Ha történik velem valami, az teljességgel az én hibám lesz. Ennek előrebocsátásával igen, azt mondom, hogy szeretnék hozzád menni feleségül.

Az asztaltársaság üdvrivalgásban tört ki, Jack és Laurie pedig egy ügyetlen ölelés kíséretében, kissé mereven, csókot váltott egymással. Laurie kivette a gyűrűt a dobozból, s az ujjára húzta, majd kezét előrenyújtva megmutatta a többieknek.

– Tökéletes! Mintha az ujjamra öntötték volna!

– Egy napra kölcsönvettem az egyik gyűrűdet, hogy biztos legyek a méretben – ismerte be Jack.

– Hát, nem a világ legnagyobb sziklája, az biztos! – jegyezte meg Lou. – Nagyítót is adtak hozzá?

Jack hozzávágta szalvétáját Louhoz, aki még a levegőben elkapta.

– A jó barátok mindig őszinték egymással! – kacagott Lou, és visszaadta a szalvétát.

– A mérete is tökéletes! – bizonygatta Laurie. – Nem is szeretem a hivalkodó ékszereket.

– Akkor megkaptad, amire vágytál – jegyezte meg Lou. – Nem fogja senki hivalkodónak tartani.

– És mikor lesz a nagy nap? – érdeklődött Natalie.

– Még nem volt időnk megbeszélni – pillantott Jack Laurie–ra –, de azt hiszem, Laurie–ra bízom a döntést.

– Valóban? – nézett rá csodálkozva a lány.

– Valóban! – bólogatott Jack mosolyogva.

– Az időpontot szeretném anyuval megbeszélni. Korábban már több alkalommal is elpöttyentette, hogy azt szeremé, ha a Riverside–templomban lenne majd az esküvőm. Tudom, hogy ő is ott akart házasságot kötni, de neki valahogy nem jött össze. Ha így rendben van, akkor szeretném, ha ő mondaná meg, hol és mikor kerüljön sor az eseményre.

– Részemről teljesen rendben van a dolog! – nyugtázta Jack a hallottakat. – De hol a pincér? Szeretnék még pezsgőt bontatni!

(Egy hónappal később)

BOSTON, MASSACHUSETTS

2005. október 9.
Délután 4 óra 45 perc

Nagyszerűen sikerült az edzés. Craig Bowman legalább fél órát töltött a súlyzókkal, hogy kicsit felfrissítse magát, és megnyújtsa izmait. Aztán a rögtönözve összeállított, háromfős kosárlabdacsapatok versenyébe szállt be. Szerencséje volt, mert két nagyon tehetséges klubtársával került össze. Több mint egy órán keresztül egyetlen játszmát sem vesztettek, s végül csak a kimerültség miatt hagyták abba a játékot. A kosarazás után Craig megengedett magának egy alapos masszázst, amelyet gőzfürdő és zuhanyozás követett.

Most, ahogy a Sportklub VIP–öltözőjében a tükör előtt állt, s

kritikus pillantással végigmérte magát, azonnal megállapította, hogy jobban néz ki, mint évekkel azelőtt. Már csaknem tíz kilót leadott, és karcsúbb is lett azóta, hogy fél évvel ezelőtt belépett a Sportklubba. Különösen az volt feltűnő, hogy arcáról eltűntek az apró zsírpárnák. Helyükbe most valami egészséges, rózsaszín pír költözött. A modernség kedvéért szőkésbarna haját is kicsit hosszabbra hagyta a megszokottnál, s olyan frizurát csináltatott magának a szalonban, mintha középen és nem baloldalt választotta volna el, ahogy – mióta csak az eszét tudja – már megszokta. Jelentős változáson ment keresztül, már nem az elnehezedett, unalmas orvosnak látszott.

Szokásos napirendjéhez immár hozzátartozott, hogy hetente háromszor, hétfőn, szerdán és pénteken lejárjon az edzőterembe. A három nap közül mindig a péntek volt a legjobb, mert ilyenkor valamivel kevesebben voltak, s megengedhette magának, hogy az ígéretes hétvége jegyében szellemileg is kiengedjen egy kicsit. Szokásává vált, hogy pénteken délben bezárja a rendelőjét, s csak a mobilján fogadja a hívásokat. Így legalább Leona is vele lehetett az edzéseken. Neki – és természetesen saját magának – szóló ajándékként még társtagságot is vásárolt neki a klubban.

Két héttel ezelőtt Leona hozzá költözött a Beacon Hill–i lakásba. A lány maga döntött úgy, hogy ostobaság lenne még a Sommerville–ben lévő lakását is fizetnie, amikor minden éjszakáját vele tölti. Craig először kicsit bosszankodott a hurcolkodás miatt, mivel nem beszélték meg előre, s Leona gyakorlatilag kész helyzet elé állította. Számára ez valahogy korlátozást jelentett éppen akkor, amikor újsütetű szabadságát kezdte felfedezni. Néhány nap elteltével viszont alkalmazkodott a helyzethez. Nem számolt az érzékiség hatalmával, de annak is tudatában volt, hogy ez a helyzet bármikor megváltoztatható, ha erre igénye támad.

Az öltözködésből már csak az maradt hátra, hogy belebújjon új Brioni–zakójába. Néhányszor megrázta a vállát, hogy minden a helyére kerüljön, majd ismét a tükörbe pillantott. Fejét balra, majd

jobbra fordította, hogy más szögből is szemügyre vehesse magát, s egy pillanatra az jutott eszébe, hogy inkább színjátszó és nem művészettörténeti tanfolyamra kellene beiratkoznia. Már maga a gondolat is mosolyt csalt az arcára. Tudta, hogy képzelete elszakadt a realitásoktól, bár az ötlet nem volt teljesen oktalan.

Teljesen felöltözve megnézte a telefonját, hagyott–e valaki üzenetet. A kijelző üres volt. Azt tervezte, hogy hazamegy, és egy pohár bor, valamint a New England Journal of Medicine társaságában pihen egy órácskát, majd elmegy a Szépművészeti Múzeumba, hogy megnézze a legújabb kiállítást, és végül megvacsorázzon a Back Bayben lévő új, divatos étteremben.

Fütyörészve kisétált a klub előcsarnokába. Balra volt a beírópult, a jobbra lévő folyosón pedig az étteremhez és a bárhoz vezető liftekhez lehetett jutni. Az előcsarnokban halk háttérzene szólt. Bár a klub péntekenként nem volt tele, de a féláron mért italok órájában már más volt a helyzet a bárban.

Craig az órájára pillantott. Tökéletesen sikerült időzítenie a dolgokat. Háromnegyed öt volt. Pontosan ekkorra beszélte meg a találkozót Leonával. Bár együtt érkeztek a klubba, és együtt is távoztak, de amíg ott voltak, mindegyikük tette a maga dolgát. Leona a lépcsőgépen edzett. Aztán Pilates, jóga s hasonlók, melyek egyike sem keltette fel az ő érdeklődését. Tekintetét gyorsan végighordozta az előcsarnokon, s azonnal látta, hogy Leona még nem került elő a női öltözőből. Egyáltalán nem lepte meg a dolog. Visszafogottságának viszonylagos hiányával együtt a pontosság sem tartozott erősségei közé. Craig tökéletes elégedettséggel nyújtózkodott el az egyik fotelben, és nézte a jövő–menő, jó külsejű embereket. Hat hónappal ezelőtt valahogy furcsán érezte volna magát ebben a helyzetben. Most teljesen felszabadult volt. Épphogy elhelyezkedett, amikor Leona megjelent a női öltöző ajtajában.

Ahogy néhány perccel korábban magát is kritikusan szemügyre

vette, most Leonát mérte végig ugyanígy. Az edzés neki is hasznára vált, bár – viszonylagos fiatalságának köszönhetően – teste még mindig feszes, arca kipirult, és alakja mindig is tökéletes volt. Közeledvén megállapította, hogy továbbra is vonzó, élénk és magabiztos, önálló nő maradt. Craig szemszögéből nézve egyetlen hátrányát jellegzetes massachusettsi akcentusa és mondatszerkesztése jelentette. Különösen az volt kellemetlen, ahogy az er–re végződő szavakat rövid és erőteljes i–nak ejtette. Feltételezvén, hogy nem kötődik annyira ehhez a tájszóláshoz,

Craig abban a reményben próbálta felhívni rá a figyelmét, hogy majdcsak leszoktatja róla, de Leona erre dühösen azzal reagált, hogy ő is az előkelősködő nyugati parti elithez tartozik. Ezek után Craig bölcsen feladta a dolgot. Idővel bizonyos fokig a füle is megszokta, s az éjszakai szenvedélyek csúcsán valóban nem érdekelte, hogy van vagy nincs akcentusa.

– Hogy sikerült az edzés? – Craig felemelkedett a helyéről.

– Félelmetesen! – válaszolta Leona. – Jobb volt, mint máskor!

Craig érezte, hogy kicsit összerándul. A félelmetes kifejezés második szótagja helyett az elsőt hangsúlyozta, és a jobb valami „rémesnek” vagy valami zagyvaságnak hangzott. A liftek felé tartva ellenállt a kísértésnek, hogy egy megjegyzésével véget vessen a lány szóáradatának. Míg Leona folytatta a részletes beszámolót az edzéséről, majd azt kezdte neki magyarázni, miért kell neki kipróbálni a Pilatest és a jógát, Craig csak az előttük álló estéről és az eddig kellemesen eltelt napról mélázott. Régi, megszokott gyakorlatától eltérően most nem kellett egyik vizsgálóból a másikba rohangálnia.

Az elmúlt hónapban idősebb asszisztensével, Marlene–nel olyan rendszert alakítottak ki, melyben a betegeket személyiségüknek és diagnózisuknak megfelelően osztották be, s ő ennek megfelelően foglalkozott velük. A legrövidebb, tizenöt perces, félórás vizit során a

felülvizsgálatra visszajáró megértő, intelligens betegeket látta el. Egy órát vagy még annál is több időt az új és komoly egészségügyi problémákkal jelentkező betegeknek szentelt. Az egészséges, új páciensekre koruktól és panaszuk komolyságától függően mintegy negyvenöt percet áldozott. Ha valami előre nem látott probléma adódott a nap folyamán, egy előzetesen be nem jelentkezett beteg szorult sürgős ellátása, vagy be kellett mennie a kórházba, akkor Marlene felhívogatta az aznapra előjegyzett betegeket, és új időpontokat beszélt meg velük.

Ennek eredményeként a páciensek csak ritkán várakoztak Craig rendelőjében, s az is elvétve fordult elő, hogy ő maga időzavarba került. Ezt tartotta kulturált orvosi gyakorlatnak, amely mind a betegek, mind az ő számára kényelmesebb volt. Mostanában már nagyobb kedvvel járt be a rendelőjébe. Ez volt az az orvoslás, amely már akkor is vonzotta, amikor még csak álmodott arról, hogy egyszer majd orvos lesz belőle. A csaknem tökéletes helyzetet csak az zavarta kissé, hogy Leonával való kapcsolatát nem tarthatta teljesen titokban. Mindenkiben erős volt a gyanú, amit még Leona fiatalsága és önfejűsége is erősített. Craignek ezért Marlene és a nővér, Darlene rejtett rosszallását és a Leonával szemben megnyilvánuló sértett, passzívan agresszív magatartását is el kellett viselnie.

– Te nem is figyelsz rám! – Leona bosszúsan előrehajolt, és Craig arcára pillantott. Éppen a parkolóba ereszkedtek le, s mindketten szemben álltak a lift ajtajával.

– Dehogynem figyelek – lódította Craig mosolyogva, de ezzel Leona szemfülességét és zsémbelődését nem sikerült teljesen leszerelnie.

A felvonó közben megérkezett a vendégek számára fenntartott ingyenparkolóba. Leonával kilépett a fülkéből, és csatlakoztak a kocsijukra váró emberekhez. Craig néhány lépésnyire lemaradva

követte a lányt. Leona szélsőséges reakcióit és hangulathullámzásait nem túlzottan kedvelte, de ha nem tulajdonított nekik jelentőséget, akkor ezek gyorsan tovaszálltak. Ha néhány perccel később érkezik az előcsarnokba, és akcentusával kapcsolatban is megjegyzéseket tesz, akkor teljesen másként alakult volna a helyzet. Az előző, egyetlen alkalommal előforduló ilyen eset kétnapos mosolyszünetet eredményezett.

Craig átadta a parkolócéduláját az egyik alkalmazottnak.

– A piros Porsche, azonnal itt lesz, Dr. Bowman. – Az alkalmazott, mintegy tisztelgésként, megérintette mutatóujjával a sapkája szélét, s már indult is az autóért.

Craig magában elmosolyodott. Büszke volt rá, hogy az övé a legszexisebb kocsi a garázsban, amely szöges ellentéte volt a korábbi életében használt jókora Volvo kombinak. Biztos volt abban, hogy kocsijával a körülötte állók elismerését is kivívja.

– Ha egy kicsit szórakozottnak tűnnék – súgta Leona fülébe –, azért van, mert már az esténkre gondolok. Minden részletével együtt – kacsintott rá a lányra.

Leona csak szemöldöke megemelésével nyugtázta a hallottakat, amivel értésére adta, hogy csak részben sikerült megbékítenie. Valójában mindig teljes figyelmet követelt magának.

Craiget hirtelen valaki a háta mögül a nevén szólította. Különösképpen arra figyelt fel, hogy a hang még második keresztnevének a kezdőbetűjét, az M–et sem mulasztott el kiejteni. Második keresztnevét kevesen ismerték, és még kevesebben tudták, hogy az M betű anyja leánykori neve után a Masont jelenti. Craig megfordult, s arra számított, hogy valamelyik betegével vagy volt iskolatársával találja magát szembe. Helyette egy idegent látott közeledni. A jóképű, fürge mozgású, intelligens arcú afroamerikai nagyjából vele egykorú lehetett. Craig egy pillanatig arra gondolt, hogy talán egyik csapattársa lehet a délutáni maratoni

kosármeccsről, aki még egyszer fel akarja eleveníteni a győzelmek élményeit.

– Doktor Craig M. Bowman? – kérdezte ismét a férfi, amikor egyenesen az orvoshoz lépett.

– Igen? – biccentett Craig kérdőn a férfira. Még mindig ismerősei között próbálta elhelyezni. Nem azok közül való volt, akikkel délután kosarazott. Betegei és osztálytársai közé sem tartozott. Megpróbálta valahogy a kórházhoz kötni, de az sem sikerült neki.

A férfi csak egy nagy, lezárt borítékot nyújtott át neki. Craig a borítékra pillantott. Gépírással az ő neve szerepelt rajta, második keresztnevének kezdőbetűjével együtt. Még mielőtt reagálhatott volna, a férfi sarkon fordult, és belépett a felvonóba, mellyel az imént érkezett. Azonnal el is tűnt a szeme elől. Az egész jelenet másodpercek alatt játszódott le.

– Mit kaptál? – érdeklődött Leona.

– Halvány fogalmam sincs – felelte Craig. Visszapillantott a borítékra, s ekkor csapta meg a nyugtalanság első fuvallata. Bal felső sarkában a következőket olvasta: Fellebbviteli Bíróság, Suffolk megye, Massachusetts.

– Nos? – nézett rá kérdőn Leona. – Nem nyitod ki?

– Nem vagyok biztos benne, hogy ki akarom nyitni – válaszolta Craig, holott tisztában volt vele, hogy erre előbb–utóbb sort kell keríteni. Pillantása végigfutott az autóikra várakozó embereken. Az előző jelenet tanúi közül néhányan kíváncsian tekintettek rá.

Míg az alkalmazott odagördült Porschéjával a fülke elé, és szélesre nyitotta a vezetőülés felőli ajtót, addig Craignek sikerült hüvelykujját a boríték szélén lévő nyílásba csúsztatnia, s feltépte a küldeményt. Érezte, hogy szívverése felgyorsul, amikor kihúzta belőle a tartalmát, egy sarkainál összetűzött paksamétát.

– Nos? – kérdezte Leona aggodalmaskodva. Maga is látta, hogy

Craig edzéstől kipirult arca mintha színét kezdené veszíteni.

Craig Leonára nézett. Tekintetében olyan feszültség jelent meg, melyet Leona soha nem látott korábban. Maga sem tudta eldönteni, hogy ez zavar, hitetlenkedés vagy őszinte döbbenet volt. Craig néhány pillanatra mintha megbénult volna. Még csak nem is lélegzett.

– Helló! – szólt rá ismét Leona. – Van otthon valaki? – Meglengette kezét Craig kővé fagyott arca előtt. A körülöttük állók sanda pillantásai arra utaltak, hogy a figyelem középpontjába kerültek.

Mintha csak valami apróbb szívszoruláson lenne túl, Craig pupillája összeszűkült, és arca is visszanyerte korábbi színét. Egy kicsit reflexszerűen gyűrögette a papírokat, míg végre össze tudta rendezni őket.

– Beidéztek a bíróságra! – suttogta rekedten. – Ez a mocsok beperelt! – Kisimította és átlapozta gyorsan a papírokat.

– Ki perelt be?

– Stanhope! Jordan Stanhope!

– És miért?

– Halált okozó orvosi műhibáért. Ez képtelenség!

– Patience Stanhope miatt?

– Ki más miatt? – csattant fel dühösen Craig, s még fogait is összeszorította.

– Hé, nem én vagyok az ellenség! – emelte fel kezét Leona, mintegy játékos védekezésül.

– Egyszerűen nem akarom elhinni! Ez felháborító! – Craig ismét átfutotta a papírokat, mintha valamit nem értett volna meg teljesen.

Leona a garázs alkalmazottjaira pillantott. Egy másik kocsirendező már előtte is kinyitotta az ajtót, az előbbi pedig még

mindig nyitva tartotta Craig előtt.

– Most mit akarsz tenni, Craig? – sürgette a lány. – Örökké nem állhatunk itt!

– Fogd már be a szád! – mordult rá Craig, mert Leona tájszólása még jobban borzolta amúgy is felbolydult idegeit.

Leona figyelmeztette Craiget:

– Ne merj velem így beszélni!

Mintha csak most ébredne fel másodjára, Craig ekkor vette észre, hogy már valóban mindenki őket figyeli. Gyorsan elnézést kért Leonától, majd hozzátette:

– Most meg kell innom valamit!

– Oké! – vonta meg vállát Leona még mindig duzzogva. – Itt vagy otthon?

– Itt! – vágta rá Craig.

Bocsánatkérő mosolyt villantva a kocsirendezők felé s vállát kicsit megvonva Leona elindult Craig után. Mikor utolérte, a férfi már a lift hívógombját ütögette öklével.

– Le kellene kissé csillapodnod! – A lány visszanézett a kocsira várakozó emberekre. Azok gyorsan elkapták róla a tekintetüket s úgy tettek, mintha semmit sem láttak volna.

– Könnyű neked azt mondani, hogy csillapodjak! – háborgott tovább Craig. – Nem téged pereltek be! És átkozottul megalázó, hogy mindezt így, a nyilvánosság előtt hozzák a tudomásomra.

Leona meg sem próbált ismét beszélgetést kezdeményezni, amíg le nem ültek egy magas asztal mellé az alacsony támlájú bárszékekre. Igyekeztek minél távolabb húzódni a bárban megszaporodott, zajos társaságtól. Craig, szokásától eltérően, egy dupla whiskyt kért. Normális körülmények között nagyon ritkán ivott, hiszen bármikor hívhatták beteghez. Leona egy pohár

fehérbort kért magának. Ahogy a férfi remegő kézzel a pohara után nyúlt, már azt is meg tudta állapítani, hogy gondolatai ismét más csatornára váltottak át. A kezdeti döbbent hitetlenkedés először dühvé, majd nyugtalansággá változott, s mindez tizenöt perc alatt játszódott le, azóta, hogy az idézést és a panaszt tartalmazó borítékot átadták neki.

– Még soha nem láttalak ennyire kiborulva – jegyezte meg Leona. Bár valójában fogalma sem volt, mit kellene mondania, de tudta, hogy mondania kell valamit. Soha nem volt erőssége a hallgatás, hacsak nem a duzzogás diktálta.

– Hogyne lennék kiborulva! – háborgott Craig. Ahogy italát megemelte, még mindig remegett a keze, és poharában megcsörrent a jég. Mikor az italt a szájához emelte sikerült is neki egy keveset a kezére csöppentem. – A fenébe! – Letette az asztalra, lerázta kezéről a cseppeket, majd szalvétájával ajkát és állát is megtörölte. – Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy ez a csodabogár, vén szarházi Jordan Stanhope ezt tette velem! Különösen azok után, hogy annyi időt és energiát fecséreltem arra a hipochonder, feleségnek nevezett piócára. Gyűlöltem azt a nőt! Leona csak bólogatott. Bár a pszichológia sem volt az erőssége, mégis úgy érezte, Craignek most szüksége van arra, hogy szabadjára engedje az indulatait.

– Nem is tudnám elmondani, hogy az elmúlt évben hányszor mentem ki abba a dög nagy házba még az éjszaka kellős közepén is, hogy csak a kezét fogjam, és hallgassam a zöldségeit. És mindezt miért? Csak nagyon ritkán fogadta meg a tanácsaimat, a dohányzásról való lemondást is beleértve. Rám se hederített, úgy füstölt tovább, mint egy gyárkémény.

– Valóban? – kérdezte Leona, mert már nem tudta megállni, hogy meg ne szólaljon. – Váladékot köhögött fel, és mégis dohányzott?

– Nem érezted, hogy a hálószobája mennyire bűzlött a dohányfüsttől?

– Nem is figyeltem fel rá – rázta meg a fejét Leona. – Túlságosan lekötöttek az események, hogy bármi szagot is érezzek.

– Úgy dohányzott, mintha már másnap nem is lenne, egyikről a másikra gyújtott. Naponta több dobozzal is elfüstölt. És ez még nem minden! Élő példája volt a világ összes olyan betegének, akik nem fogadják meg az orvosaik tanácsát, különösen a gyógyszerek tekintetében. Követelte a recepteket, aztán rigolyáitól függően vagy beszedte, vagy nem.

– Van valami elképzelésed arról, hogy miért nem fogadta meg a tanácsaidat?

– Nagy valószínűséggel azért, mert szeretett beteg lenni. Ezzel el tudta magát foglalni. röviden erről van szó! Csak pocsékolta az időmet meg a férjéét is, sőt még a saját magáét is. A halála megváltás volt mindenkinek. Nem is volt élete.

Craig már kellőképpen megnyugodott ahhoz, hogy elmúljon kezének remegése.

– Emlékszem, néhányszor kapcsolatba kerültem vele a rendelőben is, de akkor is úgy festett, mint egy fadarab – jegyezte meg Leona.

– Ez az év legnagyobb bókja! Kiérdemli a címeres ringyó címet, aki örökölt egy kis pénzt, és feljogosítva érzi magát, hogy megkövetelje: csak üljek mellette, fogjam a kezét, és a hányingerig hallgassam a meséit. Nyolc évet töltöttem a tanulással, négyet a gyakornoksággal azért, hogy orvos lehessek, tagja vagyok a Kamarának, számos tudományos cikket írtam, ő pedig azt akarta, hogy állandóan a kezét szorongassam. De az volt a helyzet, hogy ha tizenöt percig ezt megtettem, akkor ő harmincat akart, ha harmincat adtam neki, akkor negyvenötöt akart, s ha erre nem voltam hajlandó, akkor duzzogott és ellenségessé vált.

– Talán egyedül érezte magát… – vetette közbe Leona.

– Te most kinek az oldalán állsz? – kérdezett vissza dühösen Craig, s olyan lendülettel tette le poharát az asztalra, hogy a jégkockák ismét megcsörrentek benne. – Egy hatalmas púp volt a hátamon!

– Jézusom, nyugodj már meg egy kicsit! – próbálta Leona csitítani. Körbepillantott, de látta, hogy a legcsekélyebb érdeklődést sem váltják ki senkiből.

– Ne kezdd nekem az ördög ügyvédjét játszani! – pattogott Craig. – Most nincs hozzá hangulatom!

– Csak próbállak egy kicsit megnyugtatni…

– Hogy tudnék megnyugodni? Ez katasztrófa! Egész életemben azon dolgoztam, hogy a lehető legjobb orvos legyek. Az ördögbe is, most is azon dolgozom! És aztán tessék! – A bírósági papírokat tartalmazó borítékra csapott.

– De hát nem ezért fizeted a műhiba elleni biztosításodat?

– Nem érted, miről van szó! – Craig elkeseredetten nézett Leonára. – Ez az idióta Stanhope a nyilvánosság előtt rontja a hitelemet, és bíróságra akarja vinni az ügyet. A problémát a per jelenti! Bárhogy végződjön is az ügy, ez nem jó dolog. Teljesen tehetetlen vagyok, áldozattá váltam. És ha tárgyalásra kerül sor, annak is ki tudja, mi lesz a vége?! Még az én esetemben sincs semmire garancia, pedig hiába törtem kezem–lábam, különösen Patience Stanhope esetében, akinek már egyetlen füttyentésére a lakására mentem. És hogy esküdtek döntsenek a bűnösségemről? Viccnek is rossz! Hivatalnokok, vízvezeték–szerelők, nyugdíjas tanítók, akiknek halvány fogalmuk sincs róla, mit jelent orvosnak lenni, az éjszaka kellős közepén kimenni egy hipochonderhez és a kezét szorongatni. Úristen!

– Elmondhatod nekik. Beleveheted a vallomásodba.

Craig csak szemét forgatta idegességében. Voltak alkalmak,

amikor Leona egyszerűen megőrjítette. Ez az árnyoldala annak, ha valaki magánál sokkal fiatalabbal és tapasztalatlanabbal köti össze az életét.

– És miért gondolja, hogy műhibát követtél el? – érdeklődött tovább Leona.

Craig körbenézett a bár körül álló, felszabadultan szórakozó, normális és jó külsejű embereken. Kellemetlen érzés volt párhuzamba állítani magát velük. Talán nem is volt annyira jó ötlet most nyilvános helyre jönni. Ezekben a percekben szinte elképzelhetetlennek tartotta, hogy valamilyen rendezvény során talán ő is egy lehetne közülük. Az orvoslás és az azzal kapcsolatos problémák, beleértve ezt a műhibacirkuszt is, most mindent összekuszáltak.

– És milyen műhiba elkövetésével vádolna? – fogalmazta át Leona egy kicsit a kérdését.

– Ide figyelj, okostojás! – Craig kétségbeesetten felemelte a karját. – Ez általánosság is lehet, valami olyasmit állítanak, hogy nem megfelelő gonddal és szakértelemmel állapítottam meg a diagnózist, és nem úgy kezeltem, ahogy hasonló körülmények között egy megfelelően képzett orvosnak kezelnie kellett volna… és így tovább, blabla–blabla. Mindez egy nagy rakás szar! Akár röviden, akár hosszan mondom, az a lényeg, hogy baj történt, ami azt jelenti, hogy Patience Stanhope meghalt. A személyes sérülésekkel és orvosi műhibákkal foglalkozó jogászok ebből indulnak ki, és ebből kerekítik ki a történetet. Ezek a fickók mindig találnak valamit, amire egy seggfej bírósági prosti orvos azt mondja, hogy másképpen kellett volna eljárni!

– Okostojás! – vágott vissza Leona. – Nem szeretem, ha ilyen lekezelő vagy velem.

– Oké, oké, elnézést! – szabadkozott Craig. – Nyilvánvalóan kijöttem a sodromból! – sóhajtotta.

– Mi az a bírósági prosti orvos?

– Olyan orvos, aki szakértőnek jelentkezik, és hajlandó azt állítani, amit a felperes ügyvédje csak akar. Valamikor nehéz volt egy orvost találni, aki a másik ellen tanúskodott volna, de most már teljesen más a helyzet. Akad néhány semmire se jó szarházi, aki egész jól megél belőle.

– Borzalom!

– És ez még nem minden! – rázta meg a fejét Craig elkeseredetten. – Az egészben az a legnagyobb képmutatás, hogy az a féleszű Jordan Stanhope perel be, aki ott se volt a kórházban, amikor én a nyomorúságos feleségének az újraélesztésével küszködtem! A francba vele, hiszen több alkalommal is maga panaszolta el nekem, hogy felesége milyen reménytelenül hipochondriás, és már nem is tudja megjegyezni a panaszait és tüneteit. Már maga is szégyellte a dolgot, és elnézést kért, amikor az asszony arra kényszerítette, hogy éjszaka háromkor kihívjon a lakásukra, mert éppen meg akart halni. Ilyesmi többször is előfordult. Általában este hívtak ki, amikor ott kellett hagyni csapot–papot, s rohanni hozzá. Jordan még ilyen alkalmakkor is nagyon hálálkodott, hiszen tisztában volt azzal, milyen kellemetlen, ha olyasmiért kell kimenni, aminek semmi értelme. Ez a nő kész katasztrófa volt! Mindenkinek jobb, hogy kilépett a képből, Jordan Stanhope–ot is beleértve, de ő most társának és támaszának elvesztéséért ötmillió dolláros fájdalomdíjat követel tőlem! Tréfának is rossz! – rázta meg a fejét Craig kedvetlenül.

– Milyen támaszról van szó?

– Olyanról, amit valakinek a házastárs jelent. Tudod: társat, szeretetet, segítséget és szexet.

– Nem hinném, hogy olyan sok szexben lett volna részük. Külön hálószobájuk is volt.

– Minden bizonnyal igazad van. Nem is tudom elképzelni, hogy

Jordan összefeküdt volna ezzel a nyomorúságos csoroszlyával.

– Gondolod, az ügynek köze lehet ahhoz, hogy azon az estén egy kis szemrehányást is tettél neki? Akkor nem látszott, hogy különösebben zokon vette volna.

Craig némán bólogatott. Leonának akár igaza is lehet. Kezében a pohárral lecsúszott a bárszékről, odalépett a pulthoz, hogy még egy italt kérjen. A vidáman csevegő emberek közt várakozva Leona felvetése foglalkoztatta, s azt igyekezett eldönteni, mennyi lehet benne az igazság. Arra is emlékezett, hogy már sajnálta is, amit Jordannek mondott, amikor belépett Patience hálószobájába, s látta, hogy az asszony mennyire rosszul van. Megjegyzése a feszültségtől és a látottak miatti meglepetéstől csak úgy kicsúszott a száján. Akkor úgy gondolta, hogy sietős bocsánatkérése elegendő volt, de lehetséges, hogy Jordannek nem ez volt a véleménye. Ha így van, akkor még jobban bánja a történteket.

Kezében a második dupla whiskyvel Craig visszatért az asztalhoz, s ismét felült a bárszékre. Mozgása lelassult, úgy érezte, mindkét lábára mázsás súly nehezedik. Leona most újabb változást vélt rajta felfedezni. Nyomottnak látszott, ajka és szemhéja mintha ernyedtebbé vált volna.

– Ez valóban katasztrófa! – sóhajtotta Craig a poharába bámulva, s karját összefonta az asztalon. – Ez a végét jelentheti mindennek, pedig már olyan jól alakultak a dolgok.

– Hogy jelentené már a végét? – kérdezte Leona, s megpróbált vidám maradni. – Ilyenkor mi a teendő, ha megkaptad az idézést?

Craig nem válaszolt. Még csak nem is mozdult. Leona még lélegezni se látta.

– Nem kellene ügyvédet fogadnod? – próbálkozott tovább a lány, s kicsit előredőlt, hogy jobban lássa Craig arcát.

– A biztosítótársaságnak kell ellátni a védelmemet – szólalt meg

Craig színtelen hangon.

– Nos, akkor rajta! Miért nem hívod fel őket?

Craig pillantása Leonaéval találkozott. Bólogatott egy ideig, s átgondolta a lány ötletét. Pénteken délután fél hat körül járt, de a biztosítónál még bent lehet valaki. A próbálkozást mindenesetre megéri. Legalább magát is megnyugtatja egy kicsit, hogy megpróbálkozott valamivel. Nyugtalansága jelentős részben abból fakadt, hogy tehetetlennek érezte magát ezzel a nagy és még testet nem öltött veszedelemmel szemben.

Craig hirtelen lecsatolta övéről a készülékét. Zsibbadt ujjakkal a telefonkönyvet kezdte átfutni, s hirtelen elővillant a biztosítótársaság és az ügynök neve és telefonszáma. Craig megnyomta a hívógombot.

A tervezett hívásból aztán több is lett, beleértve a kérést, hogy adja meg a számát, vagy hagyjon sürgős üzenetet, de aztán negyedórán belül már egy élő, tekintélyes hanghordozású, nyilvánvalóan tapasztalt szakértőnek is el tudta mondani a problémáját. Arthur Marshallként mutatkozott be, s Craig, furcsa módon, már a nevét is megnyugtatónak találta.

– Mivel először érintett ilyen dologban – hallotta Craig Arthur hangját –, és tapasztalatból tudjuk, hogy mindez menynyire kizökkend az embereket a nyugalmukból, szeretném, ha azt is tudná, hogy ez nálunk nagyon is gyakori ügynek számít. Más szóval, meglehetős tapasztalatokkal rendelkezünk már az ilyen műhibaperekben, és biztosíthatom, hogy az ön problémája is megkapja a legmesszebbmenő figyelmet. Csak azt szeretném kérni, hogy ne vegye a dolgot túlságosan a szívére!

– Mi egyebet tehetnék? – kérdezett vissza Craig panaszosan. – Egész életem munkáját megkérdőjelezi. Mindent veszélybe sodor.

– Ez általános vélekedés mindazoknál, akik önhöz hasonló helyzetbe kerülnek, és teljességgel érthető is, de bízzon bennem,

amikor azt állítom, hogy azért nem ilyen egyszerű a dolog. Ez nem mond semmit az elkötelezettségéről és élete munkájáról. Az esetek többségében csupán a talált pénz reményében tett próbálkozásról van szó, még akkor is, ha a felperes ügyvédje ezt teljesen másként igyekszik beállítani. Aki csak egy kicsit is ért az orvosláshoz, tud példákat felhozni kevésbé szerencsés megoldásokra, még jóhiszeműen elkövetett hibákra is, melyek nem minősülnek műhibának, és ha bírósági tárgyalásra kerül sor, akkor erre a bíró is felhívja az esküdtek figyelmét. És még egy dolgot tudnia kell! Az ilyen ügyek túlnyomó többségében nem is kerül sor tárgyalásra, vagy ha mégis bíróság elé kerül, akkor a perek nagy többségét a védelem nyeri meg. Itt, Massachusettsben, az ügy a törvények szerint először az ítélőszék elé kerül, s az ön által elmondottak alapján nagy valószínűséggel ott is fog megrekedni.

Craig érezte, hogy pulzusa lassan kezd normálissá válni.

– Nagyon bölcsen tette, hogy a szerencsétlen ügy kezdetén máris felvette velünk a kapcsolatot, Dr. Bowman. Sürgősséggel egy jól képzett, tapasztalt ügyvédet rendelünk ki ön mellé, ehhez viszont a lehető leggyorsabban szükségünk lenne az idézésre és az ön ellen benyújtott panaszra. Harminc napon belül köteles válaszolni a keresetre.

– Már hétfőn át tudom küldeni az anyagot.

– Ez így tökéletes lesz. Közben azt szeretném javasolni, hogy igyekezzen felfrissíteni a memóriáját az ügy részleteivel kapcsolatban s összeszedni az összes vonatkozó papírt, feljegyzést és nyilvántartást. Ez is olyasmi, amit meg kell tenni, ráadásul még megnyugtató érzést is ad, hogy valami konstruktív dolgot is tesz saját védelmében. Tapasztalatból tudjuk, hogy ez is fontos tényező.

– Craig azon kapta magát, hogy ő is egyetértőn bólogat. Ami a nyilvántartását és papírjait illeti, Dr. Bowman, szeretném óvni attól, hogy azokat bármilyen módon és formában módosítsa. Ez azt

jelenti, hogy még egy esetleges betű– vagy nyilvánvaló nyelvtani hibát, még nem megfelelőnek tartott kifejezést se javítson ki! Dátumokat se változtasson meg! Egyszóval semmit se változtasson rajtuk! Ugye megérti?

– Tökéletesen!

– Nagyszerű! Az orvosi műhibákkal foglalkozó felperes ügyvédek igen sok módosítást felfedeznek a papírokban, még akkor is, ha azoknak semmi közük az ügyhöz. Minden változtatás biztos recept a katasztrófára, mivel ez a tisztességét és igazmondását kérdőjelezi meg. Bízom benne, hogy elég világosan elmondtam, amit akartam!

– Teljesen világos! És köszönöm, Mr. Marshall! Most már egy kicsit jobban is érzem magamat.

– Meg is teheti, doktor! Biztos lehet benne, hogy a legnagyobb odafigyeléssel kezeljük az ügyét, mivel mindnyájunknak az az érdeke, hogy a lehető leggyorsabban és sikeresen befejeződjön, ön pedig ismét azzal foglalkozhasson, amihez legjobban ért, a betegekről való gondoskodással.

– Nekem is ez minden vágyam.

– Az ön szolgálatára vagyunk, Dr. Bowman. Még egy apróság, amivel minden bizonnyal ön is tisztában van. Kérem, hogy házastársán és az ön mellé kirendelt ügyvétlen kívül senkivel… ismétlem, senkivel ne beszéljen erről az ügyről! Vonatkozik ez minden kollégájára, ismerősére, de még a közeli barátaira is. Ez is rendkívül fontos!

Craig bűntudattal pillantott Leona felé, amikor rájött, hogy mennyit fecsegett feleslegesen.

– Közeli barátoknak sem? – kérdezett rá Craig. – így az ember az együttérzéstől is megfosztja magát.

– Ez elképzelhető, de megvan a dolog hátulütője. És mi lenne a hátulütője? – érdeklődött Craig, mert nem tudta, hogy a feszülten

figyelő Leona mennyit hallhatott az egész beszélgetésből.

– Mert a kollégáknak és a barátoknak a nyomára lehet bukkanni. A felperesek ügyvédjei ezt meg is teszik, és ha érdekeik úgy kívánják, akkor arra kényszeríthetik a barátokat, még a közeli barátokat is, hogy tanúként szerepeljenek az ügyben, s ez gyakran nagyon hatásos lépésnek bizonyul.

– Erre is igyekszem ügyelni, és köszönöm a figyelmeztetést, Mr. Marshall! – bólogatott Craig, s érezte, hogy pulzusa ismét felgyorsul. Ha magával szemben is teljesen őszinte akart lenni, akkor be kellett vallania, hogy fiatalságán és érthető egocentrizmusán kívül vajmi keveset tudott Leonáról. Fecsegő természete még csak fokozta nyugtalanságát.

– Önnek is köszönjük, Dr. Bowman! Az idézés és a panasz megérkezése után azonnal felvesszük önnel a kapcsolatot. Próbáljon megnyugodni és a szokásos módon élni az életét!

– Megpróbálom – válaszolta Craig nem sok meggyőződéssel. Tudta, hogy életét sötét felhő árnyékolja be mindaddig, amíg a kérdés meg nem oldódik. Arról viszont sejtelme sem volt, milyen sötétté is válhat ez a felhő. Közben megfogadta, hogy soha többé nem fogja Leonát piszkálni a tájszólása miatt. Eléggé tudatában volt annak, hogy a vele megosztott, Patience Stanhope–pal kapcsolatos érzései nem tennének neki jó szolgálatot a bíróság előtt.

NEW YORK CITY

2005. október 9.
Délután 4 óra. 45 perc

Jack Stapleton ezután a szívvel és a tüdővel kezdett foglalkozni. Egy ötvenhét éves nő zsigerektől megfosztott, meztelen holtteste hevert előtte a boncasztalon. Az áldozat feje egy fából készült kockával volt feltámasztva, látástól megfosztott szeme üresen meredt a mennyezeten lévő neonlámpába. A meglehetősen nagy, láthatóan aszimmetrikus, rostos fibrómára utaló méhen kívül a boncolás során eddig alig talált valami említésre méltó kóros elváltozást. Pontosabban, egyelőre semmit sem talált, ami magyarázatul szolgálhatott volna arra, miért esett össze holtan ez a látszólag teljesen egészséges asszony egy Bloomingdale áruházban. Miguel Sanchez, a délután három órakor munkába állt ügyeletes technikus volt a segítségére. Míg Jack a tüdő és a szív vizsgálatához készülődött, addig Miguel a kádnál matatott, és mosta a beleket.

Tapasztalt kezével Jack már a tüdő tapintásakor valami normálistól eltérő ellenállást észlelt. A szövetek keményebbek voltak a szokásosnál. Egy késsel Jack több vágást is ejtett a tüdőn. Most is olyan érzései voltak, hogy a kés pengéje nagyobb ellenállással találkozik, mint amire számított. Megemelve a tüdőt, Jack alaposabban szemügyre vette a megvágott felületeket, melyek láthatóvá tették a szerkezetét. A normálisnál sűrűbbnek, kötöttebbnek látszott, és biztos volt benne, hogy a mikroszkópos vizsgálat rostos elfajulást fog kimutatni. Most már csak az volt a kérdés, hogy a tüdőben vajon miért léphetett fel a fibrózis.

Ezután a szívvel kezdett foglalkozni, s elővett egy horgas csipeszt és egy tompa hegyű ollót. Már éppen hozzá akart látni az izmos szerv vizsgálatához, amikor kinyílt a folyosóra vezető ajtó. Jack egy kicsit bizonytalan volt a dolgában, amikor az alak az ajtóban megjelent. Aztán, csillogó műanyag maszkja ellenére, azonnal felismerte Laurie–t.

– Már kerestelek, hogy merre lehetsz – mondta Laurie, hangjában

egy kis bosszankodással. Egész testét, Jackhez és Miguelhez hasonlóan, Tyvek védőöltözet borította. Ez volt Dr. Calvin Washington, az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet helyettes vezetőjének a szigorú utasítása, és a boncterembe lépve mindenkinek kötelezően viselnie kellett a lehetséges fertőzésektől megóvó védőöltözéket. A munkatársak soha nem tudhatták, milyen mikrobákkal találkozhatnak, különösen a forgalmas New York City egyik bonctermében.

Laurie a boncasztalon heverő, kísértetiesen sápadt emberi porhüvelyre pillantott.

– Egyáltalán nem számítottam rá, hogy itt foglak megtalálni. Hogyhogy ilyen későn kezdtél hozzá?

– Ismersz már eléggé – csipkelődött Jack. – Soha nem tudok ellenállni, ha kopogtatnak az ajtómon.

– Valami érdekes? – kérdezte Laurie, és most nem tűnt fogékonynak Jack szarkasztikus humorára. Gumikesztyűbe burkolt mutatóujjával megérintette a tüdő szétvágott felületét.

– Még semmi, de azt Íriszem, aranyat találtam. Látod, hogy a tüdőben fibrózis lépett fel. Azt hiszem, a szív majd azt is megmondja, hogy miért.

– Az eset háttere?

– Az áldozat vett egy pár Jimmy Choo–cipőt a Bloomie–ban, és holtan esett össze.

– Nagyon vicces!

– Komolyan, az asszony a Bloomingdale–ben esett össze. Természetesen fogalmam sincs, hogy mit csinált. Az üzlet személyzete és egy, a helyszínen lévő orvos nyilvánvalóan azonnal a segítségére sietett. Mesterséges lélegeztetéssel kísérleteztek, s ezt egészen a Manhattan Kórházig folytatták. Ezt a sürgősségi osztály főorvosa mondta el, amikor áthozták ide a holttestet. Azt is

megosztotta velem, hogy a sürgősségi osztályon mindent megkíséreltek, de még szívritmusszabályzóval sem sikerült egyetlen dobbanást se kicsikarni belőle. Rendkívül csalódott volt, hogy a páciens ennyire nem volt hajlandó együttműködni és feltámadni, ezért azt remélte, majd mi fényt derítünk rá, hogy esetleg mivel lehetne még megpróbálkozni. Lenyűgözött az érdeklődése, kezdeményezőkészsége, és tulajdonképpen nekünk is ezt a szakmai hozzáállást kell támogatnunk, így közöltem vele, hogy máris nekilátok a munkának és ha végeztem, azonnal visszahívom.

– Nagyon dicséretes és becsülendő a dolog – bólogatott Laurie. – És természetesen ha még ilyen későn is boncolsz, akkor mi mindnyájan lógósoknak látszunk.

– Ha valami úgy fest, mint egy kacsa, és hápog is, akkor az kacsa!

– Oké, nagyokos! Nem kívánok veled szópárbajt vívni. Nézzük, hogy ezzel mi a helyzet! Felkeltetted az érdeklődésemet.

Jack a szív fölé hajolt, gyorsan és gondosan kipreparálta a nagyobb koszorúereket, majd kezdte felnyitogatni őket.

– Nos, ezt nézd meg! – Hirtelen felegyenesedett. Felemelte a szívet, és Laurie felé tartotta, hogy ő is könnyebben szemügyre vehesse. Jack az egyik pontra mutatott csipeszével.

– Te jó ég! – kiáltott fel Laurie meglepetten. – Ennyire beszűkült, leszálló hátsó fali artériát még életemben nem láttam. Ez fejlődési rendellenesség, nem kóros elváltozás.

– Erre gyanakszom én is. Minden bizonnyal ezért nem lehetett a szívműködést elindítani. Egy hirtelen, még átmeneti elzáródás is jókora, az egész érrendszerre kiterjedő infarktust okozott. Maga az infarktus, gondolom, a hátsó falon következett be. Bármilyen súlyos is, de a tüdő elváltozásait ez még mindig nem igazolja.

– Miért nem nyitod fel a szívet?

Éppen ez volt a szándékom. Az ollót és csipeszt késre váltva, Jack

több vágást is ejtett a kamrákon.

– Voilá! – egyenesedett fel ismét, hogy Laurie is alaposabban szemügyre vehesse a kiterített szervet.

– Hát ez az: erősen károsodott, szinte működésképtelen mitralis billentyű!

– Teljesen szabálytalan. Ez a nő két lábon járó bomba volt, bármikor felrobbanhatott. Bámulatos, hogy sem a koszorúérszűkület, sem a billentyűprobléma nem okozott olyan tüneteket, hogy orvoshoz kellett volna fordulnia. Nagy kár volt! Műtéttel mindkettőt helyre lehetett volna hozni.

– Szomorú, hogy a félelem gyakran belenyugvást vált ki az emberekből.

– Jó megállapítás! – ismerte el Jack, s hozzálátott a mikroszkopikus vizsgálathoz szükséges minták összeszedéséhez. Mindegyiket egy–egy megfelelően felcímkézett üvegcsébe rakta.

– De még mindig nem mondtad, hogy miért kerestél.

– Kaptam egy hírt egy órával ezelőtt. Megvan az esküvői dátum. Mindenképpen tudatni akartam veled, mert megígértem, hogy amint tudok, visszaszólok.

Jack kezében egy pillanatra megálltak a műszerek. A kádnál még Miguel is abbahagyta a bélmosást.

– Sajátos környezet egy ilyen hír közléséhez – jegyezte meg Jack.

– Ha egyszer itt találtalak meg – vonta meg Laurie a vállát.

– A hétvége előtt, még ma délután vissza akartam hívni őket.

– No és a dátum? – Jack egy gyors pillantást vetett Miguel felé.

– Június kilencedike, délután fél kettő. Mi a véleményed?

– Mi lenne a véleményem? – mosolyodon el Jack. – Hosszú időnek tűnik azok után, hogy végre sikerült eldöntenünk a dolgot. Meg kell mondanom, én a következő keddre gondoltam.

Laurie felkacagott. Nevetését a műanyag maszk egy kicsit letompította.

– Aranyos vagy, de anyu mindig is júniusi esküvőre számított. Magam is nagyszerűnek tartom azt a hónapot, mert akkor már az idő is gyönyörű, és nemcsak az esküvőre, hanem a nászúira is kitűnő.

– Akkor részemről is rendben van. – Jack újabb pillantást vetett Miguel felé. Zavarta, hogy Miguel mozdulatlanul áll, és nyilvánvalóan őket hallgatja.

– Csupán egyetlen probléma van. Júniusban általában nagyon sok az esküvő, és a Riverside–templom is foglalt már minden szombaton abban a hónapban. El tudod képzelni? Nyolc hónapra előre lefoglalják! Szóval június 9–e pénteki napra esik. Téged nem zavar?

– Péntek vagy szombat, egyre megy. Nekem teljesen mindegy–

– Pompás! Jobban szerettem volna a szombatot, mert az számít hagyományos időpontnak, és a vendégek számára is kényelmesebb lett volna, de nem volt választási lehetőség.

– Hé, Miguel! – szólt oda Jack a technikusnak. – Mi lenne, ha befejeznéd már azt a bélmosást? Innen akarsz nyugdíjba menni?

– Már végeztem is, Dr. Stapleton. Csak arra várok, hogy idejöjjön, és ön is vessen rá egy pillantást.

– Ó! – kiáltott fel Jack meglepetten. Kicsit zavarban is érezte magát, hogy hallgatózással gyanúsította Miguelt, s azonnal Laurie felé fordult. – Ne haragudj, de folytatnom kell a műsort!

– Semmi probléma – mondta Laurie, s maga is követte Jacket a kádhoz. Miguel átnyújtotta az egész hosszában felnyitott, alaposan átmosott beleket, melyeknek így nyálkás felszíne is jól láthatóvá vált.

– Ma még valami eszembe jutott – folytatta Laurie a megkezdett beszélgetést. – Szeretném veled is megosztani a problémát.

– Rajta! – válaszolta Jack, és módszeresen vizsgálni kezdte az emésztőrendszert. A nyelőcsőtől kezdte, s onnan haladt lefelé.

– Tudod, soha nem éreztem magam igazán jól a lakásodon, főképpen azért, mert az egész ház olyan, mint egy disznóól.

Jack egy harmadik emeleti, lift nélküli bérlakásban lakott a Százhatodik utcán. A málló vakolatú bérház pontosan szemben volt egy kosárlabdapályával, melynek teljes felújítását Jack a saját zsebéből fedezte. Abból a rögeszméjéből kiindulva, hogy nem is érdemel meg jobb körülményeket, mélyen a lehetősége alatti színvonalon élt. Laurie megjelenése viszont alapvetően megváltoztatta a képletet.

– Nem akarom megbántani az érzéseidet – folytatta Laurie –, de az esküvő közeledtével a lakáskérdés megoldásán is gondolkodni kellene egy kicsit. Vettem magamnak a bátorságot, hogy megnézzem, kinek a tulajdonában van az a ház, de a házkezelőség, ahova a csekkjeidet küldöd, nem sok hajlandóságot mutatott arra, hogy elárulja. Ennek ellenére megtudtam, kik a tulajdonosok, felvettem velük a kapcsolat, és megérdeklődtem, hogy nem szándékoznak–e eladni. Rájöttem, hogy a ház ma is olyan állapotban van, mint amilyenben annak idején megvették. Azt hiszem, ez felvet néhány érdekes lehetőséget. Mi a véleményed?

Jack egy pillanatra abbahagyta a kezében tartott zsigerek vizsgálatát, s Laurie felé fordult.

– Házassági tervek a boncasztal fölött, most pedig a családi tűzhely kérdései a bélmosó kád mellett? Nem gondolod, hogy nem ez a legalkalmasabb hely ezeknek a megbeszélésére?

– Percekkel ezelőtt tudtam meg az egészet, s minél előbb el akartam mondani, hogy te is rágódj rajta egy keveset.

Nagyszerű! – felelte Jack, s szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy kicsit szabadabbra engedje a humorát. – A küldetésedet teljesítetted! De mit szólnál ahhoz, hogy ha a házvásárlás és

gondolom, a felújítás kérdéseit, mondjuk, egy pohár bor és saláta mellett beszélnénk meg, egy kicsit kellemesebb környezetben?

– Nagyszerű ötlet! – örvendezett Laurie. – Akkor otthon találkozunk! – mondta, majd sarkon fordult, és már ott se volt.

Jack még néhány pillanatig a folyosóra vezető ajtót nézte, ahogy becsukódott mögötte.

– Nagyszerű dolog, hogy összeházasodnak – szólalt meg Miguel, hogy megtörje a csendet.

– Kösz! Igaz, nem titok, de még nem vertük nagydobra. Ezt azért te is tartsd tiszteletben!

– Semmi probléma, Dr. Stapleton. De tapasztalatból tudom, hogy a házasság mindent megváltoztat.

– Mennyire igazad van – felelte Jack, hiszen ezt tapasztalatból már ő is nagyon jól tudta.

Első

(8 hónappal később)

BOSTON, MASSACHUSETTS

Hétfő, 2006. június 5.
Délelőtt 9 óta 35 perc

– Mindenki álljon fel! – rendelkezett az egyenruhás törvényszolga, amikor kilépett a bírói szobából. Hivatali jelvényét, a fehér pálcát tartotta kezében.

Közvetlenül mögötte a bő, fekete köpenyt viselő bíró is megjelent. A termetes, kicsit lecsüngő állkapcsú, ritkuló göndör hajú afroamerikai férfi bajuszt viselt. Erőteljes, határozott léptekkel ment fel a kétlépcsőnyi magasságban álló pulpitusra, s közben sötét, élénk tekintetével gyorsan végigpásztázta birodalmát. Székéhez érve a hallgatóság felé fordult, jobbról az amerikai nemzeti lobogó, balról Massachusetts állam zászlaja adta meg a képhez a keretet. Mindkét zászlórúd csúcsa egy sast ábrázoló szobrocskában végződött. A tisztességéről és hatalmas szaktudásáról közismert bíró heves vérmérsékletéről is híres volt; a megkérdőjelezhetetlen tekintély megtestesítőjének tartotta mindenki. Tekintélyes megjelenését még az ablakon behatoló, a bíró vállán lassan mozgó fénypászma is hangsúlyozta, s az egész kép valahogy egy klasszikus festményen szereplő pogány isten képét idézte.

Halljátok, halljátok, halljátok! – hangzott fel a törvényszolga bostoni akcentusú baritonja. – Mindenkinek, akinek mondanivalója van a most Bostonban és Suffolk megyében összeülő Fellebbviteli Bíróság tisztelt bíráihoz, járuljon közelebb, és hallgattassák meg!

Isten óvja Massachusetts közösségét! Üljenek le!

A törvényszolga utolsó szavait általános zümmögés követte, s a hallgatóság elfoglalta a 314–es bírósági terem padsorait. Míg a bíró az előtte lévő papírokat és a vizeskancsót igazgatta, addig a pontosan a bírói emelvény előtt ülő bírósági alkalmazott bejelentette:

– Ma Patience Stanhope és társai Dr. Craig Bowman ellen indított pere van napirenden. A bíróság elnöke a tisztelt Marvin Davidson bíró!

A bíró kiszámított mozdulatokkal kinyitotta szemüvegtokját, s feltette keret nélküli olvasószemüvegét. Vetett egy pillantást a felperesi asztal felé, majd megszólalt:

– Kérem a jogi képviselőket, hogy azonosítsák magukat a jegyzőkönyv számára!

Mély basszusában a törvényszolga akcentusának nyomát sem lehetett felfedezni.

– Anthony Fasano, tisztelt bíró úr! – szólalt meg a felperes ügyvédje némileg a törvényszolgáéra emlékeztető hanglejtéssel, amikor felemelkedett a helyéről, s félig görnyedt testtartásával mintha érzékeltetni akarta volna, hogy valami nagy teher nyomja a vállát. – Az emberek többsége egyszerűen csak Tonynak hív. A felperest, Mr. Jordan Stanhope–ot képviselem – mutatott jobbjára. – Mellettem kitűnő kollegám, Miss Renee Tolson – mutatott a balján ülő nőre, de gyorsan leült a helyére, mintha csak riasztotta volna, hogy olyan hosszú ideig kell reflektor– fényben állnia.

Davidson bíró tekintete ezután a védelem asztalánál állapodott meg.

– Randolph Bingham, tisztelt bíró úr – mutatkozott be a védőügyvéd, s a felperes ügyvédjétől eltérően lassan, minden szótagot tisztán ejtve, kicsit mesterkélten beszélt. – Dr. Craig

Bowmant képviselem, s az ügyben Mr. Mark Cavendish van segítségemre.

– Feltételezem, készen állnak, hogy nekilássunk az ügynek – szólalt meg ismét Davidson bíró.

Egyetértése jeléül Randolph csak bólintott, de Tony ismét felemelkedett a helyéről, s ökölbe szorított kezére támaszkodva előredőlt.

– Néhány apró köznapi javaslatom lenne az eljárással kapcsolatosan.

A bíró olyan pillantást lövellt Tony felé, mellyel mintegy éreztette, hogy nem kedveli az előzetes indítványokat. Az iratokra pillantva mutatóujjának hegyét először nyelvéhez érintette, mielőtt lapozgatni kezdett volna a papírok között. Mozdulatai bosszankodásról árulkodtak, mintha csak Tony közbeszólása felébresztette volna benne az ügyvédekkel szemben – úgy általában – táplált ellenszenvét. Megköszörülte a torkát, mielőtt megszólalt.

– A javaslat elutasítva! A bíróság ugyancsak szükségesnek tartja leszögezni, hogy sem a meghallgatni javasolt tanúk, sem az elé tárt bizonyítékok nem jelentenek olyan bonyolult és összetett kérdést, melynek alapján az esküdtszék ne tudná kialakítani az álláspontját. Következésképpen minden korlátozásra irányuló javaslat elutasítva!

Tekintetét ismét Tony felé fordította, mintha csak azt akarta volna sugallni, hogy „ezt vedd tudomásul”, majd a törvényszolgára pillantott.

– Hozza be az esküdtek listáját! Dolgunk van, melyet el kell végeznünk!

A bíró arról is közismert volt, hogy szerette, ha a dolgok tempósan zajlanak.

Mint várható is volt, a hallgatóság soraiban ismét zsongás vette kezdetét. A közönségnek viszont nem sok ideje maradt a csevegésre.

A bírósági alkalmazott gyorsan kihúzott tizenhat nevet az esküdtek listájából, és a törvényszolga azonnal a keresésükre indult. A tizenhat főből álló csoportot perceken belül be is kísérte, hogy letegye az „őszinte beszéd”, az igazmondás esküjét. Nemek szerint a csoport majdnem egyenlően oszlott meg. Az esküdtek többsége fehér volt, de a kisebbségek is jelentős arányban képviseltették magukat. Háromnegyed részük megfelelően, a helyhez és alkalomhoz illő tisztelettel öltözött, s a társaság fele üzletembernek vagy üzletasszonynak látszott. Meglehetősen elhanyagolt kinézetű, trikót, farmert, szandált viselő egynegyedük azzal volt elfoglalva, hogy megigazítsa magán a ruháját. Néhány tapasztaltabb esküdt már olvasnivalót is hozott magával, többnyire újságot és folyóiratot, de az egyik „késő középkorú” hölgy egy könyvvel szerelkezett fel. Ahogy elfoglalták az esküdtszék számára fenntartott helyeket, látszott, hogy egyesek megilletődtek a környezettől, mások meg már ügyet sem vetettek rá.

Davidson bíró rövid bevezetőt tartott, melynek során előre köszönetét mondott az esküdteknek a szolgálataikért, majd méltatta fontosságukat, hiszen ők azok, akiknek meg kell állapítaniuk az igazságot. Röviden ismertette velük, hogy milyen folyamat eredményeként esett rájuk a választás, bár ők is tisztában voltak vele, hiszen mindezt már az esküdtek szobájában is ismertették velük. Ezután a bíró kérdéseket tett fel nekik, abban a reményben, hogy így meg tudja állapítani alkalmasságukat, s ki tudja közülük szűrni azokat, akik esetleges előítéleteik miatt nem lennének pártatlanok a felperessel vagy az alperessel szemben. Célja az, erősítette meg, hogy az igazság győzedelmeskedjen.

„Egy kis agymosás” – jegyezte meg magában Craig Bowman. Mély lélegzetet vett, s kicsit fészkelődött a helyén. Nem is volt tudatában, hogy mekkora benne a feszültség. Eddig ölében összekulcsolt kezét felemelte, maga elé tette az asztalra, s könyökére támaszkodott. Széttárta és kinyújtotta az ujjait, s inkább csak érezte, mint hallotta,

hogy ízületei kissé megroppannak. Jobbján ülő ügyvédje, Randolph Bingham javaslatára egyik legkonzervatívabb szürke öltönyét viselte, fehér inget vett fel, s nyakkendőt kötött hozzá.

Ugyancsak ügyvédje utasítására igyekezett semleges arckifejezést magára ölteni, amennyire ilyen megalázó helyzetben lehetséges volt. Lelkére kötötték azt is, hogy méltósággal, tiszteletteljesen (bármit jelentsen is az) és szerényen viselkedjen. Óva intették az arroganciától és attól, hogy eluralkodjanak rajta az indulatok. Ez volt a legnehezebb része a dolognak, hiszen az egész ügy nagyon dühítette. Azt is lelkére kötötték, hogy igyekezzen kapcsolatot teremteni az esküdtekkel, nézzen a szemükbe, tekintse őket barátainak vagy ismerőseinek. Craig magában gúnyosan felnevetett még a gondolatra is, amikor végignézett a jövendő ítészein. Még viccnek is rossz volt, hogy ezek vele egyenrangúak lennének. Végignézett egy hajléktalannak látszó asszonyon, akinek szálkás, szőke haja csak arra volt jó, hogy gnómszerű arcát eltakarja. Valami túlméretes melegítőfelsőt viselt, melynek olyan hosszú volt az ujja, hogy[7] csak az ujjhegyei látszottak ki belőle. Folyamatosan igyekezett arcából kisimítani a hajtincseket, hogy lásson is valamit mindabból, ami körülötte történik.

Craig felsóhajtott. Az elmúlt nyolc hónap maga volt a pokol. Már akkor sejtette, hogy az ügy balul fog kiütni, amikor a múlt év őszén megkapta az idézést, de aztán a dolgok rosszabbul alakultak, mint remélni merte. Először is elkezdődtek a meghallgatások, és élete minden apró kis szögletébe belepiszkáltak. Ha a meghallgatás kellemetlen, akkor a vallomások jegyzőkönyvezése elviselhetetlen volt.

Craig kissé előredőlve a felperes asztala felé pillantott, s tekintete Tony Fasanón állapodott meg. Előfordult, hogy Craig néhány embert nem túlzottan kedvelt, de arra még nem volt példa, hogy valakit úgy gyűlöljön, mint ahogy Tony Fasanót gyűlölte, divatos,

szürke selyemöltönyével, fekete ingével és fekete nyakkendőjével együtt. Feltűnő megjelenését még a rajta lévő ízléstelen arany ékszer és a körülötte terjengő illatfelhő is kiemelte. Tony Fasano csiricsáré mintapéldánya volt azoknak a személyes sérülésekkel foglalkozó ügyvédeknek, akik mások szerencsétlenségéből szedik meg jócskán magukat. Már szinte menet közben üldözőbe vette a mentőautókat, honlapján pedig büszkén sorolta fel azokat a kelletlenkedő és mesterkedéseibe belefáradt biztosítótársaságokat, melyekből milliókat sikerült kicsikarnia. Olcsó kis maffiózó kinézete még csak fokozta Craig ellenszenvét.

Pillantása ezután Randolph nemes arcélére vetődött. Tonyhoz egy kicsit hasonlóan Randolphnak is enyhén horgas sasorra, magas orrnyerge volt, de az összhatást tekintve ég és föld volt közöttük a különbség. Míg Tony sötét, bozontos szemöldök alól nézett az emberre, és horgas orra részben eltakarta könyörtelen, károrvendő mosolyát, addig Randolph fejét enyhén felvetette, orrát talán kicsit magasan is tartotta, s azt a benyomást keltette, mintha enyhe megvetéssel kezelné környezetét. Tony telt, beszéd közben állandóan nyelvével nedvesítgetett ajkaival ellentétben Randolph keskeny, alig észrevehető ajkai tökéletes ívet alkottak, s nyelve is észrevétlen maradt a szájában. Röviden szólva, Randolph maga volt az előkelő, kicsit gőgös bostoni– értelmiség megtestesítője, aki mellett Tony a durva, faragatlan, ifjú vásári komédiást személyesítette meg. Craignek kezdetben kedvére való volt ez a kontraszt, de most, jövendő bíráit, az esküdteket elnézve, már az is felmerült benne, hogy Tony megjelenése és viselkedése inkább illik hozzájuk, és így talán szavainak is nagyobb hatása lesz rájuk. A gondolat csak tovább fokozta kellemetlen érzéseit.

Ezenkívül még számtalan oka volt arra, hogy rosszul érezze magát. Ügye, Randolph biztatása és magabiztossága ellenére, nem állt valami fényesen. Lényegében arról volt szó, hogy a Massachusettsi ítélőszék a felperes beadványa és a tanúvallomások

alapján úgy döntött, elegendő bizonyíték áll rendelkezésére ahhoz, hogy a műhiba gyanúját megalapozottnak tekintse, ezért az ügyet átadta a bíróságnak. A felperesnek, Jordan Stanhope–nak már nem is volt semmi további teendője.

Ez a hír jelentette számára a legnagyobb csapást a tárgyalás előtti időszakban, s anélkül hogy erről másnak említést tett volna, már az öngyilkosság gondolata is megfordult a fejében. Randolph természetesen továbbra is azzal vigasztalta, mint a legelső alkalommal, s azt mondogatta, hogy egy esetleges apró vereséget nem kell túlzottan a szívére venni. De hogyan is tudná mindezt csak úgy egyszerűen semmibe venni? Egy bíró, egy ügyvéd és orvoskollégái döntöttek így! Ezek nem háziasszonyok és asztalosok; komoly, tanult szakemberek, és ha ők úgy ítélték meg a dolgot, hogy műhibát követett el, ami azt jelenti, hogy a követelményeknek nem megfelelő kezelést nyújtott, akkor ez morálisan is súlyos csapást jelent saját tisztességérzetére és egész személyiségére. Szó szerint annak szentelte egész életét, hogy a lehető legjobb orvos legyen, amit az egyetemen szerzett kitűnő osztályzatok, az ország legrangosabb intézményében folytatott gyakorlata idején a ragyogó minősítések, sőt a klinikai orvoslás egyik óriásának az a lépése is igazolt, mellyel befogadta praxisába. És most ugyancsak komoly szakemberek kontárnak és törvényszegőnek minősítették. Ez hatalmas csapást jelentett önbecsülésére és önértékelésére is.

De egyéb felhők is kezdtek vészjóslón gyülekezni a látóhatáron. Még a kezdet kezdetén, a meghallgatások befejezése előtt, Randolph a legnyomatékosabban azt tanácsolta neki, hogy tegyen meg mindent a feleségével, Alexisszel való kapcsolata rendezése érdekében, adja fel belvárosi, „szabadidős” lakását (ahogy Randolph nevezte), s költözzön vissza newtoni családi otthonába. Randolphnak határozottan az volt az érzése, hogy Craig viszonylag új, önmagától az örömöket meg nem tagadó (ugyancsak Randolph megfogalmazása) életstílusa nem fog kedvező hatást gyakorolni az

esküdtekre. Craig készséggel hallgatott a tapasztalt ügyvéd tanácsára, s – bár egyáltalán nem fűlött a foga a kötöttség vállaláshoz – maradéktalanul eleget tett a javaslatainak. Örült és hálás is volt Alexisnek, hogy probléma nélkül visszafogadta, igaz, a vendégszobába, mindvégig nagylelkűen támogatta, melynek bizonyságául most is ott ült a hallgatóság számára fenntartott padban. Craig reflexszerűen megfordult, s pillantása Alexis tekintetével találkozott. A Bostoni Kórház pszichológusához illő komolysággal és könnyed eleganciával öltözött, fehér blúzt és kék kardigánt viselt. Craignek sikerült egy kényszeredett mosolyt kicsikarnia magából, amit az asszony is mosollyal viszonzott.

Figyelmét ezután ismét az esküdtek kiválasztására összpontosította. A bíró éppen egy rossz külsejű fogász dorgálásával volt elfoglalta, aki ki akarta menteni magát, s arra hivatkozott, hogy páciensei nem tudnak egy hetet várni rá, amennyire a bíró – főként a felperes ügyvédje által megidézni kívánt tanúk száma alapján – az eljárás hosszát becsülte. Davidson bíró kíméletlenül megleckéztette, s kendőzetlenül elmondta neki, hogy mi a véleménye a fogász állampolgári kötelességtudatáról, de aztán mégis felmentette az esküdd feladatok alól. Behívtak valaki mást helyette, feleskették, s az eljárás folytatódott.

Alexis – Craig szerint elsősorban érettségéből, másodsorban pszichológus képzettségéből fakadó – nagylelkűségének köszönhetően az elmúlt nyolc hónapban a körülményekhez képest otthon is rendben zajlottak a dolgok. Craig tudta, hogy ez akár elviselhetetlen is lehetett volna, ha Alexis azt az utat választja, hogy úgy viselkedik, mint ahogy – nagy valószínűséggel – ő viselkedett volna fordított helyzetben. Jelenlegi nézőpontjából saját, úgynevezett „ébredési” kísérletét Craig hajlamos volt valami olyan gyerekes próbálkozásnak tekinteni, melynek során olyanná szeretett volna válni, ami valójában idegen a személyiségétől. Orvosnak született, s ez minden mást, így a felső tízezerhez tartozás vágyát is

elnyomta benne. Első „orvosi táskáját” négyéves korában kapta édesanyjától, s még ma is emlékszik rá, hogy milyen odaadással és komolysággal kezelte anyját és bátyját, ami már klinikusi tehetségét is előrevetítette. Bár az alapképzés, sőt orvosi tanulmányai első évében is úgy érezte, hogy elsősorban a kutatómunka iránt vonzódik, de később maga is felismerte, hogy született diagnosztikai képességekkel rendelkezik, amivel egyrészt feletteseinél is elismerést vívott ki, s neki is jó érzést kölcsönzött. Orvosi tanulmányai befejezésekor már pontosan tudta, hogy a kutatások iránt is érdeklődő klinikus alkat. Bár Alexis és két fiatalabb kislányuk, a tizenegy éves Meghan és a tízéves Christina megbocsátónak és látszólag megértőnek tűnt, de Tracy már teljesen más eset volt. Tizenöt éves korában, a serdülőkor kínlódásai közepette, nyíltan és következetesen nem volt hajlandó megbocsátani Craignek, hogy hat hónapra elhagyta a családját. Ennek következtében a lázadásnak olyan jelei is tapasztalhatók voltak nála, hogy kipróbálta a kábítószert, semmibe vette a kimaradási időt, sőt, időnként még este is elszökött otthonról. Alexis mindezt elintézte azzal, hogy kézben tartja a dolgokat s majd Tracy is visszatér a normális kerékvágásba. Férje figyelmét is nyomatékosan felhívta, hogy az adott körülmények között ne nagyon avatkozzon be a dolgokba. Craig ennek örömmel tett eleget, hiszen fogalma sem volt róla, miként lehet ezt a helyzetet kezelni, és különben is, érzelmileg és szellemileg is a saját bajával volt elfoglalva.

Davidson bíró közben két újabb potenciális esküdtet állított ki a sorból. Az egyik nyíltan ellenséges álláspontot foglalt el a biztosítótársaságokkal szemben, s az volt a véleménye, hogy ezek rabolják ki az országot. Következmény: viszontlátásra! A másiknak pedig volt egy unokatestvére, aki Craig első praxisának betegköréhez tartozott, s a leendő esküdt tőle hallotta, hogy Craig milyen nagyszerű orvos. A bíró az ügyvédek előzetes kérdései alapján még

néhány leendő esküdtet, többek közt Tony kérésére egy jól öltözött üzletembert és egy keresetten szedett–vetett holmit viselő afroamerikai férfit is kiállított a sorból. Újabb jelölteket kért be a bíróság elé, akiket a törvényszolga fel is esketett az esküdti feladatok ellátására. A válogatás tovább folytatódott.

Tracy ellenségeskedése gondokat okozott Craignek, de mindez eltörpült a Leona jelentette problémák mellett. Kirúgott szeretőként égett benne a bosszúvágy, különösen azok után, hogy új lakást is kellett magának találnia. Minősíthetetlen viselkedése a rendelő mindennapjait is felborította, így Craig most két malomkő között őrlődött. Állásából kirúgni nem tudta, hiszen akkor – könnyen meglehet – az orvosi műhibával kapcsolatos pere mellett még egy szexuális megkülönböztetés miatti per is fenyegette volna, ezért ebben a kérdésben is a legnagyobb óvatossággal kellett eljárnia. Hogy a lány miért nem mondott fel önszántából, arról Craignek halvány elképzelése sem volt, hiszen amúgy is nyílt háborúskodás folyt közte és a Marlene–Darlene kettős között. Mindennap adódott valami probléma, melynek következtében Marlene vagy Darlene felmondással fenyegetőzött. Craig viszont nem engedhette el őket, hiszen most nagyobb szüksége volt rájuk, mint bármikor. A per mind érzelmileg, mind fizikailag olyan helyzetbe sodorta, hogy szinte lehetetlennek tűnt számára az orvosi praxis folytatása. Képtelen volt koncentrálni, s már minden betegében egy potenciális peres ellenfelet vélt felfedezni. A kereset kézhezvétele óta gyakran nyugtalanság fogta el, ami túl érzékeny emésztőrendszerével párosulva állandó gyomorégést és hasmenést okozott. Mindez még álmatlansággal és altatószedéssel is kiegészült, amitől reggelenként nem frissen, kipihenten ébredt, hanem úgy érezte magát, mintha kifacsarták volna. Mindent összevetve, hatalmas zűrzavar vette körül. Vigasztaló az egész helyzetben csak az volt, hogy étvágytalansága miatt nem szedte vissza az edzőteremben leadott kilókat. Ezzel szemben visszakapta korábbi sápadt, táskás arcbőrét,

melyet a most már beesett szeme körül húzódó sötét karikák is feltűnőbbé tettek.

Amennyire Leona lesújtó munkahelyi viselkedése megnehezítette Craig dolgát, legalább annyira kellemetlen volt számára, ahogy minden tehetségét latba vetve igyekezett világgá kürtölni a műhibapert. Az első vészjelzést az jelentette, amikor neve megjelent Tony Fasano tanúinak a listáján. Hogy ez mennyire vészterhes dolognak ígérkezett, az már a Craig számára kellemetlen meghallgatás során kiderült, amikor kénytelen volt maga is végighallgatni, hogy a vérig sértett lány milyen végtelenül megalázóan nyilatkozik férfiasságáról. Craig kapcsolatuk részleteiről is kénytelen volt beszámolni Randolphnak, sőt azt is bevallotta, hogy a bírósági kereset kézhezvételének estéjén felelőtlenül kifecsegte az elhunytról alkotott véleményét, mivel az ügyvédnek is tudnia kellett, hogy milyen kérdéseket tegyen majd fel a tanúvallomások során. Rosszakaratának vagy jó emlékezőtehetségének köszönhetően Leona szinte szó szerint idézte Craig Patience Stanhope–ról mondott minden szavát, beleértve azt, hogy mennyire utálta, hipochondriás ringyónak nevezte, és azt a véleményét is, hogy halála megváltást jelentett mindenki számára. A meghallgatások után Randolph mintha elvesztette volna a per végső kimenetelével kapcsolatos optimizmusát. Amikor Craiggel együtt elhagyták Fasano Boston északi részén, a Hannover Streeten lévő első emeleti irodáját, még a szokásosnál is visszafogottabb és hallgatagabb volt.

– Nem úgy tűnik, hogy sokat tud segíteni ebben az ügyben - jegyezte meg Craig abban a hiábavaló reményben, hogy az ügyvéd megalapozatlannak minősíti majd félelmeit.

– Remélem, ez az egyetlen meglepetés, amit számomra tartogatott – válaszolta Randolph. – Fecsegése az egész ügyet szinte szélmalomharccá változtatta. Szeretném, ha meg tudna nyugtatni, hogy másoknak nem nyilatkozott ilyen sajnálatra méltó stílusban!

– Nem történt ilyesmi.

– Hála istennek!

Beszállva Randolph kocsijába, Craig rájött, hogy gyűlöli az ügyvéd fensőbbséges modorát, bár később azt is felismerte, hogy lényegében azt a függőséget gyűlöli, amely az ügyvédhez kötötte. Mindig is a saját ura volt, és mindeddig képes volt saját erejéből, csak magára támaszkodva legyőzni az előtte álló akadályokat. Mindeddig! Erre most nem volt lehetősége. Szüksége volt Randolphra. A tárgyalást megelőző hónapokban Craig Randolph iránt táplált érzelmei, az ügy állásától függően, hol negatívabb, hol pozitívabb színezetet öltöttek.

Craig Randolph nyilvánvaló felháborodásának és megvetésének is tanúja lehetett most, amikor Tony, az előcsatározások utolsó lépéseként, éppen egy idősek otthona elegáns öltözetű vezetőnőjét igyekezett kipöckölni az esküdtek közül. Nemtetszése jeléül Randolph az előtte heverő sárga dosszién kezdett dobolni elegáns, hosszú ujjaival. Nyilvánvaló megtorlásként ő is kifogást emelt a túlméretes melegítőt viselő hajléktalan ellen. Két másik jelöltet hívtak be, feleskették őket, és az eljárás folytatódott.

Ügyvédjéhez hajolva Craig odasúgta, hogy ki kell mennie a mosdóba. Randolph közölte, hogy ez nem jelent problémát, csak jeleznie kell szükségét. Megértően bólogatott, mire Craig hátratolta a székét. Megalázó volt, hogy minden szem őrá szegeződött, amikor elhagyta a termet. Csupán Alexist ismerte fel a hallgatóság soraiban, mindenki másnak a tekintetét elkerülte.

A férfimosdó régi típusú helyiség volt, s állott vizelet szaga terjengett benne. Craig azonnal belépett az első üresen álló fülkébe, hogy elkerüljön minden lehetséges kapcsolatot a mosdókagylók előtt álló gyanús külsejű, egymással visszafojtott hangon tárgyaló, borotválatlan emberekkel. Graffitikkel elrondított falaival, hiányos mozaikkockákkal borított padlózatával és elfogadhatatlan bűzével a

mosdó Craiget saját jelenlegi életére emlékeztette, amire emésztőrendszere is megfelelően válaszolt, s azt a félelmet ébresztette benne, hogy a tárgyalás során még gyakran fel kell keresnie ezt a kellemetlen környezetet.

Egy darab toalettpapírral letörölte az ülőkét. Ahogy leült, ismét Leona vallomása jutott az eszébe, s bár az ügy kimenetelére az – potenciálisan – a legrosszabb hatással is lehet, tisztán érzelmi szempontból nem érintette olyan érzékenyen. Vonatkozott ez mind a saját, mind pedig a Tony Fasano által felsorakoztatott szakértők vallomására is. Craig legnagyobb csalódására Fasanónak sikerült számos helyi szakértőt rávennie a tanúskodásra, s már maga a szakértők listája is tekintélyesnek bizonyult. Olyanok szerepeltek rajta, akiket maga is jól ismert és nagyra becsűit, és akik őt is személyesen ismerték. Először azt a kardiológust hallgatták meg, aki a kórházban a segítségére volt. Az asszonyt Dr. Madeline Mardynek hívták. Másodikként Dr. William Tardoff, a Newton Kórház kardiológiai osztályának a vezetője következett. Craig számára a leg3nagyobb csapást a harmadik, Dr. Herman Brown, a Bostoni Kórház kardiológiai osztályának, a Harvard Egyetem Kardiológiai Tanszékének a vezetője jelentette. Mindnyájan egybehangzóan állították, hogy a szívroham bekövetkezte utáni percek kritikusak a beteg túlélése szempontjából. Véleményük abban is megegyezett, hogy a beteget ilyenkor minél előbb kórházba kell szállítani, és minden késlekedés megbocsáthatatlan könnyelműség. Mindnyájan elutasították még az ötletét is annak, hogy infarktus gyanúja esetén házhoz menjen valaki, de Randolph azt is beismertette velük, hogy Craig nem tudhatta pontosan a diagnózist, míg meg nem érkezett a betegágyhoz. A három orvos közül kettő még azt is hajlandó volt jegyzőkönyvbe mondani, hogy elismeréssel adózik Craignek, amiért hívásra, a diagnózistól függetlenül is hajlandó volt házhoz menni.

Randolphot nem zavarták annyira a szakértők vallomásai, mint Craiget, s nem is vette őket olyan tragikusan. Craiget is azért

zavarták főképpen, mert a szakértők egyben köztiszteletben álló orvosok is voltak. Hajlandóságukat, hogy a felperes tanújaként szerepeljenek, Craig saját szakmai munkája iránti bírálatnak értékelte. Különösen vonatkozott ez Dr. Herman Brownra, aki Craig tankörvezetője volt az egyetemen, és kórházi gyakornoksága idején is kezelőorvosként működött. Az ő kritikája nagyon érzékenyen érintette, annál is inkább, mivel egyetemista korában ugyanez az ember a legjobb véleménnyel volt róla. A helyzetet tovább súlyosbította az is, hogy Craig egyetlen helyi kollégáját sem tudta rávenni, hogy mellette tanúskodjon. Bármennyire zavarónak találta kollégái tanúvallomását, a sajátja még jobban nyugtalanította. Élete legkellemetlenebb és leginkább lehangoló élményének tartotta, különösen azok után, hogy Tony Fasano két hosszú, kimerítő napig húzta az ügyet, ami már–már obstrukciónak tűnt a számára. Randolph bizonyos mértékig számíthatott rá, hogy a meghallgatás nehezére fog esni Craignek, ezért megpróbálta felkészíteni rá. javasolta, hogy gondolja meg, helyénvalónak találja–e a feltett kérdéseket, ne siessen a válaszokkal, ne adjon semmiféle támadási felületet, ne tűnjön arrogánsnak, és ne menjen bele szakmai vitákba. Részletesebb és konkrétabb tanácsokkal nem tudott szolgálni, hiszen – saját bevallása szerint – eddig még nem hozta össze a sors Fasanóval. Értesülései szerint Fasano is először rándult át a személyi sérülések területéről az orvosi műhibák küzdőterére.

A meghallgatásra Randolph rendkívül elegáns State Street–i irodájában került sor, ahonnan káprázatos kilátás nyílt a Bostoni–öbölre. Tony kezdetben ha nem keltett is kellemes benyomást, de elviselhető volt, és nem lépett fel támadón. Már akkor is egy vásári komédiásra emlékeztetett. Jegyzőkönyvön kívül akkor is elsütött néhány viccet, melyek poénjain, igaz, csak a jegyzőkönyvvezető heherészett egy keveset. A komédiás máz viszont gyorsan levedlett róla, s durva tapintatlanság váltotta fel. Craig érődén védekezése mintha megbicsaklott volna, amikor megalázó részletességgel

ostorozni, majd támadni kezdte mind a szakmai, mind a magánéletét. Randolph – amikor csak módja volt rá – tiltakozott, sőt néhány alkalommal még szünetet is javasolt, de Craig már eljutott addig a pontig, hogy nem is hallgatott rá. Annak ellenére, hogy Randolph külön óvta attól, hogy felhergelje magát, Craig feldühödött, nagyon feldühödött, s egyre–másra hagyta figyelmen kívül Randolph tanácsait és figyelmeztetéseit. A leghevesebb összecsapásra a kora délutáni órákban került sor. Randolph még ebéd közben se mulasztotta el figyelmeztetni, s ő meg is ígérte, hogy megfogadja a tanácsait, de aztán oktalan és ostoba vádaskodásaival Tony ismét csapdába csalta.

– Álljunk meg egy pillanatra! – csattant fel Craig. – Hadd mondjak valamit!

– Kérem – készségeskedett Tony. – Csupa fül vagyok!

– Szakmai pályafutásom alatt már követtem el hibát. Nincs olyan orvos, aki ne hibázna. Patience Stanhope viszont nem tartozott ezek közé. Semmi esetre sem!

– Valóban? – kérdezett rá Tony fölényeskedve. – És mit ért ön „hibán”?

– Azt hiszem, célszerű lenne egy kis szünetet tartani – próbált Randolph közbeavatkozni.

– Nincs szükségem semmiféle átkozott szünetre! – robbant ki Craigből az indulat. – Azt szeretném most már másodszor megértetni ezzel a seggfejjel, hogy mit jelent orvosnak lenni; mit jelent állandóan a betegek és hipochonderek alkotta frontvonalon állni!

– Nekünk most nem Mr. Fasano nevelése a célunk – magyarázta Randolph. – Az nem számít, hogy ő mit hisz, vagy mit nem hisz.

– Hiba az, ha az ember valami ostobaságot csinál – folytatta Craig, rá se hederítve Randolphra, s még előre is hajolt, hogy arca

közelebb kerüljön Tonyhoz –, az, ha az ember egy kicsit könnyedebben veszi a dolgokat, mert el van fáradva, és még tíz beteghez kell kimennie, vagy egy közbejött sürgős eset miatt megfeledkezik egy indokolt vizsgálat megrendelésétől.

– Vagy hogy a koncertre eljusson, ostoba módon kimegy a beteghez ahelyett, hogy a kórházban találkozna vele?

Craignek közben sikerült könnyítenie magán, felvette a zakóját, s kiment az előtérbe kezet mosni. A tükörbe pillantott, s arca megvonaglott a látványtól. Rosszabbul nézett ki, mint amikor az edzőterembe kezdett járni, s nem is látott sok esélyt a javulásra, hiszen az ügy lényegében még csak most kezdődött. Meghallgatása után Randolphnak már mondania sem kellett, milyen siralmas teljesítményt nyújtott. Tapintatosan inkább azt javasolta, hogy legközelebb, a bíróságon teendő vallomása előtt majd tartsanak főpróbát, mielőtt megszólalna.

Tony távozása után Craig egy pillanatra félrevonta Randolphot.

– Valamit még szeretnék tudatni önnel – szólalt meg határozottan. – Mint ahogy Fasanónak is mondtam, annak ellenére is követtem el hibákat, hogy megpróbáltam átkozottul jó orvos lenni. Patience Stanhope esetében viszont nem követtem el hibát. Szó sincs semmiféle műhibáról!

– Tudom – nyugtatta Randolph. – Higgye el, megértem a csalódottságát és a fájdalmát. Azt is megígérem, bármi történjen is, mindent megteszek, hogy erről az esküdteket is meggyőzzem.

A tárgyalóterembe visszatérve Craig ismét elfoglalta helyét Randolph mellett. Az „igazság hangjának” együttese közben már összeállt, s Davidson bíró éppen utasításokkal látta el őket, beleértve telefonjaik kikapcsolását, majd rátért az előttük álló eljárás részleteire. Közölte velük, hogy ők és csakis ők hivatottak a tényeket értékelni. A tárgyalás végén ezek ismeretében ő majd alkalmazza a vonatkozó törvényeket, ez már az ő hatásköre. Előre is megköszönte

szolgálataikat, majd szemüvege fölött Tony Fasanóra pillantott.

– A felperes készen áll? – tette fel a kérdést. Azt már közölte az esküdtekkel, hogy az eljárás a felperes ügyvédjének nyitóbeszédével kezdődik.

– Egy pillanat, tisztelt bíró úr – válaszolta Tony, és segítőjéhez, Miss Tolsonhoz hajolva, halkan néhány szót váltott vele. A nő bólogatott, majd átadta neki cédulákra írt jegyzeteit.

A rövid közjáték alatt Craig, Randolph tanácsának megfelelően, igyekezett kapcsolatot teremteni az esküdtekkel; egyenként szemügyre vette őket, és megpróbálta elkapni a tekintetűkét. Közben abban reménykedett, hogy arckifejezése és viselkedése nem árulja el érzéseit. Maga a gondolat, hogy ezekből az össze nem illő, laikusokból álló együttes fog bíráskodni fölötte, a legenyhébben fogalmazva is nevetségesnek tűnt számára. Volt közöttük egy közönyösnek látszó, vakítóan hófehér trikót viselő, duzzadó izmú tűzoltó is. Néhány háziasszony is akadt, akiken láthatóan erőt vett az eseményektől remélt izgalmak feszültsége. Egy kékesre melírozott hajú, mindenkit nagymamára emlékeztető, nyugdíjas tanítónő is színesítette a társaságot. Egy[7] farmernadrágot és piszkos trikót viselő vízvezeték–szerelő egyik lábát az esküdtszéket a nézőközönségtől elválasztó korlát rácsán nyugtatta. Mellette, éles kontrasztot alkotva, egy jól öltözött fiatalember foglalt helyet, s zakója felső zsebéből egy skarlátvörös díszzsebkendő kandikált elő. Utána egy ázsiai vonásokat viselő, kezét összekulcsolva az ölében tartó, pedáns kis nővér következett. Akadt még két, eléggé unottnak látszó kiskereskedő, s a hátsó sorban egy igen jómódúnak látszó üzletember is üldögélt.

Craig kétségbeesése egyre fokozódott, ahogy pillantása egyik esküdtről a másikra vetődött. Az ázsiai nővérke kivételével senki, még egy pillanatra sem volt hajlandó szemkapcsolatot létesíteni

vele. Felismerte, nagyon kevés esélye van arra, hogy – a nővér kivételével – bárkinek is halvány fogalma legyen arról, mit jelent orvosnak lenni a mai világban. Az eljárással kapcsolatos minden korábbi derűlátása úgy[7] szertefoszlott, mint a hajnali pára egy napos nyári reggelen. Ha mindehhez még hozzáadta saját előzetes meghallgatáson nyújtott teljesítményét, valamint Leona és a felperes szakértőinek várható vallomását, akkor az ügy sikeres kimenetele iránt táplált reményei legjobb esetben is a távoli jövőbe vesztek. Mindez nagyon nyomasztó volt, de valahogy illeszkedett az elmúlt nyolc hónap nyugtalansággal, gyásszal, elszigeteltséggel és az egész ügy magában történő, ismételt lejátszásából fakadó álmatlanság borzalmaihoz. Craig biztos volt abban, hogy az ügy nagyon mélyen érinti, és megfosztja önbizalmától, igazságérzetétől, önbecsülésétől és még az orvoslás gyakorlata iránt érzett elkötelezettségétől is. A tárgyalóteremben ülve, az esküdteket bámulva azon tanakodott, hogy az ügy kimenetelétől függetlenül képes lesz–e valaha is olyan orvos lenni, mint amilyen valaha volt.

Második

BOSTON, MASSACHUSETTS

Hétfő, 1006. június 5.
Délelőtt 10 óra 55 perc

Tony Fasano úgy markolta a pódium korlátját, mindig valami hatalmas videojáték irányítókarját tartaná a kezében. Pomádézott, simára kefélt fekete haja fényesen csillogott. Időnként, a beszűrődő napfény sugarait elkapva, az aranygyűrűjében megcsillanó jókora gyémánt is felsziporkázott. Jókora arany mandzsettagombjait is közszemlére tette. Szögletes testalkata viszonylag alacsony termete ellenére is robusztus külsőt kölcsönzött neki, s erőteljesen pirospozsgás arcszíne a pasztellszínre festett tárgyalóteremben egészséget sugárzott.

Papucscipőbe bújtatott lábát a pódiumot körülvevő sárgaréz korláton megtámasztva elkezdte nyitóbeszédét:

– Az esküdtszékben helyet foglaló hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt engedjék meg, hogy személyes köszönetemet fejezzem ki önöknek szolgálatukért, mely lehetővé tette ügyfelem, Jordan Stanhope számára, hogy ma itt a bíróság színe előtt megjelenhessen.

Kis szünetet tartott, hogy visszapillantson Jordanre, aki továbbra is olyan közömbösen, szoborszerűen ült a felperesi asztalnál, mint mindig. Craig tekintete a délelőtt folyamán legalább tucatnyiszor rávetődött, de egyetlen moccanást, még egy pislogást sem sikerült rajta észrevennie. Kifogástalan sötét öltönyt viselt, zakója felső zsebéből fűrészfog alakban hajtogatott, fehér díszzsebkendő villant

elő. Ápolt kezét összefonta maga előtt, kifejezéstelen arca semmiféle érzelmet nem árult el.

Tony tekintete ismét az esküdtekét kereste. Arckifejezése egyszerre tükrözött gyászt és szánalmat.

– Mr. Stanhope azóta is mély gyászban van, hogy kilenc hónappal ezelőtt szerető, gondoskodó felesége, élete társa, Patience Stanhope sajnálatos módon és váratlanul eltávozott az élők sorából. Olyan tragédia volt ez, melynek nem kellett volna bekövetkeznie, és nem is következett volna be, ha nem kerül sor ügyvédtársam ügyfelének, Dr. Craig Bowmannek szégyenletes hanyagságára és orvosi műhibájára.

Craig reflexszerűen megmerevedett. Randolph ujjai azonnal alsó karjára fonódtak, s közel hajolt hozzá.

– Fegyelmezze magát! – suttogta.

– Hogy állíthat ilyet ez a gazember? – kérdezett vissza ugyancsak suttogva Craig. – Azt hittem, hogy ezt a bíróság dönti el!

– Valóban így van, de lehetősége van a vádat előterjeszteni. Elismerem, hogy vérforraló, de sajnos ez a stílusa.

– Most pedig – emelte Tony kinyújtott mutatóujját a mennyezet felé – mielőtt elmondanám önöknek, hogyan kívánom előbbi állításomat bizonyítani, szeretnék önök előtt egy személyes vallomást tenni. Nagyra becsült kollégámtól eltérően én nem jártam a Harvardra. Egyszerű külvárosi gyerek vagyok, a város északi széléről, ezért talán nem is tudok olyan nagyszerűen beszélni.

A vízvezeték–szerelő hangosan felnevetett, a kék poliészterruhát viselő esküdt pedig egy ajkára toluló mosolyt fojtott el.

– Mindenesetre megpróbálok – tette még hozzá Tony –, és ha önök most egy kicsit izgulnak, amiért itt vannak, higgyék el, velem is ugyanez a helyzet.

A három háziasszony és a nyugdíjas tanítónő elmosolyodott Tony

váratlan beismerésén.

– Most nagyon őszinte leszek magukkal szemben, emberek! – folytatta Tony. – Ugyanúgy[7], mint ügyfeleimmel szemben.

Életemben nemigen foglalkoztam orvosi műhibákkal. Be kell vallanom, hogy ez az első ilyen ügyem.

Az izmos tűzoltó elmosolyodott, és bólogatni kezdett.

– Ezért joggal feltehetnék a kérdést: a fickó vajon miért vállalta el ezt az ügyet? Megmondom önöknek: azért, hogy megvédjem magamat és a gyerekeimet az olyanoktól, mint Dr. Bowman.

Az esküdtek arcán enyhe meglepetés tükröződött, amikor Randolph felemelkedett a helyéről, s tekintélyt parancsoló, teljes magasságában kihúzta magát.

– Tisztelt bíró úr! Tiltakoznom kell! Az ügyvéd úr ellenséges hangulatot szít.

Davidson bíró szemüvege fölött bosszankodással vegyes, meglepett pillantást vetett Tony felé.

– Megjegyzései sértik a tárgyalóterem méltóságát. Ez valóban a szópárbajok színhelye, de a megfelelő szabályokat be kell tartani! Érthetően fejeztem ki magam?

– Tökéletesen, és a bíróság elnézését kérem! – Tony mindkét húsos kezét a feje fölé emelte megadása jeléül.. – A problémát minden bizonnyal az okozza, hogy néha az érzelmek felülkerekednek bennem. Most is ez történhetett.

– Tisztelt bíró úr… – próbált tiltakozni Randolph, de a mondatát nem fejezhette be. A bíró feléje intett, hogy üljön le, s közben utasította Tonyt, hogy a szabályoknak megfelelően viselkedjen.

– Hamarosan cirkusszá fajul az egész – suttogta Randolph, ismét elfoglalva a helyét. – Közönséges bohóc, de ügyes bohóc.

Craig az ügyvédjére pillantott. Ez volt az első alkalom, amikor

megtörni látta a férfi jeges tartózkodását. Megjegyzése is elég nyugtalanító volt. A kelletlen elismerés jeleit vélte benne felfedezni.

– Olvasóállványára helyezett céduláinak egyikére pillantva Tony folytatta nyitóbeszédét: Önök közül néhányan most feltehetik a kérdést, hogy az ehhez hasonló eseteket miért nem intézik el a tanult bírák, és azt is megkérdezhetik, miért kellett ezért megszakítani mindennapi teendőik ellátását. Megmondom önöknek, miért! Mert önök józanabbul tudják megítélni a helyzetet. – Tony egymás után a feszülten figyelő esküdtekre mutatott. – Ez így van! Legnagyobb tiszteletem ellenére, tisztelt bíró úr – pillantott fel Tony a bíróra az ön emlékeinek adatbankja tele van törvényekkel, rendeletekkel és jogi ismeretekkel, míg ezek az emberek – figyelmét ismét az esküdtszék tagjaira fordította – képesek a ténynek lényegét meglátni. Az én fogalmaim szerint ez az igazság. Ha én valaha is bajba kerülnék, akkor mindenképpen az esküdtszék közreműködését kérném. Hogy miért? Azért, mert önök józan megítélésükkel és igazságérzetükkel át tudnak látni a jogi ködösítésen, és meg tudják mondani, hol kell keresni az igazságot.

Néhány esküdt egyetértőn bólogatott, Craig pedig érezte, hogy szívverése felgyorsul, s belei ismét összecsavarodnak. Félelme, hogy Tony megtalálja a kapcsolatot az esküdtekkel, most beigazolódni látszott. Ez különben az egész szomorú ügyre jellemző volt. Amikor úgy érezte, hogy ennél rosszabb már nem történhet, akkor mégis bekövetkezett.

– A magam részéről csak azt szeretném elérni – folytatta Tony –, hogy négy alapvető dolgot igazoljak önök előtt. Először is az orvos saját alkalmazottain keresztül szeretném bebizonyítani, hogy Dr. Bowman kötelességszegést követett el az elhunyttal szemben. Másodszor, városunk három világszerte elismert intézményének három, elismert szakértőjén keresztül azt szeretném bemutatni önöknek, hogy egy józan gondolkodású orvos mit tenne olyan helyzetben, melyben az elhunyt 2005. szeptember ötödikén este

találta magát. Harmadszor, a felperes, az orvos egyik alkalmazottja és az adott esetnél éppen közreműködő egyik szakértő tanúvallomásával azt kívánom bizonyítani, hogy Dr. Bowman felelőtlenül nem úgy járt el, ahogy egy orvosnak el kellett volna járnia. És végül, negyedszer, hogyan járult közvetlenül hozzá Dr. Bowman betegének sajnálatos halálához. Dióhéjban, egyelőre, csupán ennyit.

Craig homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek, s hirtelen érezte, hogy torka is kiszárad; ismét ki kellett volna mennie a mellékhelyiségbe, de nem merte kérni. Öntött magának egy pohár vizet az előtte lévő kancsóból, zavaróan remegő kézzel ajkához emelte a poharat, s belekortyolt.

– No, most már visszaérkeztünk a földre – súgta neki oda Randolph. Az elhangzottak láthatóan nem hatottak rá megrendítően, ami azért vigaszt jelentett Craig számára, holott tisztában volt azzal, hogy mindez csupán a kezdet.

– Amit az előbbiekben körvonalaztam – folytatta Tony –, csupán az orvosi műhiba szelídebb változata. Ez az, amit a kollégámhoz hasonló flancos, méregdrága ügyvédek „prima facie”, „első látásra” ügynek neveznek. Én ezt a dolgok lényegének, velejének hívom. Nagyon sok olyan ügyvéd van, általában az orvosok ügyvédjei, akik szeretnek olyan szavakat használni, melyeket senki sem ért, különösen latin szavakat. De itt szó sincs semmiféle szelídebb változatról. Valami sokkal rosszabbról van szó, s ezért is fejezem ki ilyen erőteljesen az érzéseimet. A védelem most tanúk segítségével azt kívánja önökkel elhitetni, hogy Dr. Bowman egy nagyszerű, együtt érző, jólelkű, példás családi életet élő orvos, holott a valóság teljesen másképpen fest.

– Tiltakozom! – emelkedett fel Randolph a helyéről. – Dr. Bowman magánéletének semmi köze az ügyhöz. Az ügyvéd úr megpróbálja rossz színben feltüntetni ügyfelemet.

Davidson bíró letette olvasószemüvegét, és Tonyra szegezte tekintetét.

– Elkalandozik a témától, gyermekem! Ezt az irányvonalat véli helyénvalónak, hogy az orvosi gondatlanság tényállását bizonyítsa?

– Feltétlenül, tisztelt bíró úr. Ez kulcsfontosságú!Önnek és ügyfelének problémái nagyon megszaporodnak, ha ez nem állja meg a helyét. A tiltakozás visszautasítva! Folytassa!

– Köszönöm, tisztelt bíró úr! – válaszolta Tony, mielőtt ismét felvette volna a szemkapcsolatot az esküdtekkel. – 2005. szeptember 5–én este, amikor Patience Stanhope–ot végzete elérte, Dr. Craig Bowman nem volt saját és kedves családja kényelmes és fényűző newtoni otthonában. Ó, nem! Az egyik tanútól, aki munkatársa és barátnője volt, majd hallhatják, hogy éppen belvárosi szerelmi fészkében tartózkodott.

– Tiltakozom! – szólalt meg Randolph a rá egyáltalán nem jellemző ingerültséggel. – Hitelrontás és szóbeszéd! Nem tűrhetem ezt a stílust!

Craig érezte, hogy a vér az arcába szökik. Szeretett volna megfordulni s valami kapcsolatot keresni Alexisszel, de ebben a megalázó helyzetben nem tudta rávenni magát a dologra.

– A tiltakozásnak helyt adok! Az ügyvéd úr ragaszkodjon a tényekhez, és a tanúk meghallgatásáig tartózkodjon a hangulat–keltő minősítésektől!

– Természetesen, tisztelt bíró úr! Csak egyszerűen nehezen tudom kordában tartani az érzelmeimet.

– Ha nem sikerül, akkor a bíróság megsértéséért figyelmeztetni fogom!

– Értettem! – válaszolta Tony, s tekintetét ismét az esküdtek felé fordította. – Amit hallanak, azt tanúsítja, hogy Dr. Bowman életstílusa gyökeresen megváltozott.

– Tiltakozom! – csattant fel ismét Randolph. – A magánélet és az életstílus nem tartozik a per tárgyához. Itt orvosi műhibáról folyik a per.

– Te jó isten! – bosszankodott fennhangon Davidson bíró.

– Az ügyvédek jöjjenek a bírói emelvényhez!

Randolph és Tony kötelességtudón eleget tettek a bírói felszólításnak, odaléptek a bírói emelvény elé, így a teremben lévők – s ami a legfontosabb, a jegyzőkönyvvezető – halló távolságán kívülre kerültek.

– Ha ilyen ütemben haladunk, akkor ez a per egy évig is el fog tartani, az isten szerelmére! – közölte panaszosan Davidson bíró. – Az egész havi ügymenetem felborul.

– Nem hagyhatom, hogy ez a komédia tovább folytatódjon! – háborgott Randolph. – Előítéleteket ébreszt az ügyfelemmel szemben.

– A félbeszakítások pedig kizökkentenek a gondolatmenetemből – sopánkodott Tony.

– Higgadjanak le! Nem szeretnék több heccelődést és nyavalygást hallani! Mr. Fasano, adjon valami magyarázatot arra, hogy miért tért el a tárgyhoz tartozó orvosi kérdésektől!

– A doktor döntése volt, hogy kimenjen az elhunyt lakására ahelyett, hogy eleget tett volna az elhunyt férje kérésének, és azonnal kórházba szállíttatta volna a beteget, hiszen – saját vallomásából is kitűnik – ő maga is szívrohamra gyanakodott.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezett rá Davidson bíró. – Azt hiszem, hogy a doktor minden késedelem nélkül reagált a vészhelyzetre.

– Hajlandók lennénk mi is ezt feltételezni, de magánéletének válságba kerülése, vagy ahogy ő ezt nevezi, „ébredése” előtt, azt megelőzően, hogy szeretőjével a városba költözött volna, Dr.

Bowman nem járt ki betegekhez. Az általam felvonultatott szakértők egybehangzóan állítják, hogy a kiszállás okozta késedelem kritikus szerepet játszott Patience Stanhope halálában.

Davidson bíró egy ideig eltöprengett a hallottakon. Alsó ajkát közben szórakozottan egészen beharapta, úgyhogy bajsza egészen az álla közepéig lógott.

– A motivációnak nincs köze a műhibához! – szólt közbe Randolph. – A jogi kérdés az, sor került–e a megszokottól eltérő és helyrehozhatatlan hibát jelentő orvosi gyakorlatra. Nem az a kérdés, hogy miért!

– Általában igaza is lehet, de feltételezem, hogy Mr. Fasano ezt lényeges kérdésnek tartja, és később tanúkkal is igazolni tudja. Állítja–e egyértelműen, hogy erről van szó?

– Szóról szóra! – vágta rá Tony magabiztosan.

– Akkor majd az esküdteknek kell meghozni a döntést. A tiltakozást elutasítom! Folytathatja, Mr. Fasano, de ismételten figyelmeztetem, hogy tartózkodjon a hangulatkeltő megnyilvánulásoktól!

– Köszönöm, bíró úr!

Randolph érezhető sértettséggel tért vissza a helyére.

– Ki kell állnunk a vihart – jegyezte meg. – A bíró szokatlan módszereket enged meg Fasanónak. Pozitívum viszont a dologban, hogy ez is muníciót ad a fellebbezéshez, ha a bíróság a felperes javára ítél.

Craig csak bólogatott, de az, hogy Randolph most már nyíltan számolt az ügy kedvezőtlen kimenetelével, még tovább fokozta csüggedtségét és borúlátását.

– Nos, hol az ördögbe is tartottam? – szólalt meg Tony, ismét elfoglalva helyét a pódiumon. Matatott egy kicsit a jegyzeteivel, megigazította selyemzakója ujját, hogy vaskos aranyórája mindenki

számára látható legyen. Felemelte tekintetét. – Harmadik osztályos koromban rájöttem, hogy borzalmasan beszélek nyilvánosság előtt, s ez azóta sem változott sokat, de remélem, elnézik ezt nekem.

Az esküdtek közül többen is elmosolyodtak és bólogattak.

– Tanúvallomással fogjuk igazolni, hogy Dr. Bowman szakmai élete mintegy két éve drámai módon megváltozott. Ezt megelőzően lényegében a hagyományos, „díjazás–szolgáltatás” praxist folytatta. Ezután váltás következett be életében. Csatlakozott egy sikeres conáerge praxishoz, lényegében át is vette.

– Tiltakozom! – emelte fel hangát Randolph. – Az eljárás nem a praxis stílusát érinti.

– Mr. Fasano! – sóhajtott fel bosszúsan Davidson bíró. – Dr. Bowman praxisának stílusa ahhoz a kérdéskörhöz tartozik, melyet itt a pulpitus mellett megbeszéltünk?

– Teljességgel ahhoz tartozik, tisztelt bíró úr!

– Tiltakozás elutasítva! Folytassa!

– Nos – fordult Tony ismét az esküdtekhez –, néhány arcon meglehetős értetlenséget véltem felfedezni, amikor a conáerge orvoslás fogalmát említettem. És tudják, miért? Azért, mert nagyon sokan nem tudják, mit jelent ez a fogalom, s be kell vallanom, én magam sem tudtam, mielőtt ezzel az üggyel nem kezdtem foglalkozni. Kijáró vagy családi orvoslásnak is nevezik, ami azt jelenti, hogy azoknak, akik egy ilyen praxishoz akarnak tartozni, jókra pénzeket kell letenniük. Hangsúlyozom, nagy pénzekről van szó, évente és fejenként húszezer dollártól kezdően! Nos, Dr. Bowman és most már lényegében visszavonult partnere, Dr. Ethan Cohen, nem számított fel ennyit, de sokat felszámított. Mint ahogy önök is el tudják képzelni, az ilyen praxis csak a gazdag, magas ételszínvonalú közegben, néhány elegánsabb nagyvárosi környéken vagy a floridai Palm Beachhez, Napleshez és a coloradói Aspenhez hasonló flancos helyeken képes megállni a lábán.

– Tiltakozom! – állt fel ismét Randolph a helyéről. – Tisztelt bíró úr, a conáerge orvoslás nem tartozik a per tárgykörébe!

– Nem értek egyet, tisztelt bíró úr! – nézett rá Tony egyenesen a bíróra. – Bizonyos értelemben éppen a conáerge orvoslás áll most a bíróság előtt.

– Akkor kapcsolja a per tárgyához, ügyvéd úr! – vágott közbe Davidson bíró ingerülten. – A tiltakozást elutasítom!

Tekintetével Tony ismét az esküdtek társaságát kereste.

– Nos, mit is kapnak a pénzükért az emberek valójában ettől a conáerge orvoslástól azonkívül, hogy kikerülnek a praxisból, és magukra hagyják őket, ha nem fizetnek? A tanúvallomások során majd meghallják, milyen segítségre számíthatnak! Az ilyen orvoslás azt jelenti, hogy az orvos a hét minden napján, huszonnégy órán át a betege rendelkezésére áll, a páciens megkapja az orvosa mobiltelefonjának és elektronikus postájának a számát, garantáltan várakozás nélküli időpontot kap, ami – véleményem szerint – anélkül is megilletné az embereket, hogy hatalmas pénzeket fizetnének érte. A legfontosabb viszont az, ami ezzel az üggyel is kapcsolatos: lakásukra is a számukra megfelelő és szükségesnek ítélt időpontban hívhatják ki az orvost.

Tony hagyta, hogy a hallottak kicsit leülepedjenek az esküdtekben.

– A tárgyalás folyamán – folytatta nyitóbeszédét – majd tanúvallomást hallhatnak arról is, hogy Dr. Bowmannek azon a 2005. szeptember ötödikéi estére hangversenyjegye volt a nála lakó barátnőjével együtt, míg felesége és drága kislányai otthon szomorkodtak. Most, hogy visszatért a családi fészekbe, a doktor feleségét is szerettem volna tanúként megidézni, de a házastársi viszony miatt ezt nem tehettem. A hölgyet biztosan szentté fogják avatni!

– Tiltakozom! – vágott közbe Randolph. – Az előbb említett okok

miatt.

– A tiltakozásnak helyt adok!

– A tanúvallomások során azt is hallani fogják – folytatta Tony egy alig érzékelhető, rövid szünet után –, hogy szívroham gyanúja esetén az általánosan elfogadott gyakorlat az, hogy a beteget azonnal kórházba juttatják, ahol a szükséges kezeléseket el lehet kezdeni. Amikor azt hangsúlyozom, hogy azonnal, akkor a percek, de lehetséges, hogy még a másodpercek is az életet vagy a halált jelenthetik. A tanúvallomásokból azt is megtudhatják, hogy Dr. Bowman ragaszkodott a beteg otthoni ellátásához, pedig ügyfelem könyörgött neki, hogy a kórházban találkozzon bajba került betegével, ahol megfelelő kezelésben tudják részesíteni. És vajon miért ragaszkodott ahhoz, hogy házhoz menjen? A tanúvallomásokból az is kiderül majd, hogy ennek is igen nagy a jelentősége, hiszen ha Patience Stanhope–nak nincs szívrohama, bár – és ezt saját tanúvallomása is igazolja – erre gyanakodott, akkor vadonatúj piros Porschéjával idejében odaér a hangversenyre, s a karján libegő fiatal, vonzó hölgy kellőképpen csodálhatja kultúrszomját. Így aztán, kedves barátaim, ebben rejtőzik vagy rejlik – soha nem tudom, melyiket használjam – az orvosi nemtörődömség és a műhiba ritka. Saját hiúságából fakadóan Dr. Bowman megsértette a szívrohamot szenvedett betegek kezelésének azt az alapszabályát, hogy a beteget minden körülmények között a leggyorsabban gyógyintézetbe kell szállítani. Pallérozottabb és tapasztaltabb kollégámtól majd más beállításban fogják hallani ezeket a tényeket. Abban viszont biztos vagyok, hogy önök meglátják az igazságot, mint ahogy ezt a Massachusettsi ítélőszék is meglátta, amikor az ügyben tájékozódott, és elrendelte a bírósági tárgyalást.

– Tiltakozom! – ugrott talpra azonnal Randolph. – Indítványozom az ügyvéd úr figyelmeztetését! Az ítélőszék megállapításai nem elfogadhatók: Beeler kontra Downey, Massachusettsi Legfelsőbb Bíróság!

– A tiltakozásnak helyt adok! – csapott le Davidson bíró is a precedensre. – Az ügyvéd úrnak igaza van, Mr. Fasano!

– Bocsásson meg, tisztelt bíró úr – szólalt meg Tony, majd hátralépett a felperesi asztalhoz, s Miss Tolsontól átvett egy papírlapot. – Itt van előttem a Massachusettsi Törvénykönyv kettő harmincegyes paragrafusának hatvan B számú bekezdése, mely szerint az esküdtszék megállapításai és az esküdtszék előtt tett vallomások a másik esküdtszék előtt is elfogadhatók.

– Az említett ügyben ezt hatályon kívül helyezték – közölte Davidson bíró, majd lenézett a jegyzőkönyvvezetőre: – Törölje az ítélőszékre való hivatkozást a jegyzőkönyvből!

– Értettem, uram – válaszolt a jegyzőkönyvvezető.

Davidson bíró ezután az esküdtekhez fordult.

– Utasítom önöket, hogy hagyják figyelmen kívül Mr. Fasano Massachusettsi ítélőszékre történt hivatkozását, valamint arra is felhívom a figyelmüket, hogy ez semmiben sem érinti az önök döntési felelősségét. Megértették a hallottakat?

Az esküdtek megszeppenve bólogattak.

– A tapasztalatlanság nem mentség a törvények nem ismeretére! – fordult ezután Tony felé. – Bízom benne, hogy több ilyen baklövésre nem kerül sor, különben a szabályok megsértése miatt kénytelen leszek semmissé nyilvánítani az eljárást.

– Minden tőlem telhetőt megpróbálok – szabadkozott Tony, majd szinte rogyadozó térddel visszatért a pódiumra. Néhány pillanatig mintha a gondolatait igyekezett volna összeszedni. – Mint ahogy említettem is – szólalt meg ismét –, biztos vagyok abban, hogy önök meglátják az igazságot, és úgy ítélik meg, hogy Dr. Bowman hanyagsága és nemtörődömsége okozta ügyfelem szeretett feleségének a halálát. Ezután majd arra kérjük önöket, hogy kártérítést ítéljenek meg mindannak a gondoskodásnak,

segítségnek, támogatásnak, tanácsnak és társaságnak megszűnéséért, melyet Patience Stanhope biztosíthatna ügyfelem számára, ha életben lenne. Köszönöm a figyelmüket, és mint ahogy a bíró úr előtt is tettem, önöktől is elnézést kérek, hogy a jognak ezen az adott területén tapasztalatlanságot mutattam, s várom, hogy a tárgyalás befejeztével majd ismét szólhassak önökhöz. Még egyszer köszönöm a figyelmüket!

Emlékeztető céduláit összeszedve az olvasóállványról, Tony visszatért a felperesi asztalhoz, s azonnal halk, de igen élénknek látszó eszmecserébe kezdett asszisztensével, miközben az imént tőle kapott papírlapot lobogtatta.

Tony nyitóbeszéde után Davidson bíró, mielőtt tekintetét Randolphra emelte volna, megkönnyebbült sóhajjal pillantott az órájára.

– Az eljárásnak ebben a szakaszában a védelem képviselője óhajt–e nyilatkozatot tenni, vagy megvárja a vád előterjesztését?

– Feltétlenül, tisztelt bíró úr! – felelte Randolph.

– Nagyszerű, de először ebédszünetet tartunk! – jelentette be. – A bíróság fél kettőig visszavonul. Az esküdteket figyelmeztetem, hogy se mással, sem egymás közt ne beszéljenek a tárgyalt ügyről!

– Mindenki álljon fel! – harsant fel a törvényszolga hangja, amikor a bíró felemelkedett a helyéről.

Harmadik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Hétfő, 2006. június 5.
Déli 12 óra 05 perc

A hallgatóság túlnyomó többsége kezdte elhagyni a tárgyaló–termet, de Alexis Stapleton Bowman nem mozdult a helyéről. Férjét nézte, aki a bírói szoba faburkolatú ajtajának bezáródása után is úgy ült székébe roskadva, mint egy leengedett léggömb. Randolph hajolt oda hozzá, s visszafogott hangon valamit magarázott neki. Karját Craig vállán nyugtatta, segítőtársa, Mark Cavendish pedig Craig másik oldalán állt, papírjait, laptopját és egyéb apróságait szedegette össze, s rakta be egy nyitott aktatáskába. Alexisnek az volt az érzése, hogy Randolph megpróbálja Craiget legalább egyetlen mosolyra rábeszélni, s az asszony most azon gondolkodott, beleavatkozzon–e az eseményekbe, vagy jobb lesz, ha még vár egy keveset. Úgy érezte, a kivárás most célszerűbb megoldás. A hallgatóságot és a tárgyalóteret elválasztó korlát résén keresztül inkább a felperest, Jordan Stanhope–ot figyelte. Arckifejezése semleges, viselkedése közönyös és tartózkodó volt, konzervatív szabású, drága öltönyt viselt. Alexis észrevette, hogy a férfi tekintetével megtalált egy fiatal nőt, akivel magatartásukat és öltözéküket tekintve úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás.

Kórházi pszichológusként Alexis már számos tárgyaláson vett rész, különböző minőségben – legtöbbször szakértőként – többször tett már vallomást is a bíróságokon. Tapasztalatból tudta, hogy a tárgyalások idegileg megterhelők mindenki, főként a műhiba

elkövetésével vádolt orvosok számára, de férjét még az adagosnál is jobban megviselte az ügy, hiszen azzal is tisztában volt, hogy Craig most milyen különösen sebezhető állapotban van. Craig mostani helyzete egy különösen nehéz, kétéves időszak betetőzését jelentette, és most egyszerre nagyon sok dolog összejött neki. Alexis szakmájánál és alkatánál fogva még magánjellegű kérdésekben is objektív tudott maradni, így tökéletesen tisztában volt férje sebezhető pontjaival és erősségeivel is. Sajnos az adott helyzetben a sebezhetőség elnyomta az erősségeket, így ha saját tanúvallomása során nem tudja meggyőzően bizonyítani orvosi képességeit, akkor abban az asszony sem volt biztos, hogy össze tudja–e valaha is rakni ebben a meglehetősen gyakorinak számító, korosodással járó válságban szétforgácsolódott életét. Craig elsősorban és mindenekelőtt orvos volt. Számára mindig is a betegek voltak a legfontosabbak. Alexis ezzel már kapcsolatuk kezdete óta tökéletesen tisztában is volt, elfogadta ezt a helyzetet, még csodálta is érte férjét, hiszen egy nagy kórházban végzett munkája során első kézből származó tapasztalatai alapján tudta, hogy orvosnak lenni, különösen jó orvosnak lenni a legkeményebb, legnagyobb követelményeket támasztó és könyörületet nem ismerő feladat.

A problémát az jelentette, hogy az ügy első szakaszában úgy látszott – ahogy Randolph megosztotta vele a részleteket –, jó esély volt arra, hogy a pert annak ellenére is elvesztik, hogy nem került sor műhibára. A történtekről értesülve Alexisnek szíve legmélyén meggyőződése volt, hogy nem történhetett műhiba, hiszen tudta, hogy Craig számára mindig is a betegek vannak az első helyen, még akkor is, ha ez bizonyos kényelmetlenségek elviselésével jár, s akkor is, ha éppen éjszaka három óra van. A helyzetet most az bonyolította, hogy a műhiba miatt ellene indított per és a magánéletében bekövetkező, az érett férfikorral együtt járó válság egy[7] időre esett. Maga a tény, hogy egyszerre következtek be, egyáltalán nem lepte meg Alexist. Praxisában ritkaság volt, hogy

orvos fordult hozzá segítségért, főként lélektani segítségért, hiszen ez idegen az orvosok természetétől. Ok azok, akik adják és nem igénylik a segítséget. Craig iskolapéldája volt ennek a felfogásnak. Alexis terápiás kezelést javasolt Craignek, különösen a Leona és a felperes szakértőinek meghallgatása utáni reakcióját látva, de Craig minden kezeléstől makacsul elzárkózott. Még fel is dühödött, amikor Alexis egy héttel később is ezt javasolta neki, mivel nyilvánvaló volt, hogy a depresszió egyre inkább elhatalmasodik rajta.

Míg azon tanakodott, odamenjen–e Craighez és Randolph– hoz, vagy inkább a helyén maradjon, egyre biztosabb lett abban, hogy a tárgyalóterem kiürülése után rajta kívül valaki más is benn marad. Lényegében az keltette fel a figyelmét, hogy az illető ruhája, fazonját, színválasztását és stílusát tekintve, szinte teljesen megegyezett a felperes ügyvédjének öltözékével. Ruházatuk hasonlósága, szögletes testalkatuk és sötét hajuk elsőre azt a benyomást keltette, mintha ikrek lennének, mindaddig, míg egymás mellé nem kerültek, hiszen a hallgatóság soraiban helyet foglaló férfi termetre legalább másfélszerese volt Tony Fasanónak. Bőre sem volt annyira kreol, mint Tonyé, és az ügyvéd sima arcától eltérően az ő arcán erősen meglátszottak a súlyos, tizenéves kori pattanásos fertőzés nyomai. A sebhelyek elég mélyek voltak, s szinte úgy festettek, mintha valami égéstől származnának.

Ekkor Tony Fasano is befejezte eszmecseréjét, felkapta struccbőrből készült aktatáskáját, átviharzott a hallgatóság részére fenntartott padsorok között, és a tárgyalóterem kijárata felé tartott. Nyilvánvaló volt, hogy még mindig az ítélőszékkel kapcsolatban elkövetett hiba miatt füstölgött. Alexis csodálkozott, hogy miért kell ebből ekkora ügyet csinálni, hiszen nyitóbeszéde – sajnálatos módon – eléggé hatásosnak bizonyult, s Craig borongása is részben ennek tudható be. Asszisztense megszeppenve követte főnökét. Anélkül hogy oldalra pillantott volna, vagy a tisztelet legkisebb jelét

is mutatta volna, Tony csak odakiáltott a hozzá hasonlóan öltözött férfi felé: „Franco!”, majd intett neki, hogy kövesse. Franco engedelmesen a nyomába S2egődött. Néhány pillanat múlva mindhárman eltűntek a folyosóra vezető nehéz, csikorogva záruló kétszárnyú ajtó mögött.

Alexis ismét a férje felé pillantott. Craig azóta se moccant meg, s még Randolph sem fordította felé tekintetét. Mikor aztán elkapták egymás pillantását, akkor az ügyvéd azonnal intett neki, hogy csatlakozzon hozzájuk. A határozott hívásnak Alexis készséggel tett eleget. Mikor odalépett hozzájuk, látta, hogy Craig arca milyen megviselt és elkínzott.

– Beszélnie kell vele! – súgta Randolph az asszonynak, s mintha némi lemondás érződött volna a hangjában. Alexis ritkán látta, hogy kizökkent volna kiszámított, fensőbbséges nyugalmából és önuralmából. – Nem folytathatja ebben a magába roskadt, lemondó stílusban! Tapasztalataim szerint az esküdtek különleges antennával rendelkeznek. Meggyőződésem, hogy felfogják a peres felek gondolatait, és ennek megfelelően hozzák meg döntésüket.

– Azt akarja ezzel mondani, hogy az esküdtek csupán azért is dönthetnek Craig ellen, mert depressziósnak tűnik?

– Pontosan erről van szó! Meg kell mondania neki, hogy verjen lelket magába! Fia továbbra is ilyen negatív módon viselkedik, akkor fennáll a veszélye annak, hogy bűnösnek találják az ellene felhozott vádpontban. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem hallgatják meg a tanúvallomásokat, vagy nem veszik figyelembe a bizonyítékokat, de ezt csak az első benyomásaik tagadásával tehetik meg. A semleges esküdtszékben ez előítéletet alakít ki, és ezzel a felperesi bizonyítás terhét áthárítja a védelemre.

Alexis az asztalon könyöklő, fejét összekulcsolt tenyerébe hajtó és halántékát masszírozó, szemét csukva tartó Craigre pillantott. Nyitott szájjal vette a levegőt, ajkai lefittyedtek. Talpra állítása nehéz

feladatnak ígérkezett. A tárgyalást megelőző nyolc hónap során hol mélységes depresszióban volt, hol kikerült belőle. Még a tárgyalás reggelén és az előző néhány nap során is csak az a remény tartotta benne a lelket, hogy hamar túl lesz ezen az egészen. Most, a tárgyalás megindulásával, a nyilvánvaló realitás, a per lehetséges kétes kimenetele is éreztette a hatását. A mindezek miatt bekövetkező depresszió nem tűnt logikátlan válasznak.

– Menjünk el együtt ebédelni, és akkor közösen megbeszélhetjük a dolgokat – javasolta Alexis.

– Mr. Cavendish–sel mi kihagyjuk a mai ebédet – mentette ki magát Randolph. – Meg kell terveznünk a bevezető nyilatkozatot.

– Még nem tervezték meg? – kérdezett vissza Alexis érezhető meglepetéssel.

– Természetesen már megterveztem – válaszolta az ügyvéd egy kicsit ridegen. – De mivel Davidson bíró megengedte Mr. Fasanónak nyitóbeszéde során a személyeskedést, nekem is ehhez kell alakítanom a saját nyilatkozatomat.

– A felperes nyitóbeszéde engem is meglepett – ismerte be Alexis.

– Valóban? – kérdezett vissza enyhe éllel Randolph. – Már tanulmányoztam néhány korábbi perét. A legvisszataszítóbb ügyekben is vállalja a felperes képviseletét. Ennek az embernek nincs lelkiismerete, nem mintha ilyesmit feltételeznék választott szakmájában.

Alexis ebben nem volt annyira biztos. Látta, mennyire leteremtette asszisztensét, s ha ez színjáték volt, akkor ezért valóban Oscar–díjat érdemel.

– Biztatnia kellene, s maga már a fellebbezésről beszél? – sóhajtott fel Craig először Alexis megérkezése óta.

– Az embernek minden eshetőségre fel kell készülnie – válaszolta az ügyvéd.

– Talán el is kezdhetnék a felkészülést – fordult Alexis Randolphoz. – Dr. Bowmannel addig beszélgetünk egy kicsit. Kitűnő ötlet! – élénkült fel Randolph. Megkönnyebbült, hogy foglalkozhat a saját dolgával. Intett asszisztensének, hogy indulás. – A délutáni kezdéskor majd látjuk egymást. Davidson bíró egyéb, kevésbé szimpatikus tulajdonságai mellett rendkívül pontos, és ezt másoktól is elvárja.

Alexis, mielőtt Craigre fordította volna tekintetét, megvárta, míg Randolph és Mark eltűnik a tárgyalóterem folyosóra vezető ajtaja mögött. Férje komoran és lehangoltan nézett vissza rá. Alexis leült Randolph helyére.

– Mi lenne, ha megebédelnénk? – kérdezte.

– Az utolsó dolog á világon, amihez most kedvem lenne, az, hogy egyek bármit is.

– Akkor menjünk ki egy kicsit a levegőre. Menjünk el ebből a nyomasztó környezetből.

Craig nem válaszolt, de felállt a helyéről. A hallgatóság számára fenntartott részen, végig a folyosón Alexis mutatta az utat az előtérig, ahonnan a liftek is indultak. Egész tömeg kavargóit körülöttük, sokan halk, izgatott beszélgetést folytattak. A bírósági épület minden szegletéből a küzdelem izzadságszaga áradt. Craig és Alexis mindaddig nem váltottak szót, amíg ki nem értek a napfényre. A tavasz végre Bostonba is megérkezett. A bírósági épület fojtó hangulatával éles kontrasztot alkotva a levegő most mintha új reményeket és ígéreteket árasztott volna.

A bírósági épület és Boston félhold alakú kormányzati épületei közé ékelődő, téglával kirakott kis téren átvágva Craig és Alexis mozgólépcsőn egy szinttel lejjebb ereszkedett. Egy kicsit gyalogolniuk kellett, hogy átkeljenek a forgalmas, négysávos Cambridge Streeten, de hamarosan kijutottak a Bostoni Városháza előtti tágas dísztérre. A tér tele volt az ilyenkor börtönt jelentő

hivatali szobájukból a napfényre és egy kis friss levegőre menekülő emberekkel. A gyorsan fellendülő üzlet reményében néhány helyen már gyümölcsöt is árultak.

Különösebb cél nélkül haladva Craig és Alexis hirtelen a bostoni metró lejáratánál találták magukat, s félig egymás felé fordulva leültek a lefelé vezető lépcső gránitpárkányára.

– Azt nem tudom megmondani, miként szedheted össze magad – szólalt meg Alexis. – Azt viszont tudom, hogy csak akkor leszel képes összeszedni magadat, ha akarod is!

– Mintha ezt magamtól nem tudnám!

– Kész vagyok viszont arra, hogy meghallgassalak. Talán megoszthatnád velem a gondolataidat.

– Ó, csodás! A gyógyító szakember mindig kész a mentális betegek kezelésére! Mondd el, hogy mit érzel! – ismételte keserűen Craig. – Mily gáláns dolog!

– Ne légy ellenséges, Craig! Én hiszek benned. Ebben az ügyben teljes szívvel melletted vagyok.

Craig egy pillanatra maga elé meredt, s két, egymásnak frízbit dobáló gyereket bámult. Nagyot sóhajtott, majd visszanézett Alexisre.

– Bocsáss meg! Tudom, hogy mellettem állsz, s hagytad, hogy mint egy kutya, behúzott farokkal visszamenjek hozzád, és nem is tettél fel túl sok és felesleges kérdést. Ezt igen nagyra becsülöm. Valóban nagyra tartom!

– Te vagy a legjobb orvos, akit valaha ismertem, pedig elég sok orvossal volt már dolgom. Arról is vannak bizonyos elképzeléseim, hogy most min kell keresztülmenned, s ennek köze van ahhoz is, hogy nagyszerű orvos vagy. Ez sérülékenyebbé tesz. Mindettől függetlenül természetesen köztünk is vannak problémák. Ez nyilvánvaló, és majd ezt is meg kell beszélnünk. De nem most! Lesz

időnk a kapcsolatunkkal foglalkozni, de először ezen a ronda ügyön kell túljutnunk.

– Köszönöm! – válaszolta Craig egyszerűen és őszintén, és alsó állkapcsán remegés futott át. Könnyeivel küszködve, ujjhegyével dörzsölgetni kezdte a szemét. Néhány pillanatig eltartott, s amikor úgy érezte, hogy ura önmagának, Alexisre emelte tekintetét. Szeme vörös és vizenyős volt. Ideges mozdulattal beletúrt a hajába.

– A probléma az, hogy ez a ronda ügy egyre rondábbá válik. Az a gyanúm, hogy el fogom veszíteni a pert. A pokolba is, ha visszatekintek akkori magatartásomra, amikor mindez történt, akkor rosszul érzem magam. Különösen ha tudatában vagyok annak is, hogy a nyilvánosság előtt ez mindkettőnknek kellemetlen lesz, s téged is szégyenbe hozlak.

– A viselkedésed megszellőztetése nyomaszt ennyire?

– Részben, de nem ez a fő dolog. A legnagyobb megaláztatást az esküdtszéknek az a lehetséges ítélete jelenti, mellyel kimondja, hogy a követelményeknek nem megfelelő orvoslást folytatok. Ha ez megtörténik, akkor nem vagyok benne biztos, hogy valaha is folytatni tudom a praxisomat. Nehéz időket élek meg. Mindenkiben a feljelentőt látom, s minden betegben egy műhiba lehetőségét érzem. Rémálom az egész!

– Azt hiszem, ez érthető.

– Ha nem gyakorolhatom a hivatásomat, akkor mihez fogok kezdeni? Semmi máshoz nem értek. Világéletemben orvos akartam lenni!

– Akár főállású kutató is lehetsz. Mindig is problémát jelentett számodra, hogy a kutatás és a klinikai orvoslás nem egyeztethető össze.

– Látod, ez is egy ötlet. De attól tartok, hogy – úgy általában – elveszítem az érdeklődésemet az orvostudomány iránt.

– Tehát nyilvánvalóan minden tőled telhetőt meg kell tenned annak érdekében, hogy győztesen kerülj ki ebből a dologból. Randolph is azt mondja, hogy össze kell szedned magadat.

– Ó, Randolph, ő maga is kész katasztrófa! – legyintett Craig lemondóan. – Távolságtartással szemléli a dolgokat. Fogalmam sincs, mit tartsak róla. Ahogy Mr. Fasano ma délelőtti teljesítményét láttam, nem hiszem, hogy Randolph a megfelelő védő ebben az ügyben. Úgy fog kapcsolatot találni az esküdtekkel, mint olaj a vízzel, Fasano pedig máris a kezéből eteti őket.

– Ha ez a véleményed, akkor nem tudsz másik ügyvédet kérni a biztosítótól?

– Fogalmam sincs. Talán elképzelhető.

– De gondolod, hogy az ügy ilyen a kései szakaszban ez célszerű lenne?

– Ki tudja? – tette fel lemondón Craig, mintegy magának is, a kérdést. – Ki tudja?

– Nos, egyelőre érjük be azzal, amink van! Hallgassuk meg Randolph nyitóbeszédét! Közben azt is fontolóra vehetjük, hogyan lehetne szerencsésebben megoldani a képviseletedet.

– Könnyebb ezt mondani, mint megtenni. Van valami elképzelésed?

– Egy ügyvéd részéről csak annyit mondani, hogy szedd össze magad, az nem működik! Mi lenne, ha az ártatlanságodra helyeznéd a hangsúlyt? Gondolkozz el ezen is egy kicsit! Szembesültél Patience Stanhope súlyos állapotával, mindent megtettél, ami emberileg csak lehetséges. Még a mentőben is mellette voltál, így akkor is kéznél lettél volna, ha leáll a szívműködése. Te jó isten, Craig! Erre és az orvosi hivatás iránti elkötelezettségedre koncentrálj, és sugározd is magadból! Töltsd be azt az egész átkozott tárgyalótermet! Legyél kicsit felelősségteljesebb! Erre mit mondasz?

Alexis hirtelen lelkesedése láttán Craig bizonytalanul elmosolyodott.

– Hadd pontosítsam, jól értem–e a dolgot! Tehát azt mondod, hogy elsősorban az ártatlanságomra összpontosítsak, és ezt sugározzam az esküdtek felé is?

– Hallottad, mit mondott Randolph! Ő már csak elég tapasztalt ezen a téren, s állítja, hogy az esküdtek különleges érzékkel rendelkeznek mások gondolatmenetének felmérésére. Azt mondom, próbálj velük kapcsolatot teremteni! Ebből biztosan nem származhat baj!

Craig erőteljesen kifújta a levegőt. Egyáltalán nem volt biztos a dolgában, de már egyszerűen nem maradt energiája, hogy ellentmondjon Alexisnek.

– Megpróbálom – bólogatott megadón.

– Nagyszerű! És még valami! Orvosi képességeidre hagyatkozva próbáld súlyozni a dolgokat. Munkád során már számtalanszor tanúja voltam, hogy ezt teszed. Miközben arra gondolsz, milyen nagyszerű orvos vagy, és hogy szakmailag mindent megtettél Patience Stanhope érdekében, addig semmi mással ne foglalkozz! Kizárólag erre koncentrálj!

Craig csak bólogatott, s üres tekintetét elfordította Alexis–ről.

– Nem győztelek meg, ugye?

Craig megrázta a fejét, s csak felnézett a díszteret lovagvárként uraló Bostoni Városháza dobozszerű, posztmodem épületére.

– Az a legrosszabb ebben az egészben, hogy az ember annyira tehetetlennek érzi magát. Teljesen a biztosítótársaság mellém kirendelt ügyvédjétől függök. Az életben elém kerülő akadályok leküzdése mindig több és egyre nagyobb erőfeszítést kívánt tőlem, de egy újabb, még nagyobb nekirugaszkodással sikerült megoldanom a problémákat. Most úgy néz ki a helyzet, hogy minél

nagyobb erőfeszítéseket teszek, annál mélyebbre ásom magamat.

– Az ártatlanságodra koncentrálni, ahogy javasoltam, az is erőfeszítéseket igényel. A súlyozáshoz is erőfeszítésre van szükség – tette még hozzá Alexis, és a sors iróniájának vélte, hogy Craig is pontosan azoknak az érzéseinek ad hangot, melyek az emberekben betegségük és általában az orvosoktól való függőségük kapcsán felmerülnek.

– Mondtam, hogy megpróbálok kapcsolatot teremteni az esküdtekkel. – Craig visszanézett Alexisre. – De ennél valami többet szeretnék! Valami kézzelfoghatóbbat!

– Nos, még valami eszembe jutott! Ó! Éspedig?

– Arra gondoltam, mi lenne, ha felhívnánk a bátyámat, Jacket, hátha eljönne New Yorkból, és segítségünkre lenne.

– Az valóban segítség lenne – válaszolta Craig enyhe gúnnyal a hangjában. – Úgyse jönne! Éveken keresztül nem tartottátok a kapcsolatot, ráadásul engem sem kedvelt soha.

– Érthető, hogy Jacknek nehézségei vannak velünk, akiket az isten három nagyszerű gyerekkel áldott meg, amikor ő tragikus módon mindkét gyerekét elveszítette. Ezt máig nem tudta kiheverni.

– Elképzelhető, de ez nem magyarázat az irántam érzett ellenszenvére.

– Miért mondod ezt? Mondta valaha is, hogy nem kedvel téged?

Craig, mintegy segítséget kérve, Alexisre pillantott. Saját magát szorította sarokba, s most nem látta a kiutat.

– Sajnálom, ha az a véleményed, hogy Jack nem kedvel. Az igazság ezzel szemben az, és ezt meg is mondta nekem, hogy csodál téged.

– Valóban? – Craig őszintén megdöbbent, hogy ennyire tévesen ítéli meg a helyzetet.

– Igen, igen! Jack azt is elmondta, hogy csodának tartottak már az egyetemen és a gyakornokságod idején is. Te voltál az, aki minden ajánlott irodalmat elolvastál, naprakészen ismerted az eseményeket, hosszasan tudtál idézni a The New England Journal of Medicine legfrissebb számaiból! Volt ebben valami kis irigységgel vegyes lenézés is, de ő is szeretett volna annyira elkötelezett lenni a szakmája mellett, mint amennyire te vagy.

Nagyon hízelgő. Valóban az! Fogalmam sem volt minderről! De kíváncsi vagyok, hogy az életem közepén bekövetkezett válság után vajon még mindig tartja–e a véleményét. És ha még hajlandó lenne is eljönni, az vajon milyen segítséget jelentene? Attól, hogy kisírhatom magam a vállán, csak rosszabbul fogom érezni magamat. Ha ez egyáltalán lehetséges!–Jack második szakmája szerint igazságügyi orvosszakértő, és óriási bírósági gyakorlattal rendelkezik. A New York–i Igazságügyi Orvosszakértői Intézet képviseletében az egész világot beutazza. El is mondta nekem, hogy mennyire élvezi. Egészen megdöbbent a találékonyságával. Javíthatatlan kockázatvállaló. Mélyen depressziós hangulatodat figyelembe véve talán jól is jönne valamelyik hirtelen támadt ötlete.

– Tényleg nem tudom elképzelni, miben lehetne segítségemre.

– Én sem, és gondolom, ezért is nem javasoltam már korábban.

– Nos, végtére is a te testvéred. A döntést meghagyom neked.

– Majd még rágódom a dolgon. – Alexis az órájára pillantott. – Nincs sok időnk. Biztos vagy benne, hogy nem akarsz harapni valamit?

– Egyfolytában korog a gyomrom, mióta csak kiléptünk a tárgyalóteremből. Bekaphatnánk egy szendvicset.

A téren áthaladva Craig hálásan átkarolta feleségét. Valóban nagyra becsülte a segítségét, és nagyobb zavarban érezte magát, mint gondjai megsokasodása előtt. Igaza volt, amikor a kategorizálással és súlyozással kapcsolatos képességeit említette.

Szakmai és magánéletét mindig is el tudta különíteni egymástól, s közben sokkal nagyobb hangsúlyt helyezett a szakmai kérdésekre. Azon imádkozott, hogy valaha megtalálja a kettő közötti egyensúlyt.

Negyedik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Hétfő, 2006. június 5.
Délután 1 óra 30 perc

– Mindenki álljon fel! – harsant fel a törvényszolga hangja.

Amint a kincstári falióra nagymutatója a hatos számról elmozdult, lobogó fekete talárjában Marvin Davidson bíró is megjelent az irodájából a tárgyalóterembe vezető ajtóban.

A nap közben járta szokásos égi pályáját, s a tárgyalóterem falát két méter magasan borító faburkolat fölötti magas ablakokról már kicsit félre lehetett húzni a napellenzőt. Így a környező épületek néhány részletét és egy darabka kék eget is látni lehetett a tárgyalóteremből.

– Üljenek le! – szólalt meg ismét a törvényszolga azután, hogy a bíró is helyet foglalt az emelvényen.

– Remélem, mindenkinek sikerült felfrissíteni magát egy kis harapnivalóval – fordult a bíró az esküdtekhez. Többségük bólogatással válaszolt.

– Bízom benne, hogy utasításomnak megfelelően senki és semmilyen formában nem tárgyalt az ügyről!

Az esküdtek szinte egyszerre rázták meg tagadón a fejüket.

– Nagyszerű! Most pedig hallgassuk meg a védelem nyitóbeszédét! Mr. Bingham!

Randolph a sietség minden jele nélkül állt fel a székéről, elfoglalta helyét az olvasóállványnál, s kirakta papírjait az enyhén megdöntött

táblára. Sötétkék zakóját és kézelőjét is gondosan megigazította. Szálfaegyenesen állt, száznyolcvan centin fölüli magasságából adódó minden lehetőséget kihasználva kihúzta magát, és elegáns, hosszú ujjait az olvasótábla szélén nyugtatta. Ezüstös hajának minden szála pontosan a kellő hosszúságúra volt nyírva, s kifogástalanul simult a fejéhez. Tökéletesen megkötött, karmazsinvörös nyakkendőjét a Harvard Egyetem apró címerei mintázták. Maga volt a született és kifinomult elegancia, s úgy festett a kicsit viharvert tárgyalóteremben, mint egy finoman csiszolt gyémánt a kavicságyban.

Craig is óhatatlanul a látvány hatása alá került, s egy[7] pillanatig még az is megfordult a fejében, hogy a Randolph és Tony Fasano közötti kontraszt talán az ügyét is segítheti. Randolph az apa, az elnök, a diplomata figuráját alakította. Ugyan ki ne lenne bizalommal iránta? Craig tekintete viszont ezután az esküdtekre vetődött, a duzzadó izmait feszítő tűzoltóról a vízvezeték–szerelőre vándorolt, majd továbbhaladva a magukat nyilvánvalóan kellemetlenül érző kisvállalkozókon állapodott meg. Mindegyikük arcán unalom tükröződött, ami pontosan az ellentéte volt annak, amit Tony Fasano megjelenése váltott ki belőlük, s még mielőtt Randolph a száját kinyithatta volna, Craig derűlátása is elszállt.

A hirtelen felismerés viszont nem vált a hátrányára. Inkább Alexist igazolta. Igazolta mindazt, amit a gondolkodásmódról fejtegetett, így Craig egy pillanatra behunyta a szemét, s próbálta felidézni az ágyában fekvő Patience Stanhope képét, amikor Leonával együtt besiettek a hálószobájába. Felidézte, mennyire megdöbbentette Patience elkékülése, milyen gyorsan reagált a látottakra, s mindazt, ami ezután történt mindaddig, amíg nyilvánvalóvá vált, hogy az újraélesztési kísérlet nem járhat eredménnyel. Az elmúlt nyolc hónap során gondolatban már többször is lejátszotta ezeket az eseményeket, s bár az évek során előfordult már vele, hogy ha újra végiggondolt valamit, akkor

időnként felmerült benne, hogy bizonyos részleteket illetően némileg másképpen is eljárhatott volna, de ez a gondolat Patience Stanhope esetében soha még csak meg sem fordult a fejében. Ha most ilyen helyzettel kerülne szembe, akkor sem járna el másképpen. Nem volt műhiba! Erről száz százalékig meg volt győződve.

– Tisztelt esküdtszék, hölgyeim és uraim! – kezdte Randolph lassan, kimérten és szabatosan. – Az imént sajátos nyitóbeszédet hallhattak valakitől, aki azt állítja magáról, hogy nincs gyakorlata az orvosi műhibákkal kapcsolatos ügyekben. Ügyes, túlzott szerénységgel előadott erőmutatvány volt, mely mosolyra késztette önöket. Én nem mosolyogtam, mert tisztában voltam vele, mire megy ki ez a komédia. Én nem szándékozom önöket szónoki trükkökkel és fogásokkal megalázni. Csak az igazat kívánom mondani, és ezt – biztos vagyok benne – önök is belátják, ha meghallják a védelem által felsorakoztatott tanúvallomásokat. A felperest képviselő ügyvéddel ellentétben én már több mint harminc éve védem a jó orvosokat és kórházakat, de akárhányszor volt módom tárgyalóteremben megfordulni, Mr. Fasano nyitóbeszédéhez hasonlóval még nem találkoztam, és az – számos vonatkozásban – az ügyfelem, Dr. Craig Bowman személyisége elleni merényletnek is tekinthető.

– Tiltakozom! – kiabálta Tony a helyéről felugorva. – Okoskodás és hangulatkeltés!

– Tisztelt bíró úr! – szakította félbe Randolph egy apró, lekezelően bosszús, türelmetlen kézmozdulattal, mintha csak valami szúnyogot hessentene el. – Odaléphetek a bírói emelvényhez?

– Természetesen! – bólintott Davidson bíró, s intett a két ügyvédnek, hogy lépjenek közelebb.

Randolph, Tonyval a sarkában, a bírói pulpitus elé lépett.

– Tisztelt bíró úr, Mr. Fasano hosszadalmas eszmefuttatásra

kapott lehetőséget a nyitóbeszédében. Bízom benne, hogy ezt a gesztust tőlem sem tagadja meg.

– Én csupán azt ecseteltem, mit kívánok bizonyítani a tanúvallomásokkal, s egy nyitóbeszédnek éppen ezt kell tartalmaznia. Ön viszont minden szavam ellen kifogást emelt, és állandóan félbeszakította a gondolatmenetemet.

– Nem előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságról tárgyalunk! – jelentette ki határozottan a bíró. – A per tárgya orvosi műhiba. Még a nyitóbeszédeken sem vagyunk túl, s önök máris egymás torkának esnek. Ha ilyen ütemben haladunk, akkor még egy hónap múlva is itt leszünk! – mondta, majd kis szünetet tartott, hogy jól megértsék szavait. – Mind– kettejüket figyelmeztetem! Azt akarom, hogy a dolgok rendben menjenek! Megértették? Mindketten elég tapasztalattal bírnak, és maguk is meg tudják állapítani, mi tartozik a tárgyhoz, és mit visel el a másik fél. Fegyelmezzék magukat, és ragaszkodjanak a tényekhez! Ami pedig a jelen tiltakozást illeti, Mr. Bingham, ami az egyiknek jó, az jó a másiknak is! Ön tiltakozott Mr. Fasano hangulatkeltése ellen. Neki is jogában áll ezt megtenni. Mr. Fasano valóban tág teret kapott véleménye kifejtésére, de az isten legyen irgalmas neki és ügyfelének is, ha a tanúvallomások nem igazolják az állításait. Mr. Bingham is megkapja ugyanezeket a lehetőségeket. Világos, amit mondtam?

A két ügyvéd készségesen bólogatott.

– Nagyszerű! Akkor folytassuk!

Randolph visszatért az olvasóállványhoz, Tony pedig leült a felperesi asztalhoz.

– A tiltakozást elfogadom – jelentette be a bíró a jegyzőkönyvvezető kedvéért. – Folytassák!

– Tisztelt esküdtszék, hölgyeim és uraim! – kezdte Randolph a mondókáját. – A motiváció többnyire nem képezi tárgyát az orvosi műhibával kapcsolatos pereknek. Ezekben a perekben, normális

körülmények között, azt kell eldönteni, hogy az orvos szakképzettségének és szakértelmének megfelelően, olyan gondossággal és színvonalon látta–e el a beteget, ahogy az egy hozzáértő orvostól hasonló esetben elvárható. Észrevehették, hogy nyitóbeszédében Mr. Fasano egy szóval sem említette, hogy szakértőinek véleménye szerint Dr. Bowman nem megfelelően használta volna képzettségét és szakértelmét. Ehelyett Mr. Fasano kénytelen volt a motiváció kérdését taglalni, mellyel a gondatlansággal kapcsolatos feltételezéseit próbálta megalapozni. Ennek oka pedig az, mint ahogy ezt a védelem által felsorakoztatott tanúk vallomásából is majd ki fog derülni, hogy attól a pillanattól kezdve, amint Dr. Bowman felismerte Patience Stanhope állapotának a súlyosságát, elismerésre méltó gyorsasággal és szakértelemmel járt el, s mindent megtett betege életének megmentéséért.

Alexis azon kapta magát, hogy ő is egyetértő bólogatással követi Randolph szavait. Tetszett neki, amit hallott, s megítélése szerint az ügyvéd nagyszerűen végezte munkáját. Tekintete ezután Craig felé fordult. Most már legalább kihúzta magát, és egyenes derékkal ült. Szerette volna az arcát is látni, de arról a helyről, ahol ült, ez nem volt lehetséges. Az esküdtekre pillantott, s Randolph teljesítményével kapcsolatos véleménye mintha némileg megingott volna. Az embereknek valahogy más volt a testtartásuk, mint amikor Tony Fasano beszélt. Randolph nem kötötte le a figyelmüket. A vízvezeték–szerelő nagyot ásított, s ez hamarosan a többiekre is átragadt.

– A bizonyítási kötelezettség a felperest terheli – folytatta Randolph. – A védelemnek az a feladata, hogy megcáfolja a felperes és a felperes tanúinak állításait. Mivel Mr. Fasano nyilvánvalóvá tette, hogy stratégiáját a motiváció kérdésére kívánja építeni, ezért ehhez nekünk, a védelemnek is megfelelően alkalmazkodnunk kell, és tanúink segítségével azt kívánjuk bizonyítani, hogy Dr. Bowman

egész életét – a négyéves korában megkapott első orvosi táskától kezdve – az az elkötelezettség és áldozatkészség jellemezte, hogy a lehető legjobb orvos legyen, és a legnagyobb lelkiismeretességgel gyakorolja orvosi hivatását.

– Tiltakozom! – szólalt meg Tony. – Dr. Bowman tanulmányai alatt tanúsított elkötelezettségének és áldozatkészségének semmi köze a per tárgyához!

– Mr. Bingham – szólalt meg Davidson bíró –, az ön tanúinak vallomásai kapcsolatban állnak Dr. Bowman Patience

Stanhope iránt tanúsított elkötelezettségével és áldozatvállalásával?

– Szoros kapcsolatban állnak, bíró úr.

– A tiltakozást elutasítom – közölte Davidson bíró. – Folytassák!

– Mielőtt viszont körvonalaznám, hogy ezt miként kívánjuk bizonyítani, szeretnék néhány szót Dr. Bowman orvosi praxisáról is ejteni. Mr. Fasano ezt „conáerge orvoslásnak” nevezte, s a fogalomnak pejoratív értelmet kívánt adni.

Alexis ismét az esküdtekre pillantott. Azon tanakodott, vajon hányán értik pontosan a pejoratív szót, s ha értik is, hányán tartják elítélendőnek. Amit látott, az egyáltalán nem volt túlzottan vigasztaló. Az esküdtek egy pillanatra szinte viaszbábuknak látszottak.

– Ezzel szemben – emelte magasra Randolph gondosan ápolt ujjait, mintha csak egy rakás neveletlen gyerekhez beszélne – a conáerge szó eredetileg segítséget és szolgálatot jelent, és semmiféle negatív felhang nem tartozik hozzá. Ezért is kötődik szorosan a beteg otthonában folytatott orvosláshoz, melyért nem is kell olyan magas díjat fizetni. Számos orvostól fogják majd hallani, hogy az ilyen orvosi gyakorlatból éppenséggel olyan előnyök származnak, hogy az orvos egy–egy találkozás, látogatás alkalmával több időt tud

tölteni betegével, így ezt a formát a páciensek is igen kedvelik, s mi, kívülállók is szeretnénk megtapasztalni. A tanúvallomásokból majd arról is értesülhetnek, hogy éppen a conáerge orvoslás az, amire a leendő orvosokat az egyetemen tanítják. Azt is hallhatják majd, hogy mindez abból a hagyományos orvosi gyakorlatból eredeztethető, mely arra kényszeríti az orvosokat, hogy egyre több és több beteget lássanak el adott idő alatt, s ezzel bevételeiket a kiadásaik fölött tudják tartani. Hadd mondjak néhány példát erre!

Alexis talán inkább a reflexeinek, mint tudatos agyműködésének köszönhetően állt fel a helyéről, amikor Randolph az egészségügyi közgazdaságtan bizonyos részleteit kezdte taglalni.

Elnézést kérve, oldalazva elindult kifelé a tárgyalóterem templomira emlékeztető padsorából. Tekintete egy pillanatra találkozott annak a férfinak a pillantásával, aki ugyanúgy volt öltözve, mint Tony Fasano. Pontosan a padsorok közötti térköz túloldalán, az első helyen ült. Tovaröppenő, szempillamozdulat nélküli tekintetét Alexis egy pillanatig kényelmetlennek érezte, de aztán gyorsan ki is hullott a tudatából. A folyosóra vezető ajtó felé vette az irányt, s igyekezett olyan halkan kinyitni, amennyire csak lehetett. A nehéz ajtó, sajnos, olyan élesen megcsikordult, hogy az egész tárgyalóteremben hallható volt. Bosszankodva lépett ki a folyosóra, majd a liftek tágas előterébe sietett. Leült az egyik pad bőrrel bevont ülőkéjére, vakon a táskájában kezdett kotorászni, előhúzta telefonját, s bekapcsolta.

Látván, hogy nagyon gyenge a térerő, fogta magát, s lifttel lement a földszintre, majd kilépett a napfényre. Hunyorogott, míg szeme meg nem szokta a fényt. Igyekezett minél távolabb kerülni a cigaretta megszállottjaitól és a bírósági épületbe vezető ajtók forgalmától, aztán végül sikerült is egy nyugalmasabb helyet találnia. Megkereste a készülék telefonkönyvében a bátyja számait. Alig múlt néhány perccel két óra, ezért a New York–i Igazságügyi Orvosszakértői Intézet számát hívta.

Míg a telefon kicsengett, Alexis megpróbálta felidézni, mikor is beszélt utoljára Jackkel. Nem emlékezett pontosan, de ennek talán több hónapja, akár fél éve is lehetett. A családi zűrzavarok és problémák teljes összevisszaságot teremtettek körülötte, ami azért is volt annyira sajnálatos, mert gyerekkorukban nagyon közel voltak egymáshoz a bátyjával. Amikor Jack keletre, New York Citybe költözött, nagyon megörült, mert azt remélte hogy így majd sokkal gyakrabban fognak találkozni. De ez, a korábban Craignek is említett okok miatt, mégsem következett be. Tizenöt évvel korábban Jack felesége és két – tíz– és tizenegy éves – kislánya egy helyi repülőgép–katasztrófa áldozatává vált. Az átképzésen Chicagóban lévő Jacknél tett látogatás után éppen hazafelé Illinois államba, Champaignba tartottak.

Alexis azt is tudta, Jack még mindig küszködik, hogy túltegye magát a tragédián, s az ő gyermekei fájdalmas emlékeztetőt jelentenek számára. Alexis legidősebb lánya, Tracy, Jack tragikus vesztesége után egy hónappal született.

– Ez így már sokkal jobb, Soldano! – szólt bele Jack minden hallózás nélkül a készülékbe. – Még semmire sem jutottam.

– Jack! Alexis vagyok!

– Alexis! Ne haragudj! Azt hittem, hogy a nyomozó barátom a New York–i Rendőrségtől. Többször is hívott a kocsijából, de nagyon rossz volt a vétel, és mindig megszakadtunk.

– Fontos hívást várasz? Akkor később visszahívlak.

– Nem, nem! Vele később is tudok beszélni! Tudom, mit akar, de azzal még úgyse tudok szolgálni. Kapott már egy kis oktatást, el is igazodik valamelyest az igazságügyi orvostanban, de mégis egyik napról a másikra követeli az eredményt. Mi újság? Nagyon jó hallani a hangodat! Soha nem gondoltam volna, hogy ilyenkor te keresel!

– Ne haragudj, hogy munka közben zavarlak. Tudsz most beszélni, vagy a nyomozó barátodtól függetlenül is feltartalak?

– Nos, őszintén megmondom, hogy a várótermem tele van páciensekkel. Gondolom, azért tudnak még várni egy keveset, annál is inkább, mert már egyik sem él közülük.

Alexis felkacagott. Jack új, jó humorral megáldott, szarkasztikus egyénisége, melyet Alexis az elmúlt időszakban csak néhány alkalommal tapasztalt, a korábbi énjében beálló változásokat is jelezte. Mindig is nagyon jó humora volt, de a távolabbi múltban ez még nem volt ennyire kifinomult.

– Ott, Borsóvárosban, minden rendben? Nem jellemző rád, hogy napközben hívsz. Hol vagy most? Bent a kórházban?

– Tulajdonképpen nem. Tudod, egy kicsit zavarban vagyok, nem is emlékszem, mikor beszéltünk utoljára.

– Úgy nyolc hónappal ezelőtt lehetett. Felhívtál és elújságoltad, hogy Craig visszajött. Ha jól emlékszem, altkor nem voltam túlzottan derűlátó a dolgok jövőbeni alakulását illetően, s ezt meg is mondtam neked. Craiget soha nem tartottam igazi családcentrikus embernek. Emlékszem, azt is mondtam, hogy csodálatos orvos, de nem kifejezetten férj– és apatípus. Ne haragudj, ha ezzel megbántottam az érzéseidet!

– A megjegyzésed meglepett, de egyáltalán nem bántottál meg vele.

– Amikor olyan hosszú ideig nem hallottam felőled, akkor azt hittem, hogy megsértődtél.

Ha így gondoltad, akkor igazán felhívhattál volna te is, gondolta Alexis, de nem mondta.

– Mivel így rákérdeztél, nos, itt, Borsóvárosban, a dolgok nem alakulnak a legfényesebben.

– Sajnálattal hallom! Remélem, nem a jóslatom teljesült be?

– Nem, Craig ma is itthon van. De nem emlékszem, hogy legutóbb említettem volna: Craiget beperelték műhibáért.

– Nem, ezt az apróságot nem említetted. Azután történt, hogy visszament, vagy korábban?

– Mindkettőnk számára nehéz időszak volt – kerülte meg Alexis a választ a kérdésre.

– El tudom képzelni! Azt viszont már sokkal kevésbé tudom elképzelni, hogy egy olyan embert, mint ő, áld annyira odáig van a betegeiért, orvosi műhiba miatt bepereljenek! De hát, istenem, a mai, műhibával kapcsolatos jogi környezet mindenkinek kockázatot jelent.

– A tárgyalás éppen ma kezdődött.

– Nos, sok szerencsét kívánok neki! Ismerve azon törekvését, hogy mindig a legjobb lehessen, most biztosan nagyon a szívére veszi. Minden orvos nehezen éli meg, ha műhiba miatt pert indítanak ellene, de Craig számára ez, önbecsülését és hiúságát figyelembe véve, biztosan kemény próbatételt jelent.

– És ez még enyhe fogalmazás! Az elmúlt nyolc hónap maga volt a pokol számára.

– Veled és a lányokkal hogy alakult a helyzet? Az se volt, könnyű, de Tracy kivételével valahogy túltettük magunkat a dolgon. Tizenöt éves lánynak lenni nem könnyű, és ez a stressz még csak rontott a helyzeten. Egyszerűen nem tudja megbocsátani, hogy Craig otthagyott bennünket, és összeállt az egyik titkárnőjével. A férfiakról alkotott véleménye ezt erősen megszenvedte. Meghan és Christina többé–kevésbé könnyebben vette a dolgot. Tudod, Craig soha nem szólt bele túlzottan az életükbe.

– Közted és Craig között rendbe jött minden? A dolgok visszatértek a normális kerékvágásba?

– Kapcsolatunkat most a várakozó álláspont jellemzi, a vendégszobában alszik, míg ez a műhibaügy be nem fejeződik Eléggé realista vagyok annak belátásához, hogy most egyszerre túl

sok került a tányérjára. Teljesen ki van borulva, s részben ezért is hívtalak.

Rövid szünet állt be a beszélgetésben. Alexis vett egy mély levegőt.

– Ha pénzre van szükségetek, akkor az nem probléma – ajánlotta fel Jack a segítséget.

– Nem, nem! A pénz nem kérdés! A problémát az jelenti, hogy Craig könnyen elveszítheti a pert. És ilyen nyilvánosság mellett, ahogy te fogalmaztál, minden esélye megvan arra, hogy összeroppanjon, azaz köznyelven szólva idegösszeomlást kapjon. Ha ez megtörténik, akkor valóban nem látok esélyt a helyzet normalizálódására. Ez viszont tragédiát jelentene Craig számára, számomra és a gyerekek számára is.

– Tehát még mindig szereted?

– Ez nehéz kérdés. Közelítsük meg másképpen: ő a lányaim apja. Tisztában vagyok vele, hogy hagyományos értelemben nem volt a legjobb apa, azzal is, hogy nem volt a lányregényekben szereplő ideális férj sem, de nagyszerűen törődött a családjával, és mindig féltőn gondoskodott rólunk. Határozott meggyőződésem, hogy ő annyira szeret bennünket, amennyire egyáltalán szeretni képes. Ő az orvosok orvosa. A hivatása a szeretője. Craig valójában annak a rendszernek az áldozata, amely állandóan versenyre, a többiek közüli kitűnésre sarkallta azóta, hogy ezt a pályát választotta. Mindig egy újabb megmérettetéssel, egy újabb kihívással kellett szembesülnie. Számára a szakmai elismerés jelent mindent, s ebben megingathatatlan. Ezt már akkor tudtam róla, amikor először találkoztunk, és akkor is, amikor férjhez mentem hozzá.

– Azt feltételezted, hogy meg fog változni?

– Tulajdonképpen nem. Meg kell mondanom, csodáltam az elkötelezettségét és odaadását. Ma is ugyanúgy csodálom. Lehetséges, hogy ez rólam is elárul valamit, de az ügy szempontjából ez most nem lényeges.

– Mindazt, amit elmondtál, egyáltalán nem akarom vitatni. Craig személyiségét nagyjából én is így ítéltem meg, hiszen magam is hasonló cipőben jártam. Csak egyszerűen nem tudom olyan jól szavakba önteni a véleményemet, mint te. Biztosan azért, mert te vagy a pszichológus, és ez a te szakterületedhez tartozik.

– Valóban ez is hozzátartozik. A személyiségi rendellenességek számomra a mindennapi kenyeret jelentik. Azzal is tisztában vagyok, hogy mielőtt összeházasodtunk volna, Craigben volt bizonyos hajlam az önimádatra. Könnyen lehet, hogy ez a hajlam már rendellenességgé fejlődött, hiszen az életét most már szinte teljesen lehetetlenné teszi. Képtelen vagyok rávenni arra, hogy forduljon szakemberhez, és ez a probléma, hiszen az önimádó embereknél mindig is a hiányosságaik elismerése jelenti a gondot.

– Nem, ők nem fordulnak senkihez segítségért, hiszen ők a függőséget a gyengeség jelének tekintik – jegyezte meg Jack. – Magam is bejártam ezt az utat. Minden orvosban ott pislákol az önimádat szikrája.

– Craigben ez több mint pislákolás, ezért is tartja mostani problémáját is annyira meghatározónak. Sajnálom, hogy így áll a helyzet, Alexis, de merev pácienseim már kezdenek türelmetlenkedni. Nem akarom, hogy megfelelő gondoskodás nélkül távozzanak. Este visszahívhatlak?

– Jaj, ne haragudj a sok blabláért! – mentegetőzött azonnal Alexis. Szeretnék tőled egy szívességet kérni, egy nagy–nagy szívességet!

– Nocsak! – érdeklődött Jack.

– Nem jönnél el, és nem néznéd meg, hogy miben tudsz segíteni?

– Segíteni? – nevetett fel Jack. – Ugyan miben tudnék segíteni?

– Már korábban is említetted, hogy sokszor tanúskodtál bírósági ügyekben. A tárgyalótermekben szerzett tapasztalataid talán nekünk

is segíthetnének. A biztosítótársaság ügyvédje jó szakembernek látszik, de egyszerűen képtelen felvenni a kapcsolatot az esküdtekkel. Craiggel már az is megfordult a fejünkben, hogy egy másik ügyvédet kérünk fel, de nem tudjuk eldönteni, ez most bölcs lépés lenne–e a részünkről, vagy sem. A lényeg az, hogy elkeserítő helyzetbe kerültünk, és borúlátók vagyunk.

– Tárgyalótermi fellépéseim többsége bűnügyi és nem polgárjogi természetű volt.

– Nem hiszem, hogy ennek most lenne jelentősége.

– Az egyetlen orvosi műhibával kapcsolatos ügyben, amelybe belekerültem, a felperes oldalán álltam.

– Azt hiszem, hogy ez sem számít! Te olyan találékony vagy, Jack! Nem a megszokott sablonok szerint gondolkozol. Nekünk most egy kis csodára van szükségünk! Minden ösztönöm ezt súgja!

– Alexis! Fogalmam sincs, hogyan tudnék segíteni. Nem vagyok ügyvéd. Ügyvédekkel se nagyon tartom a kapcsolatot. Meg kell mondanom, nem is szeretem az ügyvédeket! – Jack, amikor kicsik voltunk, akkor mindig segítettél! Most is a bátyám vagy! Szükségem van rád! Nagyon el vagyok keseredve. Ha kiderül, hogy ez inkább lélektani, mint gyakorlati segítség, akkor is nagyon hálás lennék, ha eljönnél! És Jack! Mióta a keleti partra költöztél, én nem erőltettem a dolgot, hogy látogass meg bennünket. Tudom, hogy ez megpróbáltatást jelentett volna számodra. Tudom, hogy a lányainkat és engem látva, borzalmas emlékek jutottak volna eszedbe.

– Ez ennyire nyilvánvaló volt?

– Ez lehetett az egyetlen magyarázat. Kisgyermekkorunkra visszatekintve is látom ennek néhány bizonyítékát. Mindig is könnyebb volt számodra elkerülni egy helyzetet, mint szembenézni vele. Akárhogy van is, én tiszteletben tartottam az érzéseidet, de most arra kérlek, hogy tegyük ezt féke, gyere el hozzám, a lányokhoz

és Craighez!

– Mennyi ideig tart ez a tárgyalás?

– Többek véleménye szerint az egész hét rá fog menni.

– Azóta, hogy utoljára beszéltünk, az én életemben is történt valami, amiről még nem szóltam. Nősülni készülök.

– Ó, Jack! Hiszen ez nagyszerű! Miért nem szóltál már korábban?

– Valahogy nem jött volna jól ki azok után, hogy elmond– tad a házasságoddal kapcsolatos gondjaidat.

– Ugyan, a kettőnek nincs köze egymáshoz. Ismerem a jelöltet?

– Egyetlen alkalommal találkoztál vele, amikor itt, a munkahelyemen meglátogattál. Laurie Montgomery. Kollégák vagyunk.

Alexis hátán enyhe borzongás futott végig. Azelőtt, hogy Jacket meglátogatta a munkahelyén, még soha nem járt hullaházban. Jack akkor is hangsúlyozta, hogy ez az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet, s a hullaház a nagy egésznek csupán egy kis részét jelenti, de ő a különbségtételt akkor sem találta túlzottan meggyőzőnek. Számára ez az egyszerű és nyilvánvaló halál helye volt, úgy is nézett ki, és olyan szagok is terjengtek benne.

– Nagyon örülök, hogy rászántad magad – lelkesedett tovább Alexis, de közben futólag felmerült benne a kérdés, hogy bátyja és jövendő felesége reggelizés közben a vajon miről fog majd beszélgetni. – Annak különösen örülök, hogy fel tudtad dolgozni Marilyn és a gyerekek elvesztését, és előre tudtál lépni. Azt hiszem, ez egyszerűen csodálatos!

– Nem hinném, hogy valaha is fel lehet dolgozni egy ilyen veszteséget. Mindenesetre, köszönöm!

– És mikorra tervezitek az esküvőt?

– Most, pénteken délutánra.

– Ó, istenem! Mennyire sajnálom, hogy ebben a kritikus időben kérek tőled segítséget!

– Nem a te hibád, abban biztos lehetsz, s egy kicsit bonyolítja az életet, de a két dolog nem zárja ki egymást. Nem én szervezem az előkészületeket. Az én dolgom csak a nászút elintézése volt, az pedig már megtörtént.

– Ez akkor azt jelenti, hogy eljössz?

– Ott leszek, hacsak az elkövetkező egy–két órában vissza nem szólok, de inkább igyekszem minél előbb ott lenni, hogy minél hamarabb visszajöhessek. Különben Laurie még azt találná hinni, hogy ki akarok táncolni a házasságból.

– Szívesen beszélek vele is, hogy megmagyarázzam a dolgot–

– Nem, erre azért nincs szükség. A következő az elképzelésem. Munka után, a késő délutáni vagy a kora esti járattal érkezem. Nyilvánvalóan még beszélnem kell Laurie–val és az igazgatóhelyettessel. Még itt is el kell néhány ügyet intéznem. Ha lepakoltam a szállóban, azonnal indulok hozzátok. Szükségem lenne az ügy teljes anyagára: a meghallgatásokra, az esetleges bizonyítékok másolatára és – ha lehetséges – a tanúvallomásokra.

– Dehogyis mész szállodába! – szólalt meg Alexis határozottan. – Szó sem lehet róla! Nálunk szállsz meg. Rengeteg helyünk van. Szeretnék már veled jól elbeszélgetni, s a lányoknak is így lesz jó. Kérlek, Jack!

A beszélgetésben egy kis szünet következett.

– Ott vagy még? – érdeklődött Alexis.

– Igen, itt vagyok.

– Szívességet teszel azzal, hogy idejössz, ezért szeretném, ha nálunk szállnál meg! Tényleg! így mindenkinek kényelmesebb lesz, bár könnyen meglehet, hogy részemről egy kis önzés is van benne, mert tudom, hogy nekem jó lesz.

– Rendben van – felelte Jack, s hangján alig volt érezhető némi kelletlenkedés.

– Tanúvallomásokra még nem került sor a tárgyaláson. A védelem éppen most tartja a nyitóbeszédét. A procedúra még csak most kezdődött.

– Minél több anyagot tudsz az üggyel kapcsolatban összegyűjteni, annál nagyobb a valószínűsége, hogy tudok valamit javasolni.

– Majd megnézem, meg tudom–e szerezni a felperes ügyvédjének nyitóbeszédét.

– Nos, rendben. Akkor később találkozunk!

– Köszönöm, Jack! A régi időket idézi már a tudat is, hogy hamarosan itt leszel.

Alexis megszakította a vonalat, s visszacsúsztatta a készüléket a táskájába. Mindent elmondtak, mindent megbeszéltek, s ha Jack nem tud is majd érdemben segíteni, akkor is örült, hogy újra láthatja. o jelentheti azt a nagyon fontos támogatást, amit csak egy közeli családtag tud jelenteni. A biztonsági ellenőrző– ponton át visszasietett az épületbe, s lifttel felment a második emeletre. Ahogy belépett a tárgyalóterembe, s a lehető leghalkabban becsukta maga mögött a nehéz ajtót, hallotta, hogy Randolph még mindig azt ecseteli, hogy az egészségügy mai gazdasági helyzete milyen kedvezőtlen hatással van az orvosi gyakorlatra. Igyekezett az esküdtekhez minél közelebb helyet foglalni, s az üveges tekintetekből látta, hogy az ügyvédnek távolléte alatt sem sikerült felcsigázni az érdeklődést. Alexis most még jobban örült Jack érkezésének. Olyan érzést kölcsönzött neki, hogy ő is tett valamit az ügy érdekében.

Ötödik

NEW YORK

Hétfő, 2006. június 5.
Délután 3 óra 45 perc

Jack néhány perccel a húgával folytatott beszélgetés után ujjaival dobolt asztalának fémlapján. Nem volt teljesen őszinte Alexisszel. Lényegében igaza volt abban, hogy miért kerülte a találkozást, és ezt magának is alig akarta elismerni. Még ennél is rosszabb, amit szintén nem szívesen ismert be maga előtt sem, hogy ezek az okok lényegében még ma is fennállnak. Nyugtalanította, hogy az Alexis lányaival való találkozás nagyon fel fogja kavarni, hiszen Meghan és Christina most olyan idősek, mint az ő két kislánya, Tamara és Lydia voltak. Az érzelmi vonatkozásoktól viszont most sem tudott szabadulni, hiszen benne is elevenen élt, hogy húgával, még otthon, Indianában, milyen közel voltak egymáshoz. Öt évvel volt idősebb Alexisnél, s ez a korkülönbség éppen elegendő volt ahhoz, hogy egy kicsit atyáskodjon is fölötte. Tíz éve, hogy New Yorkba költözött, s ezalatt mindvégig igyekezett elkerülni a találkozást, s most bűntudata kizárttá tette, hogy ne teljesítse szükséghelyzetben lévő húga kérését. Az egész, sajnos, nem ígérkezett könnyű feladatnak.

Felállt az asztalától, s egy pillanatig azon tanakodott, vajon kinek szóljon először. Első gondolata az volt, hogy Laurie–t keresi meg, bár erről is szívesen lemondott volna, hiszen Laurie már teljesen az esküvővel kapcsolatos feladatokkal volt elfoglalva. Az anyja is valósággal megőrjítette az izgatottságával, ő viszont lassan már Jacknek kezdett az agyára menni. Ezért is döntött úgy, hogy először

talán Calvin Washingtont, az igazgató–helyettest lenne célszerűbb megkeresni. Calvinnak kellett engedélyezni, hogy Jack szabadságot vehessen ki. Egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy talán Calvin nemet mond az újabb kérésre, hiszen péntektől már úgyis engedélyezett két hét szabadságot mindkettejüknek. De Calvin nem fog nemet mondani; sürgős családi ügyben még soha nem mondott nemet.

Mielőtt kikapcsolta számítógépét, mégis felülkerekedett benne a józan számítás. Ösztönösen tudta, hogy mégis talán Laurie–val kellene először beszélnie, mert ha ezt elmulasztja, s Laurie valaki mástól értesül a dologról, akkor biztosan megkapja a magáét. Mindezt átgondolva elindult a folyosón Laurie szobája felé.

Más oka is volt, hogy nem fűlött a foga ehhez a bostoni kiránduláshoz. Nevezetesen az, hogy Craig Bowman sem tartozott a kedvencei közé. Alexis kedvéért Jack elviselte, de ez soha nem volt könnyű számára. Már a legelső találkozásuk óta tudta, hogy milyen típusú emberrel van dolga. Az egyetemen, saját évfolyamán is több ilyen emberrel volt módja találkozni. Craig valóban a legjobb volt az évfolyamán. Olyan típus volt, aki bárkit el tudott árasztani a különböző folyóiratokból vett idézetekkel, melyekkel a saját igazát kívánja bizonyítani, még akkor is, ha ezek a cikkek lényegében valami alternatív szemléletet képviseltek. Ha csak ez lett volna vele a probléma, azt Jack még elviselte volna, de Craig önfejűsége gyakran még arroganciával, nagyképűséggel és nagyzolással is párosult. Jack még ezt is kibírta volna, ha a beszélgetések során legalább néha sikerül neki eltérítenie az orvosi kérdésektől, a tudományos témáktól és betegei problémájától. Nem foglalkozott sem politikával, sem kultúrával, még a sport sem érdekelte. Nem volt rá ideje.

Laurie szobája felé tartva Jack hangosan a torkát köszörülte, amikor eszébe jutott, miként emlékeztette Alexis arra a tulajdonságára, hogy szereti elkerülni a problémás ügyeket. Az

idegek! Egy pillanatig elgondolkozott, majd elmosolyodott saját reakcióján. Hirtelen belevillant a felismerés, tudta, hogy Alexisnek igaza van, és véleményével Laurie is tiszta szívvel egyetértene. Ez, bizonyos értelemben, saját narcizmusát is bizonyította, amit el is ismert Alexis előtt.

Jack Laurie asztalára pillantott, s kérdőn emelte fel tekintetét. Laurie szobatársa, Riva, csak lefelé mutatott, s ajkaival a „gödör" szót formálta, de közben a telefonkagylót folyamatosan a fülén tartotta, s figyelmét a beszélgetésre összpontosította.

Jack egy bólintással jelezte, megértette, hogy Laurie lent van a boncteremben, és valami hirtelen adódott, fontos üggyel van elfoglalva. Útvonalát azonnal meg is változtatta, s elindult a liftek felé. Nos, ha Laurie megtudja, hogy először Calvint kereste fel a kérésével, akkor legalább van valami magyarázata a dologra.

Dr. Calvin Washingtont szokásos helyén, az igazgatói iroda melletti szobájában találta. A nagyfőnökétől eltérően az ő szobáját gyakorlatilag betöltötték a lemezből készült iratszekrények, melyek mellé az íróasztalán és néhány egyenes támlájú széken kívül mást már nem is lehetett volna bezsúfolni. A százhúsz kilós Calvin számára sem sok hely maradt a szobában, ő is csak nehézségek árán tudta magát bepréselni az íróasztala mögötti székbe. Calvin feladata volt az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet mindennapi munkájának irányítása, ami egyáltalán nem volt egyszerű feladat, ha figyelembe vesszük, hogy bár tucatnyinál is több orvosszakértő dolgozott a keze alatt, de évente átlagosan mintegy húszezer üggyel kellett foglalkozniuk, ami legalább tízezer boncolási jegyzőkönyv és szakvélemény elkészítését jelentette. Napi adagban két gyilkosság és két kábítószer–túladagolás fordult elő. Az intézet valóban forgalmas helynek számított, Calvin pedig minden apró részleten rajta tartotta a kezét.

– Nos, mi a gond? – dörmögött fel mély basszusán Calvin. Jack

kezdetben szinte tartott ettől a heves vérmérséklettel megáldott, hatalmas izomtömegtől. Az együtt töltött évek során aztán kölcsönös tisztelet alakult ki bennük egymással szemben.

Nem ment bele részletekbe. Egyszerűen közölte, hogy egy sürgős családi ügy megköveteli bostoni jelenlétét.

– Nem is tudtam, hogy Bostonban is vannak rokonaid.

– A húgom – válaszolta Jack egyszerűen.

– A nászúdra visszaérsz? – érdeklődött Calvin.

– Mindent megteszek ennek érdekében! – Jack elnevette magát. Jól ismerte már Calvint ahhoz, hogy értékelje gyilkos humorát.

– És hány napról lenne szó?

– Egyelőre nem tudom, de remélem, hogy egy nap alatt végzek.

– Mindenesetre tájékoztass, ha másként alakulnak a dolgok! - intézte el Calvin az ügyet. – Laurie tud már a váratlan kirándulásról? – kérdezett még rá, s Jack az évek során azt is megtanulta, hogy Calvin atyai gondoskodással törődik Laurie ügyeivel.

– Még nem, de előkelő helyen van az értesítendők listáján. Tulajdonképpen csak ő szerepel rajta.

– Rendben van! Most pedig hagyj békén! Sok a dolgom.

Jack megköszönte az engedélyt az igazgató–helyettesnek, aki csak egy legyintéssel hárította el a köszönetét, majd elhagyta a főnöki részleget, s a lépcsőn sietett le az alagsori bonctermekhez. A hullaházi irodában kézfelemeléssel üdvözölte a technikusokat és a biztonsági szolgálat főnökét. Valami, a New Yorkiak által friss levegőnek nevezet légáramlat csapta meg a Harmincadik utcára nyíló rakodótér felől. Jobbra fordulva végigment a csupasz, foltos betonfolyosón, elhaladt a hatalmas hűtőterem, majd az egyszemélyes hűtőkamrák sora előtt. A boncteremhez érve bepillantott az ajtó drótüveggel ellátott ablakán. Két, tetőtől talpig

védőruhát viselő alakot látott odabent, akik már épen rendcsinálással foglalkoztak. A mellettük lévő asztalon egy felboncolt, de a vizsgálat után már összeöltött holttest hevert.

Jack bekopogott, s hangosan megkérdezte, tudja–e valaki, hogy Dr. Montgomery most éppen hol található. Az egyik védőruhába öltözött alak odaszólt neki, hogy alig öt perce hagyhatta el a bonctermet. Jack bosszankodva sarkon fordult, s lifttel felment a negyedik emeletre. Útközben azon tanakodott, hogyan is adhatná úgy elő az ügyet, hogy minél kevesebb gondot okozzon Laurie–nak. Ösztönei azt súgták, kedvese nem lesz boldog a fejleményektől, hiszen anyja már így is alig hagyja élni a pénteki tennivalók miatt.

A szobájában talált rá az asztalát rendezgető Laurie–ra. Látszott rajta, hogy ő is éppen akkor érkezhetett. Riva még mindig a telefonkagylón lógott, és rájuk se hederített.

– Ezt a kellemes meglepetést! – szólalt meg sugárzó arccal Laurie, amikor Jacket megpillantotta.

– Remélem is – válaszolta Jack, s nekitámaszkodva Laurie íróasztala szélének, a lányra pillantott. Több szék nem volt a szobában. Az orvosszakértők a korszerűtlen intézményben nemcsak hogy ketten ültek egy szobában, de még a szobák is olyan aprók voltak, hogy két asztal és az iratszekrény az egész helyiséget betöltötte.

Laurie kérdőn pillantott Jackre. Haját feltűzte a feje búbjára, s egy teknősbékapáncélból készült csattal fogta össze. Néhány elszabadult, makrancos hajfürt a homlokába hullott.

– Mi az, hogy „remélem is”? Mi az ördögöt akarsz ezzel mondani? – kérdezte enyhe gyanakvással.

– Éppen most hívott a húgom, Alexis.

– Nagyszerű! És jól van? Éppen a napokban jutott eszembe, hogy miért nem tartotok közelebbi kapcsolatot egymással, különösen

azóta, hogy a férjével problémáik vannak. Még mindig együtt vannak?

– Ő jól van, köszönöm, és együtt is vannak. Craig miatt telefonált. Nehéz helyzetbe került. Beperelték orvosi műhibáért. Hűha! Ez valóban kellemetlen, pedig te is azt mondtad, hogy kitűnő orvos. Még hallani sem szeretem az ilyen történeteket, hiszen mi, orvosszakértők, aztán valóban tudunk néhány esetről, amikor érdemes lenne az orvost beperelni!

– A rossz orvosok sokkal jobban fel vannak készülve az ilyen helyzetekre. Ezzel pótolják, ami a szaktudásukból és hozzáértésükből hiányzik.

– Mi a probléma, Jack? Gondolom, nem azért jöttél, hogy a műhibákkal kapcsolatos válságos helyzetet megbeszéld velem. Ebben biztos vagyok.

– A sógorom ügye nyilvánvalóan nem áll valami fényesen, legalábbis Alexis ezt mondta. Véleménye szerint Craig már annyi energiát fektetett a hivatásába, hogy ha elveszti a pert, akkor teljesen kicsúszik a lába alól a talaj. Továbbá az is meggyőződése, hogy ha ez bekövetkezik, akkor a házasságuk és családjuk is véglegesen szétesik. Ha Alexis nem lenne a pszichológia doktora, akkor talán nem is venném ilyen komolyan az ügyet, de ő a szakember, és nagy valószínűséggel nem is téved.

Laurie enyhén megdöntötte a fejét, hogy más szögből vegye szemügyre Jacket.

– Most nyilvánvalóan valami olyasmit akarsz mondani, amiről előre tudod, hogy engem kényelmetlenül fog érinteni.

– Alexis azt kérte, hogy utazzam Bostonba, és próbáljak nekik segíteni.

– Mi az ördögöt tudnál te segíteni?

– Talán annyit, hogy a kezét simogatom. Nekem is ugyanilyen

kétségeim támadtak, ezt meg is mondtam neki, de ő mégis könyörgésre fogta a dolgot. Hogy teljesen őszinte legyek, érzékeny pontot érintett, amikor a vele szemben érzett bűntudatomat kezdte emlegetni.

– Ó, Jack – motyogta Laurie panaszosan, majd egy mély lélegzetet véve megkérdezte: – És meddig leszel távol?

– Remélem, hogy csak egy napot. Calvinnak is ezt mondtam – tette még hozzá, aztán gyorsan folytatta: – Először téged kerestelek, mert veled akartam megbeszélni a dolgot, majd lefelé menet megálltam Calvin irodájánál, aztán lementem a gödörbe, s ott tudtam meg, hol vagy.

Laurie bólogatott. Számítógépére pillantott, majd egy hányódó iratkapcsot kezdett babrálni. Nyilvánvalóan Jack húga és a saját igényei között őrlődött.

– Azt hiszem, nem kell téged emlékeztetni, hogy most hétfő délután van, az esküvőnk pedig pénteken délután fél kettőkor lesz.

– Tisztában vagyok vele, de azt te intézed anyáddal. Az én feladatom a nászút megszervezése volt, s annak eleget is tettem.

– És mi a helyzet Warrennel?

– Tudomásom szerint az is rendben van, de majd még ellenőrzőm a dolgot.

Jacknek gondjai voltak a tanúválasztással, nem tudott Warren és Lou között dönteni. Végül aztán sorshúzással Warrent választották. Warrenen és Loun kívül Jack csak szobatársát, Dr. Chet McGovernt és egyik kosaras cimboráját hívta meg az esküvőre. Számos ok miatt kerülte a családtagok meghívását.

– És te?

– Én kész vagyok.

– Nyugtalankodnom kell amiatt, hogy elutazol Bostonba, és találkozol a húgod lányaival? Régebben már elmesélted, hogy ez

problémát jelent számodra. Mennyi idősek most?

– Tizenöt, tizenegy és tízévesek.

– A te lányaid is tizenegy és tízévesek voltak, ugye?

– Igen.

– Csupán az zavar, hogy annak alapján, amit évek alatt megtudtam rólad, könnyen lehet, hogy ez a találkozás feltépi majd a sebeket. Hol fogsz megszállni?

– Náluk. Alexis ragaszkodott hozzá.

– Az engem nem érdekel, hogy ő mihez ragaszkodott. Jól fogod ott magad érezni? Ha nem, akkor csak magadra hallgass, és menj szállodába! Nem szeretném, ha búskomorságba esnél, és esetleg az esküvő elnapolása mellett döntenél. A régi sebek könnyen felszakadhatnak.

– Mindazt végiggondoltam, amit elsoroltál. Érzésem szerint sokkal célszerűbb az ilyesmin elgondolkodni, mint semmibe venni. Ezt egészséges jelnek is tartom. Alexis azzal vádolt, hogy elkerülő típusjegyek vannak a személyiségemben.

– Mintha ezzel nem lennék magam is tisztában, különösen azok után, meddig tartott, míg megbékéltél a gondolattal, hogy feleségül veszel.

– Ne gonoszkodjunk egymással! – Jack elmosolyodott, s kicsit várt, mert meg akart győződni róla, hogy Laurie is tréfásan fogja fel a dolgot, hiszen abban, amit mondott, lényegében igaza volt. A bűntudat és a gyász éveken keresztül azt az érzést erősítette benne, hogy nincs joga a boldogságra. Időnként még olyan érzés is erőt vett rajta, hogy inkább neki kellett volna meghalnia, mint Marilynnek és a gyerekeknek.

– Úgyis hiábavaló kísérlet lenne, hogy lebeszéljelek erről a látogatásról – folytatta Laurie, komolyra véve a dolgot. – Az sem lenne tisztességes dolog a részemről, ha nem vallanám be, hogy

egyrészt magam miatt, másrészt a téged fenyegető következmények miatt mennyire nem örülök ennek az utazásnak. Pénteken összeházasodunk. Ne is hívj Bostonból, és ne is próbáld javasolni, hogy halasszuk el. Ha megteszed, akkor az nem halasztást, hanem visszalépést jelent. Gondolom, ezt nem tekinted értelmetlen fenyegetőzésnek. Ennyi idő elteltével ilyen érzések vannak bennem. Mindezek tudatában tedd azt, amit tenned kell.

– Köszönöm. Megértem az érzéseidet, és ezekre jó okaid is vannak. Számos vonatkozásban hosszú volt az út vissza a normális életbe.

– Mikor indulsz pontosan?

Jack az órájára pillantott. Nem sok hiányzott a négy órához.

– Azt hiszem, hogy azonnal. Visszakerekezem a lakásra, magamhoz veszek néhány apróságot, majd indulok a reptérre.

Laurie–val még mindig a Százhatodik utcai ház földszintjén laktak. Leköltöztek a harmadik emeletről, mert a házban most is zajlott a felújítás. Hét hónappal korábban együtt vették meg az épületet, s elkövették azt a hibát, hogy a felújítás alatt is benne maradtak.

– Felhívsz ma este, ha már alakultak a dolgok?

– Feltétlenül!

Laurie felállt a helyéről, s egy öleléssel vettek egymástól búcsút.

Jack nem vesztegette az idejét. Sietősen nagyjából rendet rakott az asztalán, lement a földszintre, ahol kerékpárját tartotta, s nyeregbe pattant. Sisakban, kesztyűben, jobb nadrágszárán csipesszel, végighajtott a Harmincadik utcán, majd a First Avenue–n északnak fordult.

A pedált taposva, szokás szerint, minden problémája feledésbe merült. A testmozgás és az ezzel járó felélénkülés egy másik világba repítette, különösen ahogy a Central Parkot keresztbe átszelő úton

végiggurult. Áthaladni a betonváros közepén zöld ékkőként elterülő parkon valami egészen felemelő élményt jelentett számára. Mikor a Central Park Westnél kijutott a Százhatodik utcára, a Laurie–val folytatott beszélgetés során kialakult feszültség már el is tűnt belőle. A park virágözönének valami szebb világot idéző hangulata egyszerűen kidolgozta a szervezetéből.

Házával szemben Jack odakanyarodott a szomszédos kosárlabdapálya mellé. Warren és Flash már a pályán voltak, kosárra dobáltak, s várták a szenvedélyes, izgalmas esti meccs kezdetét. Jack kinyitotta a pálya magas drótkerítésének ajtaját, s betolta biciklijét.

– Hé, jóember! – kiáltott feléje Warren. – Korán érkeztél! Ki akarsz szállni a ma estéből, vagy mi a helyzet? Ha igen, akkor húzzál innen, mert itt ma nagy buli lesz!

A csodálatos izomzattal rendelkező, jóképű afroamerikai Warren kopaszra borotváltatta a fejét, de gondosan rendben tartotta bajszát és klasszikus, görög istenszoborra emlékeztető testét. Flash volt az idősebb, és tömött szakálla a kelleténél korábban kezdett őszülni. Dobásain kívül a szája volt a legnagyobb erőssége. Bármiről bárkivel képes volt vitatkozni és meggyőzni partnerét a maga igazáról. Hárman együtt szinte legyőzhetetlen csapatot alkottak.

Rövid öleléssel üdvözölték egymást, majd Jack elmondta, hogy egy–két estére Bostonba kell utaznia.

– Borsóváros! – jegyezte meg Warren. – Ott lakik az egyik testi–lelki cimborám, rendes fickó, és ő is pattogtatja a labdát. Majd felcsengetem, s tudatom vele, hogy a városban vagy.

– Nagyszerű! – örvendezett Jack. Nem is gondolt arra, hogy magával vigye a felszerelését, de egy kis testmozgás esetleg még jól is jöhet a feszültség levezetésére.

– Majd megadom neki a számodat, az övét pedig rámondom az üzenetrögzítődre.

– Kitűnő! – felelte Jack. – De figyelj csak! A szmoking rendben van péntekre?

– Nincs semmi gond. Csütörtökön megyek érte.

– Csodás! Könnyen meglehet, hogy szerdán este már itt is vagyok. A nagy nap előtt rám fér egy kis rohangálás.

– Mi itt leszünk, dokikám! – válaszolta Warren, s a labdát kikapva a meglepett Flash kezéből, dobott is azonnal egy hárompontosat.

Hatodik

BOSTON,MASSACHUSETTS

Hétfő, 2006. június 5.
Este 7 óra 35 perc

Jack a Delta hat harmincas járatáról leszállva hagyta magát sodródni a kifelé tartó utasok áradatával. Feltételezte, hogy ők legalább pontosan tudják, merre tartanak. Rövidesen kint is volt a Delta légitársaság épülete előtt. Öt percen belül a Hertz autó–kölcsönző mikrobusza is megjelent, s Jack beszállt a járműbe.

Már rég nem járt Bostonban, és hála a repülőtér soha véget nem érő építkezéseinek, egyetlen ismerős pontot sem tudott felfedezni. Ahogy a busz a különböző légitársaságok épületeit érintette, afelé kalandoztak gondolatai, hogy vajon milyen meglepetések érik majd, ha megérkezik a Bowman család otthonába. Alexis vendégszeretetére biztosan számíthatott. Ami a többieket, különösen Craiget illeti, fogalma sem volt, hogyan fogadják. Alexisszel már több mint egy éve nem találkozott, ami még sutábbá tette a helyzetet. Utoljára New York Cityben futottak össze, ahova egyedül érkezett egy szakmai konferenciára.

Felsóhajtott. Nem kívánt Bostonban lenni, már csak azért sem, mert tisztában volt azzal, hogy másra aligha van esélye, mint meglapogatni húga hátát és együtt bánkódni vele, ráadásul azt is tudta, hogy mindez mennyire zavarja Laurie–t. Biztos volt benne, hogy mindezen túlteszi magát, de az utóbbi hetekben anyja nyüzsgése miatt már rajta is úrrá lett a feszültség. A sors iróniája éppen az volt, hogy elvileg a menyasszonynak kellett volna élvezni

az egész házassági ceremóniát és a vele járó előkészületeket, ehelyett rajta volt a legtöbb teher. Jack kénytelen volt maga is néhányszor a nyelvébe harapni, amikor meg akarta jegyezni, hogy túl sokat vállal magára. Ha a dolog Jacken múlt volna, akkor az egész egynéhány közeli barát részvételével lezajló, csendes esemény lett volna. Meglehetősen cinikus világlátása alapján úgy ítélte meg, hogy az ilyen nagyra tervezett társadalmi események soha nem igazolják a romantikus elvárásokat.

Jacket, utastársaival együtt, végül a Hertz telephelyén tették le, s az indokoltnál is nagyobb izgalom vett rajta erőt, amikor hirtelen egy krémszínű Hyundai Accent volánja mögött találta magát, amely leginkább egy régi típusú, gyümölcslevet tartalmazó dobozra emlékeztette. Egy nagyon gyenge térkép és néhány hevenyészve összeállított útmutató alapján bátran nekiindult, és azonnal el is tévedt. Boston nem az a város, ahol minden látogatóba érkező autós könnyen eligazodik. A bostoniaknak sincs ilyen szerencséjük. Az egész autózás egy terepversenyre emlékeztetett, míg végre eljutott abba a zöldövezetbe, ahol Alexisék laktak. Ritkán előforduló korábbi látogatásai alkalmával Jack mindig valahol a városban találkozott húgával.

Negyed kilenckor kicsit fáradtan, de nem összetörtén a Bowman–ház kocsibehajtójához érkezett. A közeledő nyári napfordulónak köszönhetően még nem volt teljesen sötét, de a házban már égtek a fények, ami Jackben valahogy egy boldog család kényelmes otthonának hamis látszatát idézte. Maga a ház a környékbeli Newton többi épületével együtt igen kedvező hatást keltett. A jókora, két és fél szintes téglaépület fehérre volt festve, s a tető síkjából a manzárdszobák ablakainak sora emelkedett ki. A többi házhoz hasonlóan az épület előtt itt is jókora gyepszőnyeg húzódott, melynek széleit bokrok, virágágyások és magasra nőtt fák szegélyezték. A földszinti ablakok mindegyikében virágok pompáztak. Jack Hyundaija mellett egy Lexus parkolt. Korábbi

beszélgetésükből Jack már tudta, hogy a garázsban egy jókora családi kombi áll.

Nem rohant ki senki a házból, s nem lobogtatott senki kendőt megérkezése örömére. Leállította a motort, s egy pillanatig még felötlött benne, hogy talán legjobb lenne sarkon fordulni és elmenni innen. Ezt viszont már nem tehette, így hátranyúlt a hátsó ülésen lévő csomagjáért, és kiszállt a kocsiból. Odakint a tücskök ismerős zenéje és esti madárdal fogadta. A hangoktól eltekintve az egész környék néptelennek tűnt.

Az ajtóhoz érve Jack az oldalablakon bepillantott az épületbe. Egy előteret, benne egy esernyőtartót látott, onnan pedig rövid folyosó vezetett a házba. A folyosóból egy emeletre vezető lépcsősor emelkedett valahol a ház közepe tájékán. Életnek még mindig nem lehetett a nyomát felfedezni. Megnyomta a csengőt, mire az ajtón keresztül is világosan hallható harangjáték csendült fel odabent. A lépcsőn azonnal egy törékeny kis alak igyekezett lefelé. A kislány egyszerű trikót és sortot viselt, cipő nem volt rajta. Egy hirtelenszőke, hibátlan fehér bőrű, formás kezű és lábú kislány volt. Azonnal szélesre tárta előtte az ajtót. Látszott rajta, hogy határozott kis teremtés lehet.

– Te biztosan Jack bácsi vagy, ugye?

– Igen, és te? – kérdezett rá Jack, s érezte, hogy szívverése felgyorsul. Máris saját halott kislányát, Tamarát látta maga előtt.

– Christina – közölte a kislány, majd anélkül, hogy zöldes szemének pillantását levette volna róla, a válla fölött bekiáltott a házba: – Anya! Jack bácsi megérkezett!

Alexis jelent meg a folyosó végén. Ahogy közeledett, egyre inkább a régi, otthonias hangulatot idézte. Kötényt viselt, és egy kockás konyharuhába törölgette a kezét.

– Tessékeld már beljebb, Christina!

Az eltelt időt beszámítva, Alexis nagyjából most is szinte teljesen olyan volt, mint amilyennek Jack még az indianai South Bend–i gyerekkorukból emlékezett rá. Le sem tagadhatták volna, hogy testvérek. Ugyan az a homokszín haj, a hozzá illő, juharszirupszínű szem, határozott vonások s olyan arcszín, mely még akkor is enyhén napbarnítottnak hatott, amikor nem voltak a napon. Még a télvégeken sem voltak sápadtak soha.

Alexis meleg mosollyal egyenesen Jackhez lépett, és hosszan átölelte.

– Kösz, hogy eljöttél! – súgta a fülébe ölelés közben. Még mindig nem bontakoztak ki egymás karjából, amikor Jack két másik lányt látott megjelenni a lépcső tetején. Róluk már könnyebb volt megállapítani, hogy kicsodák, hiszen a tizenöt éves Tracy legalább harminc centivel magasabb volt, mint a tizenegy éves Meghan. Kicsit bizonytalanul, lassan, tétován ereszkedtek le a lépcsőn. Ahogy közelebb értek, már Jack is felfedezte, hogy személyiségük is legalább annyira különbözhet egymástól, mint a külsejük. Tracy világítóan kék szeme valami hetyke határozottsággal csillogott, Meghan barna pillantása pedig tétován ide– oda vetődött, mintha csak szégyellt volna szemkapcsolatot teremteni. Jack nyelt egy nagyot. Meghan tekintetéből arra következtetett, hogy ő is éppen olyan félénk és tartózkodó lehet, mint az ő Lydiája volt.

– Gyertek csak, gyertek! Üdvözöljétek a nagybátyátokat! – biztatta őket Alexis, és hangjából melegség sugárzott.

A lányok leértek a földszintre, s Tracy magassága még Jacket is meglepte. Legalább nyolc–tíz centivel magasabb lehet az anyjánál. Két testékszert is azonnal észrevett rajta. Az egyiket, egy aprócska gyémántot az orrcimpájában viselte, a másik pedig, egy kicsiny ezüstkarika, a rövid trikó alól kilátszó köldökét díszítette. Korához képest fejlett, formás mellét rövid, ujjatlan vászonblúz takarta. Feszes csípőnadrágot viselt. Külseje és megjelenése is ugyanolyan

érzéki és kihívó volt, mint a tekintete.

– Ő a nagybátyátok, lányok! – intézte el Alexis a bemutatást.

– Hogyhogy eddig még nem látogattál meg bennünket? – kérdezte Tracy szinte számon kérőn, mindkét kezét nadrágzsebébe mélyesztve.

– Igaz, hogy a lányaid lezuhantak repülővel? – tette fel szinte nővérével együtt a kérdést Christina. – Lányok! – szólt rájuk Alexis szigorúan, majd bocsánatkérően Jackhez fordult. – Ne haragudj, kérlek! Tudod, milyenek a gyerekek! Az ember soha nem sejti, hogy éppen mit akarnak mondani vagy kérdezni.

– Semmi probléma! Sajnos mindkét kérdés helyénvaló – mosolyodott el Jack, majd Tracy szemébe nézett. – Talán holnap vagy majd később beszélgetünk, és megpróbálom elmagyarázni, miért voltam annyira idegen. Hogy a te kérdésedre is válaszoljak – fordult Christinához –, két gyönyörű kislányomat veszítettem el, amikor a repülőgépük lezuhant.

– Nos, Christina – szólt közbe Alexis –, te vagy az egyetlen, aki már végeztél a házi feladattal, így te kísérheted le Jack bácsit a lenti vendégszobába. Tracy és Meghan pedig szépen visszamennek a szobájukba, és befejezik a munkát. Gondolom, még nem is ettél, Jack!

Jack bólintott. Befalt ugyan egy szendvicset a LaGuardia repülőtéren, de az már régen volt. Valóban megéhezett.

– Mit szónál egy főtt tésztához? Melegen tartottam a szószt, gyorsan készítek valami salátát.

– Ó, az nagyszerű lenne!

Az alagsori vendégszoba olyan volt, mint amilyenre Jack számított. Két, magasan lévő ablaka egy téglával kirakott világítóudvarra nézett. A levegő elég nyirkosnak tűnt, kicsit egy pincére emlékeztetett. ízlésesen volt viszont berendezve, az egész

helyiségben a zöld szín különböző árnyalatai domináltak. Volt benne egy jókora méretű ágy, egy kényelmes fotel olvasólámpával és egy tévékészülék. Fürdőszoba is nyílott belőle.

Míg Jack a holmiját szedegette elő a táskájából, Christina letelepedett a fotelbe. Kényelmesen elnyúlt benne, és kritikus tekintettel méregette Jacket.

– Te soványabb vagy, mint apa – jegyezte meg a kislány.

Ez jó vagy rossz dolog? – érdeklődött Jack. Sportcipőjét a szekrény aljára tette, borotválkozókészletét bevitte a fürdőszobába. Tetszett neki, hogy fürdőkád helyett egy szépen kialakított zuhanyfülke van benne.

– Hány évesek voltak a lányaid, amikor meghaltak?

Bár Jack számíthatott volna rá, hogy a nem kielégítő válasz után újabb kérdések következnek, de egy ilyen közvetlen, személyes kérdés hirtelen visszazökkentette azokba a még ma is nyugtalanító emlékekbe, melyek azzal kezdődtek, hogy elbúcsúzott feleségétől és lányaitól a chicagói repülőtéren. Szinte napra pontosan tizenöt évvel ezelőtt történt, s éppen hatalmas zivatarok és tornádók söpörtek keresztül a hatalmas középnyugati síkságokon, amikor feleségét és gyerekeit kivitte a repülőtérre, hogy a szokásos ingajárattal visszarepülhessenek Champaignbe. Ő már hosszabb ideje Chicagóban tartózkodott, hogy igazságügyi orvosszakértővé képezze át magát, hiszen a szervezett egészségügyi ellátás éppen a virágkorát élte, s egy óriáscég egyszerűen lenyelte szemészeti praxisát. Jack próbálta rávenni Marilynt, hogy költözzön a gyerekekkel Chicagóba, de feleségének igaza volt, amikor elsősorban a gyerekek érdekeit szem előtt tartva erre nem volt hajlandó.

A búcsúzás emlékét az idő múlása egyáltalán nem tompította. Ma is úgy érezte, hogy mindez csak tegnap történt, s még ma is maga előtt látta Marilynt, Tamarát és Lydiát, ahogy a beszállókapunál, az üvegfal mögött várakoznak. Csak Marilyn intett neki vissza, Tamara

és Lydia, a maguk gyerekes szelességükkel, már eltűntek szem elől.

Jack később megtudta, ezután mindössze tizenöt vagy húsz perc telhetett el addig, hogy a felszállás után a kis, légcsavaros gép teljes sebességgel felszántotta a préri termékeny, fekete földjét. Hatalmas viharba kerültek, és villámcsapás érte a gépet. Az utasok és a gép személyezte egy szempillantás alatt meghaltak.

– Jól vagy, Jack bácsi? – érdeklődött Chtistina, amikor látta, hogy néhány másodpercre mozdulatlanná merevedett.

– Ó, igen, igen – felelte Jack érezhető megkönnyebbüléssel. Sikerült elűzni magától életének azokat az emlékeit, melyeket igyekezett távol tartam magától.

– Hány évesek voltak?

– Ugyanannyi, mint most te és Meghan.

– Ó, ez borzalmas.

– Valóban az volt – válaszolta Jack bólogatva.

Visszatérve a földszintre, Alexis a jókora konyha szomszédságában lévő szintén tágas étkezőben a családi asztalhoz ültette, ő pedig folytatta a tésztafőzést. A lányok már felmentek a szobájukba, és lefekvéshez készülődtek. Másnap tanítás lesz. Jack körbenézett a helyiségen. Nagy, kényelmes, otthonos hangulatot árasztó együttes volt, s valahogy illett is a ház külső megjelenéséhez. A falakat napsárgára festették, a mély, kényelmes kanapét élénk színű, virágos huzattal kárpitozták, az azzal szemben lévő kandalló mellett pedig egy olyan nagy képernyős tévé kapott helyet, melyhez hasonló méretűt Jack eddig még nem is látott. A teraszra vezető, boltíves franciaablakokon lévő sötétítő függöny ugyanabból a mintás anyagból készült, mellyel a bútorok voltak bevonva. A terasz mögött egy úszómedence körvonalai sejlettek fel. A medencén és a pázsitos térségen túl egy kis kerti lak állt.

– Nagyon szép ház! – jegyezte meg Jack. Magában viszont

megállapította, hogy ez azért több, mint szép. Ahhoz képest, ahogy ő az elmúlt tíz évben élt, ez volt a megtestesült luxus.

– Ahogy telefonban is mondtam, Craig nagyszerűen gondoskodott rólunk – mondta Alexis, és közben leszűrte a tésztát.

– Most hol van? – érdeklődött Jack. Eddig senki sem említette Craig nevét. Jack feltételezte, hogy nincs is itthon, talán valami sürgős esethez hívták, vagy esetleg az ügyvédjével konzultál.

– Fent alszik az emeleti vendégszobában – válaszolta Alexis. – Azóta nem alszunk együtt, hogy beköltözött a városba.

– Azt hittem, betegnél van.

– Nem, a hétre szabaddá tette magát. Felvett valakit, hogy a tárgyalás idejére lássa el a praxisát. Az ügyvédje ajánlotta neki. Szerintem ésszerű javaslat volt. Egy olyan lelkiismeretes orvos, mint ő, most biztosan nem akar gyógyítással foglalkozni. Túlságosan is el van foglalva más ügyekkel.

– Csodálkozom, hogy alszik. A helyében én biztosan fel–alá járkálnék a házban.

– Rá is segített egy kicsit – ismerte be Alexis, majd Jack elé tette a tésztát és a salátát. – Nehéz napja volt ma. Most indult a tárgyalás, és érthető módon nagyon depressziós. Attól tartok, hogy felírt magának valami altatót is, mert már régóta álmatlansággal küszködik. Iszik egy kis alkoholt is, whiskyt, hogy egészen pontos legyek, de nem annyit, hogy nyugtalanságra adna okot. Mindenesetre még nem. Inni mit kérsz? Azt hiszem, én egy pohár bort iszom.

– Egy kis bor nekem is jólesne – válaszolta Jack. Ő maga is többet tudott a depresszióról, mint szeretett volna. A szerencsétlenség után évekig küszködött ezzel a problémával.

Alexis egy kinyitott üveg fehérborral és két pohárral tért vissza.

– Craig tudta, hogy jövök? – kérdezte Jack. Ez volt az a kérdés,

melyet fel kellett volna tennie, még mielőtt beleegyezett volna, hogy iderepül.

– Persze hogy tudta – válaszolt Alexis, és teletöltötte a poharakat. – Tulajdonképpen meg is beszéltem vele, mielőtt felhívtalak.

– Nem volt ellene kifogása?

– Megkérdezte, mi az értelme, de én azt mondtam neki, hogy bízza csak rám a dolgot. Be kell vallanom, nem volt elragadtatva az ötlettől, amikor erről beszélgettünk, és mondott is valamit, ami őszintén meglepett. Azt mondta, hogy te nem kedveled őt. Te soha nem mondtál ilyesmit, nem igaz?

– Egyáltalán nem – felelte Jack, s evés közben azon gondolkozott, vajon hová vezet ez a beszélgetés. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy amikor Craig és Alexis eljegyezték egymást, neki már akkor az volt a véleménye, hogy Craig nem megfelelő férj Alexis számára. Ezt viszont soha nem mondta senkinek, már csak azért sem, mert maga sem tudta megmagyarázni, hogy az orvosok házassága miért jelent komoly kockázatot, és miért lesz gyakran sikertelen. Jack csak nemrégiben, a talpra állás kínlódásai közepette jött rá valamire, ami megmagyarázta akkori ösztönös fenntartásait. Nevezetesen arra, hogy az egész orvosi képzés vagy az önimádó embereket választja ki a maga számára, vagy azzá teszi őket, vagy a kettő kombinációjáról van szó. Megítélése szerint Craig mintapéldája volt ennek a típusnak. A kizárólag az orvoslás iránti elkötelezettsége szinte garantálta más, személyi kapcsolatainak elsekélyesedését.

– Mondtam is neki, hogy nincs igaza – folytatta Alexis. – Elmondtam neki, hogy tulajdonképpen csodálod, hiszen ezt te magad mondtad nekem. Ugye jól emlékszem?

– Azt mondtam, hogy tökéletes orvosként csodálom – felelte Jack, s remélte, hogy némileg sikerült megkerülnie az igazságot.

– Mindezt én úgy értékeltem, hogy egy kicsit irigyled az eredményeit. Ha jól emlékszem, ez ügyben is mondtál valamit, nem

így van?

– Biztosan így van – felelte Jack. – Mindig is csodáltam azért, hogy tényleges és közlésre érdemes kutatási eredményeket produkál, s amellett még nagy és sikeres orvosi praxist is folytat. Számos orvosnak ez jelenti a romantikus álmok csúcsát, de többségük még csak a közelébe sem kerül ennek a célnak a megvalósításához. Szemész koromban magam is tettem rá kísérletet, de így visszatekintve, az én akkori tudományos munkám csak viccnek fogható fel.

– Ismerve téged, ezt nem tudom elhinni!

– No de térjünk vissza a lényeghez! Mi a véleménye Craignek arról, hogy itt vagyok? Tulajdonképpen nem is feleltél a kérdésre!

Alexis belekortyolt az italába. Nyilvánvaló volt, hogy gondolkodik a válaszon, s minél hosszabbra nyúlt ez a gondolkodás, Jack annál kényelmetlenebbül érezte magát. Végtére is az ő házukban vendégeskedik.

– Azt hiszem, szándékosan nem válaszoltam – ismerte be Alexis. – Zavarja, hogy a segítségedre szorul, s mint ahogy te is felvetetted a dolgot, ezt az ügyet szerinte is meg lehetett volna beszélni telefonon keresztül. A függőséget nyilvánvalóan a gyengeség jelének tekinti, és az ügy folyamán teljes függőségbe került másoktól. És igazad van! – ismerte be Alexis kelletlenül, s letette poharát az asztalra. – Én kértem a segítséget az ő érdekében! Nem túlzottan örül, hogy itt vagy, mert zavarban van. Én viszont nagyon boldog vagyok! – Átnyúlt az asztalon, és megfogta Jack kezét. Váratlan erővel szorította meg. – Köszönöm, hogy törődsz velem, Jack! Nagyon hiányoztál nekem. Tudom, ez most neked sem a legalkalmasabb időpont arra, hogy távol legyél, de ez még értékesebbé teszi, hogy itt vagy. Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

Alexis hirtelen érzelmi kitörése Jacket is elragadta, s érezte, hogy elpirul. Finoman kihúzta kezét Alexis szorításából, belekortyolt a

borába, és témát változtatott.

– Mondj valamit a tárgyalás első napjáról!

Alexis szája szegletében halvány mosoly jelent meg.

– Ma is olyan finoman tudod intézni ezeket a dolgokat, mint a régi szép időkben! Elismerésre méltó gyorsasággal kihátráltál az érzelmi töltetű témából. Gondoltad, hogy nem veszem észre?

– Mindig elfelejtem, hogy pszichológus vagy! – nevetett fel Jack. – Ösztönös önvédelmi reakció volt.

– Legalább ezzel elismered az érzelmeidet! Szóval a tárgyalásról. .. Még csak a két nyitóbeszéd hangzott el, és egy tanúvallomásra került sor.

– És ki volt a tanú? – Jack felemelte a poharát, miután végzett a salátával.

– Craig könyvelője. Ahogy Randolph Bingham később elmagyarázta, csak azért vonták be a tárgyalásba, hogy bebizonyítsák, Craignek kötelezettségei voltak az elhunyttal szemben. Ez könnyű feladatnak bizonyult, hiszen az elhunyt átalánydíjat fizetett, és Craig rendszeresen kijárt hozzá.

– Mit értesz azon, hogy „átalánydíj”? – kérdezett vissza Jack meglepetten.

– Craig a szokásos, „díjazás–szolgáltatás” módszerről két évvel ezelőtt áttért az úgynevezett conáerge praxisra.

– Valóban? – kérdezte Jack. Erről semmit sem tudott. – De miért? Azt hittem, hogy Craignek jól menő praxisa van, és szereti, amit csinál.

– Elmondom neked, miért, még akkor is, ha ő ezt nem szívesen mondaná el. – Alexis közelebb húzódott az asztalhoz, mintha valami titkot akarna elárulni. – Az elmúlt évek során Craignek az volt az érzése, hogy fokozatosan kicsúszik a kezéből a pácienseekkel kapcsolatos döntési jog. Biztos vagyok benne, hogy ezt te is ismered,

de minél szorosabb kapcsolatba került a biztosítókkal, azok egyre inkább az orvos és betege közé álltak, s egyre inkább előírták az orvosoknak, hogy mit tehernek és mit nem tehernek a betegeikkel. Egy olyan orvos számára, mint Craig, ez rémálom volt

– És Craig milyen magyarázatot adott erre? – érdeklődött tovább Jack. Nagyon csodálkozott. Hallott már a conáerge orvoslásról, de úgy gondolta, hogy ez csupán az orvosok elenyésző százalékát érinti, és csak múló divat az általános rendszeren belül. Eddig még soha nem beszélt olyan orvossal, aki ilyen módszerrel folytatta volna szakmáját.

– Ő soha nem ismerné be, hogy valaha is külső nyomásra hozott volna kompromisszumos döntést a betegeivel kapcsolatban. Saját magát is becsapja. Hogy a praxisából normálisan meg lehessen élni, egyre több pácienst kellett fogadnia. Ő azzal indokolja a conáerge orvoslásra való áttérést, mert az lehetővé teszi számára, hogy úgy láthassa el betegeit, ahogy az egyetemen tanulta, és minden betegével annyi időt tölthessen, amennyire a betegnek szüksége van.

– Nos, a kettő ugyanaz.

– Nem, a kettő közt van egy finom kis különbség, bár meggondolásai között ez is szerepel. A különbség a negatív taszítás és a pozitív vonzás között van. Magyarázatában a beteg szerepel az első helyen.

– Ennek a stílusú orvosi gyakorlatnak van szerepe a műhibaperben?

– Igen, legalábbis a felperes ügyvédje – aki, meg kell mondanom, a vármái jobb teljesítményt nyújt – ezt állítja.

– Hogy érted ezt?

– Ha ránézel, és ezt magad is tapasztalni fogod, ha meglátod a tárgyalóteremben, egyszerűen nem tudod elképzelni róla, hogy hatékonyan működjön. Hogy is tudnám megmagyarázni? Tipikus

példája a csiricsáré, mentőautók nyomába eredő, személyi sérülésekkel foglalkozó ügyvédnek, a maffiózók védőügyvédeinek, csak éppen feleannyi idős, mint azok. Az esküdtekkel viszont meglepően jó kapcsolatot tud teremteni.

– Hogyan játszhat szerepet Craig praxisának módszere az ügyben? A felperes ügyvédje ezt is érintette a nyitóbeszédében?

– De még mennyire, és milyen hatásosan! A conáerge orvoslás lényegét úgy magyarázta, hogy az orvos a legmesszebbmenően igyekszik kielégíteni a beteg igényeit, mint ahogy ezt egy szállodai portás is megteszi.

– Értem!

– Ezért is van minden betegnek lehetősége arra, hogy mobiltelefonján vagy elektronikus postáján keresztül szükség esetén bárhol és bármikor elérje az orvosát.

– Az egész mintha csak felhívást jelentene a beteg számára, hogy éljen vissza a lehetőséggel.

– Legalábbis néhány beteg számára. Mindez viszont nem túlzottan zavarta Craiget. Sőt még láthatóan élvezte is, hiszen munkaidőn túl is szívesen kiment a betegekhez. Valami ódivatú szakmai nosztalgia is lehetett ebben.

– Betegekhez kijárni? – kérdezett vissza Jack. – Ez rendszerint csak időveszteséget jelent. Az embernek ilyen helyzetben nagyon korlátozottak a lehetőségei.

– Ezzel együtt néhány beteg ezt kedveli, s az elhunyt is ezek közé tartozott. Craig gyakran még este is kiment hozzá. Tulajdonképpen az állítólagos műhiba elkövetésének napjának reggelén is volt kint nála. Estére rosszabbodott az állapota, és Craig ismét kiment hozzá.

– Nem hiszem, hogy ebben bármi hibát lehetne találni.

– Az ember azt gondolná, de a felperes ügyvédje szerint a műhibát éppen az jelentette, hogy Craig kiment a beteg lakására, nem küldte

azonnal kórházba, és ezzel késleltette a szívroham megállapítását.

– De hát ez az egész képtelenség! – háborgott Jack.

– Akkor nem hangzik annak, ha a felperes ügyvédjének a szájából hallod a nyitóbeszédben. Tudod, vannak egyéb fontos körülmények is az eset körül. Mindez akkor történt, amikor Craiggel hivatalosan is külön éltünk. Akkor éppen bent lakott Bostonban, egy lakásban egy Leona nevű fiatal titkárnővel vagy valami alkalmazottjával.

– Te jó isten! – háborgott Jack. – Hány ilyen történetet hallottam már, hogy egy orvosnak viszonya van valamelyik alkalmazottjával! Fogalmam sincs, hogy ezt miért csinálják! A más foglalkozást űző férfiak ma már tudják, hogy nem kezdhetnek az alkalmazottaikkal. Ezzel az orvosok is csak a peres ügyeket keresik maguknak!

– Érzésem szerint te túlságosan is elnéző vagy a középkorú házas férfiakkal szemben, akiknek hirtelen szembe kell nézniük a realitásokkal, és azok nem felelnek meg romantikus elvárásaiknak. Szerintem Craig is ezek közé tartozik, de tulajdonképpen nem Leona huszonhárom éves teste jelentette az igazi csábítást. A sors iróniája az, hogy számára éppen ez a conáerge praxis jelentette a vonzerőt, amely biztosította számára azt, amivel soha nem rendelkezett: a szabad időt. A szabad idő veszélyes lehet az olyan embereknél, akik mindig is annyira egy7 célt tartottak szem előtt, mint Craig. Úgy7 tűnt, mintha hirtelen felébredve belenézett volna a tükörbe, s a látvány nem tetszett volna neki. Hirtelen mániákusan kezdett érdeklődni a kultúra iránt. Be akarta pótolni az elvesztett időt, s máról holnapra kiteljesült, sokoldalú személyiséggé szeretett volna válni. Az viszont nem elégítette ki, hogy mindezt csak hobbinak tekintse. Az orvosláshoz hasonlóan, ezt is százszázalékos erőbedobással akarta elérni, s azt akarta, hogy ebben én is kövessem. A munkám és a gyerekek iránti felelősség miatt természetesen én nem tudtam ezt megtenni. Legjobb tudomásom szerint ez az, ami eltávolította őt itthonról. Leona csak később jelent

meg, amikor Craig rájött, hogy egyedül van.

– Ha sajnálatot akarsz bennem ébreszteni iránta, az nem fog menni!

– Csak szeretném, ha tudnád, hogy mivel kell szembenézni. A felperes ügyvédje tudta, hogy Craignek és Leonának hangversenyjegye volt arra az estére, amikor a felperes felesége meghalt. Állítása szerint tanúkkal tudja bizonyítani, hogy Craig annak ellenére is kiment a beteg lakására, amikor gyanította, hogy szívrohama volt, és csak nagyon kevés volt az esélye annak, hogy téved. Ha mégis erről lett volna szó, akkor még odaérhetett volna a hangversenyre. A Koncertterem közelebb van a felperes házához, mint a Newton Kórház. Hadd találgassak! Ugye ez a Leona is szerepel a tanúk között?

– Hát persze hogy szerepel. Ő a kirúgott szerető. Hogy még bonyolultabb legyen a helyzet, még most is ott dolgozik Craig rendelőjében, s egy másik pertől tartva Craig nem is mén kitenni a szűrét.

– Tehát a felperes ügyvédje azt állítja, hogy Craig szükségtelen veszélynek tette ki a betegét, amikor a feltételezett diagnózis ellenére először a lakására ment ki hozzá.

– Lényegében erről van szó. Azt állítják, hogy nem tett eleget az elvárható gondosság követelményének, mert nem diagnosztizálta idejében a betegséget, ami pedig egy szívroham esetében végzetesnek is bizonyulhat, és ezt a későbbi események is igazolták. Még azt sem kell bebizonyítaniuk, hogy az asszony túlélte volna a dolgot, ha azonnal kórházba kerül. Természetesen a sors kegyetlen iróniája, hogy ezek a vádak homlokegyenest ellentétben állnak Craig orvosi gyakorlatával. Már beszéltünk is róla, hogy a betegei mindennél fontosabbak voltak a számára, még a családját is megelőzték.

Jack csalódottan túrt bele a hajába.

– Ez sokkal bonyolultabb, mint feltételeztem. Először azt gondoltam, hogy valami különleges orvosi esetről van szó, de úgy látom, még kevesebb esély van arra, hogy a segítségedre legyek.

– Ki tudja? – jegyezte meg Alexis elszántan, majd hátratolta a székét, odalépett a tálalóhoz, és egy papírokkal tömött, jókora barna borítékot vett magához. Visszatért az asztalhoz, s maga elé ejtette a csomagot. Jókora puffanással hullott az asztalra. – Itt vannak az üggyel kapcsolatos anyagok másolatai. Minden, amit csak össze tudtam szedni, a meghallgatásoktól kezdve egészen az orvosi leletekig. Csak a mai tárgyalás írásos anyagát nem tudtam megszerezni, de azt hiszem, elég jól emlékszem mindarra, ami elhangzott. Még itt van Craig néhány legfrissebb kutatási anyaga is. Javasolta, hogy ezeket is csatoljam a többihez. Fogalmam sincs, miért. Feltételezem, hogy az elismerésedet szerette volna kivívni velük.

– Nagy valószínűséggel ez sikerülne is neki, ha megérteném őket. Mindenesetre úgy látom, hogy munkával már elláttál.

– Nem tudom, hol akarsz dolgozni. Számos lehetőség közül választhatsz. A lenti szobádon kívül hadd ajánljak fel még néhány alkalmas helyet!

Alexis körbevezette Jacket a ház földszintjén. A szalon is hatalmas volt, de valahogy kényelmetlenül érintetlennek látszott, mintha még soha senki nem sétált volna végig a süppedő bársonyszőnyegen. Jack nem kedvelte az ilyesmit. A szalonból nyílt a mahagóniborítású könyvtárszoba, benne a bárpulttal, de az egész sötét benyomást keltett, s gyenge világításával inkább egy ravatalozóra emlékeztetett. Nem! Ebből nem kérek! A folyosó végén volt egy jókora dolgozószoba, a megfelelő férfi– és női íróasztallal az egymással szemben lévő falak mentén. Craig asztalán tökéletes rend uralkodott. Minden ceruza pontosan a helyén volt, és tűhegyesre volt hegyezve. Alexis asztala éppen az ellentettjének látszott,

mindenféle újság, folyóirat, könyvcsomó hevert rajta. Néhány fotel és puff is volt a szobában. Az étkezőéhez hasonló, boltíves franciaajtó pontosan egy virágágy közepén lévő kis szökőkútra nézett. Az erkélyajtóval szemben lévő bejárati ajtót mindkét oldalon mennyezetig érő könyvespolc keretezte. A különböző orvosi és pszichológiai tesztlapok között az egyik polcon Craig régi típusú orvosi táskája és egy hordozható EKG–készülék is hevert. Azonkívül, hogy a helyiség a munka hangulatát árasztotta, Jacknek még a rejtett mennyezetvilágítás, az asztalon lévő íróasztallámpák és a fotelek melletti állólámpák is elnyerték tetszését.

– Ez nagyszerű hely! – örvendezett. – Csak nyugtass meg, hogy nem zavar benneteket, ha betelepszem a dolgozószobátokba! – mondta, s felkapcsolta az egyik állólámpát. A fény azonnal meleg, világos kört rajzolt a fotel köré.

– Egy cseppet sem zavar.

– És Craiget? Hiszen ez az ő szobája is.

– Biztos vagyok benne, hogy őt sem zavarja. Egy dolgot határozottan állíthatok róla. Egyáltalán nem területvédő alkat.

– Oké! Akkor itt is maradok. Néhány órába biztos beletelik, míg átrágom magam ezeken az anyagokon. – Letette a tömött borítékot a két olvasófotel között lévő asztalkára.

– Most pedig, ahogy mondani szokták, foglald el magad! Én lefekszem. Errefelé korán hajnalodik. Rengeteg italt találsz a konyhai hűtőben, de a bárszekrény is tele van. Szolgáld ki magad!

– Nagyszerű! Már fel is készültem.

Alexis végignézett bátyján, majd tekintete ismét az arcán állapodott meg.

– El kell ismernem, bátyuskám, nagyon jól nézel ki! Amikor annak idején, még Illinois–ban, amikor ott szemészkedtél, meglátogattalak, másként festettél.

– Más ember is voltam.

– Attól féltettelek, hogy el fogsz hízni.

– El is voltam hízva.

– Most erősnek, egészségesnek, éhesnek látszol, az arcod is lefogyott, úgy nézel ki, mint egy spagetti–western főhőse.

– Ez aztán pontos meghatározás! – nevetett fel Jack – Honnan szedted ezt?

– A lányokkal a napokban néztünk egy régi Sergio Leone– filmet. Tracynek az volt a házi feladata, hogy írjon egy kis tanulmányt a filmről. De komolyan mondom, meglátszik rajtad, hogy jó állapotban vagy. Mi a titkod?

– Utcai kosárlabda és kerékpározás. Ezeket már szinte második foglalkozásomnak tekintem.

– Talán nekem is meg kellene próbálkoznom velük – jegyezte meg Alexis fáradt mosollyal. – Jó éjszakát, bátyus! – tette még hozzá. – Reggel majd találkozunk. Tudod, reggelente mindig van egy kis összevisszaság a lányokkal.

Jack követte tekintetével Alexist, ahogy végigmegy a folyosón, s a lépcsőről még búcsút int feléje. Megfordult, és ismét végigpillantott a szobán. A hirtelen támadt csend lepelként hullott rá. Az egész környezet annyira más volt, annyira más illatokat árasztott, mint a sajátja, hogy ezzel az erővel akár egy másik bolygón is lehetett volna.

Valahogy azzal az érzéssel ült le a felkapcsolt állólámpa melletti fotelbe, hogy egy kicsit idegen helyen van. Első dolga az volt, hogy elővegye a telefonját, és bekapcsolja. Volt rajta egy üzenet Warrentől barátjának nevével és telefonszámával. A fiút David Thomasnak hívták, s Jack fel is hívta azonnal, mert arra gondolt, hogy jól fog neki esni egy kis testmozgás, ha a holnapi nap olyan feszült lesz, mint amire számítani lehetett. Alexis Jack látogatásával kapcsolatos kitérő válaszai eléggé meggyőzhettek bárkit is arról, hogy nem látják

túlzottan szívesen.

Warren minden bizonnyal agyba–főbe dicsérhette Jacket, mert David olyan lelkesedéssel fogadta a hírt, hogy esetleg ő is beszáll a partiba.

– Ilyenkor minden este öt órától játszunk, jóember! – lelkesedett David. – Húzd ide a bőrödet, s majd meglátod, milyen lesz! – mondta, s máris megadta a címet Jacknek a Harvard közelében lévő Memóriái Drive–on. Jack meg is ígérte, hogy késő délután majd megpróbál ott lenni.

Ezután Laurie–t hívta fel, s beszámolt neki, hogy a lehetőségekhez képest egyelőre rendben van körülötte minden.

– Hogy érted ezt? – kérdezett vissza Laurie.

– Craig Bowmannel még nem találkoztam. Az igazság az, hogy nincs túlzottan elragadtatva a látogatásomtól.

– Nem túl szép tőle, különösen ha figyelembe vesszük a körülményeket és az időzítést.

Ezután beszámolt neki az Alexis lányaival lezajlott, szerinte pozitívan alakult találkozóról. Azt is elmondta, hogy az egyik kislány azonnal a dolgok közepébe vágott, és még saját magának is kellemes meglepetést jelentett, milyen könnyen túl tudta magát tenni a dolgon.

– Csodálkozom rajta, és nagyon örülök – örvendezett Laurie. – Nagyszerű dolog, és nagyon meg is könnyebbültem!

Jack tovább folytatta a beszámolót, s még azt is elmondta, hogy a műhibaper, sajnos, nem orvosi szakkérdéssel kapcsolatos, a viszonyok sokkal bonyolultabbak, mint amire számított, így kevés az esélye, hogy bármiben is segítségére tud lenni a húgának.

– Remélem, ez azt jelenti, hogy hamarosan indulsz vissza – jegyezte meg Laurie.

– Most fogom elolvasni az anyagokat – felelte Jack. – Ha ezen túl

vagyok, akkor már biztosan többet tudok mondani.

– Sok szerencsét!

– Kösz! Szükségem lesz rá.

Jack befejezte a telefonálást, és félretette a készüléket. Egy pillanatra mozdulatlan maradt, hátha felfedez valami mozgást a házban. Mindenütt olyan csend volt, mint egy kriptában. Felvette a borítékot, és tartalmát kiöntötte az olvasóasztalra. Az első anyag, amelyet sikerült kiemelnie belőle, éppen Craig egyik tudományos dolgozata volt, melyet társszerzőként publikált egy neves harvardi sejtbiológussal a nagy tekintélynek örvendő New England Journal of Mediám folyóiratban. A cikk a sejtfalakban lévő és az izom, valamint az idegsejtek működésért felelős nátriumcsatornák problémájával foglalkozott. A cikkhez a szerzők még néhány diagramot és a sejten belüli molekuláris struktúrákat szemléltető elektronmikroszkópos felvételt is mellékeltek. A forrásanyagok és módszerek részre lapozott. Egyszerűen döbbenetesnek tartotta, hogy valakiben ilyen misztikus elképzelések fogalmazódnak meg, és azokkal még ilyen mélységig foglalkozzon is. Mindez idegen volt tőle, félre is tette a cikket, s az egyik meghallgatási jegyzőkönyvet vette kézbe. Leona Rattner meghallgatási jegyzőkönyve volt.

Hetedik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Kedd, 2006. június 6.
Reggel 6 óra 48 perc

Jack tudatáig először valami távolabb zajló vita hangjai, majd egy erőteljesen becsapott ajtó csattanása jutott el. Egy pillanatig megpróbálta a hangokat valahogy az álmába beleilleszteni, de az sehogy sem akart összeállni. Helyette inkább kinyitotta a szemét, s hirtelen fogalma sem volt, hogy hol van. Aztán kinézett a boltíves ajtón túl, a napfényben fürdő szökőkútra, majd a szoba belsejére pillantott, s máris minden a helyére került. Kezében a Newton Kórház egyik nővérének, Georgina O'Keefe–nek a meghallgatási anyagát tartotta, melyet éppen újraolvasni készült, amikor elnyomta az álom.

Jack összeszedegette a Stanhope kontra Bowman ügy papírjait, s visszarakosgatta őket a borítékba. Ez kis időt vett igénybe. Közben már talpra is állt. Egy kis szédülés pillanatnyi megállásra késztette.

Fogalma sem volt, hogy mikor aludhatott el. Átolvasta az egész papírhalmot, s már éppen az érdekesebb részeket akarta újraolvasni, amikor szeme akaratlanul lecsukódott. Az összegyűjtött anyag, legnagyobb meglepetésére, már kezdettől fogva felkeltette az érdeklődését. Ha az ügy közvetve nem érintette volna a húgát, akkor egy szappanopera szórakoztató forgató– könyveként olvasta volna, hiszen az oldalakról színes egyéniségek köszöntek vissza. Szerepelt benne egy tehetséges, de arrogáns, házasságtörő orvos; egy fiatalsága teljében lévő, kirúgott és feldühödött szerető; egy precíz,

de meglehetősen szűkszavú megözvegyült férfi; ott voltak a nagy szakértelemmel rendelkező, de egymással vitatkozó szakértők; a tanúk egész sora vonult fel, s végül ott volt a nyilvánvalóan hipochondriás áldozat is. Az emberi gyarlóság és esendőség komédiája lett volna, ha nincs ott az a tragikus végkifejlet s az, hogy az egész egy orvosiműhiba–perbe torkollott. Ami a per várható kimenetelét illette, az anyagok elolvasása után Jackben az a vélemény alakult ki, hogy Alexis aggodalma és borúlátása nagyon is megalapozott. Az utolsó meghallgatásán tanúsított nagyképűségével és arroganciájával Craig nem könnyített a helyzetén. A felperes ügyvédjének sikerült őt úgy beállítani, mint aki a végletekig fel van háborodva, hogy orvosi értékítéletét valaki meg merészeli kérdőjelezni. Ez egyetlen esküdtszéknek sem nyeri el a tetszését. Mindennek tetejébe, Craig még azt is megpróbálta érzékeltetni, hogy felesége a hibás, amiért megcsalta őt a titkárnőjével.

Amikor Jack abba a helyzetbe került, hogy el kellett valakinek magyaráznia munkájának célját és értelmét, akkor a kérdező személyétől és a helyzettől függően általában azt válaszolta, hogy ő „a halottak nevében beszél”. Ahogy most átolvasta a Stanhope kontra Bowman ügy anyagait, egyre inkább az áldozat és az a szerencsétlen, de nyilvánvaló körülmény járt az eszében, hogy őt nem lehet meghallgatni, sem tanúként megidézni. Eljátszogatva a gondolattal, az jutott eszébe, hogy vajon miként befolyásolná az ügyet, ha az elhunyt maga is részt vehetne a tárgyaláson, majd ennek az ötletnek a mentén kicsit alaposabban elgondolkodva egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy ő jelentheti a kulcsot az ügy sikeres megoldásához. Úgy tűnt számára, hogy ha sikerül elhitetni az esküdtekkel, hogy az elhunyt valóban olyan hipochonder volt, mint amilyennek Craig állítja, az nagyon is nyomós körülmény, és Craig öntelt személyisége ellenére is a védelem érdekeit szolgálja. Ebben az irányban gondolkodva külön hangsúlyt nyert, hogy a papírok között boncolási jegyzőkönyv sincs, ami esetleg

megmagyarázhatná, miért nem szerepel igazságügyi orvosszakértő sem a felsorakoztatott tanúk között. Jack mindezt elég szerencsétlennek tartotta.

Hóna alatt a borítékkal, a folyosó és a főlépcső mögötti lépcsőkön észrevétlenül lesurrant az alagsori vendégszobába. Ilyen ápolatlanul nem szeretett volna senkivel összeakadni.

Lakrészébe visszaérve megborotválkozott, lezuhanyozott, s olyan gyorsan felöltözött, amilyen gyorsan csak tudott. Mikor ismét felért a földszintre, már az egész Bowman család a nagy étkezőben volt. A hangulat meglehetősen feszültnek tűnt. A három lányt félig eltakarták az asztalra készített, különböző gabonapelyhes dobozok, Craig a kanapén ülve a The New York Töíwjba temetkezve itta kávéját, s szemben vele az asztalon egy teli kávéskancsó állt. A konyhapultnál Alexis éppen szendvicset készített egyik lányának uzsonnára. A kandallónál lévő tévé a helyi hírekre volt kapcsolva, de a hang el volt némítva. A boltíves franciaajtón napfény áradt be. Szinte vakítónak tűnt a fényesség.

–Jó reggelt, Jack! – szólt oda Alexis könnyedén, amikor észrevette, hogy az ajtóban áll. – Remélem, jól aludtál odalent!

– Nagyon kényelmes volt – válaszolta Jack.

– Köszönjetek a bácsikátoknak! – szólt oda Alexis a lányoknak, de csak Christina tett eleget a felszólításnak.

– Nem értem, hogy miért nem vehetem fel a piros felsőt! – nyafogott Meghan.

– Mert az a Christináé, és ő nem szeremé, ha azt vennéd fel – válaszolta Alexis.

– És a gép is elégett a lányaiddal együtt? – kérdezte Christina.

– Christina! Most már elég legyen! – szólt rá keményen Alexis, s elnézést kérő pillantást vetett Jackre. – A friss gyümölcslé a hűtőszekrényben, a kávé az asztalon van. Általában mit szoktál

reggelizni?

– Csak gyümölcsöt és gabonapelyhet.

Nagyszerű, mindkettő van itthon. Szolgáld ki magad!Jack odalépett a kávéfőzőhöz. Megtöltött kávéval egy bögrét, tett bele egy kanál cukrot s egy kevéske tejszínt. Kávéja kavargatása közben ismét kipillantott az étkezőbe. Christina és Alexis a tanítás utáni terveket beszélték meg. A két másik lány most csendben volt, s mindketten duzzogni látszottak. Craig fel sem pillantott az újságjából, amit Jack nyilvánvaló tapintatlanságnak fogott fel.

Nem volt hajlandó tudomásul venni a dolgot, s azt tartotta, hogy a támadás a legjobb védekezés, így odalépett a kandalló mellé. Nem nézett közvetlenül Craig újságjába, melyet szélesre tárva, falként tartott maga elé.

– Valami érdekes? – kérdezte Jack, belekortyolva gőzölgő kávéjába.

Az újság felső sarka lassan lejjebb ereszkedett, s előtűnt Craig egészségtelenül duzzadt, petyhüdt arca. Szeme kissé dülledt volt, és sötét karikák húzódtak körülötte, szemfehérjét sűrűn behálózták a vörös kis hajszálerek, s úgy festett, mintha gazdája egész éjszaka tivornyázott volna. Elnyűtt arcával éles kontrasztot alkotó, frissen vasalt fehér inget, konzervatív stílusú nyakkendőt viselt, homokszín haja pedánsan félre volt fésülve, csillogása pedig egy kis zselé használatát is sejtette.

– Nem sok hangulatom van most a csevegésre – szólalt meg Craig mogorván.

Nekem sem – felelte Jack. – Legalább már a kezdet kezdetén egyetértünk valamiben. Craig, tisztázzuk a dolgokat! A húgom kérésére vagyok itt. Nem azért jöttem, hogy neked segítsek. Én neki akarok segíteni! Ha közben neked is segítségedre vagyok, az csak melléktermék. De hadd mondjak valamit: azt hiszem, bűzlik a dolog, hogy téged orvosi műhiba miatt pereltek be. Megítélésem szerint s

annak alapján, amit szakmailag tudok rólad, neked kellene az utolsó orvosnak lenni, akit műhiba miatt be lehet perelni. Az életnek viszont vannak más területei is, melyeken egyáltalán nem csillogsz előttem, de ez már más lapra tartozik. Ami pedig az ügyedet illeti, nos, elolvastam az anyagokat, s támadtak bizonyos gondolataim. Ha akarod, meghallgatod, ha nem, az is a te dolgod. Ha pedig nem tetszik, hogy a házadban vagyok, akkor szólj. Semmi akadálya annak, hogy szállodába költözzem.

A szobára csend ült, és minden mozdulatlanságba merevedett. Senki sem szólt addig, míg Craig zajosan össze nem csapta az újságot, hevenyészve össze nem hajtogatta és félre nem tolta magától. Néhány pillanattal később ismét kanál– és tányércsörömpölés hallatszott az asztal felől. A konyhai mosogatónál mintha valaki kinyitotta volna a csapot. Ismét visszatértek a hangok és a mozdulatok.

– Nekem sem probléma, hogy őszinte legyek – szólalt meg Craig, s hangja most inkább fáradtnak és szomorúnak, semmint mogorvának tűnt. – Amikor meghallottam, hogy érkezel, akkor zavart a dolog. A háttérben azzal, ami most körülöttem zajlik, nem tartottam alkalmasnak az időt a vendégeskedésre, annál is inkább, mivel korábban soha nem vetted a fáradságot, hogy meglátogass bennünket. Őszintén szólva bosszant, hogy esetleg olyan gondolatokat dédelgetsz, miszerint te vagy a híres könnyűlovasság, mely hipp–hopp megjelenik, hogy megmentse a bajba jutott társaságot. Most, hogy nyíltan megmondtad, nem erről van szó, nekem is más a véleményem. Szívesen látunk, de sajnálom, ha most nem tudok olyan szívélyes házigazda lenni. Az üggyel kapcsolatos gondolataidat pedig szívesen meghallgatnám.

– Egyáltalán nem várom el tőled, hogy szívélyes házigazda legyél, hiszen tudom, min mész keresztül. – Jack leült a dohányzóasztal túlsó sarkánál, ferdén Craiggel szemben. A beszélgetés ezután szerencsésebben alakult, mint arra Jack számított, ezért még egy

Craignek szóló bókkal is igyekezett javítani a hangulaton. – A bírósági papírok közt volt néhány friss tudományos írásod is. Nagyon tekintélyes munkák. Persze, még tekintélyesebbnek tartanám, ha érteném is, hogy miről van benne szó. Az ügyvédem bizonyítékként akarja felhasználni, s azt akarja ezekkel bemutatni, hogy mennyire elkötelezett vagyok az orvostudomány iránt. A felperes ügyvédje nyitóbeszédében ennek éppen az ellenkezőjét próbálta bebizonyítani.

– Ez biztosan nem fog ártani. El sem tudom képzelni, hogyan próbálja ezt a bíróság elé tárni, de nem én vagyok az ügyvéd. Ha megteszi, akkor az a te érdemed, Craig. Még most is hihetetlennek tartom ezt a munkát. A legtöbb orvos azzal a tervvel indul neki a pályának, hogy majd párhuzamosan végzi a gyógyító és tudományos munkát. Az egyetem ezt az eszmét igyekszik mindenkibe beleplántálni, de te azon kevesek közé tartozol, akik ezt a gyakorlatban is meg tudják valósítani. Ez azért is meglepő, mert valódi tudományos kutatómunkáról van szó, és nem olyasmiről, mint amikor „érdekes esetekről” szóló beszámolókat próbálnak tudományos munkaként eladni.

– Valóban tudományos munkáról van szó. – Craig felélénkült, ahogy belemelegedtek a témába. – Egyre többet tudunk meg az ideg– és izomsejtek feszültség alatt álló nátriumcsatornáiról, s ennek közvetlen hatása is van a gyógyászatra.

– A New England Journal of Mediám–ben megjelent legutóbbi cikkedben kétféle nátriumcsatornáról írsz, egyik a szívizommal, a másik az idegekkel kapcsolatos. Miben különböznek egymástól?

– Szerkezetileg más a felépítésük, melyet már molekuláris szinten meg tudunk határozni. Onnan jöttünk rá ezek különbözőségére, hogy kifejezetten másképpen reagálnak a tetrodotoxin hatására. A különbség ezerszeres, ami rendkívülinek nevezhető.

– Tetrodotoxin? – kérdezett rá Jack. – Ez az a méreg, amelytől

azok a japánok halnak meg, akik romlott szusit fogyasztanak?

– Tökéletesen igazad van! – Craig felnevetett, egy pillanatra megfeledkezve a helyzetéről. – Olyan szusi, melyet egy hozzá nem értő szusikészítő gyárt, aki egy bizonyos szaporodási ciklusban lévő gömbhalat használ alapanyagként.

– Nagyszerű! – lelkesedett Jack, s miután sikerült kicsi lelket vernie Craigbe, úgy döntött, nem áll meg ezen a ponton. Craig kutatási témája, bár nagyon érdekesnek tűnt, túlságosan is elvont volt ahhoz, hogy érdeklődését komolyabban felkeltse. Egyik témáról a másikra ugorva Jack azt a véleményét is kifejtette, hogy érzései szerint Patience Stanhope jelenti a kulcsfontosságú elemet a műhibaper megnyerésében. – Ha az ügyvéded kétséget kizáróan be tudja bizonyítani az esküdteknek, hogy ez az asszony hipochonder volt, akkor a felperes ellen fognak dönteni.

Craig néhány pillanatig mereven bámult Jackre. Úgy tűnt, mintha idő kellene neki ahhoz, hogy a gyors témaváltást megfelelően fel tudja dolgozni.

– Nos – szólalt meg végre, hosszan elnyújtva a szót –, nagyon érdekes, hogy ezt mondod, mert ezt én már Randolph Binghamnek is elmondtam!

– Akkor helyben is vagyunk. Azonos hullámhosszon gondolkozunk, ami még hihetőbbé teszi az elképzelést. És az ügyvéded erre mit mondott?

– Ha jól emlékszem, nem sokat.

– Szerintem még egyszer fel kell vetni neki a témát – mondta elgondolkozva Jack. – De ha már az elhunytnál tartank, nem láttam a boncolási jegyzőkönyvet. Feltételezem, hogy nem is készült. Igazam van?

– Sajnos, nem volt boncolás – felelte Craig. – A diagnózist a biomarkerteszt is igazolta – Megvonta a vállát. – Senki sem

számított műhibaperre. Ha bárki számított volna ilyesmire, akkor az igazságügyi orvosszakértő biztosan elrendeli a boncolást, és én magam is kértem volna a vizsgálatok elvégzését.

– Van még egy másik apróság is a papírokban, amely felkeltette az érdeklődésemet – jegyezte meg Jack. – Az a sürgősségi osztályon dolgozó, Georgina O'Keefe nevű nővér volt a felvételes a Newton Kórházban. A felvételkor készített jegyzeteiben az áll, hogy a betegen a központi cianózis kifejezett jelei láthatók. Ez most azért ugrott be nekem, mert a meghallgatásán ezt már nem említette. Visszakerestem a papírokban, és ellenőriztem a dolgot. Természetesen azért figyeltem fel ennyire az ügyre, mert a meghallgatásod során te is elmondtad, mennyire meg voltál döbbenve a cianózis mértéke láttán, amikor megláttad a beteget. Lényegében ezen is vitatkoztatok össze Mr. Stanhope–pal.

– Igen, valóban nem értettünk egyet – felelte Craig védekezőn, s mintha kezdeti mogorvaságából is visszatért volna a hangjába valami. – Mr. Stanhope a következőket mondta a telefonba, idézem: „Elég kéknek látszik", de mire odaértem, már teljesen el volt kékülve.

– Miss O'Keefe–hez hasonlóan te is központi cianózisnak neveznéd?

– Központi vagy perifériális, mit számít ez ebben az esetben? Az nyilvánvaló, hogy szívizomelhalás következett be. Sok oxigénhiányos vér volt a szervezetében. Ez okozza a cianózist.

– Most a cianózis mértékéről van szó. Abban egyetértek, hogy a mély cianózis egészen biztosan arra utal, hogy nem áramlik elég vér a tüdőn keresztül, vagy nem jut elég levegő a tüdőbe. Ha perifenális cianózisról lett volna szó, az azt jelentette volna, hogy a vér egyszerűen felgyűlik a végtagokban, ami nem lett volna annyira feltűnő, már ha egyáltalán feltűnt volna a dolog.

– Hova akarsz kilyukadni? – kérdezte Craig türelmetlenül.

– Megmondom őszintén, magam sem tudom. Mint igazságügyi orvosszakértő próbálok minden irányban nyitott maradni. Hadd kérdezzem meg a következőt: milyen kapcsolat volt az elhunyt és a hátramaradt férj között?

– Azt hiszem, egészen furcsa. A nyilvánosság előtt nem tanúsítottak különös gyengédséget egymás iránt. Azt is kétlem, hogy szorosabb kapcsolat lett volna közöttük, hiszen ő maga is részvétét fejezte ki nekem a felesége hipochondriája miatt.

– Mi, igazságügyi orvosszakértők, már tapasztalataink alapján is természetesen gyanakvók vagyunk. Ha én végeznék egy ilyen boncolást, és cianózissal kerülnék szembe, akkor a gyilkosság kizárása érdekében először is fulladás vagy fojtogatás nyomai után kutatnék.

– Ez lehetetlen! – csattant fel Craig. – Ez nem gyilkosság volt! Te jó isten, ember!

– Nem azt akarom mondani, hogy az volt. Csupán a lehetősége fordult meg a fejemben. Egy másik lehetőség az is, hogy a nőnek egy nem diagnosztizált, jobbról balra haladó mellékvérköre volt.

Craig türelmetlenül túrt bele a hajába, amitől enyhén fáradtnak látszó, de mégis rendezett megjelenése kicsit szétszórtabbá vált.

– Nem volt neki jobbról balra haladó mellékvérköre!

– Ezt meg honnan tudod? A problematikus terheléses vizsgálat után nem volt hajlandó belemenni semmiféle további kardiológiai vizsgálatba. Különben annak a vizsgálatnak az eredményeit sem találtam meg.

– Magát a tesztet mi sem találtuk meg a rendelőben, de az eredmények rendelkezésre állnak. De igazad van. Nem volt hajlandó további kivizsgálást engedélyezni.

– Ezek szerint születési rendellenességként mégis lehetett egy nem diagnosztizált, jobbról baka haladó mellékvérköre.

– És mit számít az, ha volt is neki?

Súlyos strukturális problémái lehettek a szívével vagy a nagyobb véredényeivel, ami részéről felveti a felelőtlenség és hanyagság kérdését is, mivel a terheléses vizsgálat után nem volt hajlandó további vizsgálatokra. Még ennél is fontosabb az, hogy ha súlyos strukturális elváltozásai voltak, akkor nyugodtan lehet állítani, hogy a végeredmény ugyanez lett volna akkor is, ha azonnal kórházba szállítják. Ha ez lett volna a helyzet, akkor az esküdtszék biztosan melletted foglal állást, s máris nyert ügyed van.

– Érvelésnek érdekes, de számomra, sajnos, ez már akadémikus jellegű. Boncolásra nem került sor, és sosem tudjuk meg, hogy volt–e strukturális elváltozása, vagy sem.

– Ez nem feltétlenül van így – vetette közbe Jack. – Boncolásra nem került sor, de ez nem azt jelend, hogy már nem is kerülhet.

– A holttest exhumálására gondolsz? – kérdezte Alexis a konyhából. Nyilvánvalóan hallgatta az eszmecserét.

– Hacsak nem hamvasztották el – tette hozzá Jack.

– Nem volt hamvasztás – szólalt meg Craig. – A Park Meadow temetőben temették el. Tudom, mert Jordan Stanhope engem is meghívott a temetésre.

– Gondolom, ez még azelőtt történt, hogy műhibáért beperelt volna.

– Persze! Ez volt a másik ok, amiért annyira meglepett, amikor átadták az idézést és a panaszt. Miért hívott meg a temetésre, ha később be akart perelni? Mint az összes többi, ez is megmagyarázhatatlan.

– És elmentél?

– El. Kötelességemnek éreztem. Nagyon bántott, hogy nem sikerült újraéleszteni azt az asszonyt.

– Biztosan nehéz lehet a boncolást elvégezni olyan emberen, akit

már majdnem egy éve eltemettek – mondta Alexis, aki közben kijött a konyhából, s leült az egyik puffra. – Az egész olyan hátborzongatón hangzik.

– Az ember nem tudhatja előre – válaszolta Jack. – Két nagyon fontos tényező szerepel a dologban: először is, milyen jól volt a holttest bebalzsamozva. Másodszor, a sír száraz maradt– e, vagy a lezárt koporsó nem sérült–e meg. Az ember soha nem tudhatja, míg a sírt fel nem tárja. De mindettől függetlenül számos értékes információt lehet így szerezni. Ti meg miről beszélgettek? – ordított át Christina az étkezőasztaltól. A két másik lány már eltűnt a szobájában.

– Semmi, édesem – nyugtatta meg Alexis a gyereket. – Szaladj fel, és szedd össze a holmidat! Az iskolabusz bármelyik pillanatban itt lehet.

– Nos, ennyivel tudnék hozzájárulni az ügy sikeréhez – fejezte be mondókáját Jack. – Annak még utána tudok érdeklődni, hogy itt, Massachusettsben milyen szabályai vannak az exhumálásnak, és a boncolást is el tudom végezni. Az erkölcsi támogatáson kívül nagy valószínűséggel csak ezt tudom segítségül felajánlani az ügyben. De ez is tőletek függ. Majd ti megmondjátok.

– Mi a véleményed? – Alexis Craigre pillantott.

– Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs, mit gondoljak – rázta meg a fejét Craig. – Ha a boncolás során bebizonyosodik, hogy valami jelentősebb veleszületett szívrendellenessége volt, olyan, mely azt igazolná, hogy a késedelmes kórházba szállításnak semmi köze sem volt a halálához, akkor mellette vagyok. De vajon mekkora esély van erre? Azt Íriszem, nagyon kevés. Ellenkező esetben még az is előfordulhat, hogy ha a boncolás során az bizonyosodik be, hogy az infarktus még súlyosabb volt, mint előzetesen feltételeztük, akkor ez csak ront a helyzeten. Egyelőre hiábavalónak tűnik az egész.

– Mondok neked valamit! – szólalt meg ismét Jack. – Majd még

alaposabban utánanézek az ügynek. Igyekszem minden részletet megtudni és elmondani nektek. Addig is gondolkodjatok a dolgon! Nos, mi a véleményetek?

– Nekem az a véleményem, hogy ez jó ötlet – felelte Alexis, és Craigre pillantott.

– Miért is ne? – vonta meg a vállát ő is. – Mindig is azt állítottam, hogy a több információ jobb, mint a kevesebb.

Nyolcadik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Kedd, 2006. június 6.
Reggel9 óra 28 perc

Mindenki álljon fel! – hangzott fel a törvényszolga hangja, amikor Marvin Davidson bíró kilépett szobájából, s megindult a lépcsőn felfelé a bírói pulpitusra. Fekete köpenye a cipője orrát is eltakarta, így szinte suhanni látszott, mint egy kísértet. – Üljenek le! – szólalt meg a törvényszolga ismét, miután a bíró is elfoglalta a helyét.

Mielőtt leült volna, Jack maga mögé nézett, nehogy felborítsa a kávéját. Későn vette észre, hogy rajta kívül senki nem hozott be semmiféle üdítőt a tárgyalóterembe, így poharát maga mögé tette az ülésre.

A zsúfolt tárgyalóteremben Alexis mellett foglalt helyet. Kérdezte is, hogyhogy ennyi érdeklődő van, de erre a húga nem tudott válaszolni. A hallgatóság részére fenntartott helyek közül szinte egy sem maradt üresen.

A reggel szerencsésebben alakult a Bowman család otthonában, mint Jack eredetileg számított rá. Bár Craig bizonyos fokig mindvégig pattogott, hol beszédessé vált, hol ismét a borús hangulat uralkodott el rajta, de az őszinte beszélgetés után Jack már hasonlíthatatlanul jobban érezte magát az otthonukban. Amikor a lányok elmentek az iskolába, a beszélgetés tovább folytatódott, de jórészt Alexis és Jack között zajlott. Craig visszazuhant korábbi morcos, elgondolkodó hangulatába.

Jack úgy döntött, hogy külön kocsival megy be a városba. Ott akart lenni a tárgyalóteremben, hogy megérezze a tárgyalás hangulatát, legyen valami elképzelése a főszereplőkről, főképpen az ügyvédekről, de aztán, valamikor a délelőtt folyamán fel akarta keresni a bostoni Igazságügyi Orvosszakértői Hivatalt, ahol meg szerette volna tudni, hogy Massachusetts államban milyen szabályok vonatkoznak az exhumálásra. Hogy ezután mivel foglalja el magát, arról fogalma sem volt. Azt mondta Alexisnek, hogy esetleg visszamegy a tárgyalóterembe, de ha mégsem, akkor majd késő délután találkoznak newtoni házukban.

Miközben a bíróság felkészült a tárgyalásra, és az időközben benyújtott ügyrendi javaslatokkal foglalkozott, Jacknek volt ideje a per legfontosabb szereplőinek tanulmányozására. Az afroamerikai bíró úgy nézett–ki, mint egy egyetemi rögbicsapat egykori játékosa, de az a határozottság, mellyel az asztalán heverő papírokat rendezgette, és ahogy félhangosan szót váltott a bírósági alkalmazottakkal, tekintélyt sugárzott, és Jacket azzal a megnyugtató érzéssel töltötte el, hogy érti a dolgát. A két ügyvéd pontosan olyan volt, amilyennek Alexis leírta őket. Randolph Bingham öltözködésével, mozdulataival és beszédével is az elegáns, képzett, nagy céget képviselő ügyvéd modelljének látszott. Vele éles ellentétben állt Tony Fasano, az arany ékszereit elég ízléstelenül fitogtató, szemtelen, feltűnően divatos holmikat viselő fiatal ügyvéd. Jack még egy dologra felfigyelt, amit Alexis elmulasztott neki megemlíteni, s ez az volt, hogy Tony láthatóan jól érzi magát, és kifejezetten élvezi a helyzetet. Bár a megözvegyült felperes mereven ült mellette, Tony és asszisztense, mosolygósán és elfojtott nevetgélés közepette, élénk eszmecserét folytatott, ezzel szemben a védelem asztala fagyos merevséget vagy kétségbeesést árasztott.

Tekintetével végigpásztázta a helyüket elfoglaló esküdteket, s rövid időre mindegyiken megpihent. Szemmel láthatóan vegyes társaságot alkottak, amit a maga részéről helyénvalónak is talált. Az

jutott eszébe, hogy ha most kimenne az utcára, és kiválasztaná az első tizenkét, útjába kerülő embert, akkor nagyjából hasonló csoportot tudna összeállítani.

Míg az esküdteket tanulmányozta, Tony Fasano a nap első tanúját, Marlene Richardtot, Craig idősebb titkárnőjét és recepciósát szólította. A hölgyet a szabályoknak megfelelően feleskették, és a tanúk padjára ültették.

Jack figyelmét ezután a nő kötötte le. Németes hangzású nevéhez híven már az első pillantásra is erős akaratú személyiségnek látszott. Elég termetes, szögletes, erős testalkatú asszonyság volt, s ezen a téren Tonyra emlékeztetett. Haját szoros kontyba fésülte, keskeny ajkait buldog módjára összepréselte, tekintete dacot és kihívást sugárzott. Nem volt nehéz megállapítani, hogy ő lesz a makacs, nehezen kezelhető tanú.

Az ügyvédi pódiumról Tony lassan indított, tréfálkozni próbált az asszonnyal, de sikertelenül. Jacknek legalábbis mindaddig ez volt a véleménye, míg tekintete ismét az esküdtekre nem vetődött. A tanúval ellentétben többségük mosolyogva fogadta Tony humorizálásra irányuló kísérleteit. Jack azonnal látta, Alexis mit próbált érzékeltetni vele, amikor azt mondta, hogy Tonynak van érzéke az esküdtek kezeléséhez.

A Marlene meghallgatásáról szóló jegyzőkönyvet is olvasta, amelynek nagyon kevés köze volt Patience Stanhope halálához, mivel nem volt vele semmi kapcsolata, hiszen az elhunyt nem járt be a rendelőbe. Craig az utolsó két alkalommal is a lakására ment ki. Jack ezért is lepődött meg, hogy Tony miért pazarol oly sok időt rá, miért igyekszik olyan aprólékos pontossággal megrajzolni Marlene Craiggel való kapcsolatát és az asszony problémákkal teli magánéletét. Tizenöt évet ölelt fel ez az időszak, így bőven volt miről beszélni.

Tony humoros stílust vett fel. Marlene először nem vett róla

tudomást, de egy óra elteltével, ami Tony részéről egyértelműen időhúzásnak tűnt, kezdett dühbe gurulni, így válaszait egyre inkább az érzelmek diktálták. Ez volt az a pont, ahol Jack megérezte, hogy a tréfás stílus előre kiszámított és megtervezett húzás volt Tony részéről. Egyszerűen ki akarta zökkenteni az asszonyt a nyugalmából, és fel akarta dühíteni. Randolph, mintha csak érezte volna, hogy valami váratlan fejlemény következik, azt próbálta kifogásolni, hogy a tanú meghallgatása a végtelenségig nyúlik, és nincs is semmi értelme. A bíró látszólag egyetértett, de a bírói emelvény mellett lezajlott, Jack számára érthetetlen, rövid eszmecsere után a kérdések folytatódtak, s a válaszok hamarosan aranybányát jelentettek a felperes ügye szempontjából.

– Tisztelt bíró úr, közelebb mehetek a tanúhoz? – kérdezte Tony, s egy iratot tartott a kezében.

– Közelebb mehet – adta meg az engedélyt a bíró.

Tony odalépett a tanú padjához, s átadta az iratot Marlene–nek.

– Meg tudná mondani, mit tart a kezében? – tette fel a kérdést az asszonynak.

– Egy betegnyilvántartó kartont a rendelőnkből.

– És kié ez a karton?

– Patience Stanhope–é.

– Egy szám is látható rajta.

– Hát persze hogy látható! – csattant fel Marlene. – Hogy találná meg az ember különben?

– El tudná olvasni fennhangon az esküdtek számára? – folytatta Tony a kérdezést, és rá se hederített Marlene apró kitörésére.

– PP nyolc.

– Köszönöm! – Tony visszavette a kartont az asszonytól, majd visszatért a saját helyére.

Néhány esküdt várakozón előredőlt a helyén.

– Mrs. Richardt, elmagyarázná az esküdteknek, hogy mit jelent az a PP betűjel?

– Marlene, mint egy sarokba szorított macska, tekintetét gyorsan végighordozta a tárgyalótermen, s egy pillanatra Craigen állapodott meg. Mrs. Richardt – sürgette Tony. – Helló! Van otthon valaki?

– Azok betűk! – csattant fel ismét Marlene.

– Nagyon köszönöm! – jegyezte meg Tony gúnyosan. – Gondolom, az esküdtek többsége rájött, hogy betűkről van szó. Én azt kérdeztem, mit jelentenek ezek a betűk. És engedje meg, hogy emlékeztessem, ön felesküdött, és a hamis vallomás esküszegés, mely súlyos büntetést von maga után.

A tanúvallomás során egyre jobban kipiruló Marlene most még jobban elvörösödött. Még az arca is megduzzadt, mintha erőlködne.

– Ha felfrissíthetném ezzel az emlékezetét, akkor szeretném megjegyezni, hogy vallomása mintha azt sugallná, hogy ön és Dr. Craig Bowman vezették be ezt a rendelőjükben meglehetősen szokatlan nyilvántartást. Tulajdonképpen még két másik páciens kartonja is a rendelkezésemre áll. – Tony a magasba emelt két újabb kartont. – Az egyik Peter Sageré, a száma pedig PS egy–huszonegy. Azért választottuk ezt, mert a beteg keresztnevének kezdőbetűje megegyezik az elhunytával, de a nyilvántartási kartonján nem a PP, hanem a PS betűk szerepelnek. A rendelkezésemre álló harmadik karton Katherine Baxteré, a száma pedig KB kettő–harminchárom. Más kartonok is vannak természetesen, ahol a szám előtt szereplő betűk megegyeznek a beteg kereszt– és vezetéknevének kezdőbetűivel. Nos, biztosak vagyunk abban, hogy akad még néhány PP betűjelű mappa, igaz, csak kevés. Tehát ismételten felteszem a kérdést! Mit jelent ez a PP, hiszen a beteg monogramját nem jelentheti?

– A PP problémás pácienst jelent! – vágta rá Marlene kihívóan.

Tony gúnyos fintorral az esküdtek felé fordult.

– Problémás páciens! – ismételte lassan, de hangosan. – De hát az isten szerelmére, mit jelent ez? Ezek így szerepelnek a nyilvántartásban? Igen, így szerepelnek a nyilvántartásban! – közölte dacosan Marlene. – Ezek a hipochonderek! Mindenféle mondvacsinált panasszal keresik fel a doktort, és azoktól az emberektől rabolják el az idejét, akik valóban betegek.

– Dr. Bowman is egyetértett azzal, hogy így jelölje a pácienseket?

– Természetesen! Ő mondta meg, kiket kell így megjelölni.

– Így tehát szó sincs félreértésről, Patience Stanhope kartonján a PP szerepel, és ez azt jelenti, hogy ő is a problémás páciensek közé tartozott. Így van?

– Így!

– Nincs több kérdésem.

Jack Alexis fülébe súgta:

– Ez egy kommunikációs rémálom! Mit képzelt Craig?

– Fogalmam sincs, de ezek az ügyek nem jól jönnek. Most még sötétebben fest a helyzet.

Jack csak bólintott, de nem szólt többet. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy Craig ilyen ostobaságra képes. Minden orvosnak vannak betegei, akikre ráakasztja a „problémás páciens” címkét, de ezt soha nem tünteti fel a nyilvántartásban. Minden praxisban vannak olyan betegek, akiket gyűlölnek vagy megvernek az orvosaik, sőt meg is akarnak tőlük valahogy szabadulni, de nem tudnak. Jack saját szemészeti praxisából emlékezett rá, hogy neki is volt két vagy három olyan kellemetlen betege, akiknek ha csak a nevét meglátta a bejelentkezettek listáján, már az egész napja megkeseredett. Tisztában volt azzal is, hogy ez a reakció magából az emberi természetből fakad, és attól, hogy orvos valaki, nem mentes az ilyen emberi érzelmektől. Ez is azon kérdések közé tartozott, melyeket a

szőnyeg alá söpörtek a képzésük során. Ez alól csak a pszichiáterek jelentettek kivételt.

A keresztkérdések során Randolph tapintatosan mindent megpróbált, hogy helyrehozza a még helyrehozhatót, de nyilvánvaló, hogy a dolog lehetetlen helyzetbe hozta. Az iratbetekintés szabályainak köszönhetően ilyesmi ritkán fordult elő. Tony arcára önelégült mosoly ült ki.

– A betegek „problémás páciens” megjelölése nem feltétlenül kedvezőtlen, így van, Mrs. Richardt?

– Azt hiszem, hogy nem kedvezőtlen.

– Ez a megjelölés lényegében arra figyelmeztet, hogy ezeknek a betegeknek több figyelmet kell szentelni.

– Több időt is terveztünk be számukra.

– Pontosan erre céloztam. Nem tévedek, ha azt feltételezem, hogy ha észrevette valakinek a kartonján a PP jelzést, akkor úgy osztotta be a doktor idejét, hogy azzal a beteggel hosszabb ideig tudjon foglalkozni?

– Pontosan így történt.

– Az tehát a beteg érdekeit szolgálta, ha a nyilvántartásban a PP betűkkel jelölték?

– Igen.

– Nincs több kérdésem.

Jack ismét közel hajolt Alexishez.

– Átmegyek az Orvosszakértői Intézetbe. A hallottak csak még jobban felkeltették az érdeklődésemet!

– Kösz! – súgta vissza Alexis.

Jack bizonyos fokú megkönnyebbülést érzett, amikor kilépett a bíróság épületéből. Mindig is rémálmai közé tartozott, hogy belekeveredik valami jogi bonyodalomba, s most éppen ez történik a

sógorával, ami azt jelenti, hogy túlságosan közel csapkodnak hozzá a villámok. Az állítás, hogy az igazság csodás módon mindig győzedelmeskedik – véleménye szerint – meg– alapozatlan idealizmust jelent, s Craig esetében ez nagy valószínűséggel be is igazolódik. Jack nem bízott a rendszerben, de jobbat ő sem tudott kitalálni.

Felvette a bérelt Hyundaiát a Bostoni Városháza alatti nyilvános parkolóból. A rosszul megvilágított parkolóházból kigördülve félrehúzódott, és elővette a térképet, és megkereste az Albany Streetet.

A komoly összpontosítást és figyelmet igénylő vezetés közben még újabb lehetőségeket próbált számba venni, melyekkel Craig segítségére lehet. A sors iróniájának és képtelenségnek tartotta, hogy Craiget orvosi műhibáért elítéljék csak azért, mert vállalta, hogy házhoz megy a betegéhez.

Az Albany Streeten, az Orvosszakértői Intézet mellett egy többemeletes parkolóházat talált. Negyedóra múlva Jack már tárgyalt egy csinos, fiatal recepciós lánnyal. A New York–i Orvosszakértői Intézet ósdi, elavult épületéhez képest a bostoni pompásan új volt. Jackben egyszerre támadt fel az irigység és az elismerés.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte vidáman a recepciós.

– Azt hiszem, igen – felelte Jack, majd megmondta, hogy kicsoda, és valamelyik orvosszakértővel szeretne beszélni. Azt is mondta, hogy nincs különösebb kívánsága, azzal beszél, áld éppen elérhető.

– Azt hiszem, most mindnyájan a boncteremben vannak, doktor – felelte a lány. – De engedje meg, hogy utánanézzek!

Míg a lány néhány számot feltárcsázott, Jack körülnézett. A dekoráció is a célszerűséget tartotta szem előtt, s mindenütt a friss festés szaga érződött. Az előcsarnokból nyűt a rendőrséggel közvetlen kapcsolatot tartó iroda ajtaja is, és a nyitott ajtón

keresztül Jack egy egyenruhás rendőrt látott. Nyíltak még onnan más helyiségek is, de rendeltetésüket illetően csak találgatni tudott.

– Dr. Latasha Wylie rendelkezésére áll, azonnal itt lesz – közölte vele a recepciós.

Megköszönte a segítséget, s közben azon tanakodott, vajon merre lehet a Park Meadow temető. Ha Craig és Alexis azt akarja, hogy ő végezze el a boncolást, akkor minél hamarabb meg akarta ejteni, hiszen az ötnaposra tervezett tárgyalásnak már a második napjánál tartottak. Maga a boncolás sem ígérkezett egyszerűnek. Rengeteg bürokratikus intéznivalóval járt, és

Jack attól tartott, hogy egy olyan patinás massachusettsi városban, mint Boston, a bürokrácia sem lehet mindennapos.

– Dr. Stapleton? – kérdezte egy hang a háta mögül.

Jack éppen az előcsarnokból nyíló egyik ajtón igyekezett bepillantani s kideríteni a helyiség funkcióját. Némi bűntudattal fordult meg, s egy meglepően fiatal, vállára leomló szénfekete hajú, szépségkirálynőnek is beillő afroamerikai nővel találta szembe magát. Jack bűntudata egy pillanat alatt zavarrá változott. Az utóbbi időben túl gyakran előfordul, hogy olyan jól képzett orvosnőkkel találkozik, akik úgy festenek, mintha most kerültek volna ki a középiskolából. Ilyenkor rettenetesen öregnek érezte magát.

A kölcsönös bemutatkozás után, melynek során Jack igazságügyi orvosszakértői jelvényét is megmutatta, nehogy valami utcáról beesett őrültnek tartsák, röviden felvázolta jövetelének célját. Latasha azonnal felkalauzolta Jacket az emeleten lévő irodájába, amitől – sajátjával összehasonlítva – még nagyobb lett benne az irigység. A nem túlzottan nagy szobában nem talált semmi luxust, de volt benne egy íróasztal és egy munkasarok, tehát az óhatatlanul felmerülő papírmunkát el lehetett különíteni a mikroszkópos vizsgálatoktól, így a munka jellegének megváltozásakor nem kellett mindig lepakolni az asztalt. És ablaka is volt a helyiségnek! Igaz, egy

közeli parkolóházra nézett, de rengeteg fényt engedett be, melyet Jack soha nem látott a saját szobájában.

Az irodába érve Jack részletesen beszámolt Craig műhibaperéről. Mondanivalójának azzal is igyekezett nagyobb súlyt adni, hogy Craiget a város egyik zöldövezeti praxist folytató, vezető belgyógyászaként festette le, akit az a veszély fenyeget, hogy elmarasztalják a haláleset miatt, hacsak az elhunytat nem exhumálják, és nem végzik el a szükséges boncolást. A dolgok némi megszépítését az indokolta, hogy ha a bostoni Orvos Szakértői Intézet eléggé megalapozottnak ítéli az ügyet, akkor könnyebben meg tud birkózni a bürokráciával. New Yorkban legalábbis ez lett volna a helyzet. Latasha, sajnos, azonnal kiábrándította.

– Mi, massachusettsi igazságügyi orvosszakértők nem rendelhetjük el az exhumálást, hacsak nem valami bűnügyről van szó – bocsátotta azonnal előre. – A kérvénynek még a körzeti ügyész kezén is át kell mennie, aki felkeresi a bírót, és bírósági határozatot kér az ügyben.

Jack magában morgolódni kezdett. A bürokrácia már itt is felütötte a fejét!

– Ez hosszadalmas folyamat – sorolta Latasha. – Lényegében a mi hivatalunknak kell meggyőzni a körzeti ügyészt, hogy bűncselekmény komoly gyanúja áll fenn. Másrészt viszont, ha nincs szó bűncselekményről, akkor ez itt, Massachusettsben csupán formális eljárás.

Jack érdeklődését ez azonnal felkeltette.

– Valóban? És ez miből áll?

– Csak egy engedélyt kell hozzá megszerezni.

– És hogy lehet azt megszerezni? – kérdezett tovább, s érezte, hogy a pulzusa felgyorsul.

– A temető helye szerint illetékes városi tisztviselőtől vagy pedig a

bostoni Városi Egészségügyi Hatóságtól. A legegyszerűbb felvenni a kapcsolatot a temetkezési vállalkozóval, aki a temetést intézte. Ha a halottasház ugyanabban a városban van, mint a temető, és ez általában így is szokott lenni, akkor a temetkezési vállalkozó személyesen is jól ismeri az Egészségügyi Hatóság embereit. Megfelelő kapcsolatokkal egy óra alatt el lehet intézni.

– Ez jó hír – állapította meg Jack.

– Ha a boncolást ön végzi, akkor abban is tudunk segíteni. Természetesen nem úgy, hogy itt végzi el, mert ez közintézmény, és nem tudom elképzelni a főnökünkről, hogy ilyesmit engedélyezzen. Adhatunk viszont mintavételi üvegeket, tartósítókat, és a minták feldolgozásában is segítségére lehetünk. Szükség esetén még toxikológiai vizsgálatot is tudunk végezni.

–

– Egészen biztos. A holttest elhelyezését dokumentálni kell. Hogy is hívták az elhunytat?

– Patience Stanhope. Kilenc hónappal ezelőtt halhatott meg.

Latasha a számítógépe segítségével meg is találta a halotti bizonyítványt.

– Itt is van! Pontosan 2005. szeptember 8–án hunyt el.

– Valóban? – Jack Latasha válla fölött maga is a dátumra pillantott. Érdekes egybeesés. 2005. szeptember 8–a az ő életében is jelentős dátumként szerepel. Akkor vacsoráztak Eliónál, és Laurie–val akkor jegyezték el egymást.

– A Langley–Peerson Temetkezési Vállalat szállította el a holttestet. Felírjam a címét és a telefonszámát?

– Köszönöm – hálálkodott Jack, és még mindig a dátumon morfondírozott. Egyáltalán nem volt babonás, de az egybeesés felkeltette az érdeklődését.

– Mikorra tervezi a boncolást? – kérdezte Latasha.

– Hogy őszinte legyek, még az sincs eldöntve, hogy meg kell–e csinálni – ismerte be Jack. – Ez a doktortól és a feleségétől függ. Érzésem szerint ez segítségükre lenne, ezért is javasoltam nekik, és ezért nézek most utána, hogyan lehet megoldani.

– Még valami az exhumálást engedéllyel kapcsolatban – mondta Latasha, mint akinek későn jutott valami az eszébe. – Az engedélyhez a legközelebbi hozzátartozó aláírása is szükséges.

Jack válla észrevehetően megrogyott. Szidta magát, hogy az nem jutott eszébe, ami most annyira nyilvánvalónak tűnik. Természetes, hogy a legközelebbi hozzátartozónak bele kell egyeznie az exhumálásba. Hagyta, hogy a nővére ügye iránti lelkesedése elnyomja a józanságát. Egyszerűen elképzelhetetlennek tartotta, hogy a felperes beleegyezzen felesége exhumálásába csak azért, hogy a védelemnek segítségére legyen. Aztán eszébe jutott, hogy furcsa dolgok is megtörténhetnek, és különben is, csak a boncolás az egyetlen dolog, amit fel tud ajánlani segítségül a húgának, ezért nem akarta feladni a próbálkozást. Aztán Laurie is ott van New Yorkban. Ha el akarja végezni a boncolást, akkor Bostonban kell maradnia, ami nagyon fel fogja háborítani. Mint megannyi dolog az életben, a helyzet most is bonyolultabb volt, mint szerette volna. Negyedóra elteltével már ismét a Hyundai Accent volánja mögött ült, s ujjaival a vezetőülés előtti légzsák fedelén dobolt. Mi a teendő, az most a kérdés. Az órájára pillantott. Öt perc hiányzott a fél egyhez. A tárgyalóterembe való visszatérés gondolatát eleve ejtette, hiszen a bíróság is ebédszünetet tart. Felhívhatná Alexist, de helyette mégis inkább úgy döntött, hogy elmegy a temetkezési vállalkozóhoz.

Bostonból kikeveredni semmivel sem volt egyszerűbb, mint bejutni a városba, de amikor elért a Charles folyóhoz, akkor már tudta, merre jár. Húsz perccel később a zöldövezeti Brighton megadott utcájában volt, s öt percen belül a temetkezési vállalatot is megtalálta. A cég egy viktoriánus stílusban épült, tornyocskákkal és olaszos elemekkel díszített, jókora, fehérre festett falú, favázas

családi házban működött. Hátsó traktusa valami meghatározhatatlan modem stílusú, betonelemekből készült építménnyel volt kibővítve. Jack szempontjából most az volt a legfontosabb, hogy tágas parkoló húzódott előtte.

Bezárta a kocsiját, körbesétált a főbejárathoz, s a lépcsősor egy tágas, körbefutó, fedett, üres teraszra vezette. A bejárati ajtó nem volt bezárva, így azonnal bejutott a ház előcsarnokába.

Jacknek olyan érzése támadt, mintha egy derűs, de néptelen könyvtárterembe érkezett volna, ahol gregorián kórus adja a halk háttérzenét. Azt gondolta, hogy olyan kietlen az egész, mint egy elhagyatott halottasház. Balra tőle nyitott koporsók voltak a falnak támasztva, hogy bársonnyal vagy szaténnal borított belsejük is jól látható legyen. A minták az Örök Fényességhez hasonló megnyugtató neveket viseltek, de az árak nem voltak rajtuk feltüntetve. Tőle jobbra egy ravatalozó nyílt, de az most üresen állt. A levegőben enyhe tömjénillat terjengett, ami egy tibeti emléktárgyakat árusító üzletre emlékeztette.

Jack először kicsit zavarban volt, hogy hol fog itt egy élő embert találni, de mielőtt még túl messzire elbarangolhatott volna, valaki, mintegy varázsütésre, előtermett valahonnan. Jack nem hallotta közeledő lépteinek zaját.

– Segíthetek valamiben? – érdeklődött egy férfi alig hallható halk hangon.

A vékony testalkatú férfi egyszerű fekete ruhát, fehér inget és fekete nyakkendőt viselt. Tésztaszerű, halálsápadt arca mintha csak saját intézményének szolgáltatásait hirdette volna. Rövid, vékony szálú, erősen festett haja göcsörtös koponyájához volt tapasztva. Jack kénytelen volt elfojtani egy mosolyt. A férfi a temetkezési vállalat alkalmazottjának ismerős, de hamis sztereotípiáját személyesítette meg. Úgy nézett ki, mintha valami kísértetfilm főszereplőinek a válogatására készülne. Jack azzal is tisztában volt,

hogy a valóság ritkán esik egybe a Hollywood sugallta képzetekkel. Igazságügyi orvosszakértőként gyakran akadt dolga temetkezési vállalatok alkalmazottaival, de azok közül egyik sem hasonlított erre az emberre.

– Segíthetek valamiben? – ismételte meg a férfi a kérdést most már kicsit hangosabban, de ez is alig volt hangosabb a suttogásnál, annak ellenére, hogy senki, még csak halott sem volt a közelben, akit hangosabb beszéddel megzavarhatott volna. Merev arccal állt Jack előtt, kezét szertartáson keresztbe tette a mellén, könyökét a testéhez szorította. Csak halvány ajkai látszottak mozogni. Mintha még nem is pislogott volna.

– A temetkezési vállalat vezetőjét keresem.

– Szolgálatára, uram. Harold Langley vagyok. Családi vállalkozásban működtetjük ezt az intézményt.

Igazságügyi orvosszakértő vagyok – közölte Jack, s felvillantotta jelvényét, de olyan gyorsan, hogy a férfi ne vehesse észre, hogy nem massachusettsi illetőségű. Harold láthatóan még jobban megmerevedett, mintha csak Jack a massachusettsi ellenőrző központból érkezett volna. Természeténél fogva gyanakvó, állapította meg Jack magában, de azért nyomult előre. – Önök intézték a tavaly szeptember 8–án elhunyt Patience Stanhope körüli teendőket.

– Valóban mi. Jól emlékszem az esetre. Mr. Stanhope prominens tagja a környék lakóközösségének, és a többi szolgáltatást is mi biztosítottuk a számára.

– Ó! – vette tudomásul Jack a számára teljességgel szükségtelen információt. Gyorsan elraktározta magában, s visszatért az őt érdeklő kérdéshez. – Bizonyos kételyek merültek fel Mrs. Stanhope halálával kapcsolatban, ezért szükségesnek tartjuk az exhumálását és felboncolását. Vannak a Langley–Peerson cégnek ilyen irányú tapasztalatai?

– Vannak, de ilyesmi ritkán fordul elő – válaszolta Harold, s már újra saját visszafogott, szertartásos önmagát adta. Jackben most már nem látott potenciális veszélyforrást. – Rendelkezik a szükséges papírokkal?

– Nem, de abban bízom, hogy ön ezen a téren is segítségemre lehet.

– Természetesen. Szükségünk van exhumálási engedélyre, szállítási engedélyre, tárolási engedélyre és mindenekelőtt a legközelebbi élő hozzátartozó, Mr. Stanhope belegyezésére és aláírására. Mindig a legközelebbi hozzátartozónak kell megadni a hozzájárulást az exhumáláshoz.

– Értem, világos. Önöknél rendelkezésre állnak a szükséges nyomtatványok?

– Igen. Szíveskedjen velem fáradni, és át is adom őket.

Harold a főlépcső felé vezető, boltíves beugróig kísérte

– Jacket, majd azonnal befordult egy félhomályos, süppedő szőnyeggel borított másik folyosóra. Most már az is világos volt, hogyan jelenhetett meg olyan nesztelenül. Említette, hogy Mr. Stanhope kiemelkedő tagja a helyi közösségnek. Hogyhogy?

– Ő volt az alapítója a bostoni Stanhope Biztosítótársaságnak, amely virágkorában igen sikeresen működött. Mr. Stanhope igen gazdag ember, és nagy emberbarát, ami ritkaságszámba megy Brightonban. Ez többnyire munkások lakta település.

– Úgy érti, hogy Mr. Stanhope–nak gazdagnak kell lennie?

– Kétségkívül – válaszolta Harold, s Jacket bevezette egy megjelenéséhez illő szerénységgel berendezett irodába. – Mr. Stanhope egy bevándorolt munkás gyermekeként, Stanislaw Jordan Jaruzelski néven született, aki a középiskola befejezése után azonnal a társaságnál kezdett dolgozni. Remek fiú volt, s ha nem végzett is magasabb iskolát, a saját erejéből fokozatosan felküzdötte magát az

igazgatóságba. Amikor az idős tulajdonos meghalt, akkor elvette az özvegyet, és valami látványos spekulációba kezdett. Még a család nevét is felvette.

Bár odakint szikrázóan napfényes júniusi nap volt, de Harold irodájában olyan félhomály uralkodott, hogy az állólámpa mellett még az asztali lámpát is fel kellett kapcsolni. Az ablakokat nehéz, sötétzöld bársonyfüggönyök takarták. A Stanhope történetét elmesélve Harold egy mahagóniborítású, négyfiókos iratszekrényhez lépett. A legfelső fiókból egy dossziét húzott ki, három nyomtatványt szedett elő belőle, egyet átadott Jacknek, kettőt pedig letett az asztalára. Az egyik, íróasztala felé fordított, bársonnyal bevont karosszékben hellyel kínálta Jacket, majd ő is leült magas támlájú irodaszékébe.

– Az exhumálási engedély nyomtatványát adtam át önnek – magyarázta Harold. – Azt kell aláírnia Mr. Stanhope–nak is, hogy engedélyezi az eljárást.

– Helyet foglalva a karosszékben, Jack a nyomtatványra pillantott. Az aláírás megszerzése nyilván sorsdöntő lehet, de most még nem izgatta magát miatta. Ha Mr. Stanhope aláírta, akkor kinek kell kitölteni a nyomtatványt? – érdeklődött tovább.

– Azt majd nekem. Mikor gondolja lebonyolítani az ügyet?

– Ha megszületik az exhumálásról a döntés, akkor azonnal rendezni kellene a dolgot.

– Akkor pedig jó lenne, ha minél előbb értesítene erről. Meg kell szerveznem, hogy a szarkofágot készítő társaság teherautója és a sírások munkagépe készenlétben álljon.

– A cégnél el lehet végezni a boncolást?

– Igen, a programunknak megfelelően működő balzsamozóteremben. Az egyedüli probléma, hogy nem állnak rendelkezésre azok az eszközök, melyek ehhez szükségeltetnek.

Nincs például koponyafűrészünk.

– Az eszközöket majd én biztosítom.

– Azt is meg kell említenem, hogy ez elég költséges vállalkozás lesz.

– Mennyiről van szó?

– Fizetni kell a szarkofágépítő társaságot, a sírásókat és a temetői díjat is. Erre jönnek rá a mi költségeink az engedélyek megszerzéséért, az őrzésért és a balzsamozóterem használatáért.

– Tudna mondani egy hozzávetőleges összeget?

– Több ezer dollárba fog kerülni.

Jack halkan füttyentett egyet, mintha magasnak találná az összeget, holott, mindent összevetve, egyáltalán nem tartotta soknak.

– Tudna adni egy telefonszámot, melyen a hivatalos idő után is el tudom érni? – kérdezte Jack, s már fel is állt a helyéről.

– Megadom a mobilszámomat.

– Nagyszerű! – örvendezett Jack. – Még valami! Tudja a Stanhope–ház címét?

– Természetesen. A Stanhope–házat mindenki isméd. Brightonban az nevezetességnek számít.

Néhány perc elteltével Jack ismét a bérelt kocsiban ülve dobolt, ezúttal a kormánykeréken, míg átgondolta a soron következő teendőket. Már két óra is elmúlt. A tárgyalóterembe való visszatérés gondolata egyáltalán nem tudta felkelteni az érdeklődését. Igazán mindig is az előadó s nem a néző szerepe vonzotta. Ahelyett hogy elindult volna Bostonba, ismét a térkép után nyúlt. Néhány percébe beletelt ugyan, de megtalálta a Newton Kórházat, arrafelé vette az irányt, s hamarosan oda is ért.

A Newton Kórház is azokra a zöldövezeti kórházakra

emlékeztetett, melyekben Jack eddig megfordult. Eredetileg téglából épült, de az idők folyamán különböző hozzáépített szárnyakból álló összevisszaság kerekedett ki belőlük. A legrégebbi épületet még aprólékos, görögös utánérzéseket idéző vagy tortadíszekre emlékeztető motívumok díszítették, az újabb részlegek viszont már egyre egyszerűbbekké váltak. A legutóbb elkészült szárny egyszerűen téglából és fényvisszaverő, bronzszínű üvegből épült. Nem volt rajta semmi díszítés.

A látogatók részére fenntartott helyen, egy kis tavacskával díszített, füves terület előtt parkolt le kocsijával. A víztükrön egy csapat kanadai vadlúd lebegett mozdulatlanul. Belepillantva a vaskos dokumentációba, Jack megpróbálta emlékezetébe vésni azoknak a neveit, akikkel találkozni szeretett volna: a sürgősségi részleg orvosa, Matt Gilbert, a sürgősségi osztály nővére, Georgina O'Keefe, és az osztályos kardiológus, Noelle Everette volt, akivel beszélni akart. Eredetileg mindnyájan szerepeltek a felperes tanúinak listáján, de a védelem visszautasította a meghallgatásukat. Jacket elsősorban a cianózis kérdése izgatta.

A főbejárat helyett azonnal a sürgősségi osztály felé tartott. Az ambuláns részen senkit sem talált. Oldalt egy automata tolóajtó látszott. Belépett rajta, s egyenesen a felvételi pult felé indult. Éppen alkalmasnak tűnt az idő a látogatásra. A váróban mindössze hárman voltak; egyikük sem látszott se betegnek, se sérültnek. A pultnál ülő nővér a közeledő Jackre pillantott. Műtősruhát viselt, s nyakában az elmaradhatatlan sztetoszkóp lógott. Éppen a The Boston Globe–ot olvasta.

– Vihar előtti csend? – nézett rá Jack mosolyogva.

– Úgy fest a dolog. Mit tehetek önért?

Jack az orvosszakértői jelvényének felvillantásával együtt végigjátszotta a már megszokott jelenetet. Matt és Georgina után érdeklődött, s szándékosan használta a keresztnevüket, mert ezzel is

érzékeltetni akarta, hogy ismerősek számára.

– Ők még nincsenek itt – közölte a nővér. – A délutáni váltásban dolgoznak.

– Az mikor kezdődik?

– Háromkor.

Jack az órájára pillantott. Az idő három óra felé közeledett.

– Akkor hamarosan itt lesznek.

– Ajánlom is nekik! – jegyezte meg az ügyeletes nővér szigort mímelve, de mosolya azt mutatta, hogy csak tréfa az egész.

– És Dr. Noelle Everette–et megtalálom valahol?

– Neki itt kell lennie. Akarja, hogy kerestessem?

– Sokat segítene.

Jack visszatért a váróban lévő három emberhez. A National Geographic egyik, asztalon heverő régi számára pillantott, de nem vette kézbe. Helyette inkább a Jordan Stanhope–ra alakult Stanislaw Jordan Jaruzelskin tűnődött el, s azon morfondírozott, vajon miként lehetne rávenni az exhumálási engedély aláírására. Egyelőre ez lehetetlennek tűnt, legalább olyan lehetetlennek, mint a Mount Everest nem csupán oxigén, hanem ruha nélküli megmászása. Futó mosoly villant át arcán, amikor maga elé képzelte a sziklás csúcson diadalmas képpel és meztelen fenékkel álldogáló hegymászókat. Semmi sem lehetetlen, emlékeztette magát a jelszóra. A régi típusú keresőrendszer hangszóróján keresztül Dr. Noelle Everette nevét hallotta. Ez a keresőrendszer az információs társadalom korában már anakronizmusnak tűnt, hiszen már a kisiskolások is sms–eznek egymással.

Öt perc elteltével az ügyeletes nővér visszahívta a pulthoz. Közölte vele, hogy Dr. Everette a radiológián van, és szívesen beszélgetne vele. A nővér azt is elmagyarázta, hogyan talál oda.

A kardiológus kardiogramok olvasásával és leletek diktálásával volt elfoglalva. Egy kis szobában ült, melynek falait szinte teljesen bebontották a röntgenfelvételek. Az egyedüli fényforrást csak a filmek mögött elhelyezett, a doktornő alakját is valami fluoreszkáló, kékesfehér fénnyel körülvevő világítótestek jelentették. Olyan volt, mintha holdfényben fürödne, csak éppen a megvilágítás egy kicsit erősebbnek tűnt. Mindez valami szellemszerű megjelenést kölcsönzött a fehér köpenyt viselő nőnek. Elég fáradtnak is látszott. Jack teljesen őszinte volt vele. Elmondta, hogy kicsoda, és hogyan került bele az ügybe.

– Engem pedig a felperes szakértő tanúként nevezett meg – közölte Noelle, s ő is teljesen őszinte akart lenni. – Azt fogom elmondani a bíróság előtt, hogy amikor a beteget behozták a sürgősségire, akkor gyakorlatilag már nem volt esélyünk az újraélesztésére. Valóban dühös voltam, amikor megtudtam, hogy elkerülhető lett volna a késedelem. Mi néhányan, a válogatás nélkül minden beteget – és nem csak a nagypénzű magánbetegeket – ellátó, régivágású orvosok közül, meglehetősen orrolunk ezekre a conáerge orvosokra. Meggyőződésünk, hogy lépéseiket inkább a saját érdekeik diktálják, mintsem a betegekéi.

Jacket meglepte Noelle érzelmektől fűtött, szubjektív véleménye.

– Tehát azért tanúskodik, mert Dr. Bowman conáerge orvoslással foglalkozik? – kérdezte.

– Egyáltalán nem – rázta meg a fejét Noelle. – Azért tanúskodom, mert a beteget késedelmesen szállították kórházba. Mindenki tudja, hogy az infarktust szenvedett betegek kezelését a lehető leghamarabb el kell kezdeni. Ha ez a véleményem közvetve a conáerge orvoslásról is mond valamit, ám legyen! Hallgasson meg, Dr. Everette! Őszintén tiszteletben tartom az álláspontját, és nem is azért vagyok itt, hogy meggyőzzem az ellenkezőjéről. Higgye el nekem! Azért jöttem, hogy a cianózis fokát tisztázzam, ami

nyilvánvalóan látható volt a betegen. Nem tudom, visszaemlékszik–e még erre a részletre.

– Nem tudom pontosan megmondani – válaszolta Noelle, érezhetően kicsit megkönnyebbülve –, hiszen a cianózis gyakori jelenség a szívbetegeknél.

– A sürgősségi részleg felvételes nővére azt írta a lapjára, hogy a betegen központi cianózis jelei látszanak. Úgy értem, külön megjelölte azt, hogy „központi”.

– Nézze, amikor a beteg ide bekerült, akkor már halál közeli állapotban volt. Kitágult pupillák, teljesen elernyedt izomzat, kifejezetten alacsony frekvenciájú szívműködés, az audiovizuális működés teljes hiánya. Szívritmusát külső eszközökkel már nem lehetett szabályozni. A halál kapujában állt. A cianózis csupán a képnek egyetlen részlete volt.

– Köszönöm, hogy időt szánt rám! – mondta Jack, s már fel is állt a helyéről.

– Kérem – felelte Noelle.

Visszaúton a sürgősségi osztály felé az ügy kimenetelét illetően Jack borúlátóbb volt, mint korábban. Dr. Noelle Everette igen nyomós érveket sorakoztat fel a felperes mellett, nem csupán azért, mert kardiológus szakértő, hanem azért is, mert határozott álláspontot képviselő, elkötelezett orvos is, ráadásul személyesen is érintett volt az ügyben. „Változnak az idők”, mormogta magában Jack, s arra gondolt, hogy valaha nehéz volt olyan orvost találni, aki hajlandó lett volna egy másik orvos ellen vallani. Valahogy úgy tűnt neki, hogy – szavaival ellentétesen – Noelle szinte már várja is, hogy tanúskodhasson, és motivációjában a conáerge orvoslással kapcsolatos ellenérzései is jelentős súllyal szerepelnek.

Mire visszatért a sürgősségi osztályra, a váltás már le is zajlott. Bár az osztályon még mindig teljes volt a csend, de Jacknek meg kellett várnia, míg az orvosok és nővérek tájékozódnak a vizsgálati

eredményeikre vagy kezelőorvosaikra váró páciensek felől. Már fél négy körül járhatott, amikor végül le tudott ülni a két érintettel a felvételi részleg mögötti személyzeti pihenőben. Mindketten a fiatalabb korosztályhoz tartoztak, Jack megítélése szerint a harmincas éveik elején járhattak.

Bevezetőül lényegében azt mondta el, amivel Noelle–nél is kezdte a mondanivalóját, de a sürgősségi osztály nővérének már korántsem volt annyi érzelmi töltet és merevség a hangjában. Georgina, a maga cserfes stílusában, még azt is elmondta, hogy nagyon tetszett neki Craig viselkedése.

– Ugyan hány orvos utazik együtt a betegével a menőautóban? Megmondom magának: nagyon kevés! Kész vicc, hogy őt perelték be. Ez is mutatja, hova jutott a rendszer, amikor egy ilyen mentőautót kergető ügyvéd olyan orvosokat szemel ki áldozatul, mint Dr. Bowman! Már nem is emlékszem az ügyvéd nevére.

– Tony Fasano – sietett Jack Georgina segítségére. Örült, hogy végre valakitől saját álláspontjával is egyező véleményt hall, bár azt nem tudta, Georgina ismerte–e Craig történetének egyéb vonatkozásait is, annál is inkább, mert azon a végzetes éjszakán Leona is megjelent a sürgősségi osztályon.

– Igen, ő volt az, Tony Fasano! Amikor először megjelent, hogy körbeszaglásszon, akkor azt hittem, valami gengszterfilm statisztája. Tényleg azt hittem! El sem tudtam képzelni, hogy ilyen a valóságban is létezik. Valóban járt ez egyetemre?

Jack csak megvonta a vállát

– Nos, biztosan nem a Harvardra, erre mérget vehet – folytatta Georgina. – Azt nem hinném, hogy engem tanúként idéztek meg. Pontosan elmondtam neki, mi a véleményem Dr. Bowmanről. Szerintem nagyszerűen dolgozott. Még hordozható EKG is volt nála, s mielőtt ideértek volna a sürgősségire, már a biomarkertesztet is elvégezte. Georgina hallgatása közben Jack csak bólogatott. Mindezt

már olvasta a meghallgatási jegyzőkönyvben. Akkor is fenntartás nélkül dicsérte Craiget.

A nővér végre befejezte mondókáját, s akkor Jack is rátérhetett kérdése lényegére.

– Tulajdonképpen én a cianózisról szeretnék egy kicsit többet megtudni.

– Mi van a cianózissal? – kérdezte Dr. Matt Gilbert, s ez volt az első alkalom, hogy megszólalt. Visszafogott személyiségét teljesen elnyomta Georgina élénk temperamentuma.

– De hát te is emlékszel a cianózisra, butuskám! – Georgina játékosan Matt vállára csapott. – Teljesen kék volt, amikor behozták.

– Emlékszik a cianózisra? – tette fel Jack most már kifejezetten Mattnek a kérdést.

– Azt hiszem, csak nagyon halványan, mert a beteg általános állapota minden mást háttérbe szorított.

– Ön azt írta a felvételi lapra, hogy „központi cianózis” – fordult Jack ismét Georginához. – Volt erre valami különleges oka?

– Hát persze! Teljesen el volt kékülve, és nem csak az ujjai és a lába. Az egész teste kék volt, amíg meg nem kapta az oxigént, és el nem kezdődött a szívmasszázs.

– Mit gondol, mi lehetett ennek az oka? – kérdezett tovább Jack. – Nem gondolja, hogy akár egy jobbról balra haladó mellékvérkör vagy valami súlyos tüdővizenyő is okozhatta?

– Mellékvérkörről nem tudok – válaszolta Matt. – Tüdővizenyője viszont egyáltalán nem volt. Teljesen tiszta volt a tüdeje.

– Még valamire emlékszem! – szólalt meg hirtelen Georgina. – A teste teljesen el volt ernyedve. Amikor egy újabb intravénás kanült ültettem be neki, akkor olyan volt a karja, mint egy rongybabáé.

– Szokatlan ez a gyakorlatában? – érdeklődött Jack.

– Igen – válaszolta Georgina, s megerősítésért Mattre pillantott. – Az ember általában valami ellenállással találkozik. Azt hiszem, hogy ez a tudatosság szintjével áll összefüggésben.

– Nem vettek észre valami bevérzést a szemén vagy valami furcsa dolgot az arcán vagy a nyakán?

– Én nem. – Georgina megrázta a fejét, s Mattre pillantott.

– Nagyon el voltam foglalva a beteg általános állapotával ahhoz, hogy megfigyeljem a részleteket – felelte Matt.

– Ez miért érdekli? – tette fel a kérdést Georgina.

– Igazságügyi orvosszakértő vagyok – magyarázta Jack –, s engem cinikussá neveltek. A cianózis kíséretében beálló hirtelen halálnál a fulladás és a fojtogatás lehetőségét is számításba kell venni.

– Na, ez már új nézőpont! – jegyezte meg Georgina.

– A biomarker–vizsgálat szívrohamot igazolt – szólalt meg ismét Matt.

– Az infarktust én nem is akarom megkérdőjelezni – mondta Jack. – Csupán az érdekel, hogy' a természetes okokon kívül közrejátszhatott–e még valami a kialakulásában. Hadd mondjak egy példát! Volt egy esetem egy nővel, néhány évvel idősebb lehetett, mint Mrs. Stanhope, aki egy fegyveres rablás során szívrohamot kapott. Az időbeni kapcsolatot ebben az esetben könnyű volt bizonyítani, s az elkövető még mindig a kivégzésére vár.

– Úristen! – szörnyülködött Georgina.

Jack átadta névjegyét a mobilszámával együtt az orvosnak és a nővérnek, majd elindult a kocsija felé. Mire kinyitotta az ajtót, s beült a volán mögé, már négy óra is elmúlt. Ült egy ideig a kocsiban, és a kis tavacskát bámulta. A kórházban folytatott beszélgetéseken tűnődött, s megállapította, hogy az üggyel kapcsolatban Noelle–nek

és Georginának homlokegyenest eltérő az álláspontja; az egyik kifejezetten Craig ellen, a másik pedig kifejezetten mellette foglalt állást. A problémát az jelentette, hogy Noelle biztosan elmegy tanúskodni, míg Georgina pedig, mint ahogy arra számított is, nem lesz ott, hiszen nem is szerepel a védelem által megidézni kívánt tanúk listáján. Ezenkívül nem sokat sikerült megtudnia, vagy ha igen, akkor túlságosan is ostoba volt ahhoz, hogy felismerje. Egy dolog biztos: tetszettek neki ezek az emberek, s tudta, hogy ha valami baj érné, és ide hoznák be, akkor jó kezekbe kerülne.

Ezután már a következő lépésen gondolkozott. Legjobban szeretett volna visszamenni a Bowman–házba, magához venni a kosárszerelését, s rohangálni egyet a Memóriái Drive környékén David Thomasszal, Warren barátjával. A realitásokat felmérve viszont azzal is tisztában volt, hogy ha Patience Stanhope földi maradványainak felboncolásával hozzá akar járulni Craig ügyének sikeréhez, akkor valahogy rá kell vennie Jordan Stanhope–ot az exhumálási engedély aláírására. Elhatározta, hogy a beszélgetés során Stanhope igazságérzetére és tisztességére hivatkozva rögtönzésre fog hagyatkozni.

Előszedte azt a kártyát, amelyre Harold felírta saját mobilszámát és Jordan Stanhope címét. A megbízható Hertz–tér– képet a kocsi volánjára teregette, és megpróbálta a keresett utcát megtalálni. Kis türelem kellett hozzá, de végül a Chandler tótól és a Chestnut Hill Country Clubtól azonos távolságra sikerült rábukkannia. Feltételezte, hogy a tárgyalás fél négy–négy óráig tart, úgy gondolta, ez most épp alkalmas időpont a látogatásra. Arról fogalma sem volt, hogy bejut–e a házba vagy sem, de ez csak akkor derül ki, ha megpróbálkozik vele.

Félórába telt, míg megtalálta a Stanhope–házat. Azonnal egyértelművé vált, hogy Jordan Stanhope gazdag ember. A hatalmas rezidenciát jókora, gondosan ápolt fákkal, bokrokkal és virágágyakkal tarkított park vette körül. Egy új, csillogó, sötétkék,

kétajtós Bendey sportkocsi állt a ház előtti kocsifelhajtón. A fák között, a főépülettől külön, egy három autóra méretezett garázsra és egy kocsiszínre nyűt rálátás.

Hyundai Accentjével beállt a méregdrága kocsi mellé. Egy pillantást kellett vetnie a különleges jármű belsejébe is. Az ablakai le voltak engedve, s még kiáradt belőle a pompás bőrkárpit illata. A kocsi láthatóan vadonatúj volt. Miután meggyőződött róla, hogy senki sem látja, bedugta a fejét a vezetőülés melletti nyitott ablakon. A műszerfal egyszerű, gazdag eleganciát sugárzott. Aztán még valamit észrevett: a kulcs az indításkapcsolóban volt. Egy lépésnyit visszahátrált. Bár a nevetségesség csúcsának tartotta, hogy valaki annyit költsön egy autóra, mint amennyibe, becslése szerint, ez a Bendey került, az indítókulcs nagyon kellemes fantáziaképet indított meg benne, s már látta, ahogy Laurie–val az oldalán, felszabadultan és zavartalanul valami festői szépségű úton autózgatnak. Ez is olyan ábrándkép volt, amely ifjúkon, repüléssel kapcsolatos, visszatérő álmaira emlékeztette. A fantáziakép hamar szertefoszlott, helyébe enyhe pironkodás lépett, amiért, ha egy kis autózgatás erejéig is, bűnös vágyai támadtak egy más ember tulajdona iránt.

Megkerülte a Bendeyt, s elindult a főbejárat felé. Az autóra adott reakciójával saját magát is meglepte, s a legszokatlanabb az volt, amint elképzelte, hogy zavartalanul jól érzi magát, és élvezi az életet. A végzetes repülőgép–szerencsétlenséget követően még hosszú évekig képtelen volt erre, mert azonnal felébredt benne a bűntudat, hogy az egész családból már csak egyedül ő van életben. Most, hogy felötlött benne a gondolat, ez egyben azt is jelentette, hogy jelentős lépést tett a teljes gyógyulás felé.

A csengő megnyomása után ismét a csillogó Bendey felé fordult. Korábban arra gondolt, hogy számára mit jelent ez az autó, most pedig azon meditált, hogy mit mesél neki Jordan Stanhope–ról, alias Stanislaw Jordan Jaruzelskiről. Valahogy azt érzékeltette, hogy hirtelen támadt gazdagságában ez az ember most valóban sokat

megenged magának.

Az ajtó nyílása Jack figyelmét is gyorsan visszaterelte látogatásának eredeti céljára. Zakója belső zsebében ott lapult az aláírás nélküli exhumálási engedély, amely érezhetően megzizzent, amikor felemelte a kezét, hogy beárnyékolja a szemét. A tükör–fényeste polírozott sárgaréz ajtókopogtató olyan erővel verte vissza a késő délutáni napfényt, hogy egy pillanatra el is vakította.

– Igen? – kérdezte Jordan. A hirtelen támadt csillogás ellenére Jack meg tudta állapítani, hogy a férfi gyanakvó tekintettel méregeti. Rajta, szokásához híven, farmernadrág, lenvászon ing, kötött nyakkendő s könnyű vászonzakó volt, mely olyan régen lehetett kitisztítva és kivasalva, hogy azt Jack magának se merte volna bevallani. Vele ellentétben Jordan szmokingkabátot és csokornyakkendőt viselt.

– Dr. Stapleton vagyok – kezdte Jack, és hirtelen támadt elhatározással mintegy hivatalos színezetet akart adni látogatásának, ezért zsebében kotorászott, hogy elővegye igazságügyi orvosszakértői jelvényét, de aztán egy pillanatra abbahagyta a matatást, és befejezte a mondatot. – Igazságügyi orvosszakértő vagyok, és szeretnék néhány percet elrabolni az idejéből.

– Hadd nézzem csak! – szólalt meg Jordan, amikor Jack a szokásos gyors mozdulattal vissza akarta süllyeszteni zsebébe a tárcáját és jelvényét.

Jacket meglepte a dolog. Az emberek ritkán ellenőrzik alaposabban a hivatalos jogosítványokat.

– New York? – nézett fel Jordan Jack arcába. – Nem kalandozott el túlságosan messzire?

Jack úgy vette észre, mintha Jordan egy kicsit mesterkélt dallamossággal azt az angol kiejtést utánozná, amelyről neki azonnal a New England–i elit és a bentlakásos kollégiumok jutottak az

eszébe. További meglepetést jelentett Jack számára, hogy Jordan, míg a jelvényt tanulmányozta, előrenyúlt, s könnyedén megszorította a kezét. Gondosan ápolt kezének érintése hűvös volt.

– Komolyan veszem a munkámat – szólalt meg Jack védekezőn, némi szarkazmusba hajló hangsúllyal.

– És mi az a munka, amely önt szerény otthonomba hozta?

Jack nem tudta visszafojtani mosolyát. A férfi szavai az övéhez hasonló ironikus humort tükröztek.

– Ki az, Jordie? – hallatszott egy csilingelő hang a ház hűvös belseje felől.

– Még nem tudom pontosan, drágaságom – szól vissza gyengétlen Jordan a válla fölött. – Egy orvos New Yorkból.

– Megkértek, hogy segítsek abban a jogi ügyben, amelyben jelenleg ön is érintett – válaszolta Jack.

– Valóban? – kérdezte Jordan enyhe csodálkozással a hangjában. – És, kicsit pontosabban, hogyan kíván segíteni?

Mielőtt még Jack válaszolhatott volna, egy nagyon dekoratív, őzszemű fiatal nő jelent meg Jordan mögött, és Jack arcába nézett. Feleannyi idős lehetett, mint Jordan. Egyik karjával Jordan nyakába kapaszkodott, a másikkal a derekát ölelte át. Kedvesen elmosolyodott, s kivillantotta gyöngyfehér, tökéletes fogsorát.

– Miért álltok itt kint? Hívd be a doktort! Együtt is teázhatnánk.

A nő javaslatára Jordan oldalt lépett, intett Jacknek, hogy lépjen be a házba, majd a hatalmas halion, a költséges ízléssel berendezett szalonon át bevezette a ház hátuljához épített télikertbe. Három oldala és a teteje üvegből készült, s Jacknek azonnal az volt az érzése, hogy kinn ül a kertben. Bár kezdetben azt hitte, hogy a „tea” szó a koktélt helyettesíti, de tévedett.

Egy hatalmas fehér, színes vászonpárnákkal bélelt fonott karosszékbe süppedve Jacket valóban teával, tejszínnel és

aprósüteménnyel kínálta egy kimért, franciás egyenruhába öltözött szobalány, aki ezt követően el is tűnt szem elől. Jordan és barátnője, Charlene McKenna vele szemben, az övéhez hasonló fonott kanapén foglalt helyet. Charlene szinte egy pillanatra sem vette le a kezét Jordanról, aki úgy tett, mintha észre sem venné a nő kedveskedő mozdulatait. A beszélgetés kezdetben, szabadon csapongva, a nyári tervekről szólt, melyek közt egy körutazás is szerepelt a dalmát tengerparton.

Jack maga is csodálkozott, hogy a pár milyen szívesen elbeszélget vele. Gyanította, hogy nagyon vágynak egy kis csevegésre, hiszen ő, azonkívül, hogy elmondta, jelenleg a Newtonban élő húgánál vendégeskedik, nemigen jutott szóhoz. Ezek után már nem is volt más dolga, mint néha odabökni egy–egy „ó”–t vagy „valóban”–t annak jeléül, hogy érdekli, amit hall. Ez tág lehetőséget biztosított számára a figyelésre, és egyszerűen elámult. Jordan Stanhope kitűnően érezte magát, és ez nyilvánvalóan attól a perctől így van, ahogy Patience Stanhope eltávozott az élők sorából. A gyászra nagyon kevés ideje maradhatott, hiszen a temetés után néhány héttel Charlene már hozzá is költözött. Azt is megtudta, hogy a kocsifelhajtón parkoló Bendey mindössze egy hónapos, és a tél jelentős részét a párocska St. Barton töltötte.

Az új információ és saját cinikus látásmódja valahogy keveredett egymással, és az a gyanúja, hogy Patience halála körül valami titok lappang, megerősödött, és a boncolás elvégzése még kézenfekvőbbnek és szükségesebbnek látszott, mint korábban. Először arra gondolt, hogy gyanújával, bármilyen közvetettek is a bizonyítékai, felkeresi a bostoni Igazságügyi Orvosszakértői Intézetet, s megtudakolja, hajlandók–e megkeresni a körzeti ügyészt, és az ügyész – a maga részéről – hajlandó–e elmenni a bíróhoz, hogy rendelje el az exhumálást, mert Jordan ebbe soha nem menne bele, ha bármilyen vonatkozásban is felelősnek érezné magát Patience haláláért. Jordan viszont minél többet beszélt, és

minél nyilvánvalóbbá vált, hogy a kulturált, arisztokratikus úriember szerepét alakítja, annál bizonytalanabbá vált Jack is, hogy vajon mit fog szólni a boncolás ötletéhez. Ismert olyan bűnügyeket, melyekben az elkövetők annyira okosnak tartották magukat, hogy még aktívan segítették is a nyomozást, csak hogy bizonyítsák különleges képességeiket. A szerepjátszó Jordan is tartozhat ebbe a kategóriába, s hogy még izgalmasabb legyen a játék, akár bele is egyezhet a boncolásba.

Jack megrázta a fejét. Hirtelen győzött benne a racionalitás, és most már abszolút biztos volt benne, hogy elragadta a fantáziája.

– Nem ért egyet talán? – kérdezte Jordan Jack fejmozdulatát látva.

– Nem, azaz igen – felelte Jack, s a szavak közt botladozva próbálta palástolni melléfogását. Az igazság az, hogy nem nagyon követte a beszélgetés fonalát.

– Azt mondom, hogy a dalmát tengerpartra inkább ősszel s nem tavasszal érdemes menni. Nem ért egyet talán?

– Ó, dehogynem! – bizonygatta Jack. – Ehhez kétség sem férhet.

A megbékélt Jordan visszatért a témához, Charlene pedig elismerőn bólogatott.

Jack tovább folytatta az elmélkedést, s kénytelen volt maga előtt is beismerni, igen kevés a valószínűsége, hogy Patience halála valami bűncselekménnyel állna összefüggésben. Patience tényleges szívrohamát az is alátámasztja, hogy sok kitűnő orvos vette körül, Craiget is beleértve. Craig nem tartozott Jack kedvencei közé, különösen azért nem, mert a húgát vette feleségül, de ő volt az egyik legkitűnőbb, legnagyobb tudású orvos, akivel valaha is találkozott. Egyszerűen kizártnak tartotta, hogy Jordan be tudott volna csapni egy ilyen nagyszerű szakemberekből álló csapatot, és valahogy ő idézte volna elő felesége szívrohamát.

Ez a felismerés azonnal vissza is rántotta a kiindulópontra. Az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet nem tudja hozzásegíteni az exhumáláshoz és a boncoláshoz. Ha ezt el akarja intézni, akkor csak saját magára támaszkodhat. Az ügyben még az is segítségére lehet, hogy Jordan most éppen a bostoni előkelőséget játssza. Akár gentleman mivoltára is apellálhat, hiszen egy igazi gentlemannek kötelessége az etikus viselkedés terén is példát mutatni és elősegíteni az igazság győzelmét. Bizonytalannak ígérkezett az egész, de most ez volt az egyetlen elképzelése.

Míg Jordan és Charlene a velencei látogatás legkedvezőbb időpontját vitatta, Jack az asztalra tette teáscsészéjét és a kistányért, majd benyúlt oldalzsebébe, és elővette névjegykártyáját. Amikor kis szünet állt be a beszélgetésben, akkor előrehajolt, és letette az üvegasztalra.

– Azám! Miről is van szó? – csapott le Jordan nyomban a csalira. Előrehajolt, rápillantott a kártyára, majd kézbe vette, hogy gondosabban megvizsgálja. Charlene kivette a kezéből, s ő is alaposan megnézte.

– Mi az, hogy igazságügyi orvosszakértő? – kérdezte.

– Ugyanaz, mint a halottkém – magyarázta Jordan.

– Nem egészen – mondta Jack. – A halottkém olyan kinevezett vagy választott tisztségviselő, aki a halál okát vizsgálja meg, de ehhez nem feltétlenül kell különleges képzettséggel rendelkeznie. Az igazságügyi orvosszakértő pedig tulajdonképpen humán orvos, aki diplomája mellé még az igazságügyi kór– boncnoki képesítést is megszerezte.

– Egyetértek a helyesbítéssel – felelte Jordan –, de ön éppen el akarta nekem mondani, miként kíván segíteni abban a perben, melyet – meg kell mondanom – meglehetősen unalmasnak tartok.

– És miért?

– Először azt gondoltam, hogy olyan izgalmas lesz, mint egy bokszmérkőzés. Aztán viszont kiderült, hogy az egész nagyon unalmas, mert csak két ember vitáját kell hallgatni.

– Biztos vagyok benne, hogy én érdekesebbé tudom tenni – csapott le Jack a Jordan véleménye jelentette váratlan lehetőségre.

– Egy kicsit konkrétabban, kérem!

– Tetszik nekem, ahogy a tárgyalást egy bokszmérkőzéshez hasonlította, de ez az egész azért nem érdekes, mert a bokszotoknak be van kötve a szemük.

– Furcsa elképzelés! A küzdő felek egyszerűen csak vakon kalimpálnak?

– Éppen erről van szó! És azért kalimpálnak összevissza, mert nem áll rendelkezésükre a szükséges információ.

– És mire lenne szükségük?

– Patience Stanhope kezeléséről vitatkoznak anélkül, hogy maga Patience el tudná mondani a saját véleményét a dologról.

– És milyen történetet mondana el, ha képes lenne rá?

– Ezt nem tudhatjuk egészen addig, amíg én meg nem kérdezhetem tőle.

– Egy szót sem értek az egészből – panaszkodott Charlene.

– Patience meghalt, és már el is temették.

– Megítélésem szerint a doktor boncolásról beszél.

– Pontosan erről beszélek.

– Arra gondol, hogy ki kellene ásni? – kérdezte Charlene szörnyülködve. – Pfuj!

– Ez egyáltalán nem szokatlan dolog – magyarázta Jack. – Még nem egészen egy éve történt. Garantálom, hogy megtudunk valamit, ha ezt a vizsgálatot elvégezzük, s a bokszmeccs, ahogy ön nevezte, nappali világosság mellett folytatódhat.

– Hogyhogy? – kérdezte Jordan eltűnődve.

– Ki lehetne deríteni, hogy szívének mely részében következett be az infarktus, hogyan alakult tovább, és megelőzte–e azt valami korábbi rendellenesség. Kezelésének kérdéseit csak mindezek ismeretében lehet megválaszolni.

Jordan alsó ajkát beharapva elgondolkodott a hallottakon. Jack felbátorodott. Tisztában volt azzal, hogy most éppen egy sziklatömböt próbál felgörgetni a hegyre, de Jordan nem utasította el azonnal az ötletet. Persze valószínűleg nem tudja, hogy az exhumáláshoz neki kell megadnia az engedélyt.

– Miért ajánlja fel, hogy ezt a vizsgálatot elvégzi? – tette fel Jordan a kérdést. – Ki fizet érte?

– Senki sem fizet érte. Be kell vallanom őszintén, nekem érdekemben áll, hogy az igazság kiderüljön. Ugyanakkor bennem is ütköznek az érdekek. A húgom az alperes, Dr. Craig Bowman felesége.

Jack feszülten figyelte Jordan arcát. A düh vagy ingerültség jeleit kereste rajta, de egyiket sem találta. Meg kell adni, úgy tűnt, hogy érzelmek nélkül, racionálisan gondolja át a hallottakat.

– Mindenképpen az igazság kiderülését támogatom – jelentette ki Jordan hosszabb szünet után. Egy pillanatra még enyhe angolos akcentusa is elmaradt. – Attól tartok viszont, hogy önnek nehéz lesz teljesen objektívnek maradni.

– Jogos a felvetés – válaszolta Jack –, de ha nekem kell a boncolást elvégezni, akkor a mintákat megőrzőm, és bármikor a szakértők rendelkezésére bocsátom. Még egy másik, pártatlan igazságügyi orvosszakértőt is felkérhetek az asszisztenciára.

– Miért nem végezték el ezt a halál bekövetkezte után?

– Nem minden halálesetet követ boncolás. Ha a halál körülményeivel kapcsolatosan kérdések merülnek fel, akkor az

Igazságügyi Orvosszakértői Intézet elrendelheti a boncolást. A halál időpontjában nem merültek fel kérdések. Patience–nek dokumentálhatóan szívrohama volt, és a saját orvosa látta el. Ha perre lehetett volna számítani, akkor elvégezhették volna a boncolást.

– Nem is terveztem, hogy keresetet nyújtok be, bár nem lennék tisztességes, ha elhallgatnám, hogy a sógora feldühített azon az estén. Azt vetette a szememre, nem írtam le hűen Patience állapotát, amikor azt kértem, hogy azonnal vigyék kórházba.

Jack bólintott. Ezt már olvasta mind Jordan, mind Craig meghallgatási jegyzőkönyvében, s most nem akart belebonyolódni ebbe a kérdésbe. Tudta, hogy számos orvosiműhiba–per az orvossal vagy a beosztottjaival folytatott hiányos kommunikációból származik.

– Tulajdonképpen nem is állt szándékomban pert indítani mindaddig, amíg Mr. Anthony Fasano meg nem keresett.

– Az ügyvéd kereste meg önt, és nem ön az ügyvédet? – kapta fel a fejét Jack.

– Ez történt. Ugyanúgy keresett meg, mint ahogy ön is megtette. Megállt az ajtóm előtt, és becsengetett.

– És rábeszélte önt a kereset megindítására.

– így van, és lényegében ugyanazzal érvelt, mint ön: az igazsággal. Közölte, az én felelősségem is gondoskodni arról, hogy a közösséget meg lehessen vétleni a Dr. Bowmanhez hasonló orvosoktól és az általa „igazságtalanságok igazságtalanságának” nevezett conáerge orvoslástól. Nagyon kitartó és meggyőző volt.

Te jó isteni – szörnyülködött magában Jack. Jordan hiszékenysége egy mentőautó–kergető, személyi sérülésekkel foglalkozó ügyvéddel szemben és ismét visszatérő, hamis angol akcentusa kezdte aláásni azt a tiszteletet, amely kialakulóban volt

benne a férfi iránt. Jack arra is emlékeztette magát, hogy ez az ember valójában szélhámos: gazdag szélhámos, de szélhámos. A talaj előkészítése után benyúlt a zsebébe, s előhúzta a kitöltetlen exhumálási engedélyt.

– Hogy elvégezhessem a szükséges vizsgálatokat, önnek csak alá kellene írnia ezt a meghatalmazást. A többiről majd én gondoskodom.

– Milyen papír az? – kérdezte Jordan, s az asztal fölé hajolva szemügyre vette a nyomtatványt. – Nem vagyok jogász.

– Egy szokásos engedélyezési papír – válaszolta Jack, s fel is ötlött benne néhány gunyoros megjegyzés, de aztán visszafogta magát.

Jordan megjegyzése váratlanul érte. Ahelyett hogy további kérdéseket tett volna fel, a kabátja zsebébe nyúlt, de nem a tolláért. A mobiltelefonját húzta elő. Benyomott egy gyorshívó számot, és hátradőlt a székében. A kapcsolásig Jacket figyelte.

– Mr. Fasano – szólt bele Jordan a készülékbe –, éppen most kaptam kézhez egy formanyomtatványt az egyik New York–i igazságügyi orvosszakértőtől, s ez megzavarhatja a tárgyalást. Arról van szó benne, hogy járuljak hozzá Patience kihantolásához, hogy el lehessen végezni a boncolást. Szeretném, ha megtekintené, mielőtt aláírom.

Jack három méternél is távolabb ült Jordantól, de még úgy is hallotta Tony Fasano válaszát. Az egyes szavakat nem értette, de a hangsúlyból sok mindenre tudott következtetni.

– Rendben van, rendben van – nyugtatta Jordan. – Semmit sem írok alá, amíg meg nem nézi. Erre a szavamat adom – tette még hozzá, s telefonját összecsukva Jackre pillantott. – Már útban is van hozzám.

Jack a legkevésbé sem óhajtotta, hogy ügyvéd is beleavatkozzon a dologba. Ahogy tegnap Alexisnek is megjegyezte, nagyon nem

kedvelte az ügyvédeket, különösen azokat, akik személyi sérülésekkel foglalkoznak, és önös érdekeik ellenére azt hangoztatják, hogy a kisemberek ügyéért harcolnak. A repülőgép–katasztrófa után rá is szinte vadásztak az ügyvédek, s megpróbálták rávenni, hogy indítson pert a légitársaság ellen.

– Akkor talán én el is mennék. – Jack felállt a helyéről. Nem tehetett róla, de úgy érezte, hogy Tony Fasano bekapcsolódásával nullára csökkentek az aláírás megszerzésének az esélyei. – A névjegyemen van a mobilszámom, hogy meg tudjon találni, ha az ügyvédje átnézte a nyomtatványt.

– Nem, most szeretném rendezni az ügyet! – jelentette ki Jordan határozottan. – Fia most nem rendezem, akkor nem is fogom soha, úgyhogy foglaljon csak helyet! Mr. Fasano nagyon gyorsan itt lesz. Mit szólna egy koktélhoz? Öt óra elmúlt, így már „törvényes”. – Elmosolyodott, s várakozva összedörzsölte a kezét.

Jack visszasüppedt a fonott karosszékbe. Rászánta magát a látogatás következményeinek elviselésére, bármik legyenek is azok.

Jordannek lehetett valahol egy rejtett hívógombja, mert a franciás egyenruhát viselő szobalány hirtelen előtermett valahonnan. Jordan egy kancsó vodka–Martinit és egy tálka olajbogyót kért.

Mintha közben mi sem történt volna, Jordan könnyedén visszaváltott a korábbi témára, a Charlene–nel hamarosan sorra kerülő közös utazásra. Jack elhárította a Martinit. Olyan terveket dédelgetett magában, hogy – amint innen szabadul – megmozgatja egy kicsit a tagjait.

Már éppen türelme határán volt, amikor a bejárat felől felhangzó harangjáték vendég érkezését jelezte. Jordan nem mozdult. Távolról a bejárati ajtó nyílása, majd halk beszéd hangjai szűrődtek be a télikertbe. Néhány pillanattal később Tony Fasano viharzott be, nyomában az ugyanolyan ruhát viselő, csak félelmetesen megtermett férfival.

A tiszteletadás reflexének engedelmeskedve Jack felemelkedett a helyéről. Észrevette, hogy Jordan meg se moccan.

– Hol van az az állítólagos nyomtatvány? – kérdezte Tony követelőzve. Nem volt ideje az udvariaskodásra. Szabad kezével Jordan a papírlapra mutatott, a másikban a Martinit tartotta. Chatlene meghitten közelebb húzódott hozzá.

Tony felkapta az exhumálási papírt az üvegasztalról, és sötét szemével futó pillantást vetett rá. Jack közben alaposabban szemügyre vette. A tárgyalóteremben tanúsított vidámkodó magatartásával ellentétben most kifejezetten ingerültnek látszott. A harmincas éveinek közepén vagy a végén járhatott. Széles arca, kerekded vonásai és szögletes fogai voltak. Keze, rövid ujjaival, valami botra emlékeztetett. Jack ezután a Tonyhoz hasonlóan szürke ruhát, fekete inget és fekete nyakkendőt viselő társát nézte meg alaposabban. Az csak a télikert küszöbéig jött, s megállt az ajtóban. Nyilvánvalóan Tony erős ember cimborája volt. Maga a tény, hogy Tony szükségesnek tartotta elhozni az ügyfelével való találkozásra, elgondolkodtatta Jacket.

– Mi ez az ostobaság? – Tony Jack felé lobogtatta az űrlapot.

– Nem neveznék egy hivatalos városi nyomtatványt ostobaságnak – válaszolta Jack. – Különben egy exhumálási engedély.

– Kicsoda maga? Talán a védelem felbérelt mesterlövésze?

– Egyáltalán nem.

– Dr. Bowman feleségének a bátyja – magyarázta Jordan. – A húgánál szállt meg, s azt óhajtja, hogy az igazság győzedelmeskedjen. Legalábbis ezeket a szavakat használta.

– Igazság, seggfej – mordult rá Tony Jackre. – Bátor ember lehet, hogy csak így rátört az ügyfelemre.

– Téved! – válaszolta könnyedén Jack. – Meghívtak teázni.

– Ráadásul okoskodó seggfej! – csattant fel Tony.

– Igaza van. Teára hívtam meg – avatkozott közbe Jordan.

– Mint láthatja, éppen teázgatunk.

– Csak az utat kívánom egyengetni a boncolás előtt – magyarázta Jack. – Minél több információ áll rendelkezésre, annál nagyobb a valószínűsége, hogy az igazság érvényesül. Valakinek Patience Stanhope nevében is meg kell szólalnia.

– Nem akarom ezt az egész szarságot elhinni! – Tony felháborodottan a magasba emelte kezét, majd intett az ajtóban álló társának. – Franco, gyere ide, és dobd ki ezt a szemetet Mr. Stanhope házából!

Franco engedelmesen belépett a télikertbe. Könyökénél fogva megragadta Jacket. Jack erősen kétségbe vonta az ellenállás értelmét, és felmérte következményeit is, miközben Franco kezdte kivonszolni a télikertből. Jack a fonott kanapén továbbra is mozdulatlanul ülő házigazdára pillantott. Látszott, hogy Jordant meglepik a fejlemények, de nem avatkozott be az eseményekbe, csak hallgatta, ahogy Tony elnézést kér a közjátékért, s ígéretet tesz, hogy majd gondoskodik a betolakodóról.

Franco, Jack karját erősen szorítva, átgázolt a szalonon és a márványpadlós halion.

Nem beszélhetnénk ezt meg úriember módjára? – kérdezte Jack. Kezdett enyhén ellenállni a vonszolásnak, közben továbbra is azon gondolkodott, miként kezelje a helyzetet. Nem szívesen ragadtatta magát tettlegességre, még akkor sem, ha provokálták. Franco az a kockatermetű ember volt, akiről Jacknek mindig is azok hátvédsorban szereplő rögbisek jutottak az eszébe, akikkel még az egyetemi csapatban játszott. Rövid rögbipályafutásának éppen az egyik, ilyen, hasonló méretű és felépítésű hústoronnyal való összeütközés vetett véget.

– Kuss! – reccsent rá Franco, s még annyi fáradságot sem vett magának, hogy visszapillantson rá. Bostoni akcentusa úgy

hasonlított Tonyéra, mint a ruhatára.

A bejárati ajtóhoz érve Franco megállt egy pillanatra, kinyitotta az ajtót, s kipenderítette Jacket a házból. Jack nem tanúsított ellenállást. Legalább ez a tuskó nem szorítja tovább a karját.

Lement a kőzúzalékkal felszórt kocsifelhajtóra vezető lépcsőn. A Bendey és a Hyundai mögött rézsútosan egy meghatározhatatlan korú, fekete Cadillac parkolt. A két másik járműhöz képest olyan volt, mint egy lakóhajó. Bár Jack kulccsal a kezében már elindult a kocsija felé, mégis megállt és visszanézett. Az ésszerűség azt diktálta, hogy üljön be a kocsijába, és tűnjön el innen, de érzékei most felháborodottan tiltakoztak az ilyen rövid elbánás ellen. Franco szétvetett lábbal, mellén összefont karral a bejárati ajtónál állt. Pattanásoktól sebhelyes arca gúnyos mosolyra húzódott. Mielőtt bármi történhetett volna, Tony rontott ki a házból, s elrobogott Franco mellett. Egyenesen Jackhez rohant, s mutatóujjával az arca felé bökött.

– Csak hogy tisztába légy a helyzettel, cowboy! – acsarkodóit az arcába. – Már legalább száz rongyom van ebben az ügyben, és jókora részesedésre számítok. Hallasz engem? Nem akarom, hogy belekeverj az ügybe! Minden a legjobban alakul, így nincs boncolás! Capisce?

– Nem tudom, miért van annyira felháborodva – szólat meg Jack. – A saját orvosszakértőjét is kirendelheti mellém – tette még hozzá, s bár tisztában volt vele, hogy a boncolás már kútba esett, de mégis bizonyos elégtételt érzett, hogy bosszanthatja. Tonyt valamivel. Az ügyvéd amúgy is enyhén dülledt szeme most még erőteljesebben kiugrott az arcából. Halántékán sötét hernyóként vastagodtak meg az erek.

– Mit kellene még ezek után mondanom? – mordult fel teátrálisan. – Nem akarok boncolást. Az ügy úgy van rendben, ahogy van! Nincs szükség meglepetésekre, és nem is akarok ilyesmit.

Megcsípjük azt az arrogáns, szarházi conáerge doktort. És meg is érdemit!

– Úgy tűnik, mintha elveszítette volna az objektivitását – jegyezte meg Jack. Nem tudta nem észrevenni, hogy Tony telt ajkai mesterkéletlen gúnnyal görbültek le, amikor a conáerge szót kiejtette. Egy pillanatra már az is felmerült benne, hogy az ügyvéd talán személyes keresztes hadjáratot folytat ebben az ügyben. Tekintetében fanatizmust is fel lehetett fedezni.

– Elhiszed ezt, fiú? – Tony segélykérőn nézett Francóra. – Mintha nem is ezen a világon élne!

– Úgy tűnik, mintha tartana a tényéktől – jegyezte meg Jack.

– Én nem félek a tényéktől! – ordította Tony. – Nagyon is sok tény van a birtokomban! Az a nő szívrohamban halt meg. Már egy órával korábban a kórházban kellett volna lennie, s ha ott van, akkor most nem beszélgetnénk egymással!

– Mi az a „szű'roham"? – kérdezte Jack Tony akcentusát gúnyolva.

– Az, aminek lennie kell! – tajtékzott Tony, majd ujjával csettintve magához rendelte Francót. – Rakd be ezt az idiótát a kocsijába, és takarítsd el a szemem elől!

Franco olyan sietősen indult lefelé a lépcsőn, hogy zsebében megcsörrent az aprópénz. Megkerülte Tonyt, s tenyerével megpróbálta megtaszítani Jacket. Jack szilárdan állt a lábán.

Tudjátok, már kérdezni akartam, hogyan egyeztetitek a szereléseteket, fiúk? – kérdezte Jack. – Előző este döntitek el a dolgot, vagy ezzel kezditek a napot? Nagyon kedves dolognak tartom. Franco mozdulata olyan hirtelen volt, hogy váratlanul érte Jacket. Nyitott tenyérrel olyan erővel ütötte arcul, hogy még a füle is belecsendült. Azonnal összekapta magát, és egy hasonló, ugyanilyen hatásos ütéssel viszonozta a szívességet.

Franco nem szokott hozzá, hogy az embereket nem rettentik el a méretei, ezért ugyanúgy meglepődött, mint Jack, amikor az ütést kapta. Mikor reflexszerűen az arcához kapott, akkor Jack megragadta a vállát, s erőteljesen az ágyékába térdelt. Franco egy pillanatra összegörnyedt, levegő után kapkodott, s amikor kissé ki tudott egyenesedni, már egy revolvert tartott a kezében.

– Ne! – kiáltott fel Tony, és hátulról megragadta a karját. – Menj a francba innen! – mordult rá Jackre, s úgy tartotta vissza a felbőszült Francót, mint egy veszett kutyát. – Fia elszarod az ügyemet, halott ember vagy! Szó se lehet semmiféle boncolásról!

Jack addig hátrált visszafelé, míg neki nem ütközött a Hyundainak. Nem akarta levenni a tekintetét Francóról, akinek még mindig nem sikerült teljesen kiegyenesedni, és még mindig fegyver volt a kezében.

Beszállt a kocsijába, s gyorsan indított. Visszapillantva Tonyra és cimborájára, észrevette, hogy Jordan és Charlene az ajtóból szemléli a jelenetet.

– Nem utoljára találkoztunk! – ordított be Franco a vezetőülés melletti nyitott ablakon, amikor Jack elhajtott mellette.

Jack több mint negyedórát autózott a kanyargós utcákkal szabdalt kertvárosban, találomra fordult be a sarkokon, de nem akart megállni. Nem szerette volna, hogy nagy, fekete Cadillac kövesse. Tisztában volt vele, hogy a Stanhope–rezidencián tett látogatása végén ostobán viselkedett. Egy pillanatra újra felébredt benne az a kockázatvállaló, hajlíthatatlan személyiség, amely a repülőgép–szerencsétlenség és családja elvesztése után kialakult benne. Az adrenalin hatásának elmúltával gyengének érezte magát. Közben teljesen eltévedt, és amikor néhány utcatábla közelébe ért, akkor egy hatalmas tölgyfa árnyékában leállt az út szélén, hogy kicsit összeszedje magát.

Vezetés közben eljátszadozott a gondolattal, hogy egyenesen

kimegy a repülőtérre, és visszarepül New Yorkba. Az égő érzés arcának bal oldalán mindenesetre erre a lépésre sarkallta, mint ahogy annak a reménynek a szertefoszlása is, hogy a boncolással húgának és sógorának segíteni tad. A másik, szintén e mellett szóló körülmény az volt, hogy esküvőjének időpontja is rohamléptekkel közeledett.

Mégsem tudta megtenni. Gyáva dolog lett volna csak úgy kisurranni városból. Elővette a Hertz–térképet, hogy keressen egy közeli főútvonalat. Nem volt könnyű feladat, mert az utca, ahol leparkolt, nem szerepelt a térképen. Vagy az utca volt túlságosan kicsi, vagy kívül esett a térkép határain.

Már ismét azon volt, hogy újra elkezd vaktában autózni, hogy ráakadjon valamelyik jelentősebb útvonalra, amikor megszólalt a telefonja. Zsebébe nyúlt, és elővette a készüléket. A kijelzőn szereplő számot nem ismerte fel. Megnyomta a felvevőgombot, s belehallózott a készülékbe.

– Dr. Stapleton? Itt Jordan Stanhope beszél. Jól van?

– Voltam már jobban is életemben, de rendben vagyok – válaszolta Jack. A hívás teljesen megdöbbentette.

– Szeretnék öntől elnézést kérni azért, ahogy Mr. Fasano és társa bánt önnel a saját otthonomban.

– Köszönöm! – felelte Jack. Valami csípősebb megjegyzésen járt az esze, de tartotta a száját.

– Láttam, hogy megütötték. Elismerésre méltó volt a válasza.

– Pedig nem méltó az elismerésre. Zavarba ejtő ostobaság volt a részemről, különösen ha figyelembe veszem, hogy annál az embernél fegyver volt.

– Mindenesetre nem ártott neki.

– Kétlem, hogy osztja az ön véleményét. Látogatásomnak ez a volt a kellemetlen része.

– Én pedig rájöttem, hogy Air. Fasano milyen faragatlan. Számomra nagyon kényelmetlen a dolog.

Még nem késő hátrább rendelni a^ agarakat, gondolta Jack, de nem mondta ki.

– Már a taktikája és az is elgondolkoztat, hogy mennyire nem érdekli az igazság kiderítése.

– Üdvözlöm a jogászok világában! – válaszolta Jack. – A polgári eljárásokban nem az igazság megtalálása, hanem a vita megnyerése a cél.

– Nos, én nem szeretnék részese lenni ilyesminek. Aláírom az exhumálási engedélyt.

Kilencedik

NEWTON, MASSACHUSETTS

Kedd, 2006. június 6.
Este 7 óra 30 perc

Mire Jack a Bowman–rezidenciára visszaért, már túl késő volt ahhoz, hogy a testmozgás komolyan szóba jöhessen. Elmulasztotta a közös vacsorát is a lányokkal, akik visszavonultak szobájukba, és éppen a küszöbönálló vizsgáikra készültek. Jelenléte nyilvánvalóan már megszokottá vált, mert egyikük sem jött le üdvözlésére. A lányok hiányát pótolva Alexis a szokottnál is szívélyesebb volt, de azonnal észrevette arca bal felének pirosságát és duzzanatát.

– Az ég szerelmére! Mi történt veled? – kérdezte aggodalmaskodva.

Jack egyszerűen félresöpörte a kérdést, s azt mondta, hogy semmiség az egész, majd később elmeséli, csak egy kicsit rendbe hozza magát. Témát váltva Craig felől kezdett érdeklődni. Alexis csak annyit mondott, hogy a nagyszobában ücsörög.

Jack beugrott a zuhany alá, lemosta magáról a nap fáradalmait, s csak most, letörölve arcáról a nedvességet, nézett bele a fürdőszoba tükrébe. A forró zuhany után a vörösség még jobban látszott az arcán, mint korábban. Amit nem vett észre, az egy apró, lángnyelv formájú, élénkvörös bevérzés volt a szeme sarkában. Közelebb hajolva, arcának bal oldalán, a pofacsontja fölött néhány véraláfutást pillantott meg. Nem vitás, jókora pofont kapott Francótól, s most az jutott eszébe, hogy vajon Franco hogyan nézhet

ki, hiszen a tenyere még mindig sajgott egy kicsit, ami annak a jele, hogy ő is hasonló erővel üthette meg.

Átöltözés után Jack Alexis kérésének megfelelően a mosodában lévő szennyestartóba dobta levetett fehérneműjét.

– Mit szólnál valami vacsorához? – kérdezte a konyhapultnál álló Alexis.

– Nagyszerű lenne – válaszolta Jack. – Kopog a szemem az éhségtől. Ebédelni sem volt időm.

– Csak grillezett steak, sült krumpli, párolt spárga és saláta van itthon. Mi a véleményed?

– Olyan, mintha csak álmodnék!

A beszélgetés során Craig egy szót sem szólt. Vagy tízméternyire ülhetett a nagy étkező kanapéján, ugyanúgy, mint reggel, csak most éppen nem olvasott újságot. Ugyanazt a ruhát viselte, mint reggel, csak inge most kicsit gyűröttebb volt, gallérját kigombolta, és a nyakkendőjét is meglazította. Szoborként, teljesen mozdulatlanul meredt a nagy képernyős tévére. Jack nem is talált volna mindebben semmi különöset, ha a tévé be lett volna kapcsolva. Előtte az asztalon egy fél üveg skót whisky s egy pohárnyi borostyánszínű folyadék állt.

– Mit csinál? – kérdezte Jack suttogva.

– Mit látsz, mit csinál? – kérdezett vissza Alexis. – Csak vegetál. Teljesen depressziós.

– Hogy telt a napotok a bíróságon?

– Nagyjából ugyanúgy, ahogy te is láttad. Ezért van annyira letörve. A felperes három szakértő tanúja közül az első, Dr. William Tardoff, a Newton Kórház kardiológiájának vezetője tett vallomást.

– Milyen volt?

Sajnos nagyon hiteles és meggyőző. Egyáltalán nem kezelte le az

esküdteket. Kristálytisztán meg tudta értetni, hogy az első óra, sőt az első percek miért olyan kritikusak a szívroham áldozatainál. Randolph néhány tiltakozási kísérlete után azt is jegyzőkönyvbe vétette, hogy Patience Stanhope halálával kapcsolatosan is az a véleménye, hogy túlélésének esélyeit jelentősen csökkentette Craig késedelmes diagnózisa és késedelmes kórházba szállítása, ahol a szükséges kezeléseket megkaphatta volna.

– Craignek van is oka a csüggedésre. Az orvosok nehezen viselik el mások kritikáját, de ha az egy köztiszteletnek örvendő kollégától származik, akkor még sokkal nehezebb a dolog.

– Randolph a kérdéseivel nem tudta némileg semlegesíteni Dr. Tardoff vallomását?

– Bizonyos fokig sikerült neki, de mint mindig, most is mintha az események mögött kullogott volna.

– A szabályok szerint a felperest illeti először a szó. Később a védelem is kifejtheti álláspontját.

– A rendszer nem látszik feltétlenül igazságosnak, de nem úgy tűnik, mintha lenne választásunk.

– Ma csak két tanút hallgattak meg?

– Nem, összesen hármat. Dr. Tardoff előtt Darlene nővér, Craig egyik alkalmazottja tett tanúvallomást, s a „problémás páciensekkel” kapcsolatban őt is ugyanúgy megszorongatták, iránt Marlene–t, s ugyanaz derült is ki belőle. Ebéd közben Randolph hallatlanul fel volt bőszülve, amiért Craig erről nem tett említést, viszont az is érthető, hogy ezt miért nem említette.

– Számomra még mindig ijesztő, hogyan engedhetett meg Craig ilyesmit a praxisában.

– Attól tartok, ez is az arroganciát bizonyítja – jegyezte meg Alexis.

– Én nem vagyok ennyire elnéző. Az én szememben ez merő

ostobaság, ami biztosan nem segíti elő az ügy sikerét. – Jack a fejét csóválta.

– Csodálkozom rajta, hogy ilyesmit megengedett magának. Szerintem ez is nyilvánvaló előítéletet tükröz. De mégis tudod, mi zavar a legjobban?

– Micsoda? – kérdezte Jack, s látta, hogy Alexis elpirul. Craig ügye ezt biztosan megszenvedi, de ezzel együtt az a bizonyos jelölés még helytálló volt.

– Hogyhogy? – kérdezte Jack, s nem tudta nem észrevenni, hogy Alexis még jobban elvörösödik. Ez a kérdés, úgy látszik, különösen érzékenyen érintette.

– Úgy, hogy ezek valóban problémás páciensek voltak egytől egyig, kivétel nélkül! Különben a „problémás páciens” nem is megfelelően erős kifejezés velük kapcsolatban. Ezek a legmegátalkodottabb hipochonderek. Tudom, hiszen Craig is mesélt róluk. Csak az idejét rabolták. Ezeknek pszichiáterhez vagy pszichológushoz kellene fordulniuk, olyan szakemberhez, aki ezen a problémán segíteni tudna. Patience Stanhope közülük is az egyik legrosszabb volt. Egy évvel ezelőtt volt egy időszak, amikor Craiget hetente kirángatta az ágyból, s teljesen fölöslegesen házhoz rendelte. Ez az egész család életére kihatott.

– Tehát ki voltatok borulva Patience Stanhope miatt?

– Persze hogy ki voltunk borulva! Hamarosan olyan követelőzővé vált, hogy Craig el is költözött itthonról.

Jack a húga arcát tanulmányozta. Tudta, hogy személyisége egy kicsit hajlik a színpadiasság felé, ez már gyerekkorukban is tapasztalható volt nála, s most Patience Stanhope esetében is megmutatkozott. Alexis hagyta, hogy teljesen kijöjjön a sodrából.

– Tehát nem sajnáltátok, amikor távozott? – kérdezte Jack, de kérdése inkább állításként hangzott.

– Sajnáltuk? A magam részéről boldog voltam! Már korábban is többször mondtam Craignek, hogy ejtse a praxisából, találjon neki egy másik orvost, lehetőleg pszichiátert. De ismered Craiget! Erre soha nem volt hajlandó. Nem volt semmi kifogása az ellen, ha a betege valami speciális ügyben szakértőhöz fordul, de egy beteg ellátásának feladása számára egyet jelentett a kudarccal. Ezt egyszerűen nem volt képes megtenni.

– Mennyit ivott már? – váltott Jack témát, és Craig felé intett a fejével.

– Túlságosan is sokat, mint mostanában minden este.

Jack bólintott. Maga is tudta, hogy ilyen műhibaprobléma esetén az orvosok gyakran az alkoholhoz vagy a kábítószerhez folyamodnak.

– Ha már itt tartunk, iszol valamit? – kérdezte Alexis. – Bort vagy sört?

– Egy sör most jólesne – felelte Jack.

Megkapta a sörét, s míg Alexis a vacsorával foglalatoskodott, kiballagott az étkezőbe, s közelebb lépett a pamlaghoz. Bár Craig továbbra is mozdulatlan maradt, de véreres tekintetét Jackre emelte.

– Sajnálom, hogy kellemetlen napod volt a bíróságon – szólalt meg Jack abban a reményben, hogy sógorát beszélgetésre tudja bírni.

– Mennyit láttál belőle? – kérdezte Craig fakó, színtelen hangon.

– Csak a recepciósod, Marlene vallomását, ami elég lehangoló volt.

Craig csak legyintett, mintha csak valami láthatatlan rovart hessegetne el az arca elől, de nem fűzött hozzá megjegyzést. Tekintetét ismét a kikapcsolt tévére meresztette.

Jack a PP jelölés után szeretett volna kicsit érdeklődni, s szerette

volna jobban megérteni, milyen meggondolásból engedte Craig ezt a helytelen és ostoba dolgot, de aztán nem kérdezett semmit. Ezzel most úgysem jutottak volna előbbre, és csak morbid kíváncsiságnak tűnhetett volna a téma felvetése. Alexisnek igaza van. Craig egyike azoknak az orvosoknak, akik megkérdőjelezhetetlenül hisznek abban, hogy minden lépésük nemes cselekedet, mivel életük értelme és elkötelezettségük valóban nemes célokra épült. Szerencsétlen formája ez az elhivatottság érzésének.

Látván, hogy Craig nincs beszédes hangulatban, Jack visszaballagott a konyhába, majd amíg a hús sült, Alexisszel kiment a teraszra. Húga a pernél valami kellemesebb dologra volt kíváncsi. Laurie–ról és az esküvői tervekről szeretett volna hallani. Jack elmesélte neki a lényeget, de nem volt kedve belemenni a részletekbe, mert bűntudatot érzett, amiért a végső előkészületeket Laurie–ra hagyta. Több szempontból is tarthatatlan helyzetbe került. Mindenképpen bűntudatra volt ítélve: ha visszamegy New Yorkba, akkor úgy érezte volna, hogy cserbenhagyja Alexist. Mindenképpen megsértett volna valakit. Ahelyett hogy a problémán rágódott volna, inkább egy újabb sört hozott magának.

Negyedóra múlva már ott ült a nagy családi asztalnál, s előtte ott párolgott az Alexis készítette mennyei eledel. Saját magának Alexis egy csésze teát töltött, majd leült Jackkel szemben az étkezőasztalhoz. Craig már magához tért annyira, hogy legalább bekapcsolta a tévét, és a helyi híreket nézte.

– Szeretném elmesélni a napomat – szólalt meg Jack két falat között. – Meg kell hozni a döntést a Craig ügyében vállalt szerepemet illetően, és el kell dönteni, milyen lépéseket vártok tőlem. Meg kell mondanom, elég eseménydús és termékeny napom volt.

– Craig! – szólt oda Alexis a férjének. – Gondolom, lekapcsolhatnád magadról azt az infúziót, és meghallgathatnád Jack

mondanivalóját. Végül is neked kell dönteni!

– Nem szeretem, ha gúnyolódnak velem! – csattant fel Craig, de a távirányítóval kikapcsolta a készüléket. Kimerültén tápászkodott fel a helyéről, magához vette a whiskysüveget és a poharát, majd odasétált az asztalhoz. Letette a poharát, megtöltötte itallal, aztán az üveget is letette, s leült az asztalhoz.

– Azt hiszem, hogy ettől most egy kicsit elválasztalak – szólalt meg Alexis, és karnyújtásnyinál távolabb tolta tőle az üveget.

Jack arra számított, hogy Craig hisztériázni kezd emiatt, de tévedett. Craig inkább egy erőltetett mosollyal, gúnyosan megköszönte Alexisnek. Evés közben Jack időrendi sorrendben beszámolt a napjáról, s megpróbált a teljességre törekedni. Elmondta, hogy volt az Igazságügyi Orvosszakértői Intézetben, ahol találkozott Dr. Latasha Wylie–val, aki megismertette az exhumálás massachusettsi szabályaival, különös tekintettel a legközelebbi hozzátartozó beleegyezésének szükségességére.

– És ez Jordan Stanhope lenne? – kérdezett rá Alexis.

– Ő soha nem menne bele! – legyintett Craig

– Várjatok, hadd fejezem be a történetet! – csitította őket Jack.

Elmondta, hogy látogatást tett a Langley–Peerson Temetkezési Vállalatnál, ahol hosszan elbeszélgetett Harold Langleyvel, akitől megkapta a szükséges nyomtatványokat, majd azt is elmesélte, amit Jordan Stanhope–ról megtudott.

Craig és Alexis szája tátva maradt, amikor ismertette velük Jordan rövid életrajzát.

– És gondolod, hogy mindez igaz is? – kérdezte a meglepetéstől először magához térő Craig.

– Harold Langleynek nem áll érdekében, hogy hazudjon. Ez különben is köztudott dolog lehet Brightonban, Íriszen Harold Langley különben biztosan nem mondta volna el nekem. A

temetkezés vállalkozók amúgy is hírhedten szűkszavúak.

– Stanislaw Jordan Jaruzelski – ismételte meg Alexis hitetlenkedve. – Nem csoda, hogy megváltoztatta a nevét.

– Tudtam, hogy Jordan fiatalabb Patience–nél, de ezt soha nem gondoltam volna. Úgy viselkedtek, mint akik már legalább huszonöt éve házasok. Teljesen megvagyok döbbenve.

– Az egészben az a legérdekesebb, hogy kettejük közül biztosan Patience–nek volt pénze.

– Ennek már nincs jelentősége – jegyezte meg Craig, s bosszankodva rázta meg a fejét. – Randolphnak ezt már ki kellett volna deríteni! Újabb példa az alkalmatlanságára. Ragaszkodnom kellett volna másik ügyvédhez.

– Normális körülmények között ez nem olyan információ, amely hozzátartozik a műhibaperekhez – jegyezte meg Jack, bár maga is csodálkozott, hogy mindez nem derült ki az előzetes meghallgatásból. – Nem tartozik az ügyhöz.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – morfondírozott Craig.

– Hadd fejezem be! – szólt közbe Jack. – Aztán majd értékelhetjük a helyzetet.

– Rendben van! – Craig letette a poharat, s érdeklődve dőlt előre a székében. Most már nem hasonlított korábbi, szánalmasan borongó önmagához.

Jack ezután a Newton Kórházban Dr. Noelle Everette–tel, Dr. Matt Gilberttel és Miss Georgina O'Keefe–vel folytatott beszélgetésével ismertette meg a házaspárt. Megemlítette, hogy megítélése szerint a cianózis kérdése továbbra is tisztázatlan maradt. Elmondása szerint Georgina legfőbb érve az volt, hogy a cianózis nem csupán a végtagokon jelentkezett. Azt is megkérdezte Craigtől, felfigyelt–e erre a körülményre.

– Azt hiszem, igen – válaszolta Craig –, de annyira el voltam

foglalva az általános állapotával, hogy ezzel a részlettel külön nem foglalkoztam.

– Dr. Gilbert is ugyanezt mondta – tette hozzá Jack.

– Álljunk csak meg egy pillanatra! – Craig felemelte a kezét.

– Attól, amit Jordanról megtudtál, a cianózis kérdése is fontosabbá vált? Már úgy értem, hogy itt pénzről van szó… egy fiatal ember feleségül vesz egy idősebb, gazdag özvegyet… – kezdte mondani Craig, de nem fejezte be a mondatot, csak tovább játszott a gondolattal és annak esetleges vonzataival.

Meg kell mondanom, hogy igen – felelte Jack –, de ez csak rövid ideig befolyásolt. Számos vonatkozásban ez valami gyenge szappanoperára emlékeztetne, ha valóban így lenne. Különben is, a biomarker, mint ahogy erre ma Dr. Gilbert is emlékeztetett, dokumentálta, hogy Patience szívrohamot kapott. Ezzel együtt ezt a körülményt sem szabad teljességgel figyelmen kívül hagyni. Jack ezután elmesélte az esetet, melyet Mattnek és Georginának is elmondott arról az asszonyról, aki egy fegyveres rablás során kapott szívrohamot.

– Gondolom, ezek a körülmények is fontosak – jegyezte meg Craig –, és előttem ismét megkérdőjelezik Randolph alkalmasságát.

– Mi az a sérülés az arcodon? – érdeklődött ismét Alexis, akinek eszébe jutott Jack ígérete, hogy majd azt is elmondja.

– Milyen sérülés? – kapta fel a fejét Craig. Jack a balján ült, így nem is láthatta arcának a bal felét.

– Nem is vetted észre? – csodálkozott Alexis. – Nézd csak meg alaposabban!

Craig felállt, s az asztalon keresztül közelebb hajolt Jackhez. Jack kelletlenkedve felé fordította az arcát, hogy alaposabban szemügyre vehesse.

– Te jó isten! – csodálkozott Craig. – Elég keménynek lát szik –

mondta, majd mutatóujjának hegyével megérintette Jack pofacsontját, hogy megállapítsa, mennyire van feldagadva. – báj? – kérdezte.

– Persze hogy fáj! – Jack bosszankodva hátrakapta a fejét. Mindig is utálta az orvosoknak ezt a módszerét. Mindig azt a részt piszkálják, amelyre a beteg azt mondja, hogy fáj. Az ortopédes fiúk a legrosszabbak, gondolta Jack, mert az utcai kosarazásból fakadóan már elég sok dolga akadt velük.

– Ne haragudj – mentegetőzött Craig. – Elég duzzadtnak látszik. Egy jeges pakolás jót tenne neki. Készítsek egyet?

Jack elhárította Craig ajánlkozását.

– Hogy történt? – kérdezett tovább makacsul Alexis.

– Majd arra is rátérek – felelte Jack, s a Stanhope– rezidencián tett látogatásról kezdett beszélni.

– Te elmentél a Stanhope–házba? – kérdezte Craig nyilvánvaló hitetlenkedéssel.

– El – ismerte be Jack.

– És ez törvényes?

– Mit értesz azon, hogy törvényes? Persze hogy törvényes! Már úgy értem, nem az esküdteket vagy hivatalos embereket látogattam meg. Ha azt akartam, hogy a legkisebb esély is legyen az aláírás megszerzésére, akkor el kellett mennem hozzá. – Majd elmondta nekik a Bendey és a váratlanul felbukkanó Charlene történetét.

Craig és Alexis meglepetten néztek egymásra. Craig még gúnyosan fel is kacagott.

– Ennyit a gyászról! – füstölgött Alexis felháborodottan. – Ez szégyen, mint ahogy az is, ahogy a kifinomult úriembert játssza!

– Kezd engem egy másik, hírhedt esetre emlékeztetni, csak az a cukorbetegséggel volt kapcsolatos – vetette közbe Craig.

– Tudom, mire célzol – mondta Jack –, csak abban az esetben a tettest felmentették.

– És mi történt az arcoddal? – kérdezte makacsul Alexis. – Az agyamra megy már ez a titkolózás!

Jack elmesélte, hogyan hozta fel Patience holttestének exhumálását s azt is, hogy teljes visszautasításra számított. Leírta Tony Fasano és az övéhez megtévesztésig hasonló ruhát viselő társának érkezését is.

– Francónak hívják – bökte ki Alexis.

– Te ismered? – Jack meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Ismerni nem ismerem. Csak láttam. Nehéz nem észrevenni. Együtt jön be a tárgyalóterembe Fasanóval. A nevét is csak onnan tudom, hogy Fasano így szólította, amikor távoztak a tárgyalóteremből.

Jack azt is elmesélte, hogy Tony milyen vehemensen ellenezte Patience exhumálását és felboncolását. Fenyegetőzését is megemlítette, amikor azt mondta neki, hogy máris „halott ember”, ha a boncolást elvégzi.

Néhány pillanatig Craig és Alexis némán bámult Jack arcába. Mindketten szinte megbénultak a hallottaktól.

– Kísérteties! – szólalt meg végül Craig. – Vajon miért ellenzi ennyire a boncolást?

– Valószínűleg biztos a per megnyerésében, és nem akarja, hogy a hajója véletlenül zátonyra fusson – mondta Jack. – Már elég sok pénzt fektetett a költségekbe, és hatalmas honoráriumra számít. De meg kell mondanom, hogy ez csak még jobban erősíti az elszántságomat.

– De mi történt az arcoddal? – kérdezett kitartón Alexis. – Valamivel mindig megkerülöd a választ!

– Ez a végén történt, amikor Franco nekem jött. Szórakoztam

velük, és ostobán viselkedtem. Azt mondtam nekik, hogy nagyon aranyosak abban az egyforma ruhában.

– És megütött? – kérdezte Alexis szörnyülködve.

– Ó, csak szeretettel megpaskolt – válaszolta Jack.

– Fel kell jelentened! – háborgott Alexis.

– Nem értek egyet – rázta meg a fejét Jack. – Ostoba módon visszaütöttem, így ha feljelenteném, akkor csak újabb vitába keverednék, hogy ki ütött először.

– Megütötted azt a behemót gengsztert? Mi lett belőled felnőttkorodra, önpusztító?

– Még nem is olyan régen többen is vádoltak ilyesmivel. Én inkább úgy értékelem a helyzetet, hogy időnként impulzív vagyok, amiben akad egy kis túlzott magabiztosság is.

– Én nem tartom ezt ennyire mulatságosnak! – háborgott tovább Alexis.

– Én sem – felelte Jack –, de ez a közjáték és különösen az, hogy megütöttek, nagyban elősegítette a tárgyalás sikerét Jordannel, amit pedig kezdetben teljesen reménytelennek láttam.

Jack ezután benyúlt zakója belső zsebébe, és előhúzta az aláírt exhumálási engedélyt. Letette az asztalra, tenyerével még ki is simította.

– Jordan aláírta az engedélyt. Alexis a papírért nyúlt, s közelebb húzta magához a nyomtatványt. Csak bámulta Jordan aláírását, szaporán pislogott, mintha nem akarna hinni a szemének.

– Ez kizár minden, ellene felmerült gyanút – jegyezte meg Craig Alexis vállán áthajolva.

– Ki tudja? – jegyezte meg Jack. – Mindez csak annyit változtat, hogy törvényes lehetőséget kaptunk a boncolásra. Most már nem egyszerűen elvi lehetőség, bár az idő nagyon szorít bennünket.

Feltételezve, hogy ezt át tudjuk hidalni, a következő kérdés az: akarjátok–e, hogy ezt én végezzem el? Ezt még ma este el kell dönteni!

– Érzéseim ezzel kapcsolatban reggel óta nem változtak – mondta Craig. – Nem lehet tudni, hogy segíteni vagy ártani fog. Mindkét változat mellett tudnék érvelni.

– A cianózis problémája miatt talán egy árnyalattal nagyobb az esély arra, hogy hasznunkra váljék – szólalt meg Jack elgondolkodva. – Ebben az ügyben kell lenni valami anatómiai magyarázatnak, valami járulékos kórismének. Különben igazad van, erre nincs semmiféle garancia. De nem akarom erőltetni a dolgot. Nem azért vagyok itt, hogy rontsak a helyzeten. Ezt nektek kell eldönteni.

– Ilyen zavart állapotban, mint amilyenben most vagyok, nehezen lehet döntést hozni – rázta meg a fejét Craig. – A bizonytalanság miatt, úgy érzem, ellene vagyok, de valójában nem tudom objektíven megítélni a helyzetet.

– És mi lenne, ha megkérdeznénk Randolphot? – tette fel a kérdést Alexis. – Ha a boncolás valami pozitív dolgot derít ki, akkor neki kell kitalálnia, hogyan fogadtassa el bizonyítékként.

– Igazad van! – bólogatott Jack. – A boncolással kapcsolatos döntés nem várathat magára. Még ha szabad is az út, akkor sem tudom garantálni, hogy sikerülni fog. Túlságosan sok, tőlem független tényezővel kell számolnunk.

– Jobb lesz, ha most felhívjuk! – mondta Alexis. – Itt lakik a közelben. Rendben van! – egyezett bele Craig. Nem érezte elég erősnek magát, hogy szembeszálljon Alexis és Jack véleményével. – De nem én fogom felhívni!

– Majd én felhívom! – Alexis felállt az ebédlőasztaltól, s odalépett az íróasztalhoz.

– Úgy látom, mintha kicsit jobban lennél – jegyezte meg Jack Craigre pillantva, míg Alexis a telefonnal bíbelődött.

– Hol így, hol úgy – felelte Craig. – Az egyik pillanatban depressziós vagyok, a következőben pedig már abban reménykedem, hogy az igazság győzni fog. Így van ez azóta, hogy ez a zűrzavar még tavaly októberben elkezdődött. A legrosszabb mégis a mai nap volt, amikor Bill Tardoff ellenem szóló vallomását hallgattam. Mindig is közeli barátságban voltam ezzel az emberrel. Egyszerűen képtelen vagyok megérteni!

– Jó orvos?

Craig Jackre nézett, mielőtt válaszolt volna.

– Néhány nap múlva tedd fel ezt a kérdést! Most csak érzelmek diktálta választ tudnék adni. Jelen pillanatban kész lennék megfojtani a fickót!

– Megértem – bólogatott Jack, s valóban meg is értette. – És mi a helyzet Dr. Noelle Everette–tel? Jó hírnévnek örvend?

– Nálam vagy a kórházon belül?

– Mindkettő érdekel.

– A per megindulása óta, Billhez hasonlóan, róla is megváltozott a véleményem. Először azt hittem, hogy oké a dolog. Nem valami nagy szám, de oké! Néhány alkalommal küldtem is hozzá beteget. A per megindulása óta viszont pontosan úgy utálom, mint Billt. Ami az általános megítélését illeti, azzal minden rendben van. Általában kedvelik, bár nem annyira elkötelezett, mint mások.

– Ezt miért mondod?

Hivatalosan csak félállásban dolgozik, bár az inkább háromnegyednek mondható. A családjára hivatkozik, ami ostobaság. Mindnyájunknak van családja. Jack bólogatott, mintha egyetértene, de most nem osztotta Craig véleményét. Szerinte Craignek is ki kellene próbálni Noelle munkastílusát. Biztosan

sokkal boldogabb, jobb apa és jobb férj is lenne.

– Azért érdeklődtem Noelle Everette után – folytatta Jack rövid szünet után –, mert ma mondott valami érdekeset. A régivágású orvosokról beszélt, ahová magát is sorolja, akik haragszanak rátok, a conáerge orvosokra. Téged ez nem lep meg?

– Tulajdonképpen nem igazán. Azt hiszem, az irigység beszél belőlük. Nem mindenki tud erre a gyakorlatra átváltani. Nagyon sok függ a betegkörtől.

– Arra gondolsz, hogy gazdagok vagy szegények?

– Jórészt arra – ismerte be Craig. – A conáerge orvoslás a szokásos praxishoz képest irigylésre méltó életszínvonalat jelent. Én például sokkal több pénzt keresek sokkal rövidebb idő alatt.

– Mi történt azokkal a régi betegeiddel, akik nem tudják ezt az átalánydíjat fizetni?

– Átmentek egy másik, szokásos praxisba.

– És úgy érzik, hogy magukra hagytad őket.

– Nem, egyáltalán nem így van! Hosszú időt töltöttünk azzal, hogy megadtuk nekik más orvosok nevét és címét.

Jack szemében ez még mindig egy kicsit cserbenhagyásnak tűnt, de nem vitatkozott tovább.

– Tehát szerinted a harag, amelyről Noelle is beszélt, az irigységből táplálkozik? – kérdezte inkább a vita a helyett.

– Másra nem tudok gondolni.

Jack még sok másra tudott gondolni, beleértve a szakmaiságot, amelyet Noelle is említett, de most nem érdekelte a vita. Most a műhibaper foglalkoztatta a legjobban, ezért fel is tette a kérdést:

– Patience Stanhope is a korábbi praxisodból való, régi betegeid közé tartozott?

– Nem. Ő annak az orvosnak a betege volt, aki ezt a conáerge

praxist megindította, amelyet most gyakorlatilag én folytatok. Most Floridában tartózkodik, és nincs a legjobb állapotban.

– Tehát bizonyos értelemben megörökölted?

– Bizonyos értelemben.

Alexis visszatért az asztalhoz.

– Randolph azonnal itt lesz. Érdekli a boncolás témája, de vannak bizonyos fenntartásai.

Jack egy bólintással tudomásul vette a hallottakat, de most jobban érdekelte a Craiggel folytatott beszélgetés, és éppen a következő kérdés megfogalmazásán gondolkodott.

– Craig, emlékszel, amikor ma reggel fulladást vagy fojtogatást említettem Patience Stanhope–pal kapcsolatban, s aztán később beláttam, hogy ostobaság, hiszen szívrohamról volt szó?

– Hogy felejthettem volna el?

– Nos, látod, ez is példa arra, hogy nekünk, igazságügyi orvosszakértőknek milyen a gondolkodásmódunk. Úgy értem, én tulajdonképpen nem vádoltam meg senkit, nem feltételeztem semmit. Egyszerűen csak hangosan gondolkodtam, és próbáltam a központi cianózist összekapcsolni a többi adattal, így, visszatekintve, most már érthető, ugye? Akkor egy kicsit mintha felháborodtál volna.

– Megértem, de ezekben a napokban magam sem vagyok a lények embere. Ne haragudj!

– Nem kell elnézést kémed! Csak azért hoztam fel a dolgot, mert egy kérdést szeretnék feltenni. Ez akkor jutott eszembe, amikor Noelle Everette azt a megjegyzést tette, hogy a régivágású orvosok nem kedvelik a conáerge orvoslást. Ez is olyan kérdés, amely ugyanolyan furcsán fog hangzani, mint amikor ma reggel a fulladást vagy fojtogatást említettem.

– Egészen felcsigáztad a kíváncsiságomat. Tedd már fel azt

kérdést!Nem elképzelhetetlen számodra, hogy Patience Stanhope halálával tulajdonképpen csapdát állítottak neked? Arra gondolok, hogy valaki az asszony halálát jó ürügynek tartotta a conáerge orvoslás lejáratására. Nem rezonál ez nálad valamivel, vagy megint valami más bolygórendszerben járok?

Halvány mosoly jelent meg Craig szája szegletében, aztán egyre szélesedett, majd hangosan felnevetett, és hitetlenkedve rázta a fejét.

– Határtalan a fantáziád!

– Előre megmondtam, hogy csupán szónoki kérdésről van szó. Nem is várok rá választ, csak tedd félre az agyad valamelyik eldugott fiókjába, s majd meglátod, hogy összecseng–e valami olyan adattal, amelyet esetleg elfelejtettél említeni.

– Valami összeesküvést gyanítasz? – kérdezte Alexis, akit legalább annyira meglepett Jacknek ez a feltevése, mint Craiget.

– Az összeesküvésben több résztvevő szerepel – válaszolta Jack. – Mint ahogy telefonon is erre kértél, én most más kategóriákban gondolkozom.

– Ez kívül áll a kategóriákon. – Craig még mindig csóválta a fejét.

A csengő hangja véget vetett minden rosszindulatú, orvosi mesterkedésről szóló eszmecserének. Alexis felállt, hogy ajtót nyisson az érkezőnek. Amikor Randolph Binghammel visszatért, Jack és Craig éppen hangosan nevetett valami humoros néven, melyet Craignek sikerült valahonnan elővarázsolnia. Alexis kellemesen meg volt lepve. Craig most sokkal normálisabban viselkedett, mint hónapok óta bármikor, ami a bíróságon töltött, feszültséggel teli napot figyelembe véve még nagyobb meglepetést okozott a számára.

Jacket még egyszer bemutatták Randolphnak. Első ízben reggel, a tárgyalóterem bejárata előtt találkoztak, mielőtt a bíróság ismét

összeült volna. Akkor nem volt sok idejük, s Alexis csak annyit mondott, hogy Jack a bátyja, de most szakmai háttérrel is kiegészítette a bemutatást. Alexis monológja alatt Randolph egy szót sem szólt, csak a fontosabb részleteknél bólogatott. Megingathatatlanul kimért és megfontolt maradt. Bár már nem a tárgyalóteremben megszokott, kínosan jól szabott öltönyét viselte, de a szabadidőruházatról alkotott elképzelései is egy erősen kikeményített, frissen vasalt ingre, borotvaélesre vasalt, bővebb szárú nadrágra és pedantériája újabb bizonyítékaként egy könnyű, nyári kasmírpulóverre korlátozódtak. Az estére kicsit borostássá váló Jackkel és Craiggel ellentétben most is frissen borotvált volt, ezüstszín haját ugyanolyan gonddal fésülte meg, mintha bírósági tárgyalásra készülne.

– Itt ülünk le az asztalnál, vagy bemegyünk a nappaliba? – kérdezte Alexis.

– Ahol óhajtja – válaszolta Randolph –, csak kicsit igyekeznünk kell, mert ma még egy sor előkészület hátravan.

Végül aztán az ebédlőasztal mellett maradtak.

– Alexis beszélt arról az elképzeléséről, hogy az elhunytat fel kellene boncolni – szólalt meg Randolph. – Kicsit talán bővebben is kifejthetné, miért olyan fontos ez.

Hangjában Jack ugyanazt a dallamosságot érzékelte, amelyet akaratlanul is az előkelő New England–i iskolákkal azonosított, s most hirtelen az jutott eszébe, hogy Randolph testesíti meg azt a figurát, amelyet Jordan annyira szeretett volna utánozni. Hogy miért, az már teljesen más kérdés, hiszen Jack Randolphot eddig szenvedélyektől mentes embernek, a formalitások rabjának ismerte meg. Elegáns stílusával és viselkedésével viszont Randolph a bostoni elit hiteles tagját érzékeltette.

Jack gyorsan végigszaladt a boncolás mellett szóló érveken, de még csak halvány célzást sem tett semmiféle összeesküvésre vagy

tisztességtelen játékra. Azt sem felejtette el megjegyezni, hogy az igazságügyi orvosszakértő tulajdonképpen az elhunytak nevében beszél.

– Röviden szólva – összegezte Jack az elmondottakat –, azt hiszem, a boncolás biztosíthatja Patience Stanhope utolsó szereplését a bíróság előtt. Reményeim szerint elegendő patológiai elváltozást találunk, amely tisztázhatja Ctaiget, vagy a legrosszabb esetben is vétkes felelőtlenséget bizonyíthat az elhunyt részéről, alti dokumentumokkal igazolhatón elzárkózott a Craig által javasolt alaposabb kardiológiai kivizsgálástól.

Jack választ várva nézett Randolph jegesen kék szemébe. Nem tudott belőle semmit kiolvasni.

– Nos, esetleg valami kérdés?

– Nekem más a véleményem – szólalt meg Randolph hosszabb szünet után. Látszott rajta, hogy alaposan átgondolta Jack érvelését. – Tömören és kiválóan foglalta össze az esetet. Csábító lehetőség, amellyel nem is számoltam, hiszen az ügy klinikai vonatkozásai nagyon is világosak. Legnagyobb gondom mindannak az elfogadhatóságával van, amit esetleg találhat a boncolás során. Ha sikerülne valami igazán nyomós és felmentést elősegítő körülményre bukkanni, akkor kérvényt kellene benyújtanom a bíróságnak a per meghosszabbítására, hogy lehetővé tegyék az alapos kivizsgálást. Más szóval, ez már a bírón múlna.

– Engem nem lehet váratlan mentő tanúnak minősíteni?

– Csak abban az esetben, ha korábbi vallomást cáfol meg, és nem úgy, mint aki újabb tényeket tár a bíróság elé.

– A felperes orvosi műhibát állító tanúit cáfolom meg.

– Ez is feszegeti a szabályok határait, de látom, hova akar kilyukadni. Mindenesetre ez a bírótól függ, aki eddig is elutasította felperes ügyvédjének időhúzásra irányuló tiltakozásait. Ám még ha a

bíró az engedélyezés mellett döntene is, akkor is lehetőséget biztosítana a felperesnek a fellebbezésre. Végül, tapasztalataim szerint, újabb nehézséget jelenthet az, hogy Davidson bíró nehezen fogadja be az újabb bizonyítékokat. Szereti tempósan intézni az ügyeket, s máris bosszantja a tárgyalás lassú menete. Kétség sem férhet hozzá, hogy minél előbb le akarja zárni az ügyet. Nem veszi szívesen az utolsó pillanatban felhozott újabb bizonyítékokat.

– Jack csak megvonta a vállát. Tehát ellene van a próbálkozásnak? – kérdezte felvont szemöldökkel az ügyvédtől.

– Nem feltétlenül. Ez rendkívüli eset rendkívüli kihívásokkal, és ostobaság lenne részünkről, ha nem próbálkoznánk meg minden lehetőséggel, amely pozitív eredményre vezethet. Az új, perdöntő bizonyítékok alapot jelenthetnek a perújrafelvétel ügyében indítandó fellebbezésünkhöz is. Másrészt viszont véleményem szerint igen kevés az esélye annak, hogy ilyen perdöntő bizonyítékot találunk. Ezzel lényegében azt akarom mondani, hogy hatvan–negyven százalékban a kísérlet mellett vagyok. A többi eldöntése már az önök dolga.

Randolph felállt az asztaltól, s a többiek is követték példáját.

– Köszönöm a meghívást és azt is, hogy minderről tájékozattak – búcsúzkodott az ügyvéd, s mindenkivel kezet fogott. – A bíróságon majd találkozunk.

Alexis kikísérte Randolphot, Jack és Craig pedig visszaült a helyére.

– Alaposan rászedett – jegyezte meg Jack. – Amikor már azt gondoltam, hogy ellene van a boncolásnak, akkor közölte, hogy mégis támogatja az elképzelést.

– Én is így voltam vele – helyeselt Craig.

– Egy dolog azért kiderült ebből a kis találkozóból, és nem hinném, hogy ügyvédváltást kellene fontolgatnod – szólalt meg

ismét Jack. – Azt hiszem, hogy az úriember külső alatt igazi harcos húzódik meg. Határozottan győzni akar.

– Kösz a véleményedet – felelte Craig. – Bárcsak én is maradéktalanul tudnám osztani!

Közben Alexis is visszatért. Kicsit bosszúsnak látszott.

– Miért nem beszéltél neki a Tony Fasanóval történt esetedről és az elhangzott fenyegetésről?

– Nem akartam összezavarni a dolgokat – felelte Jack. – Ezért is nem hoztam fel a piszkos játékról szóló elméletemet és Jordan Stanhope, alias Stanislaw Jaruzelski meglepő életrajzát. Azt hiszem, a fenyegetés még ennél is fontosabb – ellenkezett Alexis. – Téged nem zavar, hogy így megfenyegettek?

– Tulajdonképpen nem. Tony Fasano a befektetése miatt idegeskedik, hiszen minden bizonnyal kockázatvállalással szerezte meg az ügyet. Nekem olyan embernek tűnik, aki csak a nyelvével szór lángokat.

– Nem tudom – felelte Alexis. – Engem nyugtalanít a dolog.

– Nos, emberek! – szólalt meg Jack. – Eljött az idő! El kell dönteni, hogy széna vagy szalma! Megpróbálkozzam a boncolással, vagy felejtsük el? Egy dolgot még nem említettem. Az esküdtek általában ösztönösen a józan eszükre hallgatnak, amikor a döntéseiket meghozzák, de azért a tényeket is kedvelik. A boncolás eredményei konkrét tényeknek számítanak azokkal a vallomásokkal szemben, melyek megragadtak az emlékezetükben. Próbáljátok ezt is mérlegelni!

– Fia őszintén mondod, hogy nem tartasz Tony Fasano fenyegetőzésétől, akkor én a boncolás mellett szavazok.

– És te, Craig? – tette fel a kérdést Jack. – Elsősorban neked kell a döntést meghoznod. A te szavazatod esik legnagyobb súllyal a latba.

– Az én érzéseim továbbra sem változtak – szögezte le Craig. – De nem fogok kettőtök és Randolph ellen szavazni – mondta ki a végső szót Craig, majd felállt a helyéről. – Most pedig felmegyek, s egy jó erős altatóra bízom magamat. A felperes többi tanújának, Jordan Stanhope–nak és esetleg Leona Rattnernek a tervezett tanúskodása nehéz napot ígér.

Jack és Alexis elgondolkodva ült az asztalnál még néhány perccel azután is, hogy Craig felment a lépcsőn.

– Tömény italt és erős altatót keverni nem a legjobb ötlet – szólalt meg Jack.

– Ezzel nem tudok vitatkozni.

– Nem aggódsz amiatt, hogy Craig esetleg kárt tesz magában? Túladagolásra gondolsz?

– Igen. Vagy szándékosan, vagy másképpen – mondta Jack, és saját, önpusztító gondolatok elleni harca jutott eszébe, amikor ő is a depresszióval küszködött.

– Természetesen már megfordult a fejemben, de az önimádat ebben az ügyben mellette szól. Az önimádók általában nem ártanak maguknak. A depressziója is távol áll még attól, hogy cselekvőképtelenné tegye, és különben is gyakran visszazökken a normális kerékvágásba, mint ahogy például ma este is történt. Ezt persze nem fogja elismerni, de szerintem lelket öntöttél belé a jelenléteddel. Látja, hogy törődsz vele, és ő tisztel téged.

– No, ez nagyszerű! De milyen altatót szed? Tudod egyáltalán?

– A szokásosat. Számon tartom a tablettákat. Szégyellem a dolgot, de a háta mögött még meg is szoktam számolni őket.

– Egyáltalán nincs okod a szégyenkezésre. Nagyon bölcsen teszed!

– Nos, bárhogy legyen is – állt fel Alexis is a helyéről –, én is felfelé veszem az irányt, megnézem a lányokat, s magam is lefekszem. Sajnálom, hogy magadra kell hagynom, de ha Leona

Rattner fog holnap vallomást tenni, azt nekem is nehéz lesz végighallgatni.

– Nem probléma. – Jack is felállt az asztaltól. – Én is fáradt vagyok, de még át akarok olvasni néhány meghallgatási jegyzőkönyvet. Az jár állandóan az eszemben, hogy hátha átsiklottam valamin, ami boncolás közben esetleg kulcsfontosságú lehet.

– Nos, meg kell mondanom, egyáltalán nem irigyellek azért, hogy olyan hullával kell foglalkoznod, amelyet már majdnem egy éve eltemettek. Hogy lehet napról napra ilyen munkát végezni? Nem. visszataszító?

– Tudom, hogy kellemetlenül, akár kísértetiesen hangzik, de tulajdonképpen még élvezem is. Mindennap tanulok valami újat, és soha sincs problémám a pácienseimmel.

– Ne is emlékeztess a problémás páciensekre! – állította le Alexis. – Inkább az önkézzel okozott sérülésekről beszélj, az is kitűnő példa!

Alexis távozása után a nagy ház csendje ismét rátelepedett Jackre. Néhány pillanatra eszébe jutott, hogy Alexis milyen szenvedélyesen reagált arra, hogy Patience Stanhope–ot is megemlítették a problémás páciensek között, s milyen könnyedén kimondta, hogy örül Patience távozásának. Még abba a tévhitbe is ringatta magát, hogy Patience Stanhope–nak valami köze volt Craig elköltözéséhez. Jack megrázta a fejét. Nem tudta, mit gondoljon. Gondolkodás helyett megitta a maradék sörét, s lement a szobájába, hogy kézbe vegye az aktákat és a telefonját. Ezeket magához véve visszament a dolgozószobába, ahol akaratlanul is az előző éjszakát töltötte. A szoba valahogy kellemesen ismerősnek tűnt számára

Elhelyezkedett a fotelben, s bekapcsolta a telefonját. Laurie hívása közben valami furcsa kettősség uralkodott el rajta. Szerette volna hallani a hangját, de semmi kedve sem volt most a szemrehányásait hallgatni, melyek óhatatlanul bekövetkeznek, ha beszámol neki a

küszöbönálló exhumálásról és boncolásról. Már kedd éjszaka volt, tehát péntekig már csak két teljes napja maradt. A másik problémát az jelentette, hogy Jack napközben Calvint is felhívta, s megmondta neki, hogy szerdára nem ér vissza, s majd tájékoztatja a fejleményekről. Annak is megvolt az esélye, hogy Calvin esetleg említhetett valamit Laurie–nak, aki most amiatt is bosszankodik, hogy másodkézből hallja meg a vele kapcsolatos híreket.

A készülék kicsengésekor Jack még fészkelődön egy keveset, hogy a legkényelmesebben helyezkedjen el, s tekintete végigfutott a szemközti falat beborító könyvespolcon. Tekintete egy jókora, fekete bőrből készült orvosi táskán és egy hordozható EKG–készüléken állapodott meg.

– Ó, az elfoglalt világutazó! – hangzott fel Laurie vidám hangja a vonal túlsó végéről. – Bíztam benne, hogy te leszel.

Jack azonnal mentegetőzésbe kezdett, amiért csak ilyen későn telefonál, de megmagyarázta, hogy meg akarta várni a döntés megszületését.

– Milyen döntésről van szó?

Jack vett egy mély lélegzetet.

– Arról a döntésről, hogy fel kell–e boncolni Craignek azt a betegét, akinek a halála ezt a pert elindította.

– Boncolás? – szörnyülködött Laurie. – Jack! Kedd este van! Az esküvő pénteken fél kettőkor kezdődik. Ugye nem kell mondanom, hogy az már azonnal itt lesz?

– Tudom, mennyire szorít az idő. Állandóan az eszemben van. Ne nyugtalankodj!

– Délelőtt kezdesz a boncoláshoz?

– Nem hiszem, de úgy gondolom, van rá esélyem. A problémát az jelenti, hogy a holttest még mindig a földben van.

– Ja-ack – nyögdécselte panaszosan Laurie. – Miért teszed ezt

velem?

Jack részletesen elmondta Laurie–nak az ügyet, mindazt, amit a papírokból megtudott, s mindent, ami aznap történt, kivéve a Francóval lezajlott epizódot. Laurie végighallgatta anélkül, hogy félbeszakította volna. Aztán teljesen meglepte Jacket.

– Nem akarod, hogy odarepüljek és asszisztáljak neked?

Jack most szeretett volna mérföldeken átnyúlni és magához ölelni a lányt örömében.

– Köszönöm az ajánlatot, de most nincs rá szükség. Nem ígérkezik problémás esetnek, hacsak nem érte sok nedvesség.

– Mindenesetre szólj! Biztos vagyok benne, hogy csapatban hamarabb végeznénk.

Néhány perces bensőséges csevegés után, azt követően, hogy megígérte, azonnal szól, ha többet megtud a fejleményekről, Jack összecsukta a telefonját. Már éppen térdére akarta fektetni az iratcsomagot, amikor tekintete ismét az orvosi táskára vetődött. Felállt a helyéről, és odalépett a polchoz. Mint ahogy Alexisnek is kifejtette, a beteghez történő kijárást nem tartotta a munkaidő szerencsés kihasználásának, hiszen egy jól felszerelt rendelőben meglévő diagnosztikai eszközök hiányában a beteg lakásán az orvosi vajmi keveset tud tenni. Emlékezvén az iratokban említett hordozható biomarkerre, mellyel a szívrohamot lehet pontosan diagnosztizálni, most az jutott eszébe, hogy vajon nem járt–e le a szavatossági ideje. Az igazat megvallva még csak nem is hallott a készülék hordozható változatáról, ezért a kíváncsiság is hajtotta. Levette a polcról a táskát, Craig íróasztalára tette, felkapcsolta a hattyúnyakú lámpát, s kinyitotta a táskát. Úgy működött, mint egy szétnyitható, rekeszekkel zsúfolásig tele horgászláda, melynek szétnyíló oldalai egy–egy kis tálcát is alkottak. Alul volt az öblösebb raktér, tele mindenféle műszerrel, vérnyomásmérővel, szem– és fültükörrel. Jack elővette a szemtükröt. Már a műszer érintése is az

emlékek özönét idézte fel benne.

Félretéve a szemtükröt, Jack végignézte a táska bőséges tartalmát. Talált benne intravénás folyadékot, intravénás vezetékeket, hőmérőt, sürgősségi gyógyszerkészítményeket, kultúratenyésztő tálacskát és különböző kötszereket. A táska legaljának sarkában a biomarkerre is ráakadt. Kivette, s elolvasta a külsején lévő feliratot. Azt remélve, hogy a belseje alapján többet meg tud róla, kinyitotta a dobozkát. A használati utasítás a készülék tetején volt.

Az útmutatót elolvasva Jack kénytelen volt elismeri, hogy át kell értékelme a házi orvoslásról alkotott eddigi véleményét. Ilyen termékekkel, beleértve a diabéteszes állapot pontos meghatározására szolgáló műszert is, egy orvos a beteg lakásán is valóban hatékonyan tud dolgozni, különösen akkor, ha még olyan hordozható EKG–készülékkel is rendelkezik, melyet az orvosi táska mellett látott.

Helyére tette a használati utasítást, majd a biomarkert. Míg a műszer megfelelő elhelyezésével volt elfoglalva, néhány apró hulladékot, többek közt üres atropin– és epinephrintiolákat is észrevett a táska aljában. Az jutott eszébe, hogy ezek talán abból az időből maradhattak vissza, amikor Craig még Patience Stanhope–ot kezelte. A nála lévő papírok alapján mind a kettőt használta. Ezután talált valamit, ami egyértelműen meggyőzte őt arról, hogy valóban ez a helyzet. Egy mintaként kapott, apró üvegcse Zoloft nevű antidepresszáns akadt a kezébe, melyen Patience Stanhope neve, a gyári 6 db–os felirat és az „elalvás előtt egy órával” adagolási utasítás szerepelt. Jack kinyitott az üvegcsét, s a benne lapuló öt, halványkék tablettára pillantott. Visszacsavarta a kupakot, s az üvegcsét visszatette a helyére. Ezután megnézte az atropin– és epinephrintiolákat, s mindkettőt üresnek találta.

Ekkor mintha lépteket hallott volna a főlépcső felől, s hirtelen valami bűntudat vett rajta erőt, hogy mások személyes holmija

között turkál, még akkor is, ha egy orvosi táskáról van szó. Ez nyilvánvaló visszaélés a bizalommal. Enyhe pánikhangulatban gyorsan visszarakta a fiolákat, becsukta a táskát, s visszacsúsztatta a polcra. Átrohant a szobán, bevetette magát a fotelbe, s térdére rakta a papírokat.

Éppen idejében végzett. Néhány pillanattal később Craig lépett be a dolgozószobába. Fürdőköpeny és papucs volt rajta. Közelebb lépett, és leült a másik fotelbe.

– Remélem, nem zavarlak – szólalt meg Craig.

– Ugyan már, ne mondj ilyet – felelte Jack, s Craig hangjában valami olyan monoton tónust fedezett fel, mely hiányzott belőle, amikor felment a szobájába. Karja is ernyedten lógott, mintha megbénult volna. Jacknek az volt az érzése, hogy Craig már altatót vehetett be, és az adaggal sem fukarkodott.

– Csak szerettem volna megköszönni, hogy idefáradtál Bostonba. Tudom, hogy tegnap este és ma reggel nem voltam valami szívélyes házigazda.

– Semmi probléma. Át tudom érezni, mi zajlik most benned.

– Azt is meg akartam mondani, hogy miután még egyszer átgondoltam a dolgot, én is a boncolás mellett vagyok.

– Ez egyhangú döntést jelent. Most, hogy már mindenkit sikerült meggyőznöm a célszerűségéről, csak abban bízhatok, hogy sikerrel meg is tudom csinálni.

– Mindenesetre köszönöm az erőfeszítéseidet! – Felállt a helyéről.

– Belenéztem az orvosi táskádba – közölte Jack, hogy megnyugtassa a lelkiismeretét. – Ugye, nem haragszol?

– Persze hogy nem. Szükséged van valamire? Amikor még sokat jártam házhoz, egész kis gyógyszertárat gyűjtöttem magamnak.

– Nem, csak kíváncsi voltam arra a szívrohamot kimutató biomarkerre. Nem is tudtam, hogy már ilyen is létezik.

– Nehéz is lépést tartani a technikával. Nos, jó éjszakát!

– Jó éjszakát – köszönt el tőle Jack. Tekintetével kísérte

Craiget, ahogy végigmegy a szobán. Úgy mozgott, mint egy élőhalott. Jack először érzett iránta sajnálatot.

Tizedik

NEWTON, MASSACHUSETTS

Szerda, 2006. június 7.
Reggel 6 óra 15 perc

A reggeli előkészületek, a Meghan és Christina között az öltözékkel kapcsolatban támadt nézeteltéréseket is beleértve, ugyanolyan kaotikus körülmények között zajlottak, mint az előző napon. De most fordult a kocka, s ezúttal Meghan tagadott meg valamit Christinától, minek következtében Christina bőgve rohant fel az emeletre.

Egyedül Alexis viselkedett normális ember módjára. Mintha csak a családot összetartó ragasztó szerepét töltötte volna be. Craig még félig aludt, keveset beszélt, nyilvánvalóan még a whisky és az altató éreztette a hatását.

Ahogy a gyerekek elmentek az iskolába, Alexis Jackhez fordult.

– Mi a terved, velünk jössz, vagy magad vezetsz?

– Nekem kell vezetnem. Első utam a Langley–Peerson Temetkezési Vállalathoz vezet. Oda kell vinnem az aláírt engedélyt, hogy elkezdődhessen az exhumálás intézése.

Azt már nem is említette, hogy még egy kis délutáni kosárlabdában is reménykedik.

– Akkor a bíróságon találkozunk?

– Szándékaim szerint igen – válaszolta Jack, de titokban abban bízott, hogy Harold csodákra is képes, s még aznap délelőtt ki tudja emelni Patience Stanhope–ot nyughelyéről. Ha ez megtörténik,

akkor el tudja végezni a boncolást, és délutánra nagyjából az eredmények is meglesznek, átadhatja őket

Craignek és Alexisnek, s valamelyik kései járattal már vissza is repülhet New Yorkba. Így rendelkezésére áll majd a csütörtök, hogy pénteken délután kezdődő nászútja előtt összepakoljon az irodájában. Még arra is lesz ideje, hogy felvegye a repülőjegyeket és a szállodafoglalás visszaigazolását.

Alexis és Craig előtt hagyta el a házat. Beült bérelt kocsijába, s elindult a Massachusetts autópályán. Feltételezte, hogy a Langley–Peerson Temetkezési Vállalatnál tett látogatás után már hamar odatalál. Sajnos tévedett. Negyvenpercnyi őrjítő autózással sikerül megtenni a kőhajításnyi távolságot.

Az emberpróbáló élmény után csendes káromkodások közepette kanyarodott be a temetkezési vállalat parkolójába. Most többen álltak ott, mint az előző napon, így Jack egészen hátul volt kénytelen leparkolni. Mikor az épület elé került, akkor látta, hogy a fedett teraszon emberek mozognak. Kezdett gyanakodni, hogy éppen egy gyászszertartás közepébe cseppent. Gyanúja be is igazolódott, amikor belépett az előcsarnokba, s látta, hogy a jobbra nyíló ravatalozóban emberek nyüzsögnek, virágokat rendezgetnek, és összecsukható székeket raknak szét a teremben. Az emelvényen egy nyitott koporsó feküdt, lakója békésen pihent benne. A levegőt a tegnap is hallott gregorián dallamok töltötték be.

– Aláírná a részvétnyilvánító könyvet? – kérdezte egy csendes, rokonszenves férfihang. Számos tekintetben úgy festett, mint Harold Langley, csak jóval súlyosabb változatban.

– Az igazgatót keresem.

– Én vagyok az igazgató. Locke Peerson, szolgálatára.

Jack ezután megemlítette, hogy ő tulajdonképpen a társát,

Mr. Langleyt keresi, mire a férfi azonnal Harold irodája felé

irányította, aki éppen az asztalánál ült, amikor Jack belépett a szobába.

– Mr. Stanhope aláírta az exhumálási engedélyt – vágott Jack azonnal a közepébe a mondanivalójának, mert nem akarta az időt felesleges udvariaskodással fecsérelni. Át is adta Haroldnak a nyomtatványt. – Rendkívül sürgős lenne a holttest átszállítása a balzsamozóterembe.

– Ma délelőtt éppen szertartás van, utána azonnal hozzálátunk – közölte Harold.

– Lát valami esélyt arra, hogy ma ez lebonyolódik? Valóban versenyt futunk az idővel.

– Dr. Stapleton, ugye nem felejtette el, hogy a városi hatóságok, a szarkofágot készítő és a sírásó cég, valamint a temető is része a vállalkozásnak? Normális körülmények között ez legalább egyheti munka.

– Szó sem lehet egy hétről! – jelentette ki Jack határozottan.

– Ennek ma, legrosszabb esetben holnap kell megtörténni!

Jack még a gondolatba is beleborzongott, hogy csütörtökig kell várnia, s már előre azon tanakodott, mit fog majd Laurie–nak mondani.

– Ez lehetetlenség!

– Talán egy ötszáz dolláros pótlék a szokásos összeg fölött esetleg kárpótlást jelentene a kényelmetlenségért – próbálkozott Jack, s közben Harold arcát figyelte. Vonásai olyan mozdulatlanok maradtak, mintha Parkinson kóros lenne, keskeny ajkai pedig kifejezetten Randolphra emlékeztettek.

– Csak annyit mondhatok, hogy minden tőlem telhetőt megteszek az ügy sikere érdekében. ígérni, sajnos, nem ígérhetek semmit.

– Nem is kérek mást öntől – válaszolta Jack, s átadta a névjegykártyáját. – Különben van valami elképzelése, hogy milyen

állapotban találjuk a holttestet?

– Természetesen van – felelte Harold határozottan. – A holttestnek épen meg kellett maradni. A cégünknél szokásos gonddal lett bebalzsamozva, a koporsó is a csúcsminőségű, Örök Remény típus, s egy kitűnő minőségű betonból készült, boltozatos üregben van elhelyezve.

– Milyen a sír környéke? Sok ott a víz?

– Egyáltalán nincs víz. Egy dombgerincen helyezkedik el. Mr. Stanhope választotta ki saját magának és családjának.

– Hívjon fel, ha sikerült valamit intézni!

– Feltétlenül hívni fogom.

Mikor Jack elindult a cégtől, a gyászolók már kezdték betölteni a nyitott teraszt. Beszállt a kocsijába, s ismét a térkép segítségéhez folyamodott, mely ezúttal már – Alexisnek köszönhetően – egy jóval részletesebb változat volt. Húga jót mulatott, amikor megtudta, hogy az autókölcsönzőtől kapott térképen próbál eligazodni a városban és környékén. Jack következő útja ismét az Igazságügyi Orvosszakértői Intézetbe vezetett. Hála a jóval gyérebb forgalomnak, most viszonylag hamar oda is ért.

A recepciós emlékezett is rá. Közölte, hogy Dr. Wylie ma reggel egész biztosan a boncteremben van, de felajánlotta, hogy megpróbálja megkeresni. Ennek aztán az lett az eredménye, hogy hamarosan megjelent egy laboratóriumi technikus, aki Jacket lekísérte a boncterem előcsarnokába, ahol két, civil ruhás férfi téblábolt, egy afroamerikai és egy fehér. A fehér egy nagydarab, vörös képű ír volt. Rajtuk kívül mindenki a megszokott Tyvek védőruhát viselte. Jack néhány perc múlva azt is megtudta, hogy a két férfi rendőrségi nyomozó, és annak az ügynek az eredményei érdekelték őket, melyen éppen Latasha Wylie dolgozott.

Jack is kapott egy védőruhát, és betessékelték a boncterembe. Az

intézmény többi részlegéhez hasonlóan ez is olyan volt, mint egy műterem, s hozzá képest a New York–i maga volt a megtestesült anakronizmus. Öt boncasztal állt benne, három foglalt volt. Latasha dolgozott a legtávolabbinál, s intett, hogy lépjen közelebb.

– Már majdnem kész vagyok – szólalt meg Latasha a műanyag védőálarc mögül. – Gondoltam, szívesen körülnéz.

– Mivel foglalkozik? – érdeklődött Jack. Minden érdekelte a szakmában. Ötvenkilenc éves nő, holtan találták a hálószobájában azok után, hogy találkozott egy férfival, akivel az interneten keresztül ismerkedett meg. A hálószobában nagy volt a felfordulás, küzdelem nyomai látszottak, az éjjeliszekrény felborult, az olvasólámpa összetört. Az előtérben várakozó nyomozók gyilkosságra gyanakszanak. A nőnek a hajas fejbőr kezdeténél egy mély vágás van a fején.

Latasha a vágásnál lehúzta bőrt a nő arcára, hogy hozzáférjen az agyhoz.

Jack közelebb hajolt, hogy alaposabban megnézze a sebet a koponyán. Kerek lyuk tátongott rajta, mintha kalapáccsal törték volna be.

Latasha elmagyarázta, hogyan rekonstruálta az eseményt, melyről kiderült, hogy nem gyilkosság, hanem baleset volt. A nő az ágy előtti, fényes parkettán lévő apró szőnyegen megcsúszott, és teljes súlyával fejjel belezuhant az éjjeli lámpa végébe. Ez az eset is bizonyítja, hogy milyen fontos a helyszín pontos ismerete. Kiderült, hogy a kiálló lámpavég egy kalapácsfejre emlékeztető lapos korongban végződött.

Jack elismeréssel adózott kollégája szakértelmének, s ezt meg is mondta neki.

– Semmi különös, megszokott dolog – válaszolta a lány. – Mit tehetek magáért?

– Szeretném behajtani magán a műszerekkel kapcsolatos ígéretét. Úgy tűnik, hamarosan sor kerül a boncolásra, feltéve, ha gyorsan dolgoznak, és kiveszik a holttestet a földből. A Langley–Peerson Temetkezési Vállalatnál fogom elvégezni.

– Ha munkaidő után lát neki, akkor szívesen segítek, és csontfűrészt is viszek magammal.

– Valóban? – Jack nem számított ilyen készséges segítségre.

– Nagyon megköszönném a segítségét!

Érdekes ügynek látszik. De hadd mutassam be a főnökünknek, Dr. Kevin Carsonnak! A főnök az első asztalnál dolgozott. A hórihorgas, kellemes modorú, kissé elnyújtott, délies hanglejtéssel beszélő férfi közeli ismerősként, vezetéknevén emlegette Jack főnökét, Dr. Harold Binghamet. Elmondta, hogy Latasha beszámolt neki, milyen fába vágta a fejszéjét, és megígérte, ő is támogatja a minták feldolgozásával és – szükség esetén – a toxikológiai vizsgálatok elvégzésével kapcsolatos teendőkben. Bár saját toxikológiai laboratóriumuk ugyan még nincs, de az egyik egyetemi intézmény a hét minden napján, huszonnégy órában rendelkezésükre áll.

– Adja át Haroldnak üdvözletemet Bostonból! – búcsúzott Kevin, mielőtt visszatért volna a munkájához.

– Feltétlenül átadom – ígérte Jack, s látta, hogy a férfi már az előtte heverő holttest fölé hajol. – És köszönöm a segítséget! Kellemes főnöknek látszik – jegyezte meg Jack, amikor Latashával kiment az előtérbe. Magában akaratlanul is összehasonlította heves és zsarnoki természetű Binghammel vagy Calvinnal.

– Nagyon közvetlen – értett egyet Latasha a véleményével.

Tizenöt perc elteltével Jack egy jókora doboz, boncoláshoz használt műszert és szerszámot pakolt be Accentjének csomagtartójába, s még kosárfelszerelését is féke kellett tolnia, hogy minden beférjen. Mielőtt maga is kocsiba szállt volna, Latasha

mobilszámot is tartalmazó névjegyét szintén becsúsztatta a tárcájába.

Bár Alexis egy másik, Faneuil Hill környéki parkolót javasolt, de Jack maradt a Bostoni Városháza alatti parkolónál, mert azt könnyebb volt megtalálni. Különben is élvezte a massachusettsi kormányhivatalt megkerülő sétát.

A tárgyalóterembe belépve megpróbálta a lehető leghalkabban becsukni maga mögött az ajtót. A törvényszolga épp egy tanút esketett fel. Jack még a nevét is hallotta: Dr. Herman Brownnak hívták.

Az ajtónál állva tekintetével végigpásztázta a tárgyalótermet. Az ügyvédek és segítőtársaik között csak Craig hátát és Jordan fejét látta. Az esküdtek most is ugyanolyan unottnak tűntek, mint az előző napon, a bíró pedig kicsit szórakozottnak látszott. A papírjaival matatott, egyikbe–másikba belepillantott, aztán úgy rendezgette át az előtte lévő paksamétát, mintha csak egyedül lenne a tárgyalóteremben.

Jack a hallgatóságot is felmért, s pillantása azonnal Francón állapodott meg. Így, távolabbról nézve, Franco szemgödrei alaktalan, fekete lyukaknak tűntek Neander–völgyire emlékeztető összevont szemöldöke alatt.

Minden józan megfontolást félretéve Jack elmosolyodott, és feléje intett. Tudta, hogy ez ostobaság, mert ezzel csak hergeli azt az embert, de képtelen volt visszafogni magát. Ez volt az a szándékos kockázatvállaló mentalitás, mely gyerekes dackként jött elő abban az időszakban, amikor a családja elvesztése miatt érzett bűntudattal küszködött. Úgy érezte, mintha a férfi feszült lenne, de ebben nem volt biztos. Franco sötéten és a szokásosnál néhány pillanattal tovább bámult rá, de amikor főnöke a felperesi asztaltól megindult a pódium felé, akkor elfordította róla a tekintetét.

Jack már szidta magát, hogy szándékosan provokálta a férfit, s

azon gondolkodott, hol talál vajon egy műszaki boltot, ahol önvédelmi sprayt vásárolhatna. Ha újabb összetűzésre kerülne sor, nem szeretne ütésváltásba keveredni. Különböző testméretük meglehetősen egyenlőtlenné tenné a küzdelmet.

Jack tovább nézegette a hallgatóságot. Ismételten meglepte, hogy ennyien vannak a teremben, s maga sem tudta megmagyarázni, miért. Azon tanakodott, hogy hányán tartozhatnak közülük a közismert tárgyalótermi patkányok közé, akik számára az jelenti a kellemes izgalmat, ha valakik – különösen a gazdagok és erősek – megkapják a büntetésüket. Sikeres orvosként Craiget mindkét kategóriába be lehetett sorolni.

Jack végül Alexist is megpillantotta. Az első sorban ült, nem messze az esküdtek korláttal elkerített emelvényétől. A kevés üres hely egyike pont mellette volt. Jack lement a korlátig, majd elnézést kérve belépett a sorok közti átjáróba. Közeledtét látva Alexis összeszedte a holmiját, hogy helyet szorítson neki. Mielőtt leült volna mellé, Jack megszorította a vállát.

– Valami jó hír? – kérdezte suttogva Alexis.

– Azt hiszem, szépen haladunk, de most már nem rajtam múlnak a dolgok. Itt mi történik?

– Nagyjából ugyanaz, sajnos, mint korábban. Elég lassan indult a dolog, mert a bíró valami homályos jogi ügylettel bajlódott. Az első tanú Dr. Noelle Everette volt.

– Nem lehetett nagy élmény.

– Nem is volt az. Nagyszerűen képzett, körültekintő és precíz szakemberként szerepelt, ráadásul a helyi közösséghez tarozik, s az újraélesztési kísérletben is részt vett. Meg kell adni, Tony – sajnos – nagyon jól kezelte. Kérdései és a doktornő válaszai felkeltették az esküdtek érdeklődését. Láttam, hogy közülük három háziasszony még helyeslőn bólogat is. Nem jó előjel. Vallomása nagyjából megegyezett Dr. William Tardofféval, de szerintem még annál is

hatékonyabb volt.

– Milyen volt Randolph a keresztkérdésekkel?

– Nem annyira hatásos, mint Tardoff, de figyelembe véve Dr. Everette kitűnő szereplését, magam sem tudnám megmondani, miként lehetett volna erőteljesebb. Volt egy olyan érzésem, hogy inkább azt szerette volna, ha minél előbb eltűnik a tanúk emelvényéről.

– Lehet, hogy ez volt a legjobb stratégia – jegyezte meg Jack. – A conáerge orvoslás kérdése felmerült?

– Ó, igen. Randolph megpróbált tiltakozni, de Davidson bíró nem adott helyt a tiltakozásnak.

– A cianózis nem került szóba?

– Nem. De miért kérdezed?

– Motoszkál valami az agyamban. Ez lesz az első dolgok egyike, melynek a boncolás során utána fogok nézni.

Hatodik érzéke arra késztette Jacket, hogy újra Francóra pillantson. A férfi ismét őt nézte, s arcára valami grimaszhoz hasonló, kegyetlen mosoly költözött. Egyedüli pozitívumként azt tudta elkönyvelni, hogy abból a szögből, ahol ült, jól kivehető volt, hogy Franco arcának bal fele ugyanolyan vörös, mint az övé. Eddig nyilvánvalóan egálban voltak.

Hátradőlve a kőkemény tölgyfa pádon, figyelmét most már a bírói pulpitus körül zajló eseményekre összpontosította. Tony állt az emelvényen, Dr. Herman Brown pedig a tanúk számára elkerített négyszögben foglalt helyet. Tony a tanút már negyedórája csak tekintélyt parancsoló tudományos és klinikai munkásságáról kérdezte. Azonkívül, hogy Dr. Brown vezette a Newton Kórház kardiológiai osztályát, még a Harvardi Orvosi Egyetem Kardiológiai Tanszékének is ő volt a vezetője.

A bíróság idejének kímélése céljából Randolph több alkalommal is

kijelentette, hogy nem kérdőjelezi meg a tanú szakértelmét, de Tonyt nem lehetett eltántorítani a kérdezéstől. Erőteljes benyomást akart gyakorolni az esküdtekre s ez sikerült is neki. Mindenki előtt egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a kardiológia területén nála képzettebb, de még vele egyenrangú szakértőt is nehezen lehetne találni. A férfi megjelenése és viselkedése is ezt a benyomást erősítette. Egész lénye a bostoni előkelő intelligencia légkörét árasztotta, ami Randolphra emlékeztetett, csak nem volt benne annyi lekicsinylés és leereszkedés. Inkább hűvösnek és távolságtartónak, de szívélyes és finom úriembernek látszott. Olyan embernek tűnt, aki hajlandó letérni az útról, csak hogy egy madárfiókát visszategyen a fészkébe. Gondosan ápolt haját rövidre vágatta, s egyenes derékkal tartotta magát. Öltözéke rendezett volt, de nem hivalkodóan elegáns, csak egyszerűen kényelmes. Színes, könnyű szövetből készült csokornyakkendőt viselt. Látszott rajta, hogy kicsit még kényelmetlenül is érzi magát, amikor Tony a kitüntetéseiről és eredményeiről faggatta.

– Vajon miért tanúskodik egy ilyen olimposzi magasságban trónoló orvos egy műhibaperben? – kérdezte súgva Jack Alexistől, de ez nem volt több szónoki kérdésnél, s nem is várt választ rá. Azon morfondírozott, nem áll–e mindez összefüggésben Noelle Everette conáerge orvoslással kapcsolatban tett azon váratlan kijelentésével, hogy „Mi, régivágású orvosok, haragszunk a conáerge orvosokra”. Talán Dr. Brown is ezek közé tartozik, mivel a conáerge orvoslás koncepciója tökéletesen ellentétes volt azzal az újfajta professzionalizmussal, amely mellett a tudományos körök elkötelezték magukat, és a per szereplői közül Dr. Herman Brown képviselte leginkább ezt a tudományos szemléletet.

– Dr. Brown – szólalt meg ismét Tony Fasano, s húsos ujjaival megmarkolta az olvasóállvány szélét. – Mielőtt rátérnénk Patience Stanhope szerencsétlen és elkerülhető halálára…

– Tiltakozom! – emelte fel hangját Randolph határozottan.

– Elfogadom – válaszolta Davidson bíró. – Fogalmazza meg másképpen a mondatot!

– Mielőtt rátérnénk Patience Stanhope szerencsétlen halálára, szeretném megkérdezni, volt–e önnek korábban is kapcsolata az alperessel, Dr. Craig Bowmannel.

– Volt.

– El tudná mondani az esküdtszéknek, milyen jellegű volt ez a kapcsolat?

– Tiltakozom, tisztelt bíró úr! – háborodott fel Randolph. – Nem tartozik a per tárgyához. Vagy ha valami rejtélyes módon hozzátartozna, akkor elfogultság miatt tiltakozom Dr. Brown szakértő tanúként való meghallgatása ellen.

– Az ügyvédek fáradjanak a bírói emelvényhez! – adta ki Davidson bíró az utasítást.

Tony és Randolph kötelességtudón a bírói emelvény mellé lépett.

– Nagyon mérges leszek, ha megismétlik a hétfői napot! – szólalt meg Davidson bíró szigorúan. – Mindketten tapasztalt ügyvédek. Viselkedjenek is ahhoz méltón! Mindketten ismerik a szabályokat. Ami pedig a kérdések feltevésének jelenlegi irányvonalát illeti, Mr. Fasano, feltételezem, nyomós indoka van arra, hogy ezt a vonalat kövesse.

– Természetesen, tisztelt bíró úr. A felperes ügyének lényegét jelenti Dr. Bowman páciensekkel, különösen Patience Stanhope–pal szembeni magatartása. Szeretném felhívni a bíróság figyelmét arra a bizonyos PP jelölésre. Dr. Brown felfedi azt is, hogyan fejlődtek ki ezek a vonások Dr. Bowmannél az orvosi egyetem kritikus harmadik évfolyamán és gyakornok korában. A további vallomás majd Patience Stanhope esetével is közvetlen kapcsolatba hozza.

– Rendben van, akkor engedélyezem, hogy ebben az irányban folytassa – hozta meg a döntést néhány másodperces gondolkodás

után a bajszát simogató Davidson bíró. – De szeretném, ha minél előbb kapcsolatba hozná az üggyel, és igazolná, hogy az a per tárgyához tartozik. Világos, amit mondtam?

– Teljesen világos, tisztelt bíró úr! – felelte Tony, s nem tudta palástolni az ajkára toluló elégedett mosolyt.

– Maga pedig ne vágjon ilyen átkozottul sértődött arcot! – szólt rá Davidson bíró Randolphra. – Tiltakozását regisztráltuk. Megítélésem szerint, feltételezve Mr. Fasano teljes becsületességét, és ez szintén az ügyhöz tartozik, a próbaérték nagyobb súllyal esik latba, mint az előítélet. Elismerem, hogy ez megítélés kérdése, de én pontosan ezért vagyok itt. Cserébe, a keresztkérdések során, tág teret biztosítok a védelemnek is. Ami pedig az elfogultságot illeti, rengeteg lehetőség volt ennek feltárására a tanúk elfogadása során, de ez nem történt meg. A keresztkérdések során ezt a problémát is lehet tisztázni. És különben is szeretném felgyorsítani az ütemet – folytatta Davidson bíró. – Ezt a hetet szántam erre a tárgyalásra, s már szerdánál tartunk. Az esküdtek és a saját időbeosztásom érdekében szeretném pénteken lezárni az ügyet, hacsak nem szól valami különleges ok a tárgyalás meghosszabbítása mellett.

Mindkét ügyvéd bólogatással vette tudomásul a hallottakat, s visszatértek a helyükre.

– Tiltakozás elutasítva – jelentette be Davidson bíró. – Folytassák!

– Dr. Brown – szólalt meg Tony torokköszörülés után. – Megosztaná az esküdtekkel, hogy milyen jellegű volt a kapcsolata Dr. Bowmannel?

– Először tanulmányvezetője voltam a Bostoni Kórházban, amikor harmadéves egyetemista korában belgyógyászati gyakorlaton volt.

– El tudná mondani kicsit részletesebben is, hogy ez mit jelent, hiszen a nagyszerű esküdtszék tagjai közül senki sem végzett orvosi

egyetemet? – mutatott Tony széles, színpadias karmozdulattal a az esküdtek felé, akik közül néhányan bólogatva helyeseltek. A körmeit vizsgálgató vízvezeték–szerelő kivételével az összes esküdt figyelme felélénkült.

– A belgyógyászat az orvosi tanulmányok legfontosabb részét jelenti, s harmadéven, sőt talán az egész négyéves tanulmányi idő alatt ez követeli a hallgatóktól a legtöbb erőfeszítést. Ez az első alkalom, amikor a hallgatók először kerülnek huzamosabb ideig, felvételüktől egészen kibocsátásukig, kapcsolatba a páciensekkel, és az osztályos orvosok, valamint a tanulmányi vezető szigorú felügyelete alatt részt vesznek a diagnózis felállításában és a szükséges kezelések meghatározásában.

– Az a felügyelete alatt álló csoport, melyhez Dr. Bowman is tartozott, kis vagy nagy létszámú volt?

– Kisebb csoportról, pontosabban hat hallgatóról volt szó. Az oktatás nagyon intenzív körülmények közt zajlott.

– Így ön mint tanulmányi vezető rendszeresen találkozott a hallgatókkal?

– Mindennap.

– Tehát módja volt figyelemmel kísérni minden hallgató előmenetelét?

– Pontosan. Ez sorsdöntő időszak egy hallgató életében, s ez az az életszakasz, amikor valaki hallgatóból orvossá válik. Tehát a megfigyelt vagy kifejlesztett magatartásformák fontosak.

– Fokozott jelentőséggel bírnak.

– És hogyan értékelné saját felelősségét egy hallgató magatartásformáinak kialakulásában?

– Ugyancsak igen fontosnak tartom. Tanulmányi vezetőkként bizonyos meghatározott, az egyetemen oktatottak szellemének megfelelő magatartásformákat kell kialakítanunk a hallgatókban a

páciensek felé, ami némileg eltér azoktól a közvetett magatartásformáktól, amelyeket a fáradt, túlterhelt és állandó feszültség alatt álló kollégák részéről tapasztalhatnak.

– Miért? A kettő talán különbözik egymástól? – kérdezte Tony eltúlzott csodálkozással. – Meg tudná magyarázni a különbséget?

– Egy orvosi pályára készülő hallgatónak félelmetes mennyiségű és egyre növekvő, bármikor felidézhető tudásanyagot kell elsajátítania. A bennlakó végzős orvosok néha olyan nyomás alatt állnak, hogy időnként szem elől tévesztik munkájuk alapvető humanista vonatkozásait, melyek pedig szakmaiságuk alapját biztosítják. Működésbe lépnek a különböző, nem egészséges és nemkívánatos védekező mechanizmusok is, hogy fel tudják dolgozni a szenvedés, a haldoklás és a halál élményét.

Tony megrökönyödve rázta meg a fejét.

– Hadd kérdezzem meg, hogy helyesen értelmezem–e – folytatta a kérdezősködést. – Egyszerűen fogalmazva, időnként észrevehető olyan hajlam az orvosi pályára készülőknél, hogy alábecsülik az egyes embereket, s az a jelenség következik be, hogy az emberek nem látják a fától az erdőt?

– Feltételezhetően erről van szó – felelte Dr. Brown. – De nagyon fontos az is, hogy ne kezeljük közhelyszerűen ezt a kérdést.

– Mindnyájan ezt próbáljuk – válaszolta rövid mosoly kíséretében Tony, ami néhány esküdtet is bizonytalan mosolyra bátorított. – Most pedig térjünk vissza az alpereshez, Dr. Craig Bowmanhez! Hogyan teljesített harmadéven, a belgyógyászat elsajátítása során?

– Általában kitűnően. A hatfős csoportban messze ő rendelkezett a legtöbb ismerettel, és ő volt a legfelkészültebb. Néha engem is meglepett az emlékezőtehetségével. Egy eset jut eszembe, amikor megkérdeztem, hogy milyen az egyik beteg BUN–ja.

– A BUN egy laboratóriumi vizsgálat?

– Igen. Inkább szónoki kérdés volt ez részemről, mert azt kívántam hangsúlyozni, hogy a vesefunkciók ismerete alapvető fontosságú a betegek kezelésében. Dr. Bowman gondolkodás nélkül, olyan gyorsan válaszolt, hogy magam is gyanakodni kezdtem, nem valami olyan trükkel kerültem–e szembe, mellyel a hallgatók néha a felkészületlenségüket próbálják palástolni. Később magam is utánanéztem a dolognak. Minden, amit elmondott, az utolsó betűig megfelelt az igazságnak.

– Tehát ezek szerint Dr. Bowman jó jegyet kapott a végén?

–Jelest kapott.

– Mégis úgy minősítette, hogy „általában kitűnően” szerepelt.

– Igen.

– Meg tudná mondani, miért?

– Volt valami kellemetlen érzésem vele kapcsolatban, amely ismét előjött, amikor már bennlakó orvos volt Dr. Bowman a Bostoni Kórházban.

– És mi volt ez az érzés?

– Olyan benyomásom volt, hogy a személyisége…

– Tiltakozom! – szólalt meg Randolph. – Alapom a tiltakozásra az, hogy a tanú sem nem pszichiáter, sem nem pszichológus.

– A tiltakozást visszautasítom! – válaszolta Davidson bíró.

– A tanú orvosként ezen a téren is rendelkezhet ismeretekkel, melyeket a keresztkérdések során tisztázni lehet. A tanú folytathatja!

– Az volt a benyomásom, hogy Dr. Bowman sikeres lesz, de előlépése az akkori bentlakók vezetőjévé mintha azt is mutatta volna, hogy a betegeket a verseny eszközeinek tekinti. Mindig a legnehezebb pácienseket választotta ki magának, hogy referátumai intellektuálisan is a legérdekesebbek legyenek, és ezért ő kapja a

legnagyobb elismerést.

– Más szóval az volt a benyomása, hogy Dr. Bowman a betegeket előrejutása eszközeinek tekintette.

– Lényegében igen.

– És ez a magatartásforma nem áll összhangban a szakmaiságról alkotott jelenlegi koncepcióval?

– Így helyes.

– Köszönöm, doktor. – Tony rövid szünetet tartva végignézett az esküdteken, mindegyikükkel szemkapcsolatot teremtett, s hagyta a hallottakat leülepedni.

– Most már értem, amit Tony Fasanóról mondtál – súgta Jack Alexis fülébe. – Valóban jó ez a fickó! Most a hagyományos orvoslást, az arra jellemző versenyszellemet a conáerge orvoslással együtt ülteti a vádlottak padjára.

– Engem az zavar, hogy Craig sikereit negatívumként tünteti fel, s arra számít, hogy Randolph ennek az ellenkezőjét teszi.

Tony folytatta a kérdezést, és figyelmét most már céltudatosan a Patience Stanhope–esetre összpontosította. Rövid úton Dr. Brownból is azt a vallomást csikarta ki, hogy a szívroham áldozatainak kezelésénél elsőrendű fontosságú a beteget a lehető leggyorsabban kórházba szállítani, majd Patience túlélési esélyeinek vizsgálata során az orvos azt is elismerte, hogy ezek az esélyek lényegesen csökkentek, mert Craig késedelmesen diagnosztizálta a bajt.

– Még néhány kérdés, Dr. Brown – folytatta Tony. – Ismeri ön Dr. William Tardoffot?

– Igen.

– Tudja, hogy ő is a Bostoni Egyetemen végzett?

– Igen–

– Ugyanígy ismeri Dr. Noelle Everette–et is, és azt is tudja, hogy ő pedig a Tuftson végzett?

– Ismerem, és azt is tudom róla, hogy ott végzett.

– Nem meglepő az ön számára, hogy három, tekintélyes egyetemünkön végzett három, neves kardiológus szakértő egybehangzón azt állítja, hogy Dr. Craig Bowman eljárása Patience Stanhope esetében nem felelt meg a szokásos követelményeknek?

– Egyáltalán nem lep meg. Ezek az vélemények csupán azt támasztják alá, hogy a szívrohamot elszenvedett betegeknek gyors orvosi ellátásra van szükségük.

– Köszönöm, doktor! Nincs több kérdésem – mondta Tony, majd papírjait összeszedve visszatért a felperesi asztalhoz. Mind asszisztense, mind Jordan elismerőn veregette a karját.

Randolph lassan felemelkedett helyéről, szálfatermetét tekintélyt parancsolón kihúzta, és a pódium felé indult. Megigazította zakóját, s egyik lábát feltette az alsó korlátra.

– Dr. Brown – kezdte Randolph a kérdezést –, egyetértek önnel, valóban egyhangú volt a vélemény, hogy a szívroham áldozatait a lehető leggyorsabban a megfelelően felszerelt gyógyintézetbe kell szállítani. Ezzel együtt Mr. Tony Fasano utolsó kérdése nem erre vonatkozott. Ő azt kérdezte, hogy Dr. Bowman eljárása megfelelt–e a szokásos követelményeknek.

– Amikor ragaszkodott ahhoz, hogy kimenjen a Stanhope–lakásra, és ne a kórházban találkozzon a beteggel, az késedelmet okozott.

– Dr. Bowmannek a Stanhope–lakásra történő megérkezése előtt viszont még nem volt határozott diagnózis.

– A felperes a meghallgatáson tett vallomása szerint közölte Dr. Bowmannel, hogy feleségének szívrohama van.

Az a felperes vallomása – felelte Randolph. – De ott van az

alperes vallomása is, mely szerint ő külön mondta, hogy a szívroham lehetőségét ki kell zárni. Nem jelentette ki kategorikusan, hogy Patience Stanhope–nak az önök, orvosok által miokardiális infarktusnak nevezett szívrohama van. Ha nem lett volna szívroham, akkor fel sem merült volna a késlekedés. Nem így van?

– Ez így van, de a betegnek szívrohama volt. Ez dokumentálva is van. A dokumentumok közt az is szerepel, hogy már a terheléses vizsgálata is megkérdőjelezhető eredménnyel járt.

– Én csupán azt akarom mondani, hogy Dr. Bowman nem tudta biztosan, hogy Patience Stanhope–nak infarktusa van – jelentette ki Randolph. – Erről hivatalos vallomást is tesz a bíróság előtt. De vegyük először egy kicsit alaposabban szemügyre mindazt, amit vallomása korábbi részében az orvosi tanulmányairól mondott! Hadd kérdezzem meg, ön is jelest kapott harmadéven belgyógyászatból?

– Igen, jelest.

– Tanulmányi csoportjában minden hallgató jelest kapott?

– Azt hiszem, igen.

– Hogyan került be az orvosi egyetemre? Korábbi tanulmányai során mindig jelesre vizsgázott?

– Természetesen.

– És hogy került be olyan nagy közmegbecsülésnek örvendő helyre, mint a Bostoni Kórház?

– Úgy, hogy jeleseket kaptam.

– Nem képmutató dolog egy tudományos tekintély részéről a versenyt humanitással ellentétesnek nyilvánítani és arra egy egész rendszert felépíteni?

– Ezek nem feltétlenül zárják ki egymást.

– Talán a világok legjobbikában így van, de a valóság némileg

másképpen fest. A verseny egyetlen területen sem ébreszt szánalmat. Mint ahogy ön is igen választékosán megfogalmazta, az orvostanhallgatóknak félelmetes mennyiségű információtömeget kell elsajátítaniuk, s ennek alapján osztályozzák őket. Még egy kérdés ezzel kapcsolatban. Hallgatóként és tanulmányi vezetőként szerzett tapasztalatai alapján, idézem, a „legnehezebb pácienseké rt" folytatott verseny nem általánosabb, mint az, ha valaki a rutinjellegű, degeneratív elváltozások ellátására törekszik?

– De az.

– És ez azért van így, mert beszámolójukkal így vívhatják ki a legnagyobb elismerést?

– Feltételezem.

– Ez azt is jelenti, hogy a hallgatók, különösen a legtehetségesebb hallgatók, a betegeket tudásuk gyarapítására, de karrierjük előmozdítására is felhasználják.

– Talán.

– Köszönöm, doktor! – biccentett feléje Randolph. – Most pedig térjünk rá a beteglátogatás kérdésére! Mi a szakmai véleménye arról, ha az orvosok házhoz mennek a beteghez?

– Ezek a látogatások korlátozott értékűek. Így nem állnak az orvos rendelkezésére azok az eszközök, amelyek segítségével huszonegyedik századi orvosi gyakorlatot lehetne folytatni.

– Tehát az orvosok általában nem kedvelik, ha valaki otthonában látja el a beteget. Egyetért ezzel a megállapítással?

– Egyetértek. A felszerelés hiánya mellett ez még a lehetőségek és képességek nem megfelelő kihasználását is jelenti, hiszen a betegek felkeresése és a visszaút igen időigényes. Ugyanennyi idő alatt sokkal több beteget is el lehetne látni.

– Tehát nem hatékony.

– Igen, így is lehet mondani.

– És mi a betegek véleménye erről az orvosi gyakorlatról?

– Tiltakozom! – emelte fel hangját Tony, félig felemelkedve a székéből. – Ez csak közvetett értesülés lehet.

Davidson bíró az asztalra csapta a szemüvegét, és ingerült, hitetlenkedő pillantással mérte végig Tonyt.

– Elutasítom! – csattant fel élesen. – Pácienskénti, mert végső soron mindnyájan azok vagyunk, Dr. Brown tapasztalatai alapján mondja el a véleményét! Folytassák! Óhajtja, hogy megismételjem a kérdésemet? – kérdezte Randolph udvariasan.

– Nem – válaszolta Dr. Brown. – A betegek általában kedvelik ezt a fajta házi orvoslást – bökte ki végül rövid habozás után.

– Érzése szerint Patience Stanhope hogy vélekedhetett erről a kérdésről?

– Tiltakozom! – emelkedett fel Tony ismét a helyéről. – Ez csak feltételezés. A tanú nem tudhatja, hogy az elhunytnak mi volt a véleménye a házi orvoslásról.

– A tiltakozásnak helyt adok! – sóhajtotta Davidson bíró.

– Feltételezhetően ismeri a felperes rendelkezésére bocsátott orvosi leleteket.

– Igen, olvastam őket.

– Tehát akkor azt is tudja, hogy a kérdéses estét megelőzően Dr. Bowman számos alkalommal, még az éjszaka kellős közepén is meglátogatta és ellátta Patience Stanhope–ot. Ezekből a leletekből és feljegyzésekből kiderült, hogy általában milyen diagnózis született a látogatások után?

– Többnyire emésztőrendszeri panaszokban megnyilvánuló nyugtalanság.

– És az alkalmazott kezelés?

– Placebo vagy tüneti.

– Érzett a beteg fájdalmat?

– Igen.

– És hol?

– Többnyire alhasi fájdalmai, néha középgyomortáji panaszai voltak.

– Ez utóbbiakat gyakran mellkasi fájdalomnak minősítik, így van?

– Pontosan így.

– A feljegyzések elolvasása után nem tűnik úgy önnek, hogy Patience Stanhope–on enyhén szólva is a hipochondriasis bizonyos tünetei voltak felfedezhetők? Tiltakozom! – szólalt meg Tony, de ezúttal ülve maradt a székében. – A hipochondriasis egyszer sincs említve a feljegyzésekben.

– Elutasítom! – válaszolta Davidson bíró. – Szeretném a felperes ügyvédjét figyelmeztetni, hogy a tanú orvosszakértő.

– A feljegyzéseket elolvasva bátran állítható, hogy a hipochondriasis bizonyos elemei igenis felfedezhetők a panaszokban.

– Az a tény, hogy Dr. Bowman számos alkalommal, még éjszaka is felkereste köztudomásúan hipochonder betegét otthonában, nem árul–e el valamit Dr. Bowman pácienseihez való viszonyáról?

– Nem, semmit.

Randolph egy pillanatra megmerevedett a meglepetéstől.

– Az ön válasza ellentmond az ésszerűségnek. Meg tudná magyarázni?

– Értelmezésem szerint ezek a látogatások nem tartoznak azokhoz a legfontosabb elvárásokhoz, melyeket a beteg támaszt az orvossal szemben, amikor kifizeti a magas, néha évi húszezer dolláros átalánydíjat azért, hogy az ilyen conáerge orvoslás betegköréhez tartozzon. Ilyen körülmények között egyáltalán nem állítható, hogy

Dr. Bowman házhoz történő kijárásai szükségszerűen a jótékonyságot és az emberbarátságot tükröznék.

– De tükrözhetik.

– Igen, tükrözhetik.

– Mondja meg nekem, Dr. Brown, ön előítélettel viseltetik a conáerge orvoslással szemben?

– Természetesen előítélettel viseltetem a conáerge orvoslással szemben! – fakadt ki Dr. Brown. Eddig a pillanatig sikerült megőrizni hűvös, Randolphétól nem sokban különböző, távolságtartó nyugalmát. Nyilvánvaló, hogy az ügyvéd kérdései kihozták a sodrából.

– Elmondaná a bíróságnak, hogy heves ellenérzései miből táplálkoznak?

Dr. Brown vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugtassa magát.

– A conáerge orvoslás ellentmond az orvosi szakma három alapkövetelményének.

– Talán egy kicsit részletesebben is kifejthetné.

– Természetesen – válaszolta Dr. Brown, visszazökkenve az otthonos szakmai területre. – A beteg jólléte és a beteg függetlensége mellett a társadalmi igazság az egyik kulcsfontosságú eleme a huszonegyedik század orvoslásának, orvosi szakmájának. A conáerge orvoslás teljesen ellentétes azzal a törekvéssel, mely az egészségügy terén az egyenlőtlenségeket kívánja felszámolni, ami szintén alapelemét alkotja a társadalmi igazságosságnak.

– Nem gondolja, hogy ebben a vonatkozásban mutatott határozott érzelmei esetleg gátolják abban, hogy elfogulatlanul meg tudja ítélni Dr. Bowman tevékenységét?

– Nem gondolom.

– Talán azt is megoszthatná velünk, hogy miért nem, hiszen az ön

szavaival élve „ellentmond az orvosi szakma három alapkövetelményének.

– Jól tájékozott belgyógyászként Dr. Bowman előtt is ismeretes, hogy szívinfarktus esetén a nők másfajta tüneteket produkálnak, mint a férfiak. Amint egy belgyógyász szívinfarktusra gondol egy nő, különösen egy menopauzán túl lévő nő esetében, akkor úgy kell cselekednie, mintha a páciensnél már diagnosztizálta volna a betegséget, mindaddig, amíg azt ki nem lehet zárni.

– Dr. Brown – válaszolta Randolph –, gyakran mondják, hogy az orvoslásban több a művészet, mint a tudomány. Meg tudná mondani, hogy ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy a ténybeli információ nem elegendő. Egy orvosnak döntéseket kell hoznia, s mivel ez nem olyan objektív terület, melyet tanulmányozni lehet, a művészet címkével látják el.

– Így a tudományos orvosi ismereteknek is vannak határai.

– Pontosan! Nincs két, pontosan egyforma ember. Még az egypetéjű ikrek sem teljesen azonosak.

– Állítaná–e azt, hogy az a helyzet, mellyel Dr. Bowman 2005. szeptember nyolcadikán szembesült, amikor egy nap alatt kétszer is kihívták egy közismerten hipochonder beteghez, valami komoly döntési helyzetet jelentett?

– Minden orvosi eset döntést jelent.

– Én most csak azzal az adott estével kapcsolatban kérdezem.

– Igen, komoly döntési helyzetet jelentett.

– Köszönöm, doktor – biccentett feléje Randolph, s kezdte összeszedegetni a papírjait. – Nincs több kérdésem.

– A tanú elmehet – szólalt meg Davidson bíró, majd az esküdtekhez fordult. – Közeledik a dél, s úgy látom, önök sem lennének ellenére egy kis harapnivalónak. Én legalábbis így vagyok vele. Emlékeztetem önöket, senkivel, még egymás közt sem

beszélhetnek a folyamatban lévő ügyről. A bíróság fél kettőig visszavonul! – mondta befejezésül, és lesújtott kalapácsával.

– Mindenki álljon fel! – hallatszott a törvényszolga hangja, amikor a bíró lelépett a pulpitusról, és eltűnt szobája ajtajában.

Tizenegyedik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Szerda 2006. június 7.
Déli 10 óra 30 perc

Alexis, Craig és Jack egy, a kormányzati központ melletti tér közelében lévő kis zajos büfében talált helyet magának. Randolphot is hívták, de ő arra hivatkozva, hogy még készülnie kell a délutáni tárgyalásra, kimentette magát. Csodás késő tavaszi nap volt, a téren nyüzsögtek az irodák rabságából napfényre és egy kis friss levegőre kimenekült emberek, Jacket meglepte, hogy a bostoniak mennyivel jobban kedvelik a természetet, mint a New York–iak.

Craig továbbra is borongós hangulatban volt, de aztán fokozatosan felengedett, és ő is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Nem is említetted a boncolást – jegyezte meg Craig váratlanul. – Hogy áll a helyzet?

–Jelen pillanatban a temetkezési vállalkozó kezében van a sorsunk – válaszolta Jack. – El kell intéznie a papírmunkát az egészségügyi hatóságokkal, ki kell nyittatni a sírt, és el kell szállítania a koporsót.

– Tehát még folyamatban van?

– Próbálkozunk – magyarázta Jack. – Ma reggel még abban reménykedtem, hogy délután le tudom bonyolítani, de még nem kaptam értesítést, így valószínűleg holnapra marad a dolog.

– A bíró pénteken át akarja adni az ügyet döntésre az esküdteknek – jegyezte meg Craig lemondón. – A holnap este már késő lehet.

Utálom, hogy ilyen erőfeszítésekre kényszerítelek a semmiért.

– Lehetséges, hogy hiábavaló – szólt közbe leverten Alexis –, de egyszerűen elképzelésem sincs, mi mást lehetne tenni.

– Ugyan már, gyerekek! – Jack egyikükről a másikra pillantott. – Én nem látom hiábavalónak a dolgot. Legalább az a jó érzése megvan az embernek, hogy megpróbálkozott valamivel. És különben is, egyre jobban izgat ez a cianóziskérdés.

– Miről van szó pontosan?

– Ne kezdd el magyarázni! – szólt közbe Craig. – Nem akarok hiú reményeket táplálni! Beszéljünk inkább a délelőtti tárgyalásról!

– Pedig azt hittem, nem akarsz róla beszélni – jegyezte meg Alexis.

– Valóban jobban szeretném az egészet elfelejteni, de sajnos ezt a luxust nem engedhetem meg magamnak. – Craig és Alexis is várakozóan tekintett Jackre.

– Ez meg mi akar lenni? – mosolygott rájuk Jack kicsit savanyú ábrázattal. – Kihallgatás? Miért én kezdjem?

– Mert te nagyobb objektivitással tudod megítélni a helyzetet – válaszolta Alexis. – Ez nyilvánvaló.

– Mit gondolsz Randolphról most, hogy egy kicsit többet láttad szerepelni? – tette fel a kérdést Craig. – Nyugtalan vagyok miatta. Nem szeretném elveszíteni a pert, és nem csupán azért, mert nem követtem el műhibát. A tekintélyemet bedobhatom a csatornába. Az utolsó tanú a tanulmányi vezetőm volt az egyetemen, s gyakornok koromban is ő felügyelte a munkámat. Imádtam ezt a fickót, és szakmailag ma is igen nagyra tartom.

– Tudom, hogy mindez milyen megsemmisítő és megalázó érzés – válaszolta Jack. – Ezzel együtt azt mondom, hogy Randolph jó munkát végez. Sikerült neki majdnem mindent semlegesíteni, amit Tony olyan ügyesen előadott. Azt hiszem, eredményes volt, csak a

két személyiség különbözik egymástól.

Nem kétséges, hogy Tony szórakoztatóbb, de az nem elég, ha valaki csak az ügyvédeket zökkend ki a kerékvágásból.

– Megítélésem szerint Randolph jó munkát végzett. Abban igaza van Dr. Brownnak, hogy szívinfarktus gyanúja esetén valóban így kell eljárni a menopauza utáni korban lévő nőknél. Meglepően nagy számban fordulnak elő olyan nők, akik ebben az esetben teljesen más tüneteket produkálnak, mint: a férfiak. Bár az is lehet, hogy tévedek

– Eredménytelen beavatkozás esetén az utólagos okoskodás nagyon gyakori jelenség az orvosoknál – emlékeztette Jack Craiget. – Különösen vonatkozik ez a műhibával kapcsolatos dolgokra. Az igazság az, hogy már nem tudtad, mit lehet ezzel a nővel kezdeni, aki a végletekig visszaélt a helyzetével. Tudom, hogy ezt nem szabad így megfogalmazni, de akkor is ez a helyzet. A sok indokolatlan riasztással, azzal, hogy az éjszaka közepén, teljesen feleslegesen magához rendelt, nem csoda, hogy a komolyabb bajt feltételező gyanakvási indexed lent volt valahol a pincében.

– Kösz – bólogatott Craig. – Sokat jelent nekem, hogy ez a véleményed.

– A probléma csupán az, hogy Randolphnak ezt meg kellene értetni az esküdtekkel. Ennyit dióhéjban. És arról se feledkezzetek meg, hogy Randolph még nem adta elő a védőbeszédét. Nektek is vannak tanúitok, akik hajlandók azt vallani, amit az imént körvonalaztam.

Craig vett egy mély lélegzetet, s bólogatva, zajosan fújta ki a levegőt.

– Igazad van! Nem adhatom fel, annál is inkább, mert holnap nekem kell vallomást tennem.

– Gondolom, már te is várod – mondta Jack biztatón. – Te aztán

mindenkinél jobban tudod, hogy mi történt, és mikor történt.

Ezt én is nagyon jól tudom – felelte Craig. – A probléma csupán az, hogy annyira utálom ezt a Tony Fasanót, és nehéz megőrizni a nyugalmamat. Olvastad a meghallgatásról szóló jegyzőkönyvet. Teljesen kihozott a sodromból. Randolph figyelmeztetett, hogy ne menjek bele a vitába, én mégis belementem. Randolph attól is óvott, hogy dühbe guruljak, én pedig feldühödtem. Randolph azt javasolta, hogy csak a kérdésre válaszoljak, én pedig más dolgokról kezdtem beszélni, és megpróbáltam igazolni a jóhiszeműen elkövetett hibákat. Borzalmasan szerepeltem, és attól félek, hogy ez holnap is megismétlődhet. Nem vagyok jó ezen a téren.

– A meghallgatást fogd fel tanulópénznek – tanácsolta Jack.

– És azt se felejtsd el, hogy az két napig tartott. A bíró ezt most nem fogja megengedni. Ő az, aki a pert péntekre mindenképpen be akarja fejezni.

– Azt hiszem, lényegében az a legnagyobb baj, hogy nem bízom magamban – állapította meg Craig. – Ennek az átkozott ügynek egyedüli pozitív oldala az, hogy szembe kellett néznem azzal a közmondásos tükörrel. Tony Fasano azért tudott arrogánssá tenni, mert valóban arrogáns vagyok. Tudom, hogy nem szép dolog ilyet kijelenteni, de én vagyok a legjobb orvos, akit ismerek. Ez már számtalanszor beigazolódott. Mindig is a legjobbak közé tartoztam, ha éppen nem én voltam a legjobb a hallgatók közül, s egyszerűen rabja lettem a dicsőségnek. A dicséretet akarom hallani, ezért is olyan átkozottul megalázó ez a műhiba miatti vesszőfutás.

Kitörése után Craig hirtelen elhallgatott. Alexis és Jack teljesen meg volt döbbenve, és egy pillanatig egyikük sem tudott megszólalni. Közben a pincér odalépett hozzájuk, és kezdte leszedni az asztalt. Alexis és Jack gyors pillantást váltott, majd továbbra is tágra nyűt szemmel bámulták Craiget.

– Valaki szólaljon már meg! – emelte fel a hangját Craig.

Alexis csak megrázta a fejét.

– Valójában nem is tudom, mit mondjak erre. Nem tudom, hogy érzelmi vagy szakmai alapon válaszoljak.

– Próbálj szakmai maradni! Azt hiszem, hogy helyre kell lennem a valóságérzetemet. Most éppen szabadesésben vagyok És tudod, miért? Azt is megmondom! Amikor a college–ban voltam, és kidolgoztam a belemet, akkor arra gondoltam, hogy ezt most jól megkaptam, de ha egyszer bejutok az orvosi egyetemre, akkor végre szabad leszek. Nos, az egyetemen is jócskán kijutott, s vártam a gyakornokságot. A gyakornokság sem volt sétalovaglás, de a praxis már érinthető közelségbe került. És ez az, amikor az ember szembesül a valósággal, a biztosítótársaságokkal és minden szarral, amit még el kell viselnie.

Jack Alexisre pillantott. Látta rajta, hogy vívódik magában, miként is válaszoljon erre a kitárulkozásra, de bízott is benne, hogy elő tud állni valamivel, mert ő erre képtelennek érezte magát. Megrendítette Craig monológja. A pszichológia soha nem volt erős oldala. Volt olyan időszak az életében, amikor mindent meg kellett tennie, hogy egyben tartsa magát.

– Megérzésed valóban drámai – kezdte Alexis.

– Ne gyere nekem semmiféle atyáskodó ostobasággal! – csattant fel Craig.

– Hidd el, nem áll szándékomban – felelte Alexis. – Valóban mély benyomást keltett bennem. Tényleg! Mindezzel lényegében azt akartad kifejezni, hogy romantikus beállítottságod miatt állandóan csalódások áldozata lettél, amikor a valóság nem igazolta vissza romantikus elvárásaidat. Ha egy célt elértél, akkor az nem az volt, amire korábban számítottál. Ez tragikus.

– Az egész ostobaságnak tűnik számomra – mondta Craig.

– Pedig nem az! – bizonygatta Alexis. – Gondolkozz el rajta!

Craig összepréselte ajkait, s összevont szemöldökkel hosszabb ideig gondolkodott.

– Oké! – szólalt meg végül. – Valóban van értelme. Mégis olyan átkozottul mesterkéltnek tűnik azt kimondani, hogy „a dolgok nem úgy alakultak”. De különben sem voltam soha jó ezekben a pszichológiai szövegekben.

– Bizonyos konfliktusokkal küzdesz magadban – folytatta Alexis. – Most valóban nehéz lehet neked.

– Ó, valóban? – kérdezett vissza Craig egy árnyalatnyi fölényességgel.

– Nem, nem kell védekezned – szólt rá Alexis. – A szakmai véleményemet kérted.

– Igazad van. Ne haragudj! Halljuk akkor azokat a konfliktusokat!

– Legegyszerűbb ezek közül a gyakorlati orvoslás és kutatómunka közötti ellentét. Korábban ez némi nyugtalanságot keltett benned, mert mindkét dolgot százszázalékos odaadással próbáltad végezni, de eztán megfelelő egyensúlyt találtál. A másik problémát az jelenti, hogy a szakmádnak vagy a családodnak szenteld–e magad. Ez is sok gondot okozott.

Craig Alexisre bámult, de nem szólt egy szót sem.

– Ezen a téren, nyilvánvaló okok miatt, nem tudok objektív lenni. Inkább arra szeretnélek bátorítani, hogy ezeket a meglátásaidat egy elfogulatlan szakemberrel beszéld meg.

– Nem szeretek segítséget kérni – jegyezte meg Craig.

– Tudom, de talán ez is olyan dolog, amelynek érdemes lenne a mélyére nézni. Te nem akarsz hozzátenni valamit? – fordult Alexis Jackhez.

– Nem! – Jack tiltakozón felemelte mindkét kezét. – Ezen a pályán nem mozgok otthonosan.

Tulajdonképpen arra gondolt, hogy ő is a konfliktusaival küszködött. Nevezetesen azzal, hogy alapítsanak–e családot Laurie–val. Hosszú éveken át nemet mondott erre a kérdésre, mert úgy érezte, nem érdemli meg a boldogságot, és újabb családja megalázná az előzőt. Aztán az évek múlásával mindez arra a félelemre váltott át, hogy Laurie–t veszélybe sodorná. Harcolnia kellett a félelem ellen, hogy az ő szeretete másokat veszélyeztet.

A beszélgetés ezután könnyedebb témákról zajlott, Jack pedig kihasználta az alkalmat, s elnézést kérve telefonálni indult. Kisétált a kőburkolatos térre, s beütötte a készülékbe az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet számát. Calvin titkárnőjének szeretett volna üzenetet hagyni. Abban bízott, hogy Calvin nem lesz az irodájában, mert elment ebédelni. Sajnos, nem így történt. A titkárnő ment el ebédelni. Calvin vette fel a kagylót.

– Az ördögbe is, mikor akarsz már végre visszajönni? – csapott le azonnal, amikor Jack hangját meghallotta.

– Rosszul állnak a dolgok – felelte Jack, majd távolabb kellett tartani a fülétől a készüléket, míg Calvin átkozódott egy sort, és Jacket szidta a felelőtlensége miatt.

– Tulajdonképpen mi a fenét csinálsz? – kérdezte végül kicsit lecsillapodva.

Jack visszatette fülére a készüléket, és beszélt neki a javasolt boncolásról. Azt is elmondta Calvinnek, hogy bemutatták a bostoni Igazságügyi Orvosszakértői Intézet vezetőjének, Dr. Kevin Carsonnak.

– Valóban? Hogy van az délvidéki gyerek? – érdeklődött Calvin.

– Úgy láttam, jól. Épp egy ügy kellős közepén tartott, amikor találkoztam vele, így csak keveset beszélgettünk.

– Érdeklődött felőlem?

– Igen – lódította Jack. – Kérte, hogy adjam át üdvözletét.

– Ha ismét találkozol vele, akkor add át az én üdvözletemet is! És aztán gyere vissza! Mondanom sem kell, hogy Laurie egyre nagyobb lázban ég, ahogy a nagy nap közeledik. Ugye, nem a legutolsó pillanatban akarsz megérkezni?

– Persze hogy nem – válaszolta Jack. Nem felejtette el, hogy Calvin is azok közé tartozik a munkahelyén, akik meghívásához Laurie feltétlenül ragaszkodott. Ha rajta múlott volna, akkor szobatársán, Chaten kívül senkit sem hívott volna meg. A munkahelyükön már amúgy is túl sokat tudtak magánéletükről.

Jack ezután csatlakozott Craighez és Alexishez, majd a napsütésben tett rövid séta után visszatértek a bíróságra. Mikor a tárgyalóteremhez értek, az emberek már éppen szállingóztak befelé. Az idő negyed kettőre járt.

Craig Randolph és asszisztense kíséretében a helyére indult. Jordan Stanhope Tony Fasanóval és Renee Tolsonnal már a felperesi asztalnál ült. Tony láthatóan még a vallomása előtt is tanácsokkal látta el Jordant. Bár hangja elveszett a terem zümmögésében, de ajka gyorsan mozgott, és két kézzel, hevesen gesztikulált.

– Van egy olyan érzésem, hogy most színjátéknak leszünk a szemtanúi – jegyezte meg Jack, miközben elfoglalták délelőtti helyeiket. Alexis azt mondta, az esküdtek közelében akar ülni, mert látni szeremé az arckifejezésüket és a gesztusaikat. Az esküdteket ekkor még nem vezették be a tárgyalóterembe.

– Tartok tőle, hogy igazad lesz – válaszolta Alexis, és letette maga elé a padlóra a táskáját.

Jack is igyekezett minél kényelmesebben elhelyezkedni a kemény tölgyfa pádon. Tekintete céltalanul csapongott a tárgyalóteremben, s megállapodott a bírói pulpitus mögött az Egyesült Államok és Massachusetts állam zászlaja által közrefogott, jogi könyvekkel teli könyvszekrényen. Magasan a diószínre pácolt tölgyfa burkolat fölött

acélpálcákkal osztott ablaksor húzódott. A tárgyalótérben a felperes és alperes tábláin kívül egy foltos szőnyegen álló, kerekeken gördülő fekete táblát is észrevett. Tekintetével ezután a törvényszolga helyét kereste, de pillantása célt tévesztett, és újra csak Franco mélyen ülő gombszemével találta magát szembe. A nap állásának köszönhetően Jack most már a férfi mélyen ülő szemét is láthatta. Úgy csillogott, mint a fekete márványgolyó. Ismét késztetést érzett, hogy feléje intsen, de aztán győzött benne a józan meggondolás. Délelőtt ezt már eljátszotta. Nem volt semmi értelme, hogy túlzottan provokatív legyen.

Te is olyan meglepőnek tartottad Craig vallomását, mint én? – kérdezte Alexis. Jack örült, hogy tekintetét leveheti Francóról, és Alexis felé fordult.

– Én inkább azt mondanám, hogy megdöbbentem. Nem akarok cinikus lenni, de ez egyáltalán nem jellemző rá. Az önimádók általában beismerik ezt a hajlamukat?

– Rendszerint nem, csak terápia vagy valami motiváció hálására. Természetesen én most a valós, diszfunkcionális személyiségi rendellenességekről és nem olyan személyiségi jegyekről beszélek, melyek a legtöbb orvosnál megtalálhatók.

Jack visszafogta magát ebben a kérdésben. Nem akart Alexisszel vitába keveredni, hogy Craig melyik csoportba tartozik. Inkább a kérdezést választotta.

– Ez a fajta megnyilvánulás a stresszre adott válasznak vagy az önismeret terén bekövetkező tényleges változásnak tudható be?

– Ezt majd az idő megmondja – felelte Alexis. – Mindenesetre reménykedem. Ez nagyon pozitív változás lenne. Valójában Craig egy olyan rendszernek az áldozata, mely versenyre és arra kényszerítette, hogy kitűnjön mások közöl. A kitűnő teljesítményt viszont csak a tanáraitól, a Dr. Brownhoz hasonló emberektől kapott dicséreten keresztül mérhette le. Mint ahogy maga is elismerte,

függőség alakult ki benne az ilyen elismerések iránt. Így aztán tanulmányai befejezésével olyan helyzetbe került, mint a kábítószeres, akitől megvonják az anyagot, s közben csalódást érez az olyanfajta orvoslással szemben, amire rákényszerült.

– Azt hiszem, ilyesmi sok orvossal előfordul.

– Veled hogyhogy nem fordult elő?

– Szemész koromban bizonyos fokig én is átéltem mindezt. Randolph is beismertette Dr. Brownnal, hogy az egész orvosi képzésnek ilyen a szerkezete. De amikor én egyetemre jártam, nekem nem voltak olyan kényszerképzeteim, mint Craignek. Az orvostudományon kívül engem más is érdekelt. Ezért is történt, hogy harmadéven csak jeles alát kaptam belgyógyászatból.

Jack meglepődött, amikor vibrálni érezte zsebében a telefonját. Időközben átállította vibrációs hívásjelzésre. Sietve próbálta előhúzni a zsebéből a készüléket. Valami általa sem ismert, rejtélyes ok miatt a telefon mindig meglepte.

– Valami baj van? – kérdezte a kínlódását figyelő Alexis.

– Csak ez az átkozott telefon – magyarázta. Végre elő tudta húzni zsebéből a készüléket. Rápillantott a kijelzőre. A Bostont jelentő 617–es körzetszámot mutatta. Aztán a számot is felismerte. A temetkezési vállalattól keresték.

– Mindjárt visszajövök! – mondta Jack Alexisnek, majd felállt a helyéről, és gyorsan kilépett a padsorból. Ismét magán érezte Franco tekintetét, de most nem viszonozta, inkább igyekezett minél gyorsabban elhagyni a tárgyalótermet. A felvevőgombot csak ezután nyomta meg.

Sajnos, a térerő nagyon rossz volt, így a hívás is megszakadt. Lifttel gyorsan lement a földszintre, és kilépett az épületből. Benyomta a nem fogadott hívások funkciót, előkereste a számot, és megnyomta a felvevőgombot. Néhány pillanattal később már

hallotta is Harold hangját, s elnézést kért a korábbi rossz összeköttetésért.

– Semmi probléma – válaszolta Harold. – Jó hírrel szolgálhatok! A papírmunka elkészült, az engedélyt sikerült megszerezni, s minden meg van szervezve.

– Nagyszerű! – örvendezett Jack. – És mikorra? Ma délutánra?

– Nem! Az kész csoda lenne. Valamikor holnap délelőtt. Ez a legtöbb, amit tehetek. A szarkofágot készítő cég teherautója és a sírások markológépe mára már foglalt.

A csoda elmaradása miatt Jack csalódottan mondott köszönetét a vállalkozónak, s megszakította a hívást. Néhány percig csak állt, és azon tanakodott, hogy felhívja–e Laurie–t, és megmondja–e neki, hogy mikorra időzítették a boncolást. Bár a hívás nagyon is helyénvaló lett volna, de nem fűlött a foga hozzá, hiszen a választ illetően nem voltak kétségei. Ezután támadt egy gyáva ötlete. Ahelyett hogy a hivatali számán hívta volna, a mobilját tárcsázta, és üzenetet hagyott neki a hangpostáján, hiszen tudta, hogy Laurie napközben csak ritkán kapcsolja be a készüléket. Ezzel a módszerrel elkerülhette az azonnali választ, és Laurie–nak is lehetőséget adott, hogy hozzászokjon a gondolathoz, amíg este majd ismét felhívja.

Az enyhén kényelmetlen feladat megoldása után Jack visszaült Alexis mellé a helyére. Jordan Stanhope ült a tanúk padján, Tony is a pódiumon állt, de éppen senki sem beszélt. Az ügyvéd a papírjaival volt elfoglalva.

– Mit mulasztottam? – kérdezte Jack súgva Alexistől.

– Semmit. Jordant most eskették fel, most ő fog tanúskodni.

– A boncolás valamikor holnap lesz. Az exhumálásra holnap reggel kerül sor.

– Az jó – válaszolta Alexis, de Jack valahogy nem ilyen reakcióra számított.

– Nem tűnsz valami lelkesnek.

– Mitől lennék lelkes? Craig is mondta az ebédnél, hogy holnap már késő lehet.

Jack megvonta a vállát. Ő minden tőle telhetőt megtett.

– Tudom, hogy most nagyon nehéz önnek – szólalt meg Tony együtt érző, de emelt hangon, hogy a tárgyalóteremben mindenki hallhassa. – Próbálom olyan rövidre fogni, amennyire csak lehet, s olyan fájdalommentessé tenni, amennyire csak tudom, de az esküdtszéknek hallania kell a vallomását.

– Jordan elismerőn bólogatott. Szokásos egyenes tartása helyett válla most előrebukott, meggörnyedt, ajkát lebiggyesztette, s egész arca keserűséget és reménytelenséget sugárzott. Fekete selyemöltönyt, fehér inget és fekete nyakkendőt viselt. Zakójának felső zsebébe, alig láthatóan, egy fekete gyászzsebkendőt tűzött. Azt hiszem, hogy nagyon hiányozhat a felesége – folytatta Tony. – Ugye nagyszerű, odaadó, kulturált és életszerető feleség volt?

– Te jó isten! – nyögött fel halkan Jack, s odasúgta Alexisnek: – Azok után, hogy meglátogattam, most már hányingerem van. Randolphon is csodálkozom! Nem vagyok ügyvéd, de ez egyértelműen rávezető kérdés. Miért nem tiltakozik?

– Nekem elmondta, hogy a védelem számára mindig is a megözvegyült fél vallomása jelenti a legnagyobb problémát. Ilyenkor az a legjobb taktika, ha hagyja minél hamarabb elmenni a pódiumról, de így a felperes ügyvédje is eléggé szabadjára van engedve.

Jack csak bólintott. Egy családtag elvesztése olyan dolog, melyre mindenki részvéttel reagál még akkor is, ha egyéb különleges körülmények nem merülnek fel, mint ahogy ez – Jack megítélése szerint – Jordan Stanhope esetében történt.

Jordan folytatta az émelygősen szentimentális ömlengést

Patience–szel kapcsolatban: hogy milyen nagyszerű ember volt, milyen mesébe illően éltek, és mennyire szerették egymást. Amikor Jordan elakadt valahol, altkor Tony újabb rávezető kérdéseket tett fel neki.

Jordan vallomásának ez a része meglehetősen unalmasan zajlott, ezért Jack figyelme ismét a hallgatóságra terelődött. Látta Francót is, aki a tanút figyelte, ami egy kis megkönnyebbülést jelentett Jack számára. Valaki mást keresett tekintetével, s rá is akadt a hátsó sorok valamelyikében. Charlene után kutatott. Fekete gyászruhájában egészen vonzónak tűnt. Jack megrázta a fejét. Voltak helyzetek, amikor valóban nem tudta elhinni, hogy az emberek milyen degenerált dolgokra képesek. A nőnek már a látszat kedvéért sem kellene itt megjelennie.

A dicshimnuszok folytatódásával Jack egyre türelmetlenebb lett. Semmi szükségét nem érezte, hogy tovább hallgassa Jordan hamis locsogását. Elnézett a mozdulatlanul, szinte transzban ülő Craig feje fölött. Megpróbálta elképzelni, hogy mi lenne, ha ő is egy ilyen rémálomba keveredne. Lopva Alexisre is vetett egy pillantást. Látszott rajta, hogy erősen figyel, még hunyorított is hozzá egy kicsit. A legjobbakat kívánta neki, és sajnálta, hogy többet nem tehet érte.

Amikor Jack már eldöntötte magában, hogy nem hallgatja tovább Jordan vallomását, akkor Tony is nagyobb sebességre kapcsolt.

– Most akkor beszéljünk arról a 2005. szeptember 8–i napról! – kezdte az újabb témát. – Gondolom, a felesége nem érezte jól magát azon a napon. Saját szavaival el tudná nekünk mondani, hogy aznap mi történt?

Jordan a torkát köszörülte. Vállát hátrahúzta és kiegyenesedett.

– A délelőtt folyamán győződtem meg először arról, hogy nem érzi jól magát. Szólt, hogy menjek be a hálószobájába. Nagyon rossz állapotban találtam.

– Mire panaszkodott?

– Fájdalmat érzett a hasában, fel volt puffadva, és teltségérzete volt. Azt is mondta, hogy a szokásosnál is jobban köhög.

Elmesélte, hogy éjszaka semmit sem aludt, és már nem bírja tovább. Megkért, hogy hívjam ki Dr. Bowmant. Kérte, hogy azonnal jöjjön át hozzá. Azt is mondta, hogy most nem tud elmenni a rendelőjébe.

– Egyéb tünetei is voltak?

– Azt mondta, fáj a feje, s úgy érezte, mintha lázas lenne.

– Tehát ennyit a tünetekről: alhasi fájdalom, puffadás, köhögés, fejfájás és lázérzet.

– Lényegében igen. Tulajdonképpen mindig is sok panasza volt, de ezek voltak a leggyakoribbak.

– Szegény asszony! – sajnálkozott Tony. – Feltételezem, hogy önnek sem volt könnyű.

– Mindent megtettünk, hogy megbirkózzunk a helyzettel – felelte Jordan mereven.

– Tehát, hívta a doktort. Ő eljött?

– Igen.

– És utána mi történt?

– Dr. Bowman megvizsgálta, és azt javasolta, hogy szedje azt a gyógyszert, amelyet emésztési zavaraira már felírt neki. Azt is mondta, hogy keljen fel az ágyból, és csökkentse a dohányzást. Megjegyezte, hogy a szokásosnál is zaklatottabbnak látszik, ezért próbáljon ki egy depresszió elleni gyógyszert, melyet lefekvés előtt kellett bevennie. Úgy ítélte meg, hogy még ha egy rövid időre is, de érdemes kipróbálni.

– Patience elégedett volt ezekkel az ajánlásokkal?

– Nem. Ő antibiotikumokat akart, de a doktor nem volt hajlandó

adni neki. Azt mondta, nincs rá szüksége.

– Betartotta az orvos utasításait?

– Nem tudom, milyen gyógyszert szedett be, de végül felkelt. Azt gondoltam, már sokkal jobban van. Aztán délután öt óra tájban azt mondta, hogy ismét lefekszik.

– Panaszkodott akkor valamire?

– Tulajdonképpen nem panaszkodott. Már úgy értem, hogy mindig volt valami panasza, ezért is bújt vissza az ágyba.

– És utána mi történt?

– Egyszer csak, hét óra körül, hirtelen újra magához hívott a hálószobájába. Azt akarta, hogy hívjam ismét a doktort, mert borzalmasan érzi magát.

– Ugyanazok voltak a panaszai, mint délelőtt?

– Nem, ezúttal teljesen más gondjai voltak.

– Mik voltak a panaszai? – érdeklődött tovább Tony.

– Már egy órája mellkasi fájdalmakat érzett.

– Ezek különböztek a délelőtti alhasi fájdalmaktól?

– Teljesen különböztek.

– És még?

– Nagyon gyengének érezte magát, és azt mondta, hogy még hányt is egy kicsit. Alig bírt felülni, el volt zsibbadva, s úgy érezte, mintha lebegne. Azt is mondta, hogy nehezére esik a légzés. Nagyon beteg volt Úgy tűnik, nagyon súlyos lehetett a helyzet. Ijesztő lehetett.

– Én is nagyon zaklatott és nyugtalan voltam.

– Tehát – folytatta Tony, s a drámai hatás kedvéért még el is nyújtotta a szavakat – ön felhívta a doktort, és mit mondott neki?

– Közöltem vele, hogy Patience nagyon rosszul érzi magát, és

kórházba kellene szállítani.

– És Dr. Bowman mit válaszolt arra a sürgető kérésére, hogy azonnal kórházba kell szállítani?

– Azt akarta, hogy közöljem vele a tüneteket.

– És ezt megtette? Azt mondta el neki, amit itt és ma elmondott?

– Szinte szóról szóra.

– És mi volt erre Dr. Bowman válasza? Mondta önnek, hogy hívjon mentőt, és majd a kórházban találkoznak?

– Nem. További kérdéseket tett fel, olyanokat, hogy vissza kellett mennem Patience–hez, és tőle kellett megkérdezni.

– Szeretném pontosan érteni a dolgot. Elmondta neki, hogy a felesége borzalmas állapotban van, és önnek több alkalommal is oda kellett mennie hozzá, hogy a részletek felől érdeklődjön. Így volt?

– Pontosan erről van szó.

– A kérdezz–felelek időszakban, míg múlt az értékes idő, ismét említette neki, hogy véleménye szerint késedelem nélkül kórházba kellene szállítani?

– Igen, mondtam neki. Meg voltam ijedve.

– Meg is lehetett ijedve, hiszen a felesége ott haldoklott a szeme előtt.

– Tiltakozom! – szólalt meg Randolph. – Okoskodó, előítéletet sugall, és hangulatot kelt.

– A tiltakozásnak helyt adok! – fogadta el Davidson bíró, és az esküdtekre pillantott. – Önök hagyják figyelmen kívül Mr. Fasanónak ezt az utolsó megállapítását, ez nem játszhat szerepet az ügy megítélésében.

Figyelmét ezután Tonyra fordította.

– Figyelmeztetem, hogy nem tűrök több hasonló megjegyzést.

– A bíróság elnézését kérem! – válaszolta Tony. – Érzelmeim elragadtak, és befolyásolták értékítéletemet. Többé nem fog előfordulni.

Alexis közelebb hajolt Jackhez.

– Ez a Tony Fasano egyszerűen elborzaszt. Minden hájjal meg van kenve. Tisztában van azzal, hogy mit csinál.

Jack egyetértőn bólogatott. Neki is utcai harcosnak tűnt egy olyan küzdelemben, ahol minden megengedett.

Tony Fasano közben odalépett a felperesi asztalhoz, hogy igyon egy korty vizet. Jack észrevette, hogy a bíró látószögén kívül kerülve rákacsintott asszisztensére, aztán visszatért az emelvényre, s folytatta történet elbeszélését:

– A Dr. Bowmannel folytatott telefonbeszélgetés során, míg felesége halálos beteg volt, említette a doktor a szívroham szót?

– Igen, említette.

– Azt mondta, hogy feleségének szívrohama van?

– Igen. Azt mondta, arra gyanakszik.

Jack észrevette, hogy Craig Randolphhoz hajol, és súg neki valamit. Randolph csak bólogatott.

– Tehát – folytatta Tony – amikor Dr. Bowman megérkezett önökhöz, és meglátta Patience–t, akkor másképpen viselkedett, mint ahogy telefonon keresztül beszélt? így van ez?

– Tiltakozom! – szólalt meg Randolph. – Rávezető kérdés.

– A tiltakozásnak helyt adok! – közölte Davidson bíró.

– Mr. Stanhope! Elmondaná nekünk, mi történt akkor, amikor Dr. Bowman az elmúlt év szeptemberének nyolcadik napján megérkezett az önök házába?

– Patience állapotának láttán meg volt döbbenve, s kérte, hogy azonnal hívjam a mentőket. Patience állapota drámaian

megváltozott a Dr. Bowmannel folytatott telefonbeszélgetés és a megérkezése között?

– Nem, nem változott.

– Mondott önnek akkor Dr. Bowman valamit, amit ön nem talált helyénvalónak?

– Igen. Engem hibáztatott, amiért nem írtam le megfelelően Patience állapotát.

– Ez meglepte önt?

– Persze hogy meglepett! Elmondtam neki, milyen rosszul van, és nem is egyszer sürgettem, hogy azonnal kórházba kell szállítani.

– Köszönöm, Mr. Stanhope! Nagyra értékelem a tragikus eseményről szóló vallomását. Lenne még egy kérdésem. Amikor Dr. Bowman azon a végzetes estén megérkezett, milyen ruhát viselt? Emlékszik erre?

– Tiltakozom! – szólalt meg Randolph. – Mellékkörülmény!

Davidson bíró a tollát forgatta a kezében, s Tonyra pillantott.

– Lényeges ez, vagy csak díszítőelemnek szánta?

– Nagyon is lényeges, tisztelt bíró úr – válaszolta Tony –, és ez a felperes következő tanújának vallomásából is ki fog derülni.

– Tiltakozás elutasítva! – hozta meg Davidson bíró a döntést. – A tanú válaszolhat a kérdésre.

– Dr. Bowman szmokingban volt, és egy mélyen kivágott ruhát viselő hölgy társaságában érkezett.

Az esküdtek közül többen is közvetlen szomszédjukra pillantottak, mintha csak az érdekelte volna őket, hogy mi erről a másiknak a véleménye.

– Felismeri azt az ifjú hölgyet?

– Igen. Találkoztam vele Dr. Bowman rendelőjében, és a doktor a titkárnőjeként mutatta be.

– Alkalmi öltözékük nem tűnt fel önnek, és nem tulajdonított ennek valami jelentőséget?

– De feltűnt, és furcsának találtam – felelte Jordan. – Feltűnt, mert úgy láttam, hogy éppen valami társadalmi eseményre készülnek, és tudtam, hogy Dr. Bowman nős ember. Jelentőség–teljesnek is tartottam, mert arra gondoltam, hogy az öltözék vajon nem függ–e össze Dr. Bowman azon döntésével, hogy inkább házhoz jön, s nem a kórházban találkozik velünk.

– Köszönöm, Mr. Stanhope – bólintott feléje Tony, és a papírjait kezdte összeszedegetni. – Nincs több kérdésem.

– Mr. Bingham – szólalt meg Davidson bíró, és Randolph felé intett.

Randolph egy pillanatra elmélázott. Nyilvánvalóan saját gondolataival foglalkozott. Még amikor felállt, s a pódium felé indult, akkor is úgy látszott, hogy inkább a reflexei vezérlik, nem tudatos szándék. A tárgyalóteremre várakozással teli csend telepedett.

– Mr. Stanhope – kezdte Randolph a mondókáját –, én csupán néhány kérdést kívánok feltenni. A védelem asztalánál mindnyájan, Dr. Bowmant is beleértve, szomorúan hallottunk veszteségéről, és mélyen átérezzük, hogy milyen nehéz feleleveníteni annak a végzetes éjszakának az emlékeit, ezért igyekszem rövid lenni. Menjünk egy kicsit vissza a Dr. Bowmannel folytatott telefonbeszélgetésére. Emlékszik arra, amikor azt mondta Dr. Bowmannek, hogy emlékei szerint Patience korábban soha nem panaszkodott mellkasi fájdalmakra?

– Nem vagyok benne biztos. Nagyon zavart voltam.

– Mégis, Mr. Fasano előadása alapján az arról az estéről szóló emlékei meglepően világosnak tűnnek.

– Mondhattam azt is, hogy soha nem voltak mellkasi fájdalmai.

Nem vagyok benne biztos.

– Szeretném emlékeztetni, hogy meghallgatása során ezt állította. Felolvassam önnek?

– Nem. Ha ott ez áll, akkor így is volt. És most, hogy így emlékeztet rá, valóban azt mondtam, hogy soha nem voltak mellkasi fájdalmai. Ez nyolc hónappal ezelőtt történt, s igen nagy volt bennem a feszültség. A meghallgatáson elmondottak hívebben tükrözik az eseményeket.

– Nagyra becsülöm álláspontját, Mr. Stanhope! Szeretném viszont, ha emlékeiben Dr. Bowman válasza után is kutatna. Vissza tud emlékezni, mit mondott a doktor?

– Nem hiszem, hogy képes lennék rá.

– Helyesbítette és emlékeztette önt arra, hogy feleségének már több alkalommal is voltak mellkasi fájdalmai, és házhoz is hívták már ilyen panaszokkal.

– Lehetséges, hogy így történt.

– Ezek szerint elképzelhető, hogy a telefonbeszélgetésről szóló emlékei talán nem is olyan világosak és határozottak, mint ahogy azt néhány perccel ezelőtt el akarták hitetni velünk.

– A telefonbeszélgetés nyolc hónappal ezelőtt zajlott. Akkor nagyon izgatott voltam. Nem hiszem, hogy ez ne lenne érthető.

– Ez minden bizonnyal indokolt is volt, de biztos abban, hogy Dr. Bowman külön azt mondta, hogy Patience–nek szívrohama van?

– Azt mondta, hogy ki kell zárni a lehetőségét.

– Szavainak megválogatása arra utal, hogy nem Dr. Bowman hozta fel ezt a témát.

– A témát én hoztam fel. Azt kérdeztem, nem gondol–e erre az eshetőségre. Erre azokból a kérdésekből következtettem, melyeket Patience állapotával kapcsolatosan tett fel nekem.

– Az a kijelentés, hogy „ki kell zárni a lehetőségét”, nagyban különbözik attól a megállapítástól, hogy Patience–nek szívrohama volt. Meglepné önt, ha azt állítanám, hogy beszélgetésük során Dr. Bowman egyetlen alkalommal sem használta azt a szót, hogy szívroham?

– Beszéltünk róla. Erre emlékszem. Ön hozta fel a kérdést. Ő csak azt mondta, hogy „ki kell zárni”. Még csak nem is említette ezt a fogalmat.

– Lehetséges, hogy így történt, de mi ennek a jelentősége?

– Azt hiszem, nagyon is komoly jelentőséggel bír. Ha valakinek mellkasi fájdalmai vannak – például önnek –, és kihívják hozzá az orvost, akkor az orvos nem arra gondol, hogy ki kell zárni a szívroham lehetőségét?

– Feltételezem, hogy arra gondol.

– Így tehát amikor azt mondta Dr. Bowmannek, hogy Patience–nek mellkasi fájdalmai vannak, akkor nem lehetett meglepő Dr. Bowmannek az a válasza, hogy ennek az eshetőségét ki kell zárni még akkor is, ha csupán nagyon csekély az esélye.

– Azt hiszem, hogy nem volt meglepő.

– És Dr. Bowman korábbi látogatásai alkalmával, amikor Patience mellkasi fájdalmakra panaszkodott, akkor mi volt a végső diagnózis?

– Azt hiszem, hogy a bélgázok felgyülemlése.

– Így van! Pontosabban a bélgázoknak a gerincoszlop lép felőli hajlatában történő felgyülemlése. Ezek nem szívrohamok vagy szívtájéki fájdalmak voltak, hiszen az EKG–ja és az enzimszint normális volt, és az ellenőrző vizsgálatok során is normális maradt.

– Ezek nem voltak szívrohamok.

– Dr. Bowman sokszor házhoz ment Patience ellátására. A nyilvántartások azt mutatják, hogy nyolc hónapi időtartam alatt heti rendszerességgel kereste fel önöket. Egybevág ez az ön emlékeivel?

Jordan csak bólogatott, amiért a bírótól feddést is kapott:

– A tanúnak válaszolnia kell, hogy szavait jegyzőkönyvbe lehessen venni!

– Igen – felelte Jordan.

– Patience kívánsága volt, hogy otthon lássák el?

– Igen. Nem szeretett orvosi rendelőbe járni. És a kórházat kedvelte?

– A kórháztól egyenesen irtózott.

– Dr. Bowman tehát látogatásaival az ön felesége óhajait és szükségleteit elégítette ki.

– Igen, ez történt.

– Mivel ön már félig visszavonult az aktív tevékenységtől, és ideje jelentős részét otthonában tölti, ezért számos alkalommal találkozhatott Dr. Bowmannel gyakori látogatásai idején.

– Így van – értett egyet Jordan. – Minden látogatás alkalmával beszélgettünk, és jó viszonyban voltunk egymással.

– Feltételezem, hogy ön is ott volt, amikor Dr. Bowman a feleségével foglalkozott.

– Vagy én, vagy a szobalány.

– A Dr. Bowmannel folytatott beszélgetések során, melyek

– feltételezésem szerint – elsősorban Patience állapotával voltak kapcsolatosak, elhangzott az a szó, hogy hipochondriasis?

Jordan pillantása Tonyra vetődött, majd visszatért Randolphra.

– Igen, elhangzott.

– Feltételezem, hogy ismeri ennek a szónak a jelentését.

– Azt hiszem, igen – vonta meg a vállát Jordan.

– Ezt olyan személyekre alkalmazzák, akik túlzottan sokat foglalkoznak saját normális élettani funkcióikkal és érzeteikkel, s azt

gondolják, hogy ezek olyan problémát jelentenek, melyek orvosi ellátást igényelnek. Ön is így értelmezi ezt a fogalmat?

– Én nem tudnám így megfogalmazni, de igen, én is így értelmezem.

– Használta Dr. Bowman ezt a fogalmat Patience vonatkozásában?

– Igen.

– És elítélő értelemben használta?

– Nem, egyáltalán nem. Éppen azt mondta, mindig szem előtt kell tartani, hogy pszichés bajaik mellett a hipochondriások is lehetnek betegek, és néha a képzelt betegségek is okozhatnak szenvedést.

– Néhány perccel ezelőtt, amikor Mr. Fasano tett fel kérdéseket, akkor ön azt vallotta, hogy a telefonbeszélgetés és a doktor megérkezése között Patience állapota nem változott drámai módon.

– Így van.

– A beszélgetés során ön azt is mondta Dr. Bowmannek, hogy ön szerint Patience–nek nehézségei vannak a légzéssel. Emlékszik erre?

– Igen, emlékszem.

– Azt is említette, hogy elég kéknek látszik. Erre is emlékszik?

– Nem tudom, pontosan ezeket a szavakat használtam–e, de ez volt a lényeg.

– Én megelégszem azzal, hogy pontosan ezt vagy valami ehhez nagyon hasonlót mondott. A meghallgatásán azt mondta, hogy nagyon hasonlót. Óhajtja, hogy felolvassam?

– Ha ezt mondtam, akkor így is volt. Ezekre a részletekre már nem emlékszem

– Megérkezésekor Dr. Bowman teljesen kéknek látta Patience–t, s már alig lélegzett. Nem különbözött nagyon ez attól a leírástól, amelyet telefonon keresztül adott az állapotától?

– Abban a nehéz helyzetben minden tőlem telhetőt megtettem. Teljesen világosan megmondtam, hogy nagyon beteg, és kórházba kell szállítani.

– Még egy kérdés! – Randolph teljes magasságában kihúzta magát. – Figyelembe véve Patience régi hipochondriáját és a bélgázok okozta, korábbi mellkasi fájdalmait, elhiszi azt, hogy 2005. szeptember 8–án este Dr. Bowman szívrohamra gyanakodott?

– Tiltakozom! – pattant fel Tony ismét a helyéről. – Közvetett értesülés.

– Elfogadom! – válaszolta Davidson bíró. – A kérdést az alperesnek is fel lehet tenni a tanúvallomás során.

– Nincs több kérdésem – bólintott Randolph, és visszament az alperesi asztalhoz.

– Óhajt még kérdést feltenni? – fordult ezután Davidson bíró Tonyhoz.

– Nem, tisztelt bíró úr – válaszolta Tony.

Jordan felállt, s távozóban volt a tanúk padjáról, amikor Jack Alexishez fordult. Hüvelykujját felfelé tartva elismeréssel adózott Randolph teljesítményének, de tekintetével az esküdteket pásztázta. Korántsem látszott rajtuk az a figyelem, amellyel ő hallgatta a keresztkérdéseket. Számosán közülük, akik korábban előrehajolva figyelték az eseményeket, most hátradőltek, s a vízvezetékszerelő kivételével – karjukat összefonták a mellükön. Ő még mindig a körmeivel volt elfoglalva.

– A felperes hívja a következő tanúját! – adta ki Davidson bíró az utasítást.

Tony felállt a helyéről, és emelt hangon megszólalt:

– Szólítom Miss Leona Rattnert!

Tizenkettedik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Szerda, 1006. június 7.
Délután 3 óra 15 perc

Jack megfordult a helyén. Volt benne valami enyhén érzéki kíváncsiság is, látni szerette volna a sértett és a kirúgott szeretőt. Olvasva a meghallgatásáról készült, meglehetősen csípős részletekkel tarkított jegyzőkönyvet, biztos volt benne, hogy tanúvallomása élénk színfoltja lesz a tárgyalásnak.

Leona nyilvánvalóan valamikor Jordan tanúvallomása alatt érkezhetett, mert Jack korábban nem figyelt fel rá. Craig szerint kifejezetten szexis öltözéke helyett most szerényebb volt a megjelenése, sötétkék nadrágkosztümöt és nyakig begombolt fehér blúzt viselt. Jack feltételezte, hogy ez is Tony Fasano javaslata volt. Szokásos stílusát csak a járását is kicsit bizonytalanabbá tevő, feltűnően magas sarkú cipő jelezte.

Bár öltözéke tartózkodó volt, de Jack azonnal látta, hogy Craiget mi vonzotta hozzá. Egyes vonásai nem voltak különlegesek, szalmaszőke, tövénél kicsit sötétebb, tehát nyilvánvalóan festett hajában sem volt semmi rendkívüli. Hibátlan bőre viszont szinte sugárzott. A fiatal érzékiséget lehetett volna megmintázni róla.

Leona pajkos fejmozdulatok közepette lejtett ki a tárgyalótérre. Tudta, hogy nyilvánosság előtt szerepel, s ezt nagyon kedvelte.

Jack Alexis felé is megkockáztatott egy pillantást. Húga arca mozdulatlan maradt, szorosan összepréselt ajka elszántságot sugárzott. Jack biztos volt benne, hogy most éppen erőt gyűjt az

elkövetkezőkre. A Leona meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet olvasva Jack sejtette, hogy ez alapos próbája lesz az önuralomnak.

A törvényszolga az esketési ceremóniát végezte, Leona pedig jobb kezét az égnek emelte.

– Isten színe előtt esküszik, vagy megerősíti, hogy az igazat, a teljes igazat és semmi mást, csak az igazságot mondja?

– Esküszöm – válaszolta Leona enyhe orrhangon. Fellépve a tanúk padjára, erősen festett szempillái alól egy pillantást vetett a bíróra.

Tony ráérősen ment ki az ügyvédi pódiumra, és komótosan a papírjait kezdte rendezgetni. Egyik lábát, szokása szerint, a sárgaréz korlát alsó keresztrúdjára tette, és kézbe vette az események irányítását. Először röviden a tanú életrajzával kapcsolatos kérdéseket tette fel: hol született (Revere, Massachusetts); hol végezte a középiskolát (Revere, Massachusetts); jelenleg hol lakik (Revere, Massachusetts). Megkérdezte, hogy meddig dolgozott Dr. Bowman rendelőjében (több mint egy évig); s hetente háromszor hova jár esti továbbképzésre (Bunker Hill College).

Míg Leona ezekre a semleges bevezető kérdésekre válaszolgatott, Jacknek bőven volt ideje alaposabban is szemügyre venni. Észrevette, hogy a nőnek és Tonynak egyforma volt az akcentusa, ami inkább a brooklynira, mint a bostonira emlékeztetett. Jack a Craig által leírt személyiségi vonások közül többet is felismert: önfejű, merész és akaratos. Jack ezenkívül még a higanyszerű élénkséget is felfedezte benne.

– Most pedig beszéljünk egy kicsit a főnökével, Dr. Craig Bowmannel való kapcsolatáról!

– Tiltakozom! – szólt közbe Randolph. – Nem tartozik a tárgyhoz.

– Az ügyvédek jöjjenek a bírói emelvényhez! – adta ki Davidson bíró ingerülten az utasítást.

Randolph azonnal engedelmeskedett, Tony először intett Leonának, hogy maradjon nyugodtan, majd ő is odalépett a pulpitushoz.

Olvasószemüvegével az asztalt ütögetve, Davidson bíró Tonyhoz intézte szavait.

– Nem szeretnék semmi cirkuszt, és biztos akarok abban lenni, hogy ez a magánjellegű marhaság összefügg a felperes ügyével. Ellenkező esetben eljárási szabálytalanság esete forog fenn, és a doktor mellett szóló, irányított döntésre kerül sor.

– Feltétlenül összefügg. A tanú azt fogja vallani, hogy Dr. Bowman a kettejük közötti kapcsolat és az estére vonatkozó terveik miatt nem akart Patience Stanhope–pal a kórházban találkozni.

– Rendben van. Most egy kicsit hosszabbra engedem a pórázt, és nagyon remélem, hogy nem fog belegabalyodni! Ezt a magánjellegű kérdéssel kapcsolatos tanúvallomást a korában említett meggondolások alapján engedélyezem, különös tekintettel arra, hogy a próbaérték nagyobb súllyal esik latba, mint az előítélet – fejezte be Davidson bíró a Tonynak szóló instrukciókat, majd szemüvegével Randolph felé bökött. – Ami pedig a védelmet illeti, a keresztkérdések során számára is tág lehetőséget biztosítok, amit Mr. Fasano tiszteletben fog tartani. Most pedig ilyen keretek között folytatódjon a tárgyalás! Kettejüknek még csak annyit, hogy ezekkel a közbeszólásokkal halálra bőszítenek. Megértették?

– Igen, tisztelt bíró úr! – vágták rá az ügyvédek szinte egyszerre, majd sarkon fordultak, és visszatértek a helyükre.

– Tiltakozás elutasítva! – jelentette be fennhangon a bíró a jegyzőkönyvvezető kedvéért. – Folytassa Miss Rattner kérdezését!

– Miss Rattner – szólalt meg ismét Tony –, beszélne nekünk a Dr. Bowmannel való kapcsolatáról? Persze. Először én is olyan voltam, mint a többi alkalmazott. De egy évvel ezelőtt észrevettem, hogy Dr. Bowman nagyon nézeget. Biztosan tudják, mire gondolok.

– Azt hiszem, tudom – válaszolta Tony. – Folytassa!

– Először zavarban voltam, meg minden, mert tudtam, hogy nős, gyerekei vannak, meg a munka miatt is. Egyik este viszont későig dolgoztam, ő pedig bejött a nyilvántartóba, és beszélgetni kezdett. Egyik dolog a másik után következett, aztán kezdtünk együtt járni. Rendben lévőnek is tartottam a dolgot, hiszen megtudtam, hogy időközben elköltözött otthonról, s bent a városban, Bostonban bérelt egy lakást.

– Platói kapcsolat volt önök között?

– A, dehogy. Olyan volt, mint egy tigris. Nagyon is fizikai jellegű volt a kapcsolatunk. Még a vizsgálóasztalon is együtt voltunk, amikor délután magunkra maradtunk a rendelőben. Azt mondta, hogy a felesége nem kedveli a szexet, ráadásul a gyerekek után sokat felszedett, és nem tudja magáról leadni. Úgy nézett ki, hogy nagyon ki van éhezve, és sok figyelemre van szüksége, így én is ráhajtottam. Sok jóban volt részem.

– Tisztelt bíró úr – állt fel Randolph a helyéről –, ez már túl van minden…

– Üljön le, Mr. Bingham! – csattant rá Davidson bíró, majd olvasószemüvege fölött Tonyra nézett. – Mr. Fasano, itt az idő, hogy megalapozza a kérdéseit, és nagyon ajánlom, hogy meggyőző legyen!

– Természetesen, tisztelt bíró úr – felelte készségesen Tony, majd rövid kitérőt téve belekortyolt a felperesi asztalon lévő poharába. Szája szélét körbenyalta, mintha ki lenne száradva, visszatért a pódiumra, s a papírjait kezdte rakosgatni.

A hallgatóság körében eluralkodott a várakozás izgalma, az esküdtek is jobban figyeltek a megszokottnál, többen közülük előre is hajoltak székükön. A csiklandós történetek mindig felélénkítik a hallgatóságot.

Jack a szeme sarkából titkon ismét Alexisre pillantott. Az asszony

mozdulatlanul ült a helyén. Elszánt arckifejezése mit sem változott. Jack hirtelen akaratlanul is meleg testvéri szeretetet érzett iránta. Abban bízott, hogy pszichológiai képzettsége némi önvédelmet is biztosít számára ebben a megalázó helyzetben.

– Miss Rattner – kezdte Tony ismét a kérdezést – 2005. szeptember 8–án ön Dr. Bowman lakásán volt, ahol együtt is lakott vele?

– Pontosan. Elköltöztem Somerville–ből, arról a mocsok helyről, ahol korábban laktam, mert a házigazdám egy seggfej volt.

Davidson bíró Leona felé hajolt.

– A tanú korlátozza szereplését a kérdések megválaszolására, és tartózkodjon a spontán monológoktól!

– Igen, tisztelt bíró úr – válaszolta Leona megszeppenve, s szempilláit rezegtette. – Az estére vonatkozó terveink nagyban különböztek attól, ami aztán ténylegesen történt. Valami hangversenyre akartunk menni a Koncertterembe. Craig, akarom mondani, Dr. Bowman éppen a reneszánsz ember megszállottja volt, be akarta pótolni mindazt, amit elmulasztott, s vett is nekem egy csodás, ilyen mélyen kivágott, rózsaszín ruhát – mutatta Leona mellén a ruhakivágás helyét. – Mindketten nagyon vártuk az estét. Az a legnagyobb élvezet az egészben, amikor az ember megérkezik a Koncertterembe, s mindenfelől nyüzsgés és izgalom veszi körül. Úgy értem, hogy a zene is elég jó, de mindkettőnk számára a megérkezés jelentette a fénypontot. Olyan volt az egész, mintha az ember egy divatbemutató kifutóján menne végig, és nagyon szexinek érzi magát.

– Úgy tűnik, mintha Dr. Bowman dicsekedni akart volna önnel.

– Valami olyasmi – helyeselt Leona. – Ezzel nem is volt semmi problémám. Nagyon szórakoztatónak tartottam.

– De az élmény kedvéért időben, sőt talán egy kicsit előbb kellett

érkezniük.

– Pontosan így van. Ha az ember késve ér oda, akkor előfordulhat, hogy csak a szünetben foglalhatja el a helyét, és az már nem az igazi.

– Mi történt 2005. szeptember 8–án?

– Sietve készülődtünk, amikor Dr. Bowman telefonja megszólalt.

– Gondolom, Jordan Stanhope lehetett.

– Ő volt, s ez azt jelentette, hogy az est veszélybe került, mert Dr. Bowman úgy döntött, hogy kimegy hozzá.

– Ön a lakásban maradt, míg Dr. Bowman kiment a beteghez?

– Nem. Dr. Bowman azt kérte, hogy tartsak vele. Azt mondta, ha az egész vaklármának bizonyul, akkor Stanhope–éktól azonnal indulhatunk is a koncertre. Stanhope–ék nem laknak messze a Koncertteremtől.

– Tehát ez azt jelenti, hogy közelebb van, mint a Newton Kórház.

– Tiltakozom – szólalt meg Randolph. – A tanú meg sem említette a Newton Kórházat.

– Elfogadom – közölte Davidson bíró fáradtan. – Az esküdtszék ezt hagyja figyelmen kívül! Folytassa!

– Miss Rattner – intonálta elnyújtottan Tony, s közben az ajkát nyalogatta –, útban a Stanhope–ház felé, mondott önnek valamit Dr. Bowman Patience Stanhope feltételezett állapotáról? Olyan érzése volt, hogy a küszöbönálló látogatást vaklárma tette szükségessé?

– Tiltakozom!– szólt közbe Randolph. – Feltételezés!

– Elfogadom! – sóhajtotta Davidson bíró. – A tanú korlátozza vallomását arra, amit Dr. Bowman mondott, s ne mondja cl véleményét arról, hogy mire gondolhatott!Másképpen fogalmazom meg a kérdést – mondta Tony.

– Mondott Dr. Bowman valamit azzal kapcsolatban, hogy

milyennek gondolja Patience Stanhope állapotát?

Leona a bíróra nézett.

– Most zavarban vagyok – mondta. – Ő kérdez, ön pedig azt mondta, hogy ne válaszoljak.

– Nem azt mondtam, hogy ne válaszoljon, kedves! – mondta Davidson bíró. – Én azt mondtam, ne próbálja kitalálni azt, hogy Dr. Bowman mire gondolhatott. Ezt majd ő maga is el tudja mondani. Mr. Fasano kifejezetten arra kérdezett rá, hogy mit mondott önnek Dr. Bowman Patience Stanhope állapotáról.

– Oké! – Leona szeme felcsillant, hogy végre megértette, miről is van szó. – Azt mondta, el van kötelezve, és a látogatás jogos.

– Ami azt jelentette, hogy Patience Stanhope jogosan hívta ki?

– Igen.

– Mondott valamit arról is, hogy mi a véleménye az olyan betegekről, mint Patience Stanhope?

– Azon az estén, a kocsiban?

– Igen, azon az estén.

– Azt mondta, hogy hipochonder, és ezt ő ki nem állhatja. Azt is mondta, hogy a hipochonderek olyanok, mint a szimulánsok. Emlékszem rá, mert utána ezeket a szavakat meg kellett néznem az értelmező szótárban. Ez azt jeleni, hogy valaki csak tetteti a betegségét, hogy kapjon érte cserébe valamit. Ez elég rossz dolog.

– Nagyon dicséretes dolog, hogy megnézte a szimuláns szó jelentését. És mi volt ennek az oka?

– Laboratóriumi technikusnak vagy ápolónőnek készülök. Ismernem kell a szaknyelvet.

– Beszélt valaha is Dr. Bowman a Patience Stanhope–pal kapcsolatos érzéseiről?

– Ó, igen! – nevetett fel erőltetetten Leona, hogy nagyobb súlyt

adjon szavainak.

– Meg tudná mondani az esküdtszéknek, hogy ez mikor történt?

– Ez azon az estén történt, amikor átadták neki az idézést és a keresetet. Éppen a Los Angeles Sportklubban voltunk.

– És akkor mit mondott pontosan?

– Épp az, hogy mit nem mondott. Már úgy értem, annyira pörgött a nyelve, hogy maguk se hinnék el.

– Magyarázza meg az esküdtszéknek, mit akar ezzel mondani.

– Nos, az egész szóáradatot nehéz felidézni. Elmondta, hogy mennyire utálja, mert mindenkit megőrjít, saját magát is beleértve. Főként azzal bőszítette fel, hogy állandóan a bélmozgásáról és a székletéről beszélt. Néha még félre is tette, hogy megmutassa neki. Az is nagyon bosszantotta, hogy soha nem tartja be az orvosi utasításokat. Hipochondriás feleségnek nevezett piócának, címeres ringyónak nevezte, aki megköveteli tőle, hogy állandóan a kezét szorongassa, és a panaszait hallgassa. Azt is mondta, hogy a halála áldás volt mindenki számára, önmagát is beleértve.

– Hűha! – szörnyülködött Tony, mintha mindezt először hallaná, és őszintén meg lenne lepve. – Tehát saját szavai alapján az volt a benyomása, hogy Dr. Bowman örült Patience Stanhope halálának.

– Tiltakozom! – szólt közbe Randolph. – Rávezető kérdés!

– Helyt adok a tiltakozásnak – válaszolta Davidson bíró. – Az esküdtek hagyják figyelmen kívül!

– Mondja, mit gondolt Dr. Bowman kitörésére?

– Arra gondoltam, hogy örül a halálának.

– Dr. Bowmannek ezeket az ön által kitörésnek minősített szavait hallva biztosan azt gondolta, hogy Dr. Bowman őszintén fel van háborodva. Mondott valamit arról, hogy per indult ellene, ami azt is jelenti, hogy teljesítményét és döntéshozatalát a bíróság indokoltan

megkérdőjelezi?

– Igen. Azt mondta, hogy ez a csodabogár, vén szarházi Jordan Stanhope azért pereli be, mert elveszítette a támaszát, holott nem is tudja elképzelni, hogy összefeküdt volna azzal a nyomorúságos csoroszlyával.

– Köszönöm, Miss Rattner – mondta Tony, s kezdte összeszedegetni szétteregetett papírjait az olvasóállványról. – Nincs több kérdésem.

Jack ismét Alexisre pillantott. Ezúttal már a tekintetük is találkozott.

– Nos – vonta meg az asszony filozofikus nyugalommal a vállát –, mi másra számíthatott Craig? Ezt a gödröt maga ásta saját magának. Leona vallomása pontosan olyan kellemetlen volt, mint amilyennek képzeltem. Bízzunk abban, hogy a boncolás majd kiderít valamit.

– Talán Randolph is elér valamit a keresztkérdésekkel. Arról se feledkezzünk meg, hogy még Randolph védőbeszéde is hátravan.

– Nem felejtem el. Csupán realista vagyok, és az esküdtek helyébe képzelem magamat. A helyzet nem tűnik biztatónak. A vallomások következetesen más személyiségnek mutatják be Craiget, mint amilyen valójában. Megvannak a maga hibái, de a betegekkel való foglalkozása nem tartozik ezek közé.

– Tartok tőle, hogy igazad van – bólogatott Jack.

Tizenharmadik

NEWTON, MASSACHUSETTS

Szerda, 2006. június 7.
Délután 3 óra 30 perc

– Hadd nézzem meg még egyszer a tervrajzot! – szólt oda Renaldo Manuelnek. Egy fekete Chevrolet Camaróban ültek a Bowman–ház melletti fasorban. Mindketten egyszerű barna munkásruhát viseltek. A hátsó ülésen egy vászon útitáska hevert, hasonló ahhoz, melyben a vízvezeték–szerelők a szerszámaikat szokták hordani.

Manuel átadta a tervrajzokat Renaldónak. Kicsit meggyűrődtek, amikor a volán mögött ülő Renaldo széthajtogatta őket. Ügyeskednie kellett, hogy a papírokat maga elé tudja teregetni.

– Ezen az ajtón fogunk bemenni – mutatta Renaldo a térképen. – Tudsz tájékozódni?

Manuel közelebb hajolt, hogy jobban lásson. Ő a vezetőülés melletti helyet foglalta el.

– A francba! – csattant fel Renaldo. – Nem annyira bonyolult ez!

– Már tájékozódtam – nyugtatta Manuel.

– A lehető leggyorsabban meg találnunk a három lányt, hogy ne tudják egymást riasztani. Érted, miről beszélek?

– Persze.

– Tehát ők vagy itt az étkezőben/konyhában lesznek, és tévét néznek – mutatta Renaldo a tervrajzon –, vagy fent lesznek a hálószobáikban – mondta, s igyekezett a másik papírlapot is

kiteregetni. A tervrajz minduntalan vissza akart pöndörödni eredeti összecsavart helyzetébe. Renaldo megelégelte a kínlódást, és a tervrajz első oldalát a hátsó ülésre dobta. – A hálószobák itt vannak, a ház hátsó frontján – mutatta, amikor a második oldalt végre sikerült maga elé simítania. – Itt van a lépcső. Érted? Nem akarunk semmit keresgélni, és az egészet gyorsan le kell bonyolítanunk!

– Értem, de ők hárman vannak, mi pedig csak ketten.

– Nem lesz nehéz halálra ijeszteni őket. Egyedül az idősebb okozhat valami problémát, de ha ezt nem tudjuk kezelni, akkor nem jó szakmát választottunk. A terv szerint gyorsan megkötözzük őket ragasztószalaggal. De valóban gyorsan! Nem szeretnék semmi visítozást! Ha ez megtörténik, akkor kezdődik a szórakozás. Oké?

– Oké! – biccentett Manuel, és kiegyenesedett a helyén.

– Hoztad a fegyveredet?

– Persze hogy hoztam. – Előhúzott a zsebéből egy rövid csövű harmincnyolcast.

– Tedd már el a francba! – ripakodott rá Renaldo, s tekintetével gyorsan körbepásztázta a környéket, hogy nincsenek–e a közelben járókelők. A környék csendes volt. Még mindenki dolgozott. A szellősen, egymástól távolabb épített házak kihaltnak látszottak.

– A maszk és a kesztyű? – kérdezett rá Renaldo.

Manuel ezeket is előhúzta a másik zsebéből.

– Rendben! – mondta Renaldo, s az órájára pillantott. – Oké! Itt az idő. Indulás!

Míg Manuel kiszállt az autóból, addig Renaldo hátranyúlt a táskáért. Ezután csatlakozott Manuelhez, visszamentek a kereszteződésig, és ott jobbra fordultak. Nem siettek, és nem is beszélgettek egymással. A fák dús lombjainak köszönhetően az egész utca árnyékba borult, de az előkerteken túl a házak napfényben fürödtek. Távolabb egy idősebb hölgy a kutyáját sétáltatta, de ő is

éppen távolodott tőlük. Egy autó közeledett, mely lassítás nélkül továbbhajtott. Vezetője ügyet sem vetett rájuk.

A Bowman–ház elé érve rövid időre megálltak, és körbenéztek az utcán.

– Jónak látszik – jegyezte meg Renaldo. – Mehetünk!

Normális tempóban átvágtak a ház előtti füves térségen.

Két, törvényes küldetésben lévő munkásembernek látszottak. Átmentek a két szomszédos házat elválasztó fasoron, és hamarosan a házak fehér hátsó falánál jártak. A Bowman–házat figyelve már a hátsó ajtót is látták, melyen keresztül be akartak hatolni a házba. A napsütötte füves kis térségen túl, úgy tíz méterre lehetett tőlük.

– Oké! – szólalt meg Renaldo. – A maszkot és a kesztyűt!

Mindketten gyorsan magukra vették először a maszkot, utána a kesztyűt. Egymásra pillantottak és biccentettek.

Renaldo kinyitotta a vászontáskát. Még egyszer meg akart győződni róla, hogy minden a helyén van. Átadott Manuelnek egy tekercs vastag ragasztószalagot, amelyet Manuel azonnal zsebre vágott.

– Kezdhetjük!

Egy szempillantása alatt és szinte teljesen hangtalanul már belül is voltak a hátsó ajtón. Belépve megálltak, hallgatóztak. Az étkező felől tévéhangot és önfeledt nevetgélést hallottak. Renaldo felfelé bökött hüvelykujjával, s intett Manuelnek, hogy előre. Könnyed léptekkel, hangtalanul átmentek a dolgozószobán, s végighaladtak a központi folyosón. Renaldo haladt elöl. Óvatosan megállt az étkezőbe vezető boltíves bejáratnál. Lassan kilesett a boltív mögül, s először a tágas konyha, majd a jókora étkező tárult eléje. A lányokat megpillantva hirtelen visszahúzódott. Felemelt két ujjával a két lányt jelezte. Manuel biccentett.

Renaldo ezután karjával jelezte, hogy hátulról, a konyha felől

közelítenek a tévé előtt álló kanapé felé. Manuel feléje bólintott, Renaldo is elővette a maga ragasztószalagját. Manuel követte példáját. Renaldo hangtalanul letette a padlóra a vászontáskát, és készenlétbe helyezte magát. Manuelre pillantott, aki jelezte, hogy ő is készen áll.

Renaldo gyorsan, de nesztelenül elindult az előre jelzett útvonalon. A lányok feje éppen csak kilátszott a színesen villogó tévé előtt álló kanapé magas támlája mögül. A távolról halknak tűnő tévé közelebbről és különösen a nevetős részeknél már jóval hangosabban szólt, így észrevétlenül a gyanútlan kislányok mögé tudtak kerülni.

Renaldo intésére két oldalról egyszerre vetették magukat a lányokra. Durvák és határozottak voltak, a gyerekeket a nyakuknál ragadták meg, s arcukat a kanapén lévő puha párnákba nyomták. Mindkét gyerek reflexszerűen fel akart kiáltani, de azonnal elnémították őket. Fogaikkal letéptek egy–egy darabot a ragasztószalagból, és súlyukkal a gyerekekre nehezedve hátrakötötték a kezüket. Szinte egyszerre fordították őket a hátukra. A lányok levegő után kapkodtak, s szemük tágra nyílt a rémülettől. Renaldo szájára tette a mutatóujját, így mutatta, hogy maradjanak csendben, de erre nem is volt szükség. Mindkét kislány szinte bénult volt az ijedtségtől.

– Hol a nővéretek? – sziszegte Renaldo a fogán keresztül. Egyik lány sem szólalt meg, csak rebbenés nélküli tekintettel bámultak rájuk. Renaldo Manuel felé pattintott az ujjával, s a kezei közt remegő Meghanre mutatott.

Manuel egy pillanatra engedett a szorításán, és egy négy–szögletes rongyot húzott elő, amelyet durván a kislány szájába gyömöszölt. Meghan próbált ellenállni, oldalra kapkodta a fejét, de hasztalan. Manuel egy rövidebb ragtapasszal rögzítette a szájtömést.

Látván, hogy testvérével mi történt, Christina gyorsan megpróbált

együttműködni.

– Fent zuhanyozik – kiáltotta még mindig zihálva.

Renaldo egy Manueléhez hasonló, gyors szájtöméssel jutalmazta az együttműködést. Ezután a két férfi, mielőtt összekötözte volna őket, egymásnak háttal fordította a lányokat. Renaldo megtaszította őket, a lányok pedig tehetetlen zsákként borultak el, s mindketten levegő után kapkodtak.

– Maradj itt! – mordult Renaldo Manuelre, s felemelte a szőnyegről a tekercs ragasztószalagot.

Hangtalan, de gyors léptekkel ment fel a lépcsőn. A felső előtérbe érve már hallotta a víz csobogását. Távoli, halk, sziszegő hang volt, melyet több, nyitott ajtajú hálószoba előtt elhaladva is nyomon követhetett. A harmadik, nyitott ajtajú szobában valami félelmetes rendetlenség uralkodott. Ruhadarabok, könyvek, cipők, színes folyóiratok hevertek a szőnyegen és minden vízszintes felületen. A fürdőszoba márványküszöbén egy fekete tangabugyit és egy melltartót látott. A fürdőszobából gőz áradt ki az előtérbe.

Renaldo növekvő várakozással, fürgén átvágott a szobán, de közben ügyelt arra, hogy zajt ne keltsen. Bedugta fejét a fürdőszobába, de a sűrű párán keresztül vajmi keveset látott. A tükör is teljesen bepárásodott.

Egy lábas mosdóval, WC–kagylóval, zuhanyozónak is használható káddal felszerelt, kicsiny fürdőszoba volt. Ezüstös színben játszó rúdon egy fekete tengeri csikókkal díszített, opálosan áttetsző zuhanyfüggöny lógott alá, mely folyamatosan lengett a víz zuhogásától és a bent lévő alak mozgásától.

Renaldo rövid ideig tanakodott, hogyan is kezelje ezt a helyzetet. Most, hogy a két lánnyal odalent megoldódott a dolog, ez már nem jelenthetett problémát. Az, hogy a lány meztelen volt, új fordulatot jelentet, amit számításba kellett venni. A tekercs ragasztószalagot a kád szélére helyezte. Elmosolyodott, amikor arra gondolt, hogy

olyasmiért fizetik, amiért maga is hajlandó lenne fizetni. Tudta, hogy a zuhany alatt akár egy huszonegy évesnek kinéző tizenöt éves lány áll olyan alakkal, amelyet akár kétszer is érdemes megnézni.

Néhány lehetőség megfontolása után – köztük azt is számba vette, hogy megvárja, míg a lány kilép a zuhanyozóból – Renaldo egyszerűen megragadta a zuhanyfüggönyt, s hátrahúzta. A rudat belső rugó feszítette a falakhoz, s erőteles mozdulatával Renaldo letépte a falról az egész szerkezetet, majd ledobta a fürdőszoba csempepadlójára.

A rúd és a függöny eltűnésekor Tracy éppen háttal állt, fejét a vízsugár alatt tartotta, s erőteljesen rázta sűrű hajfürtjeit. Nem hallotta a csörrenést, de megérezhette a hűvösebb levegő beáramlását, mert kicsit előrehajolt a vízsugár alól, és kinyitotta a szemét. Azonnal felsikított, ahogy megpillantotta a fekete símaszkot viselő jövevényt.

Renaldo előrenyúlt, belemarkolt a lány nedves hajába, s kirángatta Tracyt az alacsony kádból. A lány lába megcsúszott a fürdőkád peremén, és fejjel előrezuhant a padlóra. Renaldo elengedte a haját, a derekára térdelt, s a lány hadonászó keze után kapott. Erőfölényét kihasználva hátracsavarta a karját, a ragasztószalag után nyúlt, s fogával letépett belőle egy csíkot. Gyors mozdulatokkal Tracy csuklója köré tekerte a szalagot.

Tracy közben sikoltott egy nagyot, de hangját elnyomta a víz csobogása. Renaldo a hátára fordította. Zsebéből előhúzott egy rongydarabot, labdaccsá gyűrte, s a lány szájába tömködte. Tracy sokkal erősebb volt, mint Christina, s képes volt ellenállni mindaddig, amíg Renaldo keresztbe nem tette a lábát rajta, s térdével nem rögzítette a fejét. A lánynak még sikerült megharapnia az ujját, amivel fel is bőszítette.

– Te kurva! – kiáltott fel, s olyan keményen arcul ütötte, hogy Tracynek még a szája is felrepedt. Ennek ellenére sikerült a szájába

gyömöszölnie a rongydarabot, amit néhány csík ragasztószalaggal rögzített. Felállt, és végigézett a rémült tizenévesen.

– Nem rossz! – jegyezte meg Renaldo Tracy érett alakját mustrálva, s észrevette a köldökében a karikát. Tekintete egy időre megállapodott a lány szeméremdobján lévő, apró kígyót ábrázoló tetováláson. – Már borotválod a kis bukszát, és tetoválód is. Kíváncsi vagyok, hogy a mami és papi tud–e róla. Nem sieted el a dolgot, leányzó?

Renaldo lenyúlt: a hóna alá, megragadta, s durván talpra állította. Válaszul Tracy azonnal kirohant a fürdőszobából, ami váratlanul érte Renaldót. Kénytelen volt utána eredni, hogy még azelőtt elkapja, mielőtt kiér a hálószobából.

– Ne olyan sietősen, kislány! – penderítette maga elé. – Ha okos vagy és segítesz, akkor nem lesz semmi baj. Ha nem, akkor garantálom, hogy nagyon megbánod, kislány! Értesz engem?

Tracy lángoló tekintettel, dacosan bámult vissza rá.

– Heves teremtés vagy, igaz? – kérdezte Renaldo gúnyosan, majd lenézett a lány mellére, melyet így álló helyzetben sokkal mutatósabbnak talált. – És szexi is. Hány kígyó járt már abban a kígyófészekben? Gondolom, sokkal több, mint a szüleid sejtenék, nem? – kérdezte, majd sokat sejtetőn bólogatott.

Tracy továbbra is mereven bámulta Renaldót.

– Hadd magyarázzam el, mi fog most történni! Te és én szépen lesétálunk az étkezőbe, egy kis családi összejövetelre a húgaiddal. Összehozunk benneteket, és egy nagy, boldog családi megbeszélést rendezünk. Mondok nektek néhány dolgot, amit szeretnék, ha közölnétek a szüleitekkel. Aztán már itt se vagyunk. Mit szólsz a tervhez?

Renaldo ezután egy lökéssel a hall felé terelte Tracyt. Könyöke fölött még mindig a karját szorította. A lépcsőhöz érve gyorsabb

haladásra ösztökélte.

A tágas étkezőbe érve Manuel kötelességtudón az összekötözött Meghan és Christina fölött állt. Meghan csendesen sírdogált. Christina szeme tágra meredt, még mindig bénult volt a rémülettől.

– Szép munka! – jegyezte meg Manuel, amikor Renaldo a meztelen Tracyt a pamlaghoz vezette. Renaldóhoz hasonlóan ő sem tudta megállni, hogy alaposan szemügyre ne vegye a lányt. Ültesd a lányokat a pamlag valamelyik végébe! – rendelkezett Renaldo.

Manuel az utasításnak megfelelően felállította a lányokat, szétoldozta és a kanapé egyik végébe ültette őket.

Renaldo ezután, háttal a húgainak, a kanapé szélére parancsolta Tracyt. Mindhárman a helyükre kerültek, és akkor alaposan körbetekerte őket ragasztószalaggal. Mindennek végeztével felegyenesedett, és ellenőrizte a munkáját. Elégedetten adta át a ragasztószalagot Manuelnek, s elindította, hogy szedje össze a holmit.

– Figyeljetek, édeseim! – szólt Renaldo a lányokhoz, de főként Tracyhez intézte szavait, és merőn a szemébe nézett. – Szeretnénk küldeni egy üzenetet a szüléiteknek, de előtte kérdeznék valamit! Tudjátok, hogy[7] mi az a boncolás? Ha igen, akkor csak bólintsatok!

Tracy meg sem mozdult. Még a szempillája sem rezdült.

Renaldo még egyszer arcul ütötte, amitől még jobban felrepedt a szája. Vércsík csörgött alá az állán.

– Nem kérdezem meg még egyszer! Bólintsatok, vagy rázzátok meg a fejeteket.

Tracy gyorsan bólintott.

– Nagyszerű! – nyugtázta Renaldo. – És most következzen az üzenet a maminak és a papinak! Nincs boncolás! Érthető? Nincs boncolás! Bólintsatok, ha megértettétek!

Tracy kötelességtudón bólintott.

– Oké! Tehát ez a legfontosabb üzenet: nincs boncolás! Akár le is írhatnám nektek, de tekintettel a körülményekre, ez nem lenne bölcs dolog. Mondjátok meg nekik, hogy ha nem elég ez a figyelmeztetés, akkor visszajövünk hozzátok, gyerekek, és az nem lesz szép dolog. Tudjátok, miről beszélek? Az nagyon rossz dolog lesz, nem olyan, mint a mai, mert ez még csak figyelmeztetés. Lehet, hogy nem holnap, nem a jövő héten kerül rá sor, de valamikor megtörténik. Most pedig szeretném tudni, hogy megértettétek–e az üzenetet. Bólintsatok, ha igen! Tracy bólintott. A dac egy része mintha eltűnt volna a szeméből.

– A szüleiteknek szóló üzenet másik része pedig nagyon egyszerű! Hagyják ki a rendőrséget ebből az ügyből! Ha elmennek a rendőrségre, akkor majd valahol, valamikor ismét meglátogatlak benneteket. Azt hiszem, ez világos. Egyetértünk?

Tracy újra bólintott. Nem látszott rajta, hogy annyira meg lenne ijedve, mint húgai.

– Nagyszerű! – mondta Renaldo, s kesztyűbe bújtatott kezével előrenyúlva megcsavarta Tracy egyik mellbimbóját. – Csinos kis gombocskák. Mondd meg a szüleidnek, ne kényszerítsenek rá, hogy visszajöjjek.

– Renaldo gyorsan végighordozta tekintetét a szobán, s intett Manuelnek. Amilyen gyorsan jöttek, olyan gyorsan is távoztak. Menet közben magukhoz vették a táskát, s levették magukról a kesztyűt és a símaszkot. Becsukták maguk mögött az ajtót, és ugyanazon az úton kimentek az utcára. Útban a kocsi felé néhány bicikliző gyerekkel akadtak össze, de ez nem zavarta őket. Egyszerűen csak két munkásember tért vissza a dolgáról. A kocsiba ülve Renaldo az órájára pillantott. Az egész kis ujjgyakorlat alig vett igénybe húsz percet, ami ezer dollárért nem is volt olyan rossz.

Tizennegyedik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Szerda, 2006. június 7.
Délután j óra 50 perc

Randolphnak most több idejébe tellett, míg felállt az alperesi asztaltól, összerendezte a papírjait, és elhelyezkedett a pódiumon. Látszólag felkészült volt, és olyan hosszan nézett Leonára, hogy a lány egy pillanatra félrekapta a fejét. Randolph félelmetes tudott lenni a maga atyai kisugárzásával.

– Miss Rattner – kezdte pallérozott hangján –, elmondaná, hogyan öltözködött a munkahelyén?

– Normálisan, azt hiszem – nevetett fel Leona. – Miért?

– Konzervatívnak vagy tartózkodónak minősítené az öltözetét?

– Soha nem gondolkoztam ezen.

– Marlene Richardt, áld az adminisztráció vezetője, soha nem emelt kifogást az öltözködése ellen?

Leona néhány pillanatig úgy festett, mint a tyúkólban rajtakapott róka. Tekintete Tonyra, a bíróra, majd ismét Randolphra vetődött.

– Mondott valamit ezzel kapcsolatban.

– És hány alkalommal?

– Honnan tudnám? Többször.

– Öltözékével kapcsolatban használta azt a szót, hogy „szexi” vagy „kihívó”?

– Azt hiszem.

– Miss Rattner, ön azt vallotta, hogy Dr. Bowman egy éve „nézegetni” kezdte.

– Így van.

– Gondolja, hogy ez összefüggésben állt az öltözködésével?

– Honnan kellene ezt tudnom?

– Azt vallotta, először zavarta, mert tudta, hogy a doktor nős ember.

– Így van.

– De egy évvel ezelőtt Dr. Bowman hivatalosan is külön élt a feleségétől. A már említett feszültségek támadtak a házasságukban. Tudtak erről a rendelőben?

– Talán tudtak.

– Nem arról lehet inkább szó, hogy ön kezdte nézegetni Dr. Bowmant, és nem fordítva?

– Talán tudat alatt. Jóképű férfi.

– Figyelembe véve, hogy egyedül él, nem vetődött fel önben, hogy Dr. Bowman fogékony lehet a kihívó öltözködésre?

– Nem gondoltam rá.

– Miss Rattner, ön azt vallotta, hogy 2005. szeptember 8–án ön Dr. Bowman bostoni lakásán lakott.

– Igen.

– Hogy alakult ez így? Dr. Bowman kérte, hogy költözzön hozzá?

– Nem egészen.

– Beköltözésének kérdése felmerült valaha is kettejük között? Megbeszélték annak előnyeit és hátrányait?

– Tulajdonképpen nem.

– Az igazság az, hogy ön egyedül döntötte el, hogy odaköltözik?

– Minden éjszakámat ott töltöttem. Felesleges lett volna két

lakbért fizetni.

– Nem válaszolt a kérdésemre. Úgy költözött be Dr. Bowman lakásába, hogy nem beszélte meg vele? így van?

– Nem mintha panaszkodott volna! – csattant fel Leona. – Minden éjszaka együtt voltunk.

– A kérdés az volt, hogy saját döntése alapján költözött–e oda.

– Igen, a saját döntésem alapján! – vágta ki a lány. – És neki tetszett a dolog.

– Ez majd Dr. Bowman vallomásából ki fog derülni – válaszolta Randolph jegyzeteit böngészve. – Miss Rattner, 2005. szeptember 8–án este, amikor Mr. Jordan Stanhope a felesége, Patience miatt telefonált, akkor mondott önnek Dr. Bowman valamit a Newton Kórházzal kapcsolatosan?

– Nem, semmit se mondott.

– Nem mondta, hogy jobb inkább a Stanhope–lakásra kimenni, mint a kórházban találkozni, mert Stanhope–ék közelebb laknak a Koncertteremhez?

– Nem. Semmit se mondott a kórházzal kapcsolatban.

– Amikor Dr. Bowmannel megérkeztek a Stanhope–házba, akkor ön a kocsiban maradt?

– Nem. Dr. Bowman azt akarta, hogy menjek be én is, és segítsek neki.

– Ha jól tudom, akkor ön a hordozható EKG–készüléket vitte.

– Így van.

– És amikor beértek Mrs. Stanhope hálószobájába, akkor mi történt?

– Dr. Bowman Mrs. Stanhope–pal kezdett foglalkozni.

– Ekkor már aggódni látszott?

– Feltétlenül. Szólt Mr. Stanhope–nak, hogy azonnal hívja a mentőket.

– Jól tudom, hogy önre bízta a lélegeztetést, amíg ő a dolgát tette?

– Igen. Meg is mutatta, hogyan kell csinálni.

– Aggódott Dr. Bowman a betege állapota miatt?

– Nagyon aggódott. A páciens nagyon elkékült, pupillája kitágult, és nem reagált semmire.

– Úgy tudom, hogy a mentők gyorsan megérkeztek. Önök Dr. Bowmannel hogyan jutottak el a kórházba?

– Én vezettem az autóját. Dr. Bowman a mentővel tartott.

– Miért ment a mentővel?

– Azt mondta, hogy ha valami probléma adódna, akkor ott akar lenni a betege mellett.

– Nem is találkoztak akkor, csak jóval később, Patience Stanhope halála után. Így van?

– Így van. Akkor is a sürgősségi ellátóban volt. Csupa vér volt a ruhája.

– El volt keseredve, hogy a betegét nem sikerült megmenteni?

– Nagyon maga alatt volt.

– Tehát Dr. Bowman nagy erőfeszítéseket tett betege megmentése érdekében.

– Igen.

– És el volt keseredve, amikor erőfeszítései kudarcot vallottak.

– Azt mondanám, hogy nagyon nyomott volt a hangulata, de aztán nem rágódott sokáig a dolgon. Ami azt illeti, átkozottul jó péntek éjszaka sikeredett ki belőle, amikor visszatértünk a lakásba.

– Miss Rattner, engedjen meg egy személyes kérdést. Ön fiatal, temperamentumos hölgy. Ha dühös volt, mondott valaha is olyat,

amit nem gondolt komolyan, és tulajdonképpen csak elragadták az érzései?

– Ez mindenkivel előfordul – felelte derűsen Leona.

– Zaklatottnak látszott Dr. Bowman azon az estén, amikor átadták neki az idézést és a keresetet?

– Nagyon zaklatottnak. Olyannak még nem is láttam.

– Dühös is volt?

– Nagyon dühös.

– Ilyen körülmények között előfordulhatott, hogy - idézem - „szabadjára engedte az indulatait”, és olyan, nem átgondolt megjegyzést tett Patience Stanhope–pal kapcsolatban, amely csak pillanatnyi dühkitörésnek minősíthető, különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy azon a végzetes éjszakán milyen komoly erőfeszítéseket tett újraélesztésére, és korábban is, a halálát megelőző egy éven át hetente meglátogatta?

Randolph kis szünetet tartott, és várta Leona válaszát.

– A tanú válaszoljon a kérdésre! – szólalt meg Davidson bíró, amikor a csendet már túl hosszúnak találta.

– Ez kérdés volt? – csodálkozott Leona, és arcán nyilvánvaló zavar tükröződött.

– Ismételje meg a kérdést! – szólt oda Davidson bíró Randolphnak.

– Azt feltételezem, hogy Dr. Bowman Patience–szel kapcsolatos megjegyzéseit azon az estén, amikor kézhez vette a keresetet, az izgatottság diktálta, holott betege iránti valós érzéseit pontosan az mutatta, amilyen odaadással egy éven át hetente meglátogatta otthonában, és az is, amilyen hatalmas erőfeszítéseket tett újraélesztésére a halála éjszakáján. Az érdekelne, Miss Rattner, hogy elfogadhatónak tűnik ez az ön számára?

– Talán. Nem is tudom. Öt kellene megkérdezni.

– Azt hiszem, meg is kérdezem – válaszolta Randolph –, de először aziránt érdeklődnék, hogy még mindig a Dr. Bowman által bérelt bostoni lakásban lakik–e.

Jack közelebb hajolt Alexishez, és suttogni kezdett:

– Néhány kérdést és állítást Randolph megúszott anélkül, hogy Tony Fasano tiltakozott volna, pedig korábban mindig gyorsan reagált. Kíváncsi vagyok, mi történhetett.

– Valószínű, hogy ez a bíró és az ügyvédek egymás közti beszélgetésének köszönhető, ami Leona vallomásának az elején zajlott le. A tisztesség kedvéért mindig előfordulnak kölcsönös engedmények.

Valószínűleg erről lehet szó – bólogatott Jack. – Bármi legyen is az oka, Randolph jól kihasználja a helyzetet. Jack ezután tovább hallgatta, ahogy Randolph ügyesen az érzéseiről faggatta Leonát abból az időből, amikor a per megindulása után Craig visszaköltözött a családjához. Jack pontosan értette Randolph szándékait; éppen előkészítette a talajt a „visszautasított szerelem” védelem céljaira történő felhasználásához, ami az előző vallomással szemben felveti a gyanút, hogy azt csak a kicsinyes bosszú motiválta.

Jack ismét Alexishez hajolt, és súgva odaszólt neki:

– Hadd kérdezzek valamit, de ígérd meg, hogy őszintén válaszolsz! Nagyon haragudnál, ha én most eltűnnék egy rövid időre? Szeretnék mozogni egy kicsit. De ha azt akarod, hogy maradjak, akkor szívesen maradok. Olyan érzésem van, hogy a nehezén már túljutottunk. Ettől kezdve a lány már csak lejáratja magát.

– Menj csak – válaszolta Alexis őszintén. – Mozogj egy kicsit! Nagyon köszönöm, hogy itt voltál, de már sokkal könnyebb. Menj, jó szórakozást, de vigyázz magadra! Ezt pedig a bíró pillanatok alatt be

fogja fejezni. Négy óra körül általában véget vet a napnak.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Jack.

– Teljesen biztos – bizonygatta Alexis. – Én a lányokkal korábban vacsorázom, de később neked is lesz mit enni. Erezd jól magad, és légy óvatos! Craig mindig megsérül, ha leáll játszani. Kulcsod van?

– Hoztam magammal – felelte Jack, majd egy gyors öleléssel búcsúzott húgától.

Felállt a helyéről, elnézést kért a vele egy sorban ülőktől, s kioldalazott a sorok közti átjáróra. Odaérve Franco szokásos helyére pillantott. Meglepetéssel tapasztalta, hogy most nem látja ott. Bár egy pillanatra sem torpant meg, de menet közben tekintetével végigpásztázta a hallgatóságot, és a gengszter jellegzetes alakját kereste. A bejárati ajtóhoz érve visszafordult, és még egyszer végignézett a termen. Francónak nyomát sem látta.

Könyökével lenyomta a kilincset, és kihátrált a tárgyalóteremből. Franco távolléte a megszokott helyéről elgondolkodtatta. Egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy mi lesz akkor, ha valami korlátozott menekülési lehetőséget biztosító helyen, mondjuk egy föld alatti parkolóban akad össze vele. Néhány évvel ezelőtt egy cseppet sem izgatta volna a dolog, de most, hogy már csak két nap választotta el a házasságtól, nem fogta fel ennyire lazán a kérdést, hiszen magán kívül már másra is kellett gondolnia. Elővigyázatosnak kell lennie, ami az jelenti, hogy fel kell készülnie. Az önvédelmi spray gondolata már tegnap felmerült benne, de a beszerzését elmulasztotta. Úgy döntött, ezt most pótolja.

A második emeleten a liftek előtti térség tele volt emberekkel. A négy tárgyalóterem egyikének az ajtaja tárva–nyitva állt, s emberek tódultak ki rajta. A bíróság visszavonult. Az emberek csoportokba verődve beszélgettek, mások a liftekhez igyekeztek.

Jack is csatlakozott az egyik csoporthoz, s az járt az eszében, hogy nem fut–e össze valahol Francóval. Azt nem tartotta valószínűnek,

hogy a bíróság épületében valami probléma adódna. Inkább az épületen kívüli világ nyugtalanította.

A bejárati biztonsági ellenőrző pontnál megkérdezte az egyik egyenruhás őrt, tudja–e, hol van a legközelebbi műszaki kereskedés. Az őr elmagyarázta neki, hogy valamivel lejjebb, a Beacon Idillt keresztülszelő Charles Streeten talál egy ilyen üzletet.

Jack biztos volt benne, hogy gond nélkül megtalálja az utcát, hiszen az a parkon is áthaladt, tehát ez volt az az utca, amelyen ő is járt, amikor bérelt kocsiját vette fel a parkolóban. Az információ és egy olyan tanács birtokában, hogy legjobb lesz a Beacon Hill útvesztőin keresztülvágnia, Jack elhagyta a bíróság épületét.

Tekintetével ismét Francót kereste, de nyoma sem volt a környéken, s Jack még el is nevette magát a saját üldözési mániáján. Azt mondták neki, hogy a bírósági épület főbejáratával ellentétes irányt kell tartania, ezért megkerülte az épületet. Az utcák keskenyek és kanyargósak voltak s egyáltalán nem emlékeztettek a megszokott New York–i rácsos úthálózatra. Ösztöneire támaszkodva Jack egyszer csak a Deme Streeten találta magát, mely aztán valami titokzatos módon Rnyrde Streetté változott. Az utcában lévő épületek többsége szerény, keskeny, három– szintes, téglából épült lakóház volt. Meglepetésére hirtelen egy játszótérre jutott ki, mely tele volt totyogó kisgyerekekkel és kismamákkal. Egy Beacon Hill Vízvezeték–szerelés nevű cég előtt is elhaladt, melynek ajtaja előtt épp egy csokoládészínű labrador szabotálta el a házőrzést. A dombon elterülő negyed legmagasabb pontjára felérve, lassan ereszkedni kezdett lefelé, s egy járókelőtől még meg is kérdezte, hogy jó irányba halad–e a Charles Street felé. Azt a tanácsot kapta, hogy a következő sarkon lévő kis vegyeskereskedésnél forduljon balra, majd azonnal forduljon jobbra a Pinkney Streetre.

Az utca egyre meredekebben tartott lefelé, s Jack rájött, hogy a Beacon Hill nemcsak a nevében, hanem a valóságban is dombot

jelent. A házak itt már nagyobbak és elegánsabbak, de még mindig elég szerények voltak. Balján maga mögött hagyott egy napfényes terecskét, melyen öntöttvas védőkorlátok vették körül a százévesnél is idősebb szilfákat és az apró, pázsitos területet. Néhány háztömbnyire innen már a Charles Street kezdődött.

Az eddigi mellékutcákhoz képest a Charles Street már tekintélyes sugárútnak számított. Még a két oldalon duplán parkoló autók mellett is jutott hely a háromsávos forgalomnak. Az utca mindkét oldalán különféle kis üzletek sorakoztak. Az egyik járókelő Jacket a Charles Street–i Kereskedés felé irányította.

Az üzletbe belépve magának is feltette a kérdést, hogy szüksége van–e egyáltalán arra az önvédelmi sprayre. A bírósági épülettől és Craig perétől távol a Franco jelentette fenyegetés csak nagyon távoli eshetőségnek tűnt, de ha már idáig eljött érte, akkor csak megvette a sprayt a kockaállú tulajdonostól, akit – történetesen – szintén Jacknek hívtak. Jack véletlenül tudta meg a nevét, amikor az egyik alkalmazott a nevén szólította.

Jack nem kérte a felajánlott kis zacskót, s a sprayt a zakója jobb zsebébe süllyesztette. Ha már megvásárolta, akkor azt akarta, hogy szükség esetén kéznél is legyen. Így felfegyverkezve vágott neki ismét a Charles Streetnek a Bostoni Városháza felé, ahol felvette a Hyundaiát.

A félhomályos, kihalt föld alatti garázsba leérve Jack már örült, hogy megvette a kis szerkentyűt. Francóval pontosan ilyen körülmények között nem szeretett volna találkozni. A kocsiba ülve és a pénztárbódé felé tartva viszont már újra nevetett paranoiáján, és még az indokolatlan bűntudat is felmerült benne. Így visszatekintve tudta, hogy nem kellett volna ágyékon térdelni ezt az embert Stanhope–ék kocsifelhajtóján, bár az is felmerült benne, hogy ha ezt nem teszi, akkor a helyzet gyorsan kezelhetetlenné is válhatott volna, különösen mivel Francónál fegyver is volt.

A garázs félhomályos mélyéből a napfényre hajtva eldöntötte, hogy nem foglalkozik többé Francóval. Helyette inkább félreállt az útpadkához, és elővette Alexis térképét. Közben érezte, hogy egy jó kosarazás reményében még a szívverése is felgyorsul.

A Memorial Drive–ot kereste, amelyet gyorsan meg is talált: párhuzamosan futott a Charles folyóval, csak – sajnos – Cambridge–ben, a folyó túlsó oldalán volt. Végül aztán sikerült ráállni a helyes irányra. A Harvard Egyetem környékén aztán rá is bukkant azokra a szabadtéri kosárpályákra, amelyeket Warren barátja, David Thomas részletesen leírt neki. Egy kis mellékutcában állt le kocsijával, és felemelte a csomagtartó fedelét. Félretolta a Latashától kölcsönkapott műszereket, elővette szerelését, és körbenézett, hogy hol tudna átöltözni. Nem látott alkalmas helyet a környéken, ezért visszaült a kocsijába, és egy kígyóemberhez hasonló mozdulatokkal sikerült kibújnia ruhájából és magára venni a sortot anélkül, hogy megbotránkoztatta volna a rengeteg biciklistát, görkorcsolyást és a Charles folyó partján kocogókat.

Bezárta a kocsit, és kocogva elindult a pályák felé. Legalább húszán voltak a környéken, mindnyájan húsz éven felüliek. Jack feltételezte, hogy a maga negyvenhat évével ö lesz a legidősebb közöttük. A játék még nem kezdődött el. Mindenki kosárra dobált, különböző trükköket mutatott be, s a törzstagok a sportpályákon megszokott, meglehetősen szabados beszéddel heccelték egymást.

A sportpályák bonyolult illemszabályai közt a hasonló, New York–i környezetében megszerzett tapasztalatainak köszönhetően otthonosan mozgó Jack teljesen lazán, fesztelenül viselkedett. Egyszerűen leszedte és visszadobta a labdát azoknak, akik a kosárra dobást gyakorolták. o csak később kezdett el dobálni, és pontosságára többen is felfigyeltek, de senki sem fűzött hozzá kommentárt. Negyedóra elteltével, amikor már elég lazának érezte magát, csak úgy mellékesen David Thomas után kezdett érdeklődni. Akit megkérdezett, nem is válaszolt, csak ujjával rámutatott.

Jack közelebb lépett a férfihoz. Ő volt az egyik leghangosabb a heccelődők között. Feltételezésének megfelelően afroamerikai volt, a harmincas éveinek vége felé járhatott, s nála magasabbnak és súlyosabbnak is látszott. Tömött szakállt viselt. Arcán tulajdonképpen több volt a szőrzet, mint a fején. Legfeltűnőbb a ravaszkásan csillogó szeme volt. Lerítt róla, hogy nagyon élvezi az életet.

Amikor közelebb lépett hozzá, és bemutatkozott neki, akkor széttárta a karját, átölelte, és megropogtatta a kezét.

– Warren Wilson barátja az én barátom is! – közölte lelkesen. – Warren azt mondta, hogy irányító vagy. Akkor együtt fogunk játszani, oké?

– Oké! – felelte Jack.

– Hé, Aesopus! – szólt oda David egy másik játékosnak. – Ez nem a te estéd, jóember! Ma nem játszol velünk, Jack áll be helyetted – mondta, s Jacket hátba veregetve még hozzátette: – Ennek a fiúnak mindig van valami története, azért is hívjuk Aesopusnak.

A játék nagyszerűen sikerült: olyan jó volt, mint amilyen New Yorkban szokott lenni. Jack nagyon hamar rájött, szerencséje volt, hogy David csapatába került, mert bár a játék végig nagyon szoros volt, mégis ők győztek. A több mint két óra alatt a Davidból és az általa kiválasztott három játékosból álló csapat egyszer sem veszített. Mire befejezték, Jack is alaposan kifáradt. Az oldalvonalnál az órájára pillantott. Már jócskán elmúlt hét óra.

– Holnap este is eljössz? – kérdezte David, amikor látta, hogy Jack már a holmiját szedegeti össze.

– Még nem tudom előre – felelte Jack.

– Mi itt leszünk.

– Kösz, hogy veled játszhattam!

– Ugyan már, jóember. Nagyon is beleillettéi a csapatba!

Jack kicsit elnehezült léptekkel hagyta maga mögött a magas drótkerítéssel körbevett pályát. Bár játék közben alaposan megizzadt, a folyó felől érkező száraz, langyos szél hamar felszárította róla a verejtéket. Lassú léptekkel haladt, ez a kis mozgás a mennyországot jelentette számára. Néhány óráig a játékon kívül semmire sem gondolt, most viszont ismét számot kellett vetni a valósággal. Nem szívesen gondolt a Laurie–val küszöbönálló beszélgetésre. Holnap már csütörtök lesz, s még azt sem tudja, mikor kezdhet hozzá a boncoláshoz, azt még kevésbé, hogy mikor fejezi be, és mikor tud visszarepülni New Yorkba. Tisztában volt azzal, hogy – érthető módon – fel lesz háborodva, és még azt sem tudta, mit fog neki mondani.

Odaért az autójához, s éppen kinyitotta az ajtót, amikor meglepetten látta, hogy egy válla mögül előrenyúló kéz becsapja előtte. Jack megfordult, s Franco nem túlzottan bizalomgerjesztő arcával találta magát szemközt. Az jutott eszébe, hogy az az átkozott tíz dollár negyvenöt centes spray most ott lapul a kocsiban a zakója zsebében.

– Nekünk van még egy befejezetlen ügyünk – mordult rá Franco.

Jack elég közel állt hozzá, s majdnem hanyatt esett a leheletén érződő erős fokhagymaszagtól.

– Tévedés – felelte Jack, s megpróbált oldalra kitérni, de Franco már elállta előle a kocsihoz vezető utat. – Nem hiszem, hogy bármikor is ügyünk lett volna egymással, így befejezetlen sem lehet.

Jack Franco mögött, egy kicsit oldalt, egy másik férfit is észrevett, aki láthatóan szintén részese volt a találkozónak.

– Seggfej! – motyogta Franco. – Az a mi ügyünk, hogy orvul megütöttél.

– Hogy üthettelek meg orvul, amikor te ütöttél először?

– Fogd meg, Antonio! – Franco hátrább lépett egy méternyit.

Jack azonnal megpróbált elrohanni Franco és a kocsi között. Azt gondolta, hogy így, tornacipőben, fáradtan is könnyen el tud futni a két gengszter elől, de Francónak a jobbjával sikerült elkapnia az ingét. Kicsit maga felé pördítette, s bal öklével szájon vágta. Antonio megragadta Jack karját, s a másik után kapkodott, hogy hátracsavarja. Közben Franco hátrahúzta a jobb öklét, s felkészült a kiütésre.

Az ütés viszont soha nem talált célba. Helyette egy rövid vascső csapott le Franco vállára, aki meglepetésében és fájdalmában felkiáltott. Jobb karját azonnal bénán maga mellé ejtette, baljával pedig fájdalmasan a vállához kapott s meggörnyedt.

A vascső most Antonióra mutatott.

– Engedd csak el, jóember! – szólt rá David, s közben már egy tucatnyi kosaras fenyegetően U alakot alkotott Jack, Franco és Antonio körül. Többen gumival bevont vascsövet és baseballütőt tartottak a kezükben. Antonio elengedte Jacket, és az érkezőkre bámult.

– Fiúk, nem hinném, hogy a környékről valók vagytok – jegyezte meg David, s hangja már nem volt annyira fenyegető. – Aesopus, nézd csak meg őket!

Aesopus gyorsan előrelépett, végigtapogatta mindkettőt, és elvette Franco fegyverét. Franco nem ellenkezett. A másik gengszternél nem volt fegyver.

– Most pedig, fiúk, javaslom, hogy húzzátok el a csíkot a környékről! – szólalt meg David, s átvette Aesopustól a fegyvert.

– Ezzel még nincs vége! – motyogta oda Franco Jacknek, amikor Antonióval együtt eloldalgott. A kosarasok utat nyitottak nekik.

– Warren figyelmeztetett veled kapcsolatban – szólt oda David Jacknek. – Mondta, hogy hajlamos vagy bajba keveredni, s már ő is többször kisegített. Szerencséd, hogy ezt a két sápadtképűt már

játék közben észrevettük. Miről van szó?

– Csak egy félreértés – válaszolta Jack kitérően, s ujjával megérintette szája szegletét. Egy kis vérfolt maradt az ujján.

– Ha segítségre van szükséged, akkor csak szólj! Most jobb lesz, ha gyorsan egy kis jeget teszel a feldagadt szádra, és vidd magaddal ezt a fegyvert is. Még jól jöhet, ha ez a seggfej megjelenik az ajtód előtt.

Jack nem fogadta el a fegyvert, s köszönetét mondott Davidnek és a többieknek is a segítségért, majd beült a kocsijába. Első dolga az volt, hogy elővegye a sprayt. A következő az volt, hogy megnézte magát a visszapillantó tükörben. Felső ajkának a jobb sarka megrepedt és feldagadt. Az állára lecsurgott vér már megalvadt. Warrennek igaza volt, valóban hajlamos volt kellemetlen helyzetekbe keveredni. Jobb híján trikója aljával törölte le magáról a vért.

Útban a Bowman–ház felé már el is határozta: azt mondja majd, hogy meccs közben sérült meg. Ennyi játék mellett az ilyesmi nem számított ritkaságnak nála, hiszen a kosárlabdában is gyakori a test test elleni küzdelem. A probléma csak az volt, hogy az egész napi tanúvallomások után Craig és Alexis nyilvánvalóan nyomott hangulatban lesz, s nem akart még ő is újabb terheket rakni rájuk. Attól tartott, még ezért is felelősnek érzik majd magukat.

Az Alexistől kapott kulccsal a főbejáraton keresztül olyan csendben ment be a házba, ahogy csak tudott. Ruháját és cipőjét kézben vitte be. Terve az volt, hogy lemegy a szobájába, s mielőtt bárkivel találkozna, gyorsan lezuhanyozik. Nagyon jó lett volna egy kis jeget is tenni a szájára, de a sérülése óta már elég sok idő telt el, így újabb tizenöt perces késlekedés már mit sem számított. Ahogy csendben belépett a bejárat ajtón, a kilincset még mindig a kezében tartva, megtorpant egy pillanatra. Hatodik érzéke nem hagyta nyugodni; a ház túlságosan is csendes volt. Eddig mindig valami

háttérzaj, a rádió, a csörgő mobiltelefon, a gyerekek trécselése vagy a tévé hangja fogadta. Most ezek mindegyike hiányzott, s a csend valami rosszat sejtetett. A kocsifelhajtón látta a Lexust, így okkal feltételezte, hogy legalább a szülők itthon vannak. Azonnal aggódni kezdett, hogy talán valami balul ütött ki a tárgyaláson.

Ruháját még mindig a melléhez szorítva, gyors és csendes léptekkel végigment az előszobán egészen az étkezőig vezető boltíves átjáróig. Bedugta a fejét az ajtónyíláson, arra számított, hogy senki nem lesz a étkezőben. Meglepetésére az egész családot ott találta a kanapén, a gyerekek a szülők között ültek. Első látásra úgy tűnt, hogy tévét néznek, de a készülék nem volt bekapcsolva.

Ahol állt, onnan nem látta az arcukat. Körülnézett és hallgatózott. Mindenki mozdulatlanul és némán ült a helyén. Jack most már végképp nem tudta mire vélni a dolgot, s közelebb lépett hozzájuk. Vagy háromméternyire lehetet Alexistől, amikor bizonytalan hangon megszólalt. Nem akart zavarni, hátha valami családi dologról van szó, de már észrevétlenül sem tudott elmenni mellettük.

Craig és Alexis lehorgasztott fejjel ültek. Craig Jack arcába bámult. Alexis felállt a helyéről. Arca nyúzott, szeme vörös volt. Valami nem volt rendben. Valami nagyon nem volt rendben.

Tizenötödik

NEWTON, MASSACHUSETTS

Szerda., 2006. június 7.
Este 7óra 48 perc

– Hát ezt alaposan megkaptuk – fejezte be Alexis a történetet. Elmondta Jacknek, hogy amikor Craiggel a tárgyalásról hazaérkeztek, akkor a három rémült kislányt ragasztószalaggal összekötözve, betömött szájjal találták a pamlagon. Alexis lassan, megfontoltan számolt be minden részletről. Craigből csak ritkán fröccsent fel egy–egy szörnyű részlet, például az, hogy Tracyt meztelenül rángatták ki a zuhany alól, és durván meg is ütötték.

Jack szóhoz sem tudott jutni a döbbenettől. A dohányzó– asztalon ült, szemben a húgával és a családjával. A történet hallgatása közben a megrettent, aggodalmas és zaklatott Alexisről a dühtől magánkívül lévő Craigre, majd a hatalmas megrázkódtatáson átesett és még mindig bénult három gyerekre vetődött a pillantása. Mindhárman némán és mozdulatlanul ültek. Tracy maga alá húzta a lábát, karját keresztbe fonta a mellén. Valami túlméretes melegítő volt rajta. Christina és Meghan karjukkal körbefonták felhúzott lábukat. A ragasztószalagtól mindhármuknak ki volt vörösödve a szája s az arca. Tracynek az ajka is felrepedt.

– Jól vagytok, srácok? – érdeklődött Jack a gyerekektől. Úgy tűnt, hogy csak Tracy lett fizikai erőszak áldozata, de az ő sérülése is könnyűnek látszott.

– A körülményekhez képest viszonylag jól – felelte Alexis.

– Honnan hatoltak be a házba?

– A hátsó ajtót feszítették fel – bökte oda Craig. – Nyilvánvalóan szakemberek voltak.

– Elvittek valamit? – érdeklődött Jack, s rongálás nyomait keresve gyorsan körbepillantott, de minden rendben lévőnek látszott.

– Eddig még nem vettünk észre semmit – felelte Alexis.

– Akkor mit akarhattak? – csodálkozott Jack.

– Szóbeli üzenetet hagytak Tracynél, hogy adja át nekünk.

– Mit? – kérdezett rá Jack, amikor Alexis nem ment bele a részletekbe.

– Nincs boncolás! – csattant fel Craig. – Az volt az üzenet, hogy nincs boncolás, különben visszajönnek, és bántani fogják a lányokat.

Jack hol Craigre, hol Alexisre pillantott. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy segítő szándéka ilyen helyzetet teremtett.

– Ez őrület! – fakadt ki felháborodottan. – Ilyesmi nem történhet meg!

– Mondd ezt a gyerekeknek! – vágott vissza Craig.

– Nagyon sajnálom! – Jack elfordította tekintetét a Bowman házaspárról. Teljesen meg volt semmisülve, hogy ilyen katasztrófát okozott. Még mindig hitetlenkedve rázta a fejét. – Nos, rendben van, akkor nem lesz boncolás!

– Még nem biztos, hogy engedünk az erőszaknak – válaszolta Alexis. – A történtek ellenére nem zárjuk ki a boncolás lehetőségét. Megítélésünk szerint ha valaki kész idáig elmenni, hogy a boncolást megakadályozza, akkor annál több az indok, hogy elvégezzük.

Jack bólogatott. A gondolat benne is felmerült, de Tracyt, Meghant és Christinát már nem tehette ki kockázatnak. Ráadásul lehetséges bűnösként egyedül a velejéig korrupt Tony Fasanót tudta elképzelni. Jack Craigre pillantott, és a benne tomboló düh a

beszélgetés előrehaladtával bizonyos fokig csillapodni látszott.

– Ha valami kockázattal jár, akkor én ellene vagyok – jelentette ki Craig. – De éppen azon gondolkoztunk, hogyan küszöbölhetnénk ki a kockázatot.

– Felhívtátok a rendőrséget? – kérdezte Jack

– Nem, nem hívtuk fel – válaszolta Alexis. – De ez volt az üzenet másik része: nincs boncolás, nincs rendőrség.

– Fel kell hívni a rendőrséget – jelentette ki Jack, de szavai üresen csengtek, hiszen ő sem jelentette sem a tegnapi, sem a félórával ezelőtti összeütközését Francóval.

– Számba vettük a lehetőségeinket – magyarázta Craig. – A lányokkal is megbeszéltük a dolgokat. Néhány napig, a tárgyalás végéig a nagyszüleiknél maradnak. Anyám és apám itt, Massachusettsben, Lawrence–ben él, s már mindketten úton is vannak, hogy felvegyék a lányokat.

– Azt hiszem, én is velük tartok – mondta Alexis.

– De nem kell, anya – szólalt meg Tracy először. – Jól meg–leszünk a nagyival meg a papival.

– Senki sem fogja tudni, hogy a lányok hol vannak – magyarázta Craig. – A héten nem mennek iskolába, de lehet, hogy már ebben az évben sem, hiszen mindössze néhány nap van hátra belőle. Megígérték, hogy nem használják a mobiljukat, és nem mondják meg senkinek, hol vannak.

Jack bólintott, de maga sem tudta, mivel értett egyet. A helyzet zavarosnak tűnt előtte. Nem látta módját annak, hogy garantálják a gyerekek biztonságát. Amiatt aggódott, hogy a tárgyalás feszültségei közepette Craig és Alexis talán mindezt nem gondolta át világosan. Ő csupán egyetlen dologban volt biztos, abban, hogy a rendőrséget értesíteni kell.

– Figyeljetek! – szólalt meg Jack. – Az egyetlen személy, aki

eszembe jut, hogy mindezek mögött állhat, az Tony Fasano.

Mi is ugyanerre gondoltunk – felelte Craig. – De ez túlságosan kézenfekvőnek látszik, úgyhogy más lehetőséget is célszerű mérlegelni. Ami a per során engem különösen meglepett, az volt, hogy a kollégák milyen ellenségesen ítélik meg a conáerge orvoslást. Ez bizonyos fokig hitelesíti azt a kérdésedet, amit tegnap az összeesküvéssel kapcsolatban feltettél.

– A rendőrséget mindkettőről értesíteni kellene – vetette közbe Jack.

– A saját problémáddal kapcsolatban te felhívhatod a rendőrséget – válaszolta Craig –, de én nem akarok játszadozni a gyermekeim biztonságával. Nem hiszem, hogy a rendőrség képes lenne bármiben is segíteni. Ezek az emberek profik voltak, kesztyűt, símaszkot és valami munkásruhát viseltek. A newtoni rendőrség nem szokott hozzá az ilyen ügyekhez. Ez egy kertvárosi rendőrség.

– Nem értek egyet – válaszolta Jack. – A bűnügyi helyszínelés nagyon komoly dolog. Fogalmad sincs, hogy mire bukkanhatnak. Egyik eseményt összekapcsolják a másikkal. A megfigyelést pedig megerősíthetik. A probléma az, hogy ha nem jelented a dolgot, akkor kezükre játszol az elkövetőknek. Fla– gyod, hogy megfélemlítsetek.

– Persze hogy megfélemlítenek! – ordított most már Craig olyan hangerővel, hogy a kislányok is felugrottak a helyükről. – Úristen, jóember! Azt hiszed, hogy teljesen hülyék vagyunk?

– Nyugalom, Craig! – csitítgatta férjét Alexis, és átkarolta a mellette ülő Tracyt.

– Lenne egy javaslatom! – szólalt meg újra Jack. – Van egy nagyon jó barátom, főnyomozó a New York–i Rendőrségnél. Felhívhatom, s szakértelme, tapasztalatai alapján biztosan tud tanácsot adni. Megkérdezhetnénk tőle, hogy ilyen helyzetben mi a teendő.

– Nem akarom, hogy valamire is rákényszerítsenek! – jelentette ki Craig.

– Téged senki nem fog kényszeríteni semmire – felelte Jack.

– Ezt garantálom!

– Azt hiszem, Jacknek mégis fel kellene hívnia a barátját – szólalt meg Alexis. – A rendőrséggel kapcsolatban még úgysem döntöttünk.

– Rendben van. – Craig magasba emelte a kezét. – Soha nem lehet tudni!

Jack kotorászni kezdett a zsebében, s elővette a telefonját. Felhajtotta a tetejét, s felhívta Lou Soldano otthoni számát. Nem sokkal múlt nyolc óra, így feltételezte, hogy már otthon éri a nyomozót, de Lou még nem ért haza. Jack üzenetet hagyott neki a hangpostáján, hogy hívja vissza. Ezután a rádiótelefonját próbálta hívni, és sikerült is elérnie a kocsijában. Éppen útban volt Queensbe, egy gyilkosság helyszínére.

Bowmanék végighallgatták, ahogy Jack dióhéjban ismertette vele az eseményeket. Azzal zárta mondókáját, hogy most is éppen együtt ül a húgával, a sógorával, a gyerekekkel, és az a kérdés, hogy értesítsék–e a rendőrséget.

– Ez nem lehet kérdés! – vágta rá Lou habozás nélkül. – Értesíteni kell a rendőrséget!

– Attól tartanak, hogy a newtoni rendőrségnek esetleg nincsenek megfelelő tapasztalatai, s így még nagyobb a kockázat.

– Azt mondtad, hogy most náluk vagy?

– Igen. Itt ülnek velem szemben.

– Hangosítsd ki a készüléket!

Jack eleget tett Lou kérésének, és eltartotta magától a telefont. Lou hivatalosan is bemutatkozott, együttérzését fejezte ki megpróbáltatásaik miatt, majd folytatta:

Van nekem egy nagyon–nagyon jó barátom, aki egyben partnerem is a bostoni rendőrségnél. Ősidők óta együtt vagyunk a szolgálatnál. Minden területen óriási tapasztalatokkal rendelkezik, többek közt az olyan bűncselekmények szakembere is, melynek önök most áldozatul estek. Boldogan felhívom, és megkérem, hogy személyesen foglalkozzon az üggyel. Vagy ott lakik az önök városában, vagy West Newtonban. Egészen biztosan ismeri a fiúkat is a newtoni rendőrségen. Akár azonnal felhívhatom. A neve Liam Flanagan. Csodás fickó! És hadd mondjak még valamit! A gyerekeik sokkal nagyobb kockázatnak vannak kitéve, ha nem jelentik a dolgot, mint ha jelentik. Ezt tényekkel tudom bizonyítani.

– Azt hiszem, meg kell fogadnunk a tanácsot – nézett Alexis Craigre.

– Rendben van – felelte Craig némi kelletlenséggel a hangjában.

– Hallottad? – kérdezte Jack.

– Hallottam – felelte Lou. – Hívom is azonnal.

– Várj egy kicsit, Lou! – szólalt meg sietve Jack, és kikapcsolva a kihangosítót, elnézést kér Bowmanéktől, majd kiment a hallba, hogy hallótávolságon kívül kerüljön. – Lou, ha beszélsz Flanagannel, kérdezd meg tőle, tud–e kölcsönadni nekem egy fegyvert.

– Fegyvert? – kérdezett rá Lou. – Ez nem lesz könnyű dolog.

– Próbáld meg, hátha sikerül! A szokásosnál is sebezhetőbbnek érzem magamat.

– Az engedélyed érvényes?

– Igen, New Yorkra. Pont te ragaszkodtál hozzá, hogy részt vegyek a kiképzésen, és szerezzem meg az engedélyt. Meg is szereztem, de soha nem volt fegyverem.

– Rendben, majd megnézem, mit tehetek ebben az ügyben.

Jack éppen összecsukta a telefonját, amikor a bejárati ajtónál megszólalt a csengő.

– Biztosan a nagyi és a papi. – Alexis az ajtóhoz sietett. Ezúttal tévedett. Randolph Bingham volt, aki a szokásosnál lazábban volt öltözve, de még így is nagyon elegánsnak látszott.

– Craig felkészült a próbára? – kérdezte Randolph Alexis meglepett arcát látva. – Megbeszéltük, és vár engem.

Alexist egy pillanatra valóban megzavarta, hogy nem Craig szüleivel találta magát szembe a bejáratnál.

– Próba? – kérdezte csodálkozva.

– Igen. Holnap reggel Craig vallomása következik, s megállapodtunk, hogy a biztonság kedvéért elpróbáljuk a dolgot.

– Fáradjon be! – hívta Alexis, s kicsit zavarban volt kezded bizonytalansága miatt.

Randolph észrevette, hogy Jack sortban van, és pecsétes trikót visel, de nem tett megjegyzést, amikor Alexis bevezette az étkezőbe. Ezután Randolphot is tájékoztatták a Bowman–házban délután lezajlott eseményekről. A történet kikerekedésével még az ő enyhén tartózkodó és leereszkedő stílusa is mintha aggodalomra váltott volna át.

– Orvos látta a gyerekeket? – kérdezte Randolph.

– Nem hiszem, hogy szükség lenne orvosra – válaszolta Alexis.

– Ha óhajtja, akkor kérhetem a tárgyalás elnapolását – vetette fel, és Craigre pillantott.

– Mi az esélye, hogy a bíró eleget tesz a kérésnek? – érdeklődött Craig.

– Ezt nem lehet tudni. Kizárólag Davidson bíró döntésén múlik a dolog.

– Őszintén szólva minél hamarabb szeretnék már ezen a rémálomszerű peren túl lenni – jegyezte meg Craig. – így talán a gyerekek is nagyobb biztonságban lesznek.

– Ahogy óhajtják – bólintott feléjük Randolph. – Feltételezem, hogy már értesítették a rendőrséget?

Alexis és Craig egymásra pillantott, majd a közben a szobába visszatérő Jackre nézett.

– Már folyamatban van a dolog – válaszolt húga helyett Jack, majd gyorsan körvonalazta a terveket. Ezt befejezve még azt is elmondta, hogy nagy valószínűséggel Tony Fasano és társai állnak az események mögött, aki azzal fenyegette meg őt is, hogy „halott ember”, ha a boncolást elvégzi.

– Ez nyilvánvaló testi sértés és fenyegetés – jegyezte meg Randolph. – Akár feljelentést is lehetne tenni.

– Az ügy azért egy kicsit bonyolultabb – vetette közbe Jack.

– A jelenet egyetlen tanúja Tony Fasano gorillája volt, akit végül kénytelen voltam én is megütni. A lényeg az, hogy már ezért sem szorgalmaznám a feljelentést.

– Van valami bizonyíték arra, hogy Tony Fasano áll a mai bűncselekmény mögött? – kérdezte Randolph. – Fia van, akkor eljárási hiba miatt biztosan be tudom fejeztetni az ügyet.

– Nincs semmi bizonyíték – felelte Craig. – A lányaim azt mondják, hogy a hangot talán fel tudnák ismerni, de ebben sem biztosak.

– Talán a rendőrségnek több szerencséje lesz – mondta Randolph. – És mi a helyzet a boncolással? Sor kerül rá vagy sem?

– Ezt próbáljuk eldönteni – felelte Alexis.

– Magától értetődik, hogy a gyerekek biztonsága a legfontosabb – tette hozzá Craig.

– Fia mégis sor kerül rá, akkor mikor?

– A holttestet holnap reggel exhumálják. Azonnal hozzá is szeretnék látni a boncoláshoz, de az eredmények akkor még csak

előzetes jellegűek lesznek.

– Ez már nagyon késő lesz – jegyezte meg Randolph. – Az erőfeszítés talán nem éri meg a kockázatot. Biztos vagyok benne, hogy holnap, Dr. Bowman vallomása után a bíró elrendeli, hogy a felperes ügyvédje fejezze be a bizonyítási eljárást. Ezek után én következem a védőbeszéddel és a szakértőkkel. Ez azt jelenti, hogy pénteken délelőtt már csak a zárszavakra kerül sor.

Megszólalt Jack telefonja. Gyorsan kiment a szobából, mielőtt felvette. Lou volt a vonalban.

– El tudtam érni Liamet, és elmondtam neki az egész történetet. A címet is megadtam. Nemsokára ott lesz, s a newtoni rendőrségről is visz magával valakit. Nagyszerű fickó.

– Szóltál neki a fegyverről?

– Szóltam. Nem lelkesedett az ötletért, de aztán ragyogó előadást tartottam neki a tisztességedről meg minden ilyen marhaságról.

– No és mi a végeredmény? Holnap kihantolják a sírt, s ha minden a tervek szerint zajlik, akkor úgy fogom magam érezni, mint akinek vérdíjat tűztek ki a fejére.

– Azt mondta, visz valamit neked, de engem tesz mindenért felelőssé.

– És ez mit jelent?

– Halvány fogalmam sincs.

Jack visszatért az étkezőbe. Craig, Alexis és Randolph még mindig a boncolásról beszélgettek. Az idő szorítása ellenére egyhangúlag a boncolás elvégzése mellett foglaltak állást. Randolph legfőbb érve az volt, hogy ha sikerül valami lényeges dologra bukkanni, akkor az segíti a fellebbezést, ha egyáltalán sor kerül rá, vagy érvényteleníti a korábban meghozott ítéletet, vagy perújrafelvételt rendelnek el, vagy megállapítja a felperes vétkes gondatlanságát. Randolph ismételten felhívta mindenki figyelmét arra, hogy az orvosi dokumentumok és

feljegyzések egyértelműen bizonyítják: Patience Stanhope több alkalommal is visszautasította az orvosi javaslatot, hogy a terheléses EKG ellentmondásos eredménye alapján további vizsgálatoknak vesse alá magát.

Kis szünet állt be a beszélgetésben, és Jack sietett közölni, Liam Flanagan hadnagy, főnyomozó már útban is van a ház felé.

– Szeretnénk, ha elvégeznéd a boncolást, ha még mindig hajlandó vagy rá – mondta Alexis, látszólag ügyet sem vetve Jack bejelentésére.

– Ezt is feltételeztem – válaszolta Jack. – Boldogan elvégzem, ha ti is ezt akarjátok. – Craigre pillantott, aki csak megvonta a vállát.

– Nem akarok az árral szembemenni – szólalt meg aztán Craig is. – Ilyen idegfeszültség mellett már nem bízom a saját értékítéletem helyességében.

– Nagyszerű! – bólogatott Jack, és újra felfigyelt arra, hogy Craig tőle szokatlan belátást tanúsít. Ismét megszólalt a csengő, Alexis újra az ajtóhoz rohant, hogy beengedje nagymamit és nagypapit, de második alkalommal is tévedett. Öt rendőr állt az ajtóban, kettő közülük a newtoni rendőrség egyenruháját viselte. Alexis bevezette őket a nagy étkezőbe.

– Liam Flanagan hadnagy, főnyomozó vagyok – mutatkozott be mély, zengő hangon a nagydarab, vörös arcú ír. Gyermekien kék szeme csillogott, profi bokszolókéhoz hasonló, kicsit ellapított orrát néhány szeplő tarkította. Ezután a többiek, Greg Skolar nyomozó, Sean O'Rourke és David Shapiro rendőrök, valamint Derek Williams bűnügyi helyszínelő bemutatásával folytatta.

Míg Liam a bemutatással volt elfoglalva, Jacknek volt ideje kicsit alaposabban szemügyre venni. Volt benne valami ismerős, mintha már találkozott volna vele valahol, de azért ezt nem tartotta valószínűnek. Hirtelen viszont mégis mintha eszébe jutott volna valami. Amikor alkalma nyílt, hogy ő is bemutatkozzon Liamnek,

meg is kérdezte:

– Nem találkozhattunk véletlenül ma reggel az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézetben?

– Dehogynem! – Liam szeme felcsillant, majd hangosan elnevette magát. – Most már én is emlékszem magára. Maga ment be a boncterembe.

Az emlékek rövid felelevenítése után a bűnügyi helyszínelő a két, egyenruhás rendőr kíséretében kiment a kertbe, hogy még napvilágnál szemügyre vegye a ház környékét. A nap már lebukott a látóhatár mögött, de még nem volt sötét. A két nyomozó főleg a gyerekekkel volt elfoglalva, akik a figyelem középpontjába kerülve szorgalmasan válaszolgattak is a kérdéseikre.

Míg mindez zajlott, addig Randolph megkérdezte Craiget, készen áll–e a holnapi tanúvallomás próbájára.

– Mennyire tartja ezt szükségesnek? – kérdezte Craig, enyhe tiltakozással a hangjában. Most nyilvánvalóan mással volt elfoglalva.

– Rendkívül fontosnak tartom! – válaszolta Randolph. – falán fel tudja idézni az előzetes meghallgatáson nyújtott teljesítményét. Végzetes lenne, ha ezt az esküdtek előtt is megismételné. A szemben álló félnek nyilvánvalóan az a stratégiája, hogy önt egy arrogáns, gondatlan orvosként mutassa be, akit jobban érdekelt az, hogy csinos barátnőjével időben eljusson a Koncertterembe, mint komolyan beteg páciensének a sorsa. Meg kell előznünk azt, hogy akár a legcsekélyebb mértékben is igazolja ezt a feltételezést. Ennek egyedüli módja, ha elpróbáljuk az egészet. Ön nagyon jó orvos, de nagyon gyenge tanú.

Randolph nem túlzottan hízelgő véleményétől megszelídülve Craig engedelmesen megadta magát. A nyomozókat egy pillanatra félbeszakítva közölték a gyerekekkel, hogy a könyvtárszobában lesznek.

Jack és Alexis hirtelen azon vették észre magukat, hogy egymást bámulják. Először feszült figyelemmel követték a gyerekek megpróbáltatásaikról szóló beszámolóját, de amikor már ismétlésekbe bocsátkoztak, ahogy a rendőrök újabb és újabb részleteket igyekeztek megtudni, akkor már az ő érdeklődésük is alábbhagyott. Kimentek a konyhába.

– Még egyszer el szeretném mondani, hogy mennyire sajnálom a dolgot – kezdte Jack. – Segíteni akartam, de aztán segítség helyett inkább bajt hoztam rátok.

– Erre senki sem számíthatott – válaszolta Alexis. – Óriási morális segítséget jelentettél nekem és Craignek is. Teljesen más ember, mióta megérkeztél. De még mindig megdöbbent a gyanú, amely az ebédnél felmerült benned.

– Bízom benne, hogy igaz is. És mi a helyzet a lányokkal? Mit gondolsz, hogyan dolgozzák fel ezt a szörnyű élményt?

Magam sem tudom pontosan – ismerte be Alexis. – Egészében véve rendes gyerekek, annak ellenére, hogy az apjuk gyakorlatilag nem volt mellettük, miközben felnőttek. Én viszont nagyon közel állok mindegyikhez. Mindezt napról napra kell feldolgozniuk, s azon kell lenni, hogy hangot adjanak érzéseiknek és aggodalmaiknak.

– Van valami konkrét elképzelésed velük?

– Most először is menjenek el a nagyszüleikhez. Imádják a nagyanyjukat. Ott mindnyájan egy szobában alszanak, amiért néha panaszkodnak is, de az adott helyzetben ez most még jót is fog tenni nekik.

– Velük mész te is?

– Éppen erről beszélgettünk, amikor megérkeztél. Ez is egyik módja annak, hogy félelmeik megalapozottságát elismerjük, ami fontos számukra. A legrosszabb, amit most tehetnénk, ha megpróbálnánk eloszlatni a félelmüket azzal, hogy minden rendben

van, és nem kell semmitől sem tartaniuk. Féljenek csak! Nyilvánvalóan nagy traumát okozott számukra ez a megpróbáltatás. Fizikailag, hála istennek, nem sérültek jobban, mint amennyi látszik rajtuk.

– És hogy fogsz dönteni? Elkíséred őket, vagy maradsz?

– Valószínű, hogy velük tartok. A maradás kérdése elsősorban azért merült fel, mert Craig felvetette, hogy jó lenne, ha segítenék neki a felkészülésben a holnapi tanúvallomásra, és Tracy sem akarta, hogy velük menjek. Hallottad, mit mondott. Bár azt hiszem, hogy részéről ez nem több a tizenévesek hősködésénél. Nagyon aggódom Craig miatt, de ha a vagy–vagy kérdése merül fel, akkor nem lehet kérdéses, hogy a gyerekek érdekei élveznek elsőbbséget.

– Gondolod, hogy esetleg valami szakmai segítségre, terápiára is szükségük lehet?

– Nem hinném. Erre csak akkor lenne szükség, ha a félelmük tartóssá válna, vagy az indokoltnál nagyobb méretet öltene. Szerencsére van néhány kollégám, akinek szükség esetén ki tudom kérni a véleményét. Nekem is megfordult a fejemben valami – szólalt meg Jack elgondolkozva. – Jelenlétemmel már annyi problémát okoztam nektek, hogy legjobb lenne talán, ha beköltöznék a városba egy szállodába.

– Szó sem lehet róla! – jelentette ki Alexis határozottan. – Hallani sem akarok ilyesmiről! Itt vagy, és itt is fogsz maradni!

– Biztos vagy benne? Igazán nem fogok megsértődni.

– Teljesen biztos. Ne is beszéljünk róla!

A bejárati ajtónál ismét csengettek.

– Ezek már biztosan a nagyszülők – jelentette ki Alexis.

Jack az ebédlő felé pillantott, ahol a nyomozók a gyerekekkel foglalkoztak. A két egyenruhás rendőr és a bűnügyi helyszínelő közben visszatért az udvarról, s most a gyerekek megkötözésére

használt ragasztószalagokkal foglalkoztak.

Néhány perc elteltével Alexis az idősebb Bowmanéket is bevezette. A testes, túlsúlyos Leonard másnapos szakállt és régi divatú, sörtére vágott frizurát viselt. Jókora pocakja azt sejtette, hogy túlságosan sok időt tölt a tévé előtt kedvenc söre társaságában. Mikor Jacket bemutatták neki, akkor még egy kellemetlen vonását is felfedezte: Leonard rendkívül szűkszavú volt, kézfogáskor is csak morgott valamit.

Rose Bowman pontosan az ellentettje volt. Amikor megjelent, a gyerekek azonnal lerohanták, ő pedig túláradó, aggodalommal vegyes örömmel cseverészett velük. Alacsony, zömök, göndör fehér hajú asszony volt, csillogó szemmel és már sárguló fogakkal.

Ahogy a gyerekek a kanapé felé vonszolták a nagyit, Jack egy pillanatra egyedül maradt Leonarddal. A beszélgetés megindítása kedvéért Jack megjegyezte, hogy mennyire szeretik a gyerekek a nagymamát. Válaszul ismét csak egy tompa morgás érkezett.

A rendőrség tette a dolgát, gyerekek a nagymamával voltak elfoglalva, Alexis a gyerekek és a saját holmiját szedte össze, Craig a könyvtárban próbált Randolphfal, Jack pedig továbbra is kettesben maradt Leonarddal. Néhány hiábavaló kísérlet után, hogy egy szót is kipréseljen belőle, Jack feladta a próbálkozást. Meggyőződött róla, hogy Liam Flanagan egy félórát még biztosan itt lesz; felvette a kandalló mellé dobott ruháját és cipőjét, közölte Alexisszel, hogy elmegy lezuhanyozni, aztán lement a szobájába.

Zuhanyozás közben nagy bűntudat közepette eszébe jutott, hogy még mindig nem hívta fel Laurie–t. A zuhany alól kilépve alaposabban szemügyre vette magát, s a látványtól összerázkódott. A jégről teljesen megfeledkezett, ajka még mindig fel volt dagadva, és kékes színben játszott. Arcának kivörösödött bal felével együtt úgy festett, mintha éppen egy kocsmai verekedésből érkezett volna. Megfordult a fejében, hogy a lenti hűtő– szekrényből szerez egy kis

jeget, de aztán rájött, hogy ez már úgysem lenne hatásos, hiszen sok idő telt el a sérülése óta, így elvetette az ötletet. Helyette inkább gyorsan magára kapta a ruháját s elővette a telefonját.

Szinte egyáltalán nem volt térerő, így Jack a telefonálás gondolatát is feladta. Felment a lépcsőn. Alexist, a gyerekeket és a nagyszülőket már a hallban találta. Alexis befejezte a pakolást, s a csomagokat már be is rakta a nagy családi kombiba. A lányok arra próbálták rávenni Rose–t, hogy velük utazzon, de ő azt mondta, neki a nagypapával kell tartania. Jack ekkor először hallotta Leonardot megszólalni: „Gyerünk, Rose!”, mondta mogorván, elnyújtott hangon. Inkább parancsnak, mint kérésnek hangzott. Rose kötelességtudón elszakadt a gyerekektől, s férje után indult, aki már ki is lépett az ajtón.

– Látlak holnap a tárgyaláson? – kérdezte Alexis Jacket, miközben a gyerekeket a garázsajtó felé terelgette. A lányok már elköszöntek Craigtől, aki még mindig Randolphfal dolgozott a könyvtárban.

– Majd valamikor – válaszolta Jack. – Fogalmam sincs, hogy alakul a napom. A dolgok nem rajtam múlnak.

Alexis megfordult, arcán a hirtelen felismerés látszott.

– Úristen! – kiáltott fel. – Most jut eszembe, hogy neked pénteken lesz az esküvőd! Holnap már csütörtök! Annyira mással voltam elfoglalva, hogy teljesen megfeledkeztem róla. Ne haragudj! Jövendő feleséged már biztosan nagyon megutált, hogy idecibáltalak, és túszul ejtettelek.

– Épp eléggé ismer már ahhoz, hogy tudja, kit hibáztasson, ha olyan a hangulata.

– Tehát elvégzed a boncolást, és irány New York?

– Ez a tervem.

A garázsajtóhoz érve Alexis szólt a lányoknak, hogy köszönjenek

el a nagybátyjuktól. Mindegyik kötelességtudón átölelte Jacket, de csak Christina szólalt meg. Még Jack fülébe súgta, mennyire sajnálja, hogy a gyerekei bennégtek a repülőgépben. A teljesen váratlan megjegyzés Jacket annyira kizökkentette érzelmi egyensúlyából, hogy vissza kellett nyelnie a könnyeit. Amikor Alexis is átölelte búcsúzóul, akkor ő is megérezte ezt az érzelmi változást, de az okát félreértelmezte.

– Hé! – nézett rá mosolyogva. – Minden rendben! A gyerekek is rendben lesznek. Bízz bennem!

Jack bólintott, s aztán a hangját is megtalálta.

– Valamikor holnap találkozunk, s bízom benne, hogy olyasmivel tudok előrukkolni, ami értelmet ad ennek az egész felfordulásnak.

– Én is ebben bízom – felelte Alexis, majd kocsijába beszállva kinyitotta garázsajtót, mely félelmetes kattogással fel– emelkedett.

Jack csak ekkor jött rá, hogy el kell állnia a kocsijával. Craig Lexusa előtt parkolt le, és elállta a garázskijáratot. Elfutott Alexis mellett, s intett neki, hogy várjon. Hyundaiával kitolatott, s várta, míg Alexis is kiér az utcára. Húga egy rövid tülkölés és integetés után elhajtott az éjszakába.

Jack visszagurult a kocsifelhajtóra, s látta, hogy két newtoni járőrautó és a nyomozók két másik, ismeretlen márkájú, sötét kocsija parkol az utcán. Azon tanakodott, vajon mikor végeznek, hiszen nagyon szeretett volna szót váltani velük, különösen Liam Flanagannel. Mintegy válaszul, amikor kiszállt a kocsijából, az öt rendőr szinte egyszerre lépett ki a Bowman–ház főbejáratán.

– Bocsánat! – kiáltotta feléjük Jack, s megszaporázta lépteit. A kanyargós kocsifelhajtó közepén érte utol őket.

– Dr. Stapleton – szólalt meg Liam –, épp magát kerestük.

– Befejezték a helyszínelést?

– Egyelőre igen

– Találtak valamit?

– A ragasztószalagot majd a labor ellenőrzi. A fürdőszobában és a gyerek hálószobájában is maradt néhány szálminta. Odakint is találtunk valamit, amit most nem oszthatok meg önnel, de elég ígéretesnek látszik. Mindent egybevetve nyilvánvaló, hogy szakemberek voltak.

– És mi a helyzet azzal a boncolással, amely ezt az egész megfélemlítési ügyet kiváltotta? – kérdezte Greg Skolar nyomozó. – Sor kerül rá, vagy mi a helyzet?

– Ha a kihantolás megtörténik, akkor a boncolásra is sor kerül – válaszolta Jack.

– Furcsa, hogy egy boncolás ekkora bonyodalmakat vált ki – csóválta a fejét Skolar nyomozó. – Valami meglepő felfedezésre számít?

– Fogalmam sincs, mire számítsak. Egyedüli dolog, amiben biztosak lehetünk, az, hogy a beteg szívroham következtében halt meg. Ez még inkább felkeltette az érdeklődésünket.

– Furcsa – csóválta tovább a fejét Skolar nyomozó. – Mindenesetre a maga és Bowmanék megnyugtatására néhány napig megfigyelés alatt tartjuk a házat.

– Biztos vagyok benne, hogy Bowmanék ezt nagyra fogják értékelni. Én is jobban fogok aludni tőle.

– Tájékoztassanak bennünket minden újabb fejleményről! – kérte Skolar nyomozó, s kézfogás előtt átadta a névjegyét.

A másik három rendőr is kézfogással búcsúzott tőle.

– Beszélhetnénk néhány percet négyszemközt? – fordult Jack Liamhez.

– Hogyne, feltétlenül! Én is ezt akartam javasolni.

Jack és Liam még búcsút intett a newtoni rendőröknek, akiket

kocsijaikkal együtt hamarosan elnyelt az egyre mélyülő sötétség.

– Nem akar beszállni a kocsimba? – Liam az autója felé bökött.

– Most már itt is kellemes – válaszolta Jack. A nappali hőség már megenyhült, a levegő felfrissült. Mindketten nekitámaszkodtak a kocsinak, Jack pedig elmesélte összetűzését Tony Fasanóval, beszélt Liamnek az elhangzott fenyegetésről és a cimborájával, Francóval vívott két ökölpárbajról. Liam figyelmesen hallgatta.

– Ismerem Tony Fasanót – mondta a hadnagy. – Mindenféle vegyes üggyel foglalkozik, beleértve a személyi sérüléseket és az orvosi műhibákat is. Még büntetőperekben is részt vett, néhány kisstílű csibészt védett, innen is ismerős számomra. Meg kell mondanom, hogy több esze van, mit az ember első látásra feltételezné róla.

– Nekem is ez a benyomásom.

– Gondolja, hogy ő állhat e mögött a szakemberek által elkövetett, de durva megfélemlítési kísérlet mögött is? Olyan ismeretségi kör mellett, amilyen neki van, ez könnyen elképzelhető.

– Ez tűnik logikusnak, de arról van szó, hogy ez így túl egyszerű és túl ostoba dolog lenne.

– Másra nem gyanakszik?

– Tulajdonképpen nem – válaszolta Jack. Egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy felhozza az elméletét az összeesküvésről, amely valahogy Craig conáerge orvoslása ellen irányul, de aztán arra gondolt, hogy ennek elhanyagolhatók a reális esélyei, és még neki is zavaró lenne ezt megemlíteni. Majd utánanézek ennek a Fasano–vonalnak – ígérte Liam.

– Az irodája a North Enden van, így a mi körzetünkhöz tartozik, de bizonyítékok hiányában vajmi keveset tudunk tenni, legalábbis most és rövid távon.

– Tudom – mondta Jack –, de akkor is nagyon köszönöm, hogy

felkeresett bennünket ma este, és időt pazarolt ránk. Már attól tartottam, hogy Bowmanék nem jelentik a történteket.

– Mindig kész vagyok régi haveromnak, Lou Soldanónak segíteni. Az a benyomásom, hogy önök is jó barátok lehetnek.

Jack csak bólogatott, s magában elmosolyodott. Eredetileg akkor ismerkedett meg Louval, amikor mindketten szemet vetettek Laurie–ra. Magában most is tiszteletet érzett Lou iránt, hiszen amikor esélyei – részben az ő megjelenésének köszönhetően – csökkentek Laurie–nál, akkor volt olyan úriember, hogy Jack útját egyengesse, ami aztán, mint ahogy később kiderült, igen fontos szerepet is játszott a sikerében. Pszichés terhének következtében nélküle Laurie–val való kapcsolata sem alakult volna olyan zökkenőmentesen.

– És akkor itt van még egy dolog – szólat meg ismét Liam. Kinyitotta a kocsiját, és a vezetőülés melletti sporttáskában kezdett kotorászni. Megfordult, és átadott Jacknek egy rövid csövű, .38–as Smith & Wessont. – Legyen vele óvatos, mert általában nem szoktam ilyesmit csinálni.

Jack megfordította a fegyvert a tenyerében, s Bowman–ház ablakából kiszűrődő fény megcsillant rajta.

– Mielőtt használja, győződjön meg róla százszázalékosan, hogy jogosan teszi – figyelmeztette Liam. – Remélem, nem kerül rá sor!

– Biztos lehet benne, hogy csak élet–halál kérdésben fog előkerülni – válaszolta Jack. – Mivel a lányok elmentek itthonról, lehet, hogy már nem is lesz rá szükségem. – Visszanyújtotta Liamnek a revolvert.

– Tegye csak el! Eddig már kétszer is megjárta. Úgy tűnik, hogy ennek a Francónak nincs ki mind a négy kereke. Fia elutazik, ne felejtse el visszahozni.

– Erre valamikor a holnapi napon kerül sor, ezért is nem akartam

elfogadni.

– Tegye csak el! – mondta Liam, s átadott Jacknek egy névjegykártyát, mielőtt beszállt volna a kocsijába. – Összefuthatunk, mielőtt elutazna, vagy csak tegye bele egy zacskóba, és adja le a nevemre a rendőrségen. És ne nagyon reklámozza, hogy mi van benne!

– Majd vigyázok – ígérte Jack. – Különben is erről vagyok híres – tette még hozzá mosolyogva.

– Lounak nem egészen ez a véleménye – nevetett fel Liam.

De azt is mondta, hogy nagy a felelősségérzete, én is erre számítok!

Liam ezután már végleg elköszönt, beült a kocsijába, s gyorsan eltűnt a newtoni rendőrök nyomában.

Jack a sötétben megmarkolta a revolvert. Csalókán ártatlan holminak látszott, olyan volt, mint a gyerekek játék fegyvere, de mint igazságügyi orvosszakértő, tisztában volt hatalmas pusztítóerejével. Zsebébe süllyesztette a fegyvert, a másikból pedig előhúzta a telefonját. Nehéz szívvel szánta rá magát, hogy Laurie–t felhívja, hiszen tudta, hogy jogosan orrol rá, amiért Bostonban maradt. Az ő szemszögéből és abból a szempontból nézve, hogy pénteken délután fél kettőkor lesz az esküvőink, a csütörtöki, sőt – nagy valószínűséggel – a csütörtök esti visszatérés már komikus, értelmetlen, sőt sértő dolog is, ezzel együtt tehetetlennek érezte magát. A körülmények behálózták. Mindazok után, ami történt, még ha részben az ő közreműködésével is, egyszerűen képtelenség lett volna most magára hagyni Alexist és Craiget. Ráadásul most már őt is nagyon érdekelte az ügy, hiszen valaki nagyon komolyan ellenezte ezt a boncolást. Ahogy számot vetett a valósággal, hirtelen valami új dolog ötlött az eszébe: És mi a helyzet a kórházzal? Nem történt–e ott valami azon az estén, amikor Patience Stanhope–ot bevitték, amit mindenképpen el kell tussolni? Ebből a szempontból még nem

gondolta végig a dolgokat, s bár nagyon valószínűtlennek látszott, de ha összekapcsolta a conáerge orvoslás elleni összeesküvés képtelen ötletével, akkor minden egészen más megvilágításba került.

Zaklatottan nyomta be a Laurie–hoz tartozó gyorshívó gombját.

Tizenhatodik

NEWTON, MASSACHUSETTS

Szerda, 2006. június 7.
Este 9 óra 55 perc

– Épp ideje! – szólt bele Laurie kurtán a készülékbe.

Jack arca megvonaglott. Első szavai 180 fokos fordulatot jelentettek a tegnapihoz képest, és olyan beszélgetésnek vetették előre az árnyékát, amitől már korábban is tartott.

– Majdnem tíz óra – jegyezte meg Laurie panaszosan. – Miért nem hívtál eddig? Már nyolc óra telt el azóta, hogy azt a gyáva üzenetet hagytad a hangpostámon!

– Ne haragudj – mentegetőzött Jack annyira bűnbánón, amennyire csak tőle tellett. – Meglehetősen furcsán alakult az este.

Szavait gondosan megválogatva és lehetőleg tömören beszámolt Laurie–nak a betörésről, a kislányok megfélemlítéséről és a rendőrség Lou közreműködésének köszönhető, gyors látogatásáról. Beszélt neki Tony Fasanóról és leplezetlen fenyegetőzéséről s a Francóval való összeütközéséről is, beleértve az előző napi incidenst is, melyet a tegnapi beszélgetés során elmulasztott megemlíteni.

– Ez egyszerűen hihetetlen! – szólalt meg Laurie hosszabb, döbbent hallgatás után. A düh már szinte teljesen eltűnt a hangjából. – És te jól vagy?

– Fel van dagadva a szám, néhány hajszálér megpattant az arcomban, de kosarazás közben már különb sérüléseket is szereztem. Velem tehát minden oké! Nyugtalanít engem ez a Franco.

Ez teljesen holdkórosnak látszik.

– Én sem feledkeztem meg róla – felelte Jack, majd arra gondolt, hogy megemlíti a revolvert, de aztán úgy gondolta, ez még nyugtalanabbá teszi Laurie –t.

– Feltételezem, azt hiszed, hogy Tony Fasano áll a gyerekekkel történtek mögött?

Jack részben megismételte a Liam Flanagannel folytatott beszélgetést.

– Most hogy vannak a gyerekek?

– Azok után, amin keresztülmentek, feltűnően jó állapotban vannak. Ez talán annak is köszönhető, hogy az anyjuk pszichológus. Alexis csodálatosan bánik velük. Elvitte őket néhány napra a nagyszüleikhez, Craig szüleihez. A legkisebb nagy együttérzéssel viseltetett irántam a gyerekek halála miatt, amikor elbúcsúztunk. Teljesen meglepett a kislány.

– Szavaiból ítélve korához képest felnőttesen önálló lehet – jegyezte meg Laurie. – Ez most áldást jelenthet Bowmanék számára. Most pedig magunkról beszéljünk! Mi az a legkésőbbi időpont, amikor megérkezel?

– Legrosszabb esetben is holnap este – válaszolta Jack. – Elvégzem a boncolást, leírom az eredményt, bármi derüljön is ki, s átadom Craig ügyvédjének. Engem még ha akarna, sem tudna tanúként megidéztetni, úgyhogy ez fel se merülhet.

– Nagyon szűkre szabod a határidőt – jegyezte meg Laurie.

– Ha oltár előtt hagyott menyasszony lesz belőlem, azt soha nem bocsátom meg neked. Ezt jó, ha tudod!

– Azt mondtam, a legrosszabb esetben. Lehet, hogy már holnap késő délután otthon vagyok.

– Ígérd meg, hogy nem csinálsz semmi ostobaságot!

Jacknek számos csattanós válasz jutott eszébe a helyzettel kapcsolatban, de ezúttal sem mondta ki első gondolatát.

– Vigyázok magamra – monda inkább az ötletei helyett. – A newtoni rendőrség is külön felügyeletet ígért – tette még hozzá megnyugtatásul.

Jack úgy érezte, Laurie már eléggé megnyugodott. Még egy kicsit kedveskedett neki, majd elköszönt tőle. Ezután még két gyors hívást lebonyolított. Felhívta Lout, beszámolt neki a Liam Flanagannel lezajlott találkozóról, és megköszönte a segítségét. Azzal búcsúzott tőle, hogy pénteken majd a templomban találkoznak. Ezek után Warrennek telefonált, s elmondta neki, hogy David nem csupán kitűnő kosaras, hanem az ő bőrét is megmentette. Warren válaszára Jacknek távolabb kellett tartani a fülétől a készüléket. Aztán neki is azt mondta, hogy a templomban találkoznak.

Ezután Jack végignézett a békés környéken. A hold sarlója a fák lombjának sötéten kirajzolódó körvonalai fölött egy kissé feljebb emelkedett. Még néhány csillag is pislákolt, annak ellenére, hogy Boston és a környék fényei az egész égboltot valami sejtelmes fénnyel világították be. Nagyot szippantott a friss esti levegőből. A távolban egy kutya ugatott. A csend és nyugalom közepette azon tanakodott, hogy vajon a holnap milyen meglepetéseket tartogat a számára. Vajon nem akarják–e megakadályozni az exhumálást? Nem tudta, miért, de örült annak, hogy Liam rábeszélte a fegyver megtartására. Megtapogatta a zsebét. A revolver súlyától magabiztosabbnak érezte magát, holott tisztában volt azzal, hogy a biztonsággal kapcsolatos statisztikai adatok ennek homlokegyenest ellentmondanak. Bizonyos fatalizmussal, mely szerint bármit tesz is, úgyis az fog történni, aminek történnie kell, Jack megvonta a vállát, s elindult visszafelé a házba.

Most, hogy Alexis és a gyerekek elmentek, egy kicsit úgy érezte magát, mintha jogtalanul hatolt volna be a házba. Bezárta az ajtót

maga mögött. A csend szinte tapintható volt, még Craig és Randolph hangját is hallotta a könyvtárból. Bement az étkezőbe, s odalépett a hűtőszekrényhez. Zsúfolásig tele volt mindennel, és gyorsan készített is magának egy szendvicset. Felnyitott egy doboz sört, s az egészet odavitte a kanapéhoz. Vigyázva, hogy ne legyen túl hangos, a tévét is bekapcsolta, majd a csatornák közt keresgélve a hírekre is rábukkant. Még mindig idegen helyen, idegennek érezve magát, hátradőlt, és nekilátott az evésnek.

Mire megette a szendvicset, és a sörét is majdnem elfogyasztotta, hallotta, hogy emelt hangok szűrődnek ki a könyvtárból. Nyilvánvaló volt, hogy Craig és Randolph között valami nézeteltérésre került sor. Jack gyorsan felhangosította tévét, hogy ne is hallja, mi zajlik odabent. Hasonló érzése volt, mint amikor majdnem rajtakapták, hogy Craig orvosi táskájában kutatott. Néhány perccel később a bejárati ajtó olyan erősen csapódott be, hogy még Jack is érezte a remegést. Nem sokkal ezután Craig lépett be az ebédlőbe. Mozdulataiból látszott, hogy füstölög, különösen abból, ahogy a jégkockákat bedobta egy pohárba, majd becsapta az italszekrény üvegezett ajtaját. Jókora adag whiskyt öntött magának, majd az üveget is a kanapé közelébe hozta.

– Megengeded? – kérdezte Craig a kanapéra mutatva, ahol Jack is ült.

– Hát persze, csak tessék – válaszolta Jack, s nem értette, hogy Craig egyáltalán miért kérdezi. Kicsit félrehúzódott, kikapcsolta a tévét, s házigazdája felé fordult, aki az üveggel és a pohárral a kezében a kanapé másik sarkába zöttyent.

Craig jókorát kortyintott az italából, s mielőtt lenyelte volna, néhány pillanatig forgatta a szájában.

– Hogy ment a próba? – érdeklődött Jack, s szinte kötelezőnek érezte, hogy beszélgetést kezdeményezzen. Craig csak gúnyosan felnevetett. – Felkészülve érzed magad? – érdeklődött tovább Jack.

– Azt hiszem, igen. Annyira felkészült vagyok, amennyire általában. Ez viszont nem sokat mond.

– Mit tanácsolt Randolph?

Craig egy újabb nevetést préselt ki magából.

– A szokásos dolgokat. Ne piszkáljam az orromat, ne szellentsek nagyokat, és ne nevessem ki a bírót.

– Komolyan kérdezem – mondta Jack. – Valóban érdekel.

Craig Jackre pillantott. Az arcán korábban nyilvánvalóan látszó feszültség most mintha csökkent volna valamit.

– A szokásos szemrehányások, melyekről az ebédnél beszéltem, de lehet, hogy most még meg is toldotta egy kicsit. Tartózkodnom kell a hebegéstől és a nem helyénvaló nevetéstől. El tudod képzelni? Tony Fasano nekem fog támadni, nekem meg mindezt nyugodtan el kell viselnem. Bármi történik is, nekem fájdalmas képet kell vágnom, s nem szabad feldühödnöm, hogy az esküdteknek rokonszenves legyek. Mit szólsz hozzá?

– Ésszerűen hangzik.

– Lehetséges, hogy számodra igen, de számomra nem! – felelte Craig, s összehúzott szemmel nézett vissza Jackre.

– Akaratlanul is meghallottam az emelt hangon folytatott vitát, de azt nem értettem, miről volt szó. Valami nézeteltérés támadt köztetek?

– Tulajdonképpen nem – felelte Craig. – Csak szórakozott velem. Megpróbált kihozni a sodromból. Olyan színjátékot rendezett, mintha ő lenne Tony Fasano. Csak az a probléma, tudod, hogy amikor vallomást kell tennem, akkor engem felesketnek, Fasanót viszont nem. Ez azt jelenti, hogy bármit mondhat, bármivel megvádolhat, nekem pedig úgy kell viselkednem, mintha vastag bőr lenne a képemen. De nincs. Még fel is dühödtem Randolphra. Teljesen reménytelen eset vagyok.

Craig újabb adagot töltött magának. Ismerős volt ez a helyzet, hiszen személyiségükből fakadóan a Craighez hasonló, valóban jó orvosokat gyakran nagyon megviselik a műhibaperek, s a védekezés során csak gyengén tudják képviselni saját érdekeiket. Azzal is tisztában volt, hogy ennek az ellentéte is legalább ennyire igaz. A nagyon rossz orvosok gyakran a stílusukkal próbálják ellensúlyozni szakmai hiányosságaikat, s így akarják a pereket elkerülni, de ha mégis ilyesmire kerül sor, akkor akár Oscar–díjas teljesítményre is képesek saját védelmükben.

– A helyzet nem valami fényes – folytatta Craig immár inkább mogorván, mint mérgesen. – Még mindig az a véleményem, hogy gyakorlata ellenére Randolph nem a megfelelő ember erre az ügyre. Átkozottul mesterkélt. Egy olyan síkos csúszómászó, mint Tony Fasano, pedig a tenyeréből eteti az esküdteket.

– Az esküdtszék gyakran meglepő módon átlát a szitán – vetette közbe Jack.

– A másik dolog, ami hallatlanul felbőszít, hogy Randolph továbbra is a fellebbezésről beszél – folytatta Craig, mintha meg sem hallotta volna Jack megjegyzését. – Ez volt az, ami teljesen kiborított a beszélgetés végén. Meg sem fordult a fejemben, hogy most is előhozza ezt a témát. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy ezzel is számolni kell. Mint ahogy nekem is gondolnom kell arra, hogy mit fogok csinálni életem hátralevő részében. Ha a pert elvesztem, akkor biztos, hogy nem maradok meg a szakmában.

– Ez kettős tragédia lenne – jegyezte meg Jack. – A szakma nem engedheti meg, hogy egyik legjobb klinikusát elveszítse, és a betegek sem engedhetik meg.

– Ha elvesztem a pert, akkor soha nem leszek képes úgy tekinteni egy betegre, hogy ne gondolnék arra, hogy ismét beperelhetnek, és újra keresztül kell mennem ezen a tortúrán. Életem legszörnyűbb nyolc hónapját tudhatom magam mögött.

– Mihez kezdenél, ha feladnád a praxisodat? Fiatal családod van.

– Valamilyen minőségben akár egy nagy gyógyszergyárnál is munkát vállalhatnék – vonta meg a vállát Craig. – Számos lehetőség van. Sok embert ismerek, aki ezt az utat választotta. A másik lehetőség az, hogy főállású kutató leszek.

– El tudnád képzelni, hogy teljes munkaidődben csak a nátriumcsatornákkal foglalkozol, és még elégedett is vagy?

– Feltétlenül. Ez rendkívül izgalmas probléma. Az alapkutatáshoz tartozik, de az eredményeket közvetlenül alkalmazzák a gyógyászatban.

– Gondolom, hogy a nagy gyógyszergyárak is érdeklőnek a probléma iránt.

– Ez is kétségtelen.

– Egy kicsit témát változtatva – fordított egyet Jack a beszélgetésen –, míg kint voltam, és elköszöntem mindenkitől, valami megfordult a fejemben, amit szeretnék veled is megosztani.

– Mivel kapcsolatban?

– Patience Stanhope–ról van szó. Megkaptam az üggyel kapcsolatos összes papírt, amit többször is átolvastam. A te feljegyzéseid is benne vannak, de a kórházból csak a sürgősségi osztály beteglapját találtam.

– Mert csak ennyi van. Hivatalosan soha nem vették fel a kórházba.

– Tudom, de laboratóriumi lelet sincs azonkívül, amelyet te a feljegyzéseidben említesz, de magát a leletet nem találtam. Arra gondoltam, vajon nem követtek–e el valami nagyobb hibát a kórházban. Nem adtak–e neki valami nem megfelelő gyógyszert? Nem adagolták–e túl a gyógyszermennyiséget? Ha ez így történt, akkor az, aki a hibát elkövette, egész biztosan mindent megtesz a nyomok eltüntetésére, és boldog lesz, ha mindenért rád tudja

hárítani a felelősséget. Azzal is tisztában vagyok, hogy ez eléggé elrugaszkodott elképzelésnek látszik, de semmivel sem megy messzebbre, mint az összeesküvés–elmélet. Mi a véleményed? Úgy értem, mindaz, ami ma délután a gyerekeiddel történt, azt bizonyítja, hogy valaki nagyon–nagyon ellene van a boncolásnak, és ha ebben nem Fasano keze van, akkor itt a pénzen kívül valami más meggondolás is szerepelhet.

Craig egy percig csak szótlanul meredt maga elé.

– Egy újabb vad, de érdekes ötlet – jegyezte meg mintegy magának.

– Feltételezem, hogy a bírósági eljárás előtt a kórházból is begyűjtötték az esettel kapcsolatos összes dokumentumot.

– Én is azt hiszem – bólogatott Craig. – Erőteljesen az elmélet ellen szól, hogy én mindvégig ott voltam a páciens mellett. Az ilyesmit észrevettem vagy megéreztem volna. Ha gyógyszer–túladagolás történik, vagy nem megfelelő gyógyszert alkalmaznak, akkor általában határozott változás áll be a beteg állapotában. Ilyen most nem volt. Attól a perctől kezdve, hogy megpillantottam a lakásán, egészen addig, míg holttá nem nyilvánították, egyfolytában csak romlott az állapota, és nem reagált semmire.

– Rendben van – válaszolta Jack. – Mindenesetre ez is egy lehetőség, amellyel számolnom kell a boncolás közben. Ettől függetlenül is terveztem toxikológiai vizsgálatot, de ha túladagolásról vagy nem megfelelő gyógyszer alkalmazásáról van szó, akkor ennek fokozott jelentősége van.

– A toxikológiai vizsgálat mit mutathat ki?

– A szokásos hatóanyagokat, sőt még a kevésbé gyakoriakat is, ha megfelelő koncentrációban fordulnak elő.

Craig felhajtotta a második pohárral, az üvegre pillantott, majd egy harmadik mellett döntött.

– Ne haragudj, hogy nem vagyok jobb házigazda – emelkedett fel a helyéről –, de most már randevúm van legkedvesebb álomügynökömmel.

– Nem jó, hogy az alkoholt altatóval kevered.

– Valóban? – kérdezte Craig fölényeskedve. – Soha nem gondoltam volna.

– Nos, reggel majd találkozunk – válaszolta Jack, s Craig provokatív megjegyzését válaszra sem méltatta.

– Amiatt nem nyugtalankodsz, hogy a rossz fiúk akár vissza is jöhetnek? – érdeklődött Craig gunyorosan.

– Nem – felelte Jack.

– Én sem. Legalábbis addig, amíg a boncolás meg nem történik.

– Gondolsz talán valamire? – kérdezte Jack.

– Persze, gondolok, különösen azok után, hogy elmondtad, nagyon kevés a valószínűsége annak, hogy találsz valamit. Randolph különben is azt mondta, hogy bármit találsz is, az valószínűleg nem befolyásolja a pert, mert. nem fogják elfogadhatónak minősítem.

– Amikor azt mondtam, hogy valami megtalálásának kevés a valószínűsége, akkor még nem törtek be a házadba, és nem figyelmeztettek arra, hogy ne engedd a boncolást elvégeztetni. De ez nem akar érv lenni! Neked és Alexisnek kell eldönteni.

– Ő mellette van.

– A ti dolgotok, gyerekek. Mondd meg nekem őszintén, Craig! Akarod, hogy megcsináljam?

– Nem is tudom, mit gondoljak, különösen három dupla whisky után.

– Add meg nekem a végső választ holnap reggel – felelte Jack, s most már ő is kezdte elveszíteni a türelmét. Craig nem volt könnyen szerethető ember, különösen nem három dupla whisky után.

– Milyen ember lehet az, aki céljai elérése érdekében még három kislány terrorizálásától sem riad vissza? – tette fel Craig a kérdést.

Jack megvonta a vállát. Ez is olyan kérdés volt, amely nem igényelt választ. Jó éjszakát kívánt, s Craig is ezt tette, mielőtt bizonytalan léptekkel elindult a szobából kifelé.

Jack egyelőre a kanapén maradt, fejét hátravetette, kinyújtózott, alaposan megropogtatta a csontjait, és tekintetével még elkapta a lépcsőn felfelé ballagó Craiget. Mozgásán már meglátszott az alkohol okozta bizonytalanság, úgy tűnt, mintha már nem is tudná, merre viszi a lába. Még mindig az orvos jön elő belőlem, gondolta Jack, amikor azon tanakodott, hogyan nézhetne rá Craigre valamikor az éjszaka folyamán. A kérdést nem is volt olyan könnyű megválaszolni, hiszen Craig nem kedvelte az ilyen segítőkészséget, mivel azt a számára elfogadhatatlan gyengeségre és rászorultságra adott válaszként fogta fel.

Jack is felállt a helyéről, és ismét kinyújtózott. Zsebében érezte a revolver súlyát, s ez megnyugtatta, még akkor is, ha nem tartott a behatolástól. Az órájára nézett. Még túl korai volt, hogy aludni térjen. A kikapcsolt tévére pillantott: abban sem volt semmi, ami érdekelte volna. Jobb híján fogta a Craig–ügy dossziéját, s magával vitte a dolgozószobába. Mindig is a szokások rabja volt, ezért most is abba a fotelbe ült, mint az előző alkalmakkor. Felkapcsolta az állólámpát, és keresni kezdte a kórház sürgősségi osztályának a papírját.

Megtalálta keresett papírlapot, s hátradőlt a fotelben. Már korábban is átfutotta, különösen a cianózissal kapcsolatos rész érdekelte. Most elejétől a végéig figyelmesen el akarta olvasni. Olvasás közben viszont figyelme ismét elkalandozott. Tekintete Craig régi divatú orvosi táskájára vetődött. Hirtelen valami új gondolata támadt. Az érdekelte, vajon mi a helyzet abban az esetben, ha a hordozható biomarker hamis pozitív eredményt

mutatott. Jack először az ajtóhoz lépett s hallgatózott, hogy hallja–e még Craig mozgolódását odafent. Még akkor is kényelmetlenül érezte magát, ha Craiget nem érdekelte, hogy belenézett a táskájába. Meggyőződve arról, hogy minden csendes körülötte, leemelte a táskát a polcról, és kivette belőle a biomarkert. Fellapozta a termékismertetőt, s azt olvasta benne, hogy a készülék működése a rendkívül sajátos, monoklonális antitesteken alapul, ami szinte nullára csökkenti a hamisan kimutatott pozitív eredmény esélyét.

– Nos, rendben! – szólalt meg hangosan Jack. A használati utasítás visszakerült a dobozba, a doboz a három kidobott fiolával együtt a táska aljába, a táska pedig a polcra. Ennyit egy másik, nagyszerű ötletről! – gondolta magában.

Visszatért a fotelhez és a sürgősségi osztály papírjához. Abban, sajnos, semmit sem talált, ami akár halványan is gyanúsnak látszott volna, és mint az első olvasatkor is kitűnt, továbbra is a cianózisról szóló rész volt a legérdekesebb.

Hirtelen a két íróasztalon lévő két telefonkészülék egyszerre megcsörrent. A csendet megtörő zajtól Jack összerezzent. Számolni kezdte a kitartó csengetéseket. Az ötödik után meggyőződött arról, hogy Craig nem is hallja a telefont, ezért lassan feltápászkodott a fotelből. Felkapcsolta Alexis asztalán a lámpát, s a kijelzőre pillantott. Leonard Bowman nevét olvasta rajta.

A hetedik csengetés után Jack már tudta, hogy senki sem válaszol a hívásra, így maga vette fel a kagylót. Mint ahogy sejtette is, Alexis volt a vonal túlsó végén.

– Kösz, hogy felvetted – szólt bele a kagylóba, amikor meghallotta bátyja hangját.

– Vártam, hogy majd Craig felveszi, de úgy látom, az esti koktél már átsegítette az álmok világába.

– Minden rendben van? – érdeklődött Alexis.

– Béke és nyugalom – válaszolta Jack. – És ott mi újság?

– Itt is rendben van minden. Mindent összevetve a lányok is csodásán vannak. Christina és Meghan már alszik, Tracy pedig valami régi filmet néz a tévében. Mindnyájan egy szobában alszunk, de ez most kifejezetten előnyös.

– Craig megint bizonytalankodik a boncolás ügyében.

– Hogyhogy? Azt hittem, már mindent eldöntöttünk.

– Ismét nyugtalankodni kezdett a gyerekek miatt, de ez már a második whisky után történt. Majd holnap reggel közli a döntését.

– Reggel majd felhívom. Szerintem a mai fenyegetés után még inkább el kell végezni. Ezért is utaztunk el a gyerekekkel. Mindenesetre úgy készülj, hogy megcsinálod. Majd én észre térítem.

Még csevegtek egy rövid ideig, majd megállapodtak, hogy másnap a tárgyaláson találkoznak, s letették a kagylót.

Visszatérve a fotelbe, Jack megpróbált az olvasásra koncentrálni, de sehogy sem akart sikerülni. Azon tűnődött, vajon mi vár még rá az elkövetkező napokban, s lesz–e része újabb meglepetésekben. Fogalma sem volt, hogy mire számíthat.

Tizenhetedik

NEWTON, MASSACHUSETTS

Csütörtök, 2006. június 8.
Reggel 7óra 40 perc

A kényelmetlen érzés, mely Jacknél Alexis és a gyerekek elutazása után jelentkezett, másnap reggelre még csak fokozódott. Nem tudta eldönteni, hogy Craigen a küszöbönálló tanúvallomás vagy a whisky és az altató együttes hatása okozta másnaposság hatalmasodott–e el, de ismét visszasüllyedt abba a komor, borongós hangulatba, mint amelyben a Bowman–házba történt megérkezésekor találta. Alexis és a gyerekek akkor még elviselhetővé tették a helyzetet, de nélkülük most kifejezetten kellemetlen volt a légkör.

Megpróbálta kicsit élénkíteni a hangulatot, de csak egy jeges pillantást kapott érte cserébe. Jack kiszolgálta magát egy kis tejjel és gabonapehellyel, s Craig csak ezután szólalt meg először.

– Alexis hívott telefonon – közölte rekedtes, reménytelenséget tükröző hangon. – Mondta, hogy tegnap este beszéltetek egymással. Az üzenet maradt a régi: előre a boncolással!

Nagyszerű! – válaszolta Jack kurtán, s arra gondolt, hogy amilyen pocsék hangulatban most Craig van, vajon mit szólna ahhoz, ha bevallaná, hogy az éjszaka közepén felment hozzá, és megnézte, lélegzik–e még. Minden normálisnak látszott s – eredeti tervéhez híven – nem is ébresztette fel. Craig mostani hangulatát figyelembe véve ez jó is volt így, hiszen a gondokat nem súlyosbította még azzal is, hogy éjszaka rátör, és szerencsétlen helyzetére emlékezteti. Craig

már nagyjából útra készen állt, akkor a hangulat oldása érdekében odalépett az étkezőasztalhoz, ahol Jack a kávéját kortyolgatta, és az újságot lapozgatta.

– Elnézést, hogy ilyen rémes házigazda vagyok – szólalt meg normális, minden fölényességtől és gúnytól mentes hangon. – A mai nem tartozik életem legjobb napjai közé.

Udvariasságból Jack is hátrább tolta a széket, és felállt a helyéről.

– Tisztában vagyok azzal, hogy miken kell keresztülmenned. Még soha nem keveredtem műhibaperbe, de gyakorló szemész koromban volt néhány kollegám, aki hasonlóképpen járt. Tudom, hogy borzalmas dolog, felér egy válással.

– Kimeríti az embert – felelte Craig, s valami teljesen váratlan dologra szánta el magát. Odalépett Jackhez, ügyetlen mozdulattal átölelte, majd azonnal hátra is lépett, mielőtt még Jack felocsúdhatott volna a meglepetésből. Megigazította a ruháját, s igyekezett elkerülni Jack tekintetét. – Nagyon köszönöm, amit értem tettél. Kösz az erőfeszítéseket és azt is, hogy elviseled a gorombaságaimat.

– Örülök, hogy tehettem valamit – felelte Jack, s lenyelte azt a nem minden él nélküli megjegyzést, hogy „még élveztem is”. Csak az igazságot szerette mondani, de a Craig magatartásában bekövetkezett változás teljesen váratlanul érte.

– Találkozunk a tárgyalóteremben?

– Valamikor igen.

– Rendben van, akkor látjuk egymást!

Jack a távozó Craig után nézett. Ismét alábecsülte ezt az embert.

Lement a vendégszobába, s holmiját berakta a táskájába. Az ágyneműjével nem tudott mit kezdeni, ezért csak leszedte az ágyról, és otthagyta egy csomóban. A plédeket összehajtogatta. Egy jegyzettömböt vett észre az éjjeliszekrényén. Irt rá néhány köszönő

szót, és a papírt a plédekre helyezte. Egy ideig tanakodott, hogy mit kezdjen a bejárati ajtó kulcsával, majd úgy döntött, majd személyesen adja át Alexisnek, az iratokat tartalmazó borítékkal együtt. A papírokat egészen a boncolásig magánál akarta tartani, hátha közben felmerül valami, amire ezek az anyagok adhatják meg a választ. Magára kapta a zakóját is. Egyik oldalán a revolver, a másikon a telefon súlyát érezte.

A tömött borítékkal a hóna alatt, másik kezében a táskát cipelve, Jack felment a lépcsőn, és kinyitotta a bejárati ajtót. Az időjárás Bostonba érkezése óta csodálatos volt, de most rosszra fordult. Sötét fellegek borították az eget, és az eső is esett. A Hyundaira pillantott. Vagy tizenöt méternyire állt tőle a felázott talajon. A bejárati ajtó mellett egy esernyőtartó állt. Kivett belőle egy ernyőt. Ezt is visszaadhatja Alexisnek a többi holmival együtt.

Az esernyővel felszerelkezve többször is fordulnia kellett, hogy holmiját, a tócsákat kerülgetve, elhelyezze a csomagtartóban. Amikor mindezzel elkészült, maga is beszállt a kocsiba, beindította a motort és az ablaktörlőket, a belső párát pedig tenyere élével simította le a szélvédőről. Kitolatott a kocsifelhajtóról, intett a házuk előtt parkoló járőrkocsiban ülő, nyilvánvalóan a házat szemmel tartó rendőrnek, majd egyre gyorsuló tempóban kihajtott az utcára.

A kertváros kanyargós utcáin egyre növekedett a forgalom. A Massachusetts autópálya bejáratához érve, ahol egy ideig várnia kellett a szabad jelzésre, eszébe jutott, hogy már jócskán benne van a csúcsforgalomban. Előtte, a fizetős autópályán sűrű sorokban elhaladó autók, buszok és kamionok hatalmas vizes ködfüggönyt húztak maguk mögött. Jack felkészült, hogy a lámpa zöld fényére ő is belevesse magát a kavargó forgatagba. Tisztában volt azzal is, hogy nem a legjobb vezető, hiszen egy évtizede, hogy New Yorkba költözött, csak ritkán ült kocsiban. Sokkal jobban kedvelte szeretett túrakerékpárját, annak ellenére, hogy azt sokan veszélyesnek tartották a városi forgalomban.

A következő pillanatban Jack érezte, hogy hátulról olyan erővel ütközik neki valami, hogy feje a fejtámlához csapódik.

Egy pillanattal később magához térve hátrapillantott az eső áztatta hátsó szélvédőn keresztül. Csak egy, az övénél jóval nagyobb fekete autót látott, mely a hátsó lökhárítójához tapad. Ez volt az a pillanat, amikor Jack felismerte, hogy kocsija továbbra is halad előre, annak ellenére, hogy teljes erővel tapossa a féket.

Ismét a menetirány felé fordulva Jacknek elállt a szívverése, amikor látta, hogy pont a piros lámpánál tolják keresztbe. Kintről csak kocsija leblokkolt kerekeinek rémes hangja s az őt toló kocsi motorjának bőgése hallatszott. A következő pillanatban egy másik autó reflektorai tűntek fel a bal oldalán, s fülsiketítő tülkölés hallatszott.

Jack reflexszerűen behunyta a szemét s azt várta, hogy az oldalról érkező kocsi egyenesen a mellette lévő ajtóba csapódik. Ám a másik vezetőnek sikerült félrerántania a kormányt, s a vizes ablakon keresztül egy, a kocsijához préselődő autó képe tűnt fel Jack szeme előtt. Egymáson csúszó fém alkatrészek hangja hallatszott.

Jack levette lábát a fékpedálról, mert azt hitte, hogy a fék levegőssé vált, és rá kell pumpálnia egyet. Másodjára is megismételve a műveletet, kocsija előrelendült a gyorsforgalmi út kavargó forgataga felé. Ismét teljes erővel beletaposott a fékbe. Érezte, hogy kerekei ismét leblokkolnak, de a sebessége továbbra sem csökkent. Jack ismét maga mögé pillantott. A hatalmas fekete autó könyörtelenül tolta a most már alig tizenöt méternyire lévő autópálya felé. Mielőtt ismét előrenézett volna, tekintetével hirtelen elkapta az őt toló autó motorház fedelének emblémáját. A Cadillac jelzését látta, s a fekete Cadillac Jack számára azonnal Francót jelentette, míg ennek az ellenkezője be nem bizonyosodik.

Mivel a fék teljesen haszontalannak bizonyult a Cadillac hatalmas erejével szemben, Jack le is vette róla a lábát, s helyette inkább a

gázpedálra taposott. Az Accent csak némi gondolkodás után válaszolt a mozdulatra. Ismét valami rémes hang hallátszott, fém csúszott a fémen, s a kocsi egy csattanással elvált az őt tuszkoló másik autótól.

Kétségbeesetten markolva a volánt, Jack úgy próbált valahogy besorolni a nagy sebességgel haladó négysávos forgalomba, ahogy még soha nem kísérletezett. Az utolsó pillanatban még a szemét is becsukta, hiszen már nem volt leálló– és gyorsítósáv, ezért kénytelen volt belépni a jobb szélső sávba. Bár az előző napok tapasztalatai alapján a bostoni autósokat meglehetősen erőszakosaknak tartotta, de most el kellett ismernie, hogy éberen vezetnek, és kitűnőek a reflexeik. A számos kocsiból felharsanó tülkölés és kerékcsikorgás ellenére sikerült besorolnia a forgalomba. Előtte alig másfél méterre egy másik kocsi haladt, őt pedig, szinte centiméterekkel, egy harmadik követte. Szerencsétlenségére ez a mögötte haladó kocsi egy félelmetes Hummer volt, s tartotta is ezt a távolságot, ami arra utalt, hogy vezetőjét éppen szétvetni készül a düh.

Megpróbálta hozzáigazítani sebességét az előtt haladó kocsihoz, bár az volt az érzése, hogy az időjáráshoz képest az túl gyorsan halad előtte. Nagyon kevés más esélyt látott. Lassítani nem akart, mert attól tartott, hogy a Hummer ugyanúgy megtolja, mint a fekete Cadillac. A visszapillantó tükrökben közben kétségbeesetten próbálta megtalálni a fekete Cadillacet, de ez nem bizonyult egyszerű vállalkozásnak. Ehhez le kellett venni tekintetét az előtte haladó autóról, amelynek teljes sebességgel működő ablaktörlője ellenére is csak sötét körvonalát látta. Észrevette viszont, hogy a mögötte haladó Hummer vezetője az öklét rázza, s amikor úgy vélte, hogy Jack is látja, akkor a felemelt középső ujját mutatta felé.

A vezetésre való koncentrálás nem az egyetlen akadály volt, hogy megtalálja a támadó gépkocsit. Az erős forgalomtól, különösen a tizennyolc keréken, nagy sebességgel száguldó kamionoktól

felkavart víz–, pára– és sárfelhő miatt ez nem volt könnyű feladat.

Jack jobbján hirtelen egy leállósáv tűnt fel. Gyors döntésre volt szükség, hiszen a sáv nem volt hosszú. Ösztönösen jobbra kapta a kormányt, s igyekezett korrigálni a kocsi jobbra–balra csúszkálását.

Nagy megkönnyebbüléssel állította le az autót, de nem volt sok lehetősége a pihenésre. A visszapillantóban észrevette, hogy a fekete Cadillac is ugyanezt a manővert hajtja végre.

Vett egy mély lélegzetet, megmarkolta a kormánykereket, s padlóig nyomta a gázt. A kocsi gyorsulása éppen nem volt nyaktörőnek nevezhető, de azért mégis meglepő lendülettel rugaszkodott neki az útnak. A leállósáv végét jelző korlát egyre közeledett, így Jack ismét kénytelen volt hirtelen besorolni forgalomba. Ezúttal már nem vaktában cselekedett, igaz, a mögötte haladó vezetőből így is felháborodást váltott ki, de tekintettel az őt üldöző Cadillacre, ezen már nem izgatta magát. Ennek a manővernek még előnye is volt. A mögötte haladó dühös autós továbbra is szorosan a nyomában maradt. Normális körülmények között Jack veszélyesnek és bosszantónak találta volna ezt a helyzetet, most viszont azt jelentette, hogy kettejük közt nincs helye a Cadillacnek.

Azt is tudta, hogy néhány kilométer múlva lesz balra egy útelágazás. Ettől nem messze kapuk jelezték a fizetős útvonal végét, ahol esetleg az autópálya–rendőrség járőrkocsija is ott állhat, ami egyrészt biztató volt, az viszont, hogy hosszabb ideig kell majd sorba állnia, meglehetősen kellemetlennek ígérkezett. Bár David Thomas megfosztotta Francót a revolverétől, de Jack tudta, hogy a fickó biztosan tudott másikat szerezni. Elég őrült volt ahhoz is, hogy hátulról belemenjen, és betolja a forgalomba, így Jacknek afelől sem volt kétsége, hogy alkalomadtán rá is fog lőni. A kijáratnál kevesebb volt az útfelügyelő, rendőrök sem posztoltak, ami nem volt szerencsés, de zsúfoltság sem volt, különösen a két gyorsabb sávban

voltak kevesebben, s ez már szerencsés körülménynek számított. Jack halványan emlékezett rá, hogy az út mellett húzódó néhány épületen túl egy hosszabb lassítósáv kezdődik. Nem sokat foglalkozott a kérdéssel, hiszen nem állt szándékában másodszor is kisorolni a forgalomból. Arra viszont nem gondolt, hogy a Cadillac ezt a lassítósávot fogja gyorsulásra felhasználni, hogy egy vonalba kerülhessen vele.

Nem is vette észre, csak akkor, amikor már majdnem maga mellett látta a kocsit. Azt is látta, hogy az ablaka le van húzva, Franco pedig fél kézzel vezet. Másik kezével revolvert dugott ki az ablakon. Jack épp a fékre taposott, amikor a vezetőülés melletti ablak hirtelen millió apró darabra hullott, szélvédője műanyag keretén pedig egy aprócska lyuk jelent meg.

A mögötte haladó autó vezetője most már felbőszültén nyomta a kürtöt. Jack tökéletesen megértette izgatottságát. Elismeréssel adózott a férfinak, hogy képes volt elkerülni az összeütközést, s magában megfogadta, hogy vezetői képességeik miatt többé nem bírálja a bostoniakat.

A fékezést követő pillanatban Jack ismét a padlóig nyomta a gázt, s újonnan kialakított oldalazó besorolási technikáját alkalmazva két forgalmi sávval beljebb került. Körülötte most már mindenki eszeveszetten nyomta a kürtöt. Jack nem sokáig pihenhetett a babérjain, mivel Franco még nála is nagyobb sebességgel haladt, s most már azonos sávban volt vele, így csupán a mögötte lévő kocsi választotta el tőle. Ekkor észrevette, hogy rohamosan közeledik a bal oldali sávból leágazó Allston–Cambridge kijáró, mely a kezdeti szakasz után élesen elkanyarodik. Jack ösztönösen hozta meg a gyors döntést, melynek sikere most azon múlott, hogy fürge kis Accentje valóban kisebb ívben és nagyon sebességgel tudja–e bevenni azt a kanyart, mint Franco hatalmas országúti cirkálója. Franco még segítségére is volt azzal, hogy a sávjában maradt, és nem ment ki a bal szélső sávba előzni, mert nem akart a gyorsan

közeledő lehajtósávba kisodródni. Jack egész teste megfeszült, amint a végrehajtandó feladatra koncentrált. A kijárónál a lehető leggyorsabban és legélesebben hirtelen balra akart letérni, és végig akart csúszni a kanyarba kitett, hordó alakú műanyag tartályok mellett, melyek a kocsikat védték a betonperemhez való ütközéstől. Arra gondolt, hogy Franco így már csak elsuhanni tud majd mellette.

A legalkalmasabbnak vélt pillanatban hirtelen balra rántotta a kormányt. Hallotta a gumiabroncsok fájdalmas sikoltását, és érezte, hogy a centrifugális erő hatására a kocsi fara szinte uszonyként csapkod, s a felborulás veszélye fenyegeti. Próbaképpen rálépett a fékre, s maga sem tudta, hogy ezzel jót tesz vagy még nagyobb gondot okoz magának. Egy pillanatig úgy érezte, mintha a kocsi két keréken haladna, de utána stabilizálódott, és még az egymástól néhány méternyi távolságra elhelyezett védőtartályokat is sikerült elkerülnie. Gyorsan egyenesbe állította a kormányt, s továbbhajtott az előtte sorakozó fizetőbódék felé. Fékezni kezdett, s még épp idejében nézett bele a visszapillantó tükörbe, hogy lássa, amint Franco oldalról a sárga védőtartályok közé csapódik. A Cadillac akkor már a feje tetején állt, feltehetően akkor borult fel, amikor az éles kanyarban követni akarta.

Jacknek az arca is belerándult, ha arra gondolt, mekkora erők léphettek fel az ütközésnél, hogy képesek voltak kerekeket is a levegőbe repíteni. Az is megfordult a fejében, hogy vajon mekkora indulatok vezérelhették ezt az embert, ha a józan meggondolásnak még a szikráját is képesek voltak elnyomni benne.

A fizetőbódék felé közeledve Jack észrevette, hogy két bódéból két alkalmazott ugrik ki, s magára hagyja a fizetésre várakozó autósokat. Az egyik alkalmazott tűzoltó készüléket tartott a kezében. Jack ismét hátrapillantott, s látta, hogy már lángnyelvek nyaldossák a felborult kocsi oldalát.

Meggyőződött róla, hogy itt már semmit sem tehet, tovább is hajtott a helyszínről. Nem nagy távolságot tehetett meg azóta, hogy Franco hátulról belerohant, de csak most fogta el az idegesség, s azt vette észre, hogy egész testében remeg. Bizonyos értelemben ez a reakciója jobban meglepte, mint az, ami történt vele. Sok–sok év telt el azóta, hogy ilyesmit utoljára tapasztalt. Erezte, hogy másoknak is felelősséggel tartozik. Laurie számít rá, hogy pénteken délután fél kettőkor ott lesz a Riverside–templomban.

Húsz perccel később, amikor bekanyarodott a Langley– Peerson Temetkezési Vállalat parkolójába, már némileg magához tért, s rájött, hogy jelentenie kell mindazt, amit Franco balesetével kapcsolatban tud, bár nem szerette volna most azzal tölteni az idejét, hogy a bostoni rendőrséget járja. A kocsiban maradva elővette telefonját és Liam Flanagan névjegykártyáját, melyen a mobilszáma is rajta volt. Benyomogatta a megfelelő gombokat. Amikor Liam beleszólt a készülékbe, Jack emberi hangokat hallott a háttérben.

– Rosszkor hívom? – érdeklődött Jack.

– Á, dehogy! Itt állok egy Starbuckban, és várok a tejeskávémra. Mi újság?

Jack kezdettől a drámai végkifejletig elmesélte a Francóval lezajlott legutóbbi kalandját.

– Van egy kérdésem – szólalt meg Liam. – Viszonozta a tüzet a fegyveremmel?

– Nem, dehogy viszonoztam – válaszolta Jack, s őszintén nem számított erre a kérdésre. – Bevallom, még csak meg sem fordult a fejemben.

Liam közölte Jackkel, hogy az információt továbbítja az autópálya–rendőrségnek. Ha kérdéseik lesznek, majd közvetlenül Jacket keresik meg.

Jack örült, hogy ezt az ügyet sikerült ilyen egyszerűen rendezni, majd előrehajolt, s kicsit alaposabban megvizsgálta a golyó ütötte lyukat a műanyag ablakkereten. Arra gondolt, hogy a Hertz embereinek biztosan nem fog vele örömet szerezni. Szabályos, golyó ütötte lyuk volt, melyet ő is gyakran látott már az áldozatok koponyáján. Kicsit bele is borzongott, amikor rájött, hogy milyen közel volt a feje a lövedék röppályájához, majd az jutott eszébe, hogy Franco autós támadása minden bizonnyal a „B" terv lehetett. Az „A" terv az is lehetett, hogy megvárja, míg kilép a házból, vagy – ami még rosszabb – éjszaka hatol be a házba. Talán a rendőri felügyelet is riasztóan hatott rá, Jack pedig ismét megborzongott a gondolatra, mennyire biztosra vette, hogy az éjszaka folyamán nem kísérli meg senki a behatolást. Boldogok a tudatlanok.

Elhatározta, most már nem foglalkozik azzal, hogy „mi lett volna, ha", így inkább elővette az esernyőt a hátsó ülésről, és bement az épületbe. Aznapra nyilvánvalóan nem terveztek temetési szertartást, így az intézményben, az alig hallható gregorián dallamoktól eltekintve, síri csend uralkodott. Elindult Harold nehéz függönyökkel díszített irodája felé.

– Dr. Stapleton – üdvözölte Harold, amikor az ajtóban megpillantotta. – Sajnos, rossz hírrel kell szolgálnom.

– Ne mondjon ilyet! Már amúgy is elég rázós, nehéz reggelem volt!

– Felhívott Percy Gallaudet, a sírások vezetője. A temető valami más munkára vezényelte, utána pedig valakinek a vízvezeték–csatornáját kell kiásnia. Holnapig semmiképpen sem tudja elvégezni a munkát.

Jack vett egy mély lélegzetet, tekintete a távolba révedt, s megpróbálta megnyugtatni magát. Harold kenetteljes stílusa még jobban megnehezítette ennek az újabb akadálynak az elviselését.

– Oké! – bólogatott csendesen. – És mi lenne, ha egy másik

sírásót keresnénk? Biztosan nem ez az egyetlen a környéken.

– Valóban több is van, de Walter Strasser, a Park Meadow temető igazgatója csak egyet tart közülük elfogadhatónak.

– Valami csúszópénzről van szó? – kérdezte Jack, ami inkább megállapítás, mint kérdés volt. Az egyetlen szóba jöhető sírásó nagyon is kisvárosi korrupciót sejtetett.

– Az ördög se tudja, de a lényeg az, hogy csak Percy Gallaudetre hagyatkozhatunk.

– A francba! – átkozódott Jack csendesen. Esélye sem volt arra, hogy holnap délelőtt végezze el a boncolást, s délután fél kettőre oda is érjen a Riverside–templomba.

– Másik probléma is van – folytatta Harold. – A szarkofágot készítő cég kocsija holnap foglalt, mégis fel kellett hívnom őket, hogy ma már nem lesz rá szükség.

– Csodás! – jegyezte meg Jack éles gúnnyal, s egy újabb mély lélegzetet vett. – Nézzük át még egyszer alaposabban a kérdést, és vegyük számba a lehetőségeket. Megoldható ez a dolog a szarkofágot készítő cég nélkül is?

– Egyáltalán nem – felelte Harold. – Ez azt jelentené, hogy a betonszarkofágot a földben kellene hagyni.

– Engem nem érdekel, hogy a szarkofág ott marad. Különben is, miért kellene kivenni a helyéről?

– Így van megkonstruálva. Ez a legkitűnőbb minőségű szarkofág, és még az elhunyt Mrs. Stanhope kívánsága volt. Az egy darabból készült tetőt a legnagyobb gonddal kell leemelni.

– És az egész szarkofág kiemelése nélkül a tetőt nem lehet leemelni?

– Leemelni éppen lehetne, de ez azzal a veszéllyel fenyeget, hogy összetörik.

– És mit számít az? – kérdezte Jack, s kezdte elveszíteni a türelmét. Amúgy is groteszk dolognak tartotta a temetéseket, és inkább a hamvasztás mellett volt. A temetés híveinek csupán annyit kellene tenniük, hogy kicsit alaposabban szemügyre veszik az egyiptomi fáraók közszemlére tett szánalmas tetemeit ahhoz, hogy rájöjjenek: a földi maradványok őrizgetése nem tartozik feltétlenül a legjobb ötletek közé.

– Egy repedés tönkreteheti a szigetelést – magyarázta Maróid is kicsit ingerültebben.

– Egyre inkább olyan érzésem van, hogy a szarkofág maradhat is a földben. Vállalom érte a felelősséget. Ha a tető megreped, akkor újat is tehetünk rá. Ez, gondolom, már a szarkofágot készítő cégnek is tetszeni fog.

– Feltételezhetően igen – felelte Harold most már békülékenyebben.

– Elmegyek, és személyesen tárgyalok Percyvel és Walterral, hogy megoldhassuk ezt a nehézséget.

– Ahogy óhajtja, csak folyamatosan értesítsen a fejleményekről! Nekem ott kell lennem, amikor a szarkofágot felbontják.

– Feltétlenül megteszem – ígérte Jack. – Elmagyarázná, hogyan juthatok el a Park Meadow–ba?

Jack teljesen más hangulatban távozott a temetkezési vállalattól, mint ahogy megérkezett. Bosszankodott, s felajzottnak érezte magát. Három dolog, a bürokrácia, a tehetetlenség és az ostobaság mindig ki tudta hozni a sodrából, különösen akkor, ha ezekkel egyszerre találta szembe magát, ami igen gyakran előfordult. Patience Stanhope földből való kiszedése sokkal vesződségesebb volt, mint a boncolás könnyelmű ötletének felmerülésekor feltételezte.

Kocsijához érve először nézett végig rajta alaposabban az autópályán elszenvedett megpróbáltatások óta. A betört ablakon és

a szélvédő keretén lévő golyó ütötte nyomon kívül az egész bal oldala össze volt karcolva és horpadva, a hátulja pedig erőteljesen be volt nyomva. Csomagtartója jócskán összetört, s az a veszély fenyegetett, hogy talán nem is tudja felnyitni a tetejét. Félelme, szerencsére, nem igazolódott be, mert minden nehézség nélkül ki tudta nyitni. Meg akart győződni róla, hogy a Latashától kapott, boncoláshoz szükséges eszközök a helyükön vannak–e. Hogy a Hertznél mit szólnak majd a károkhoz, arra most még gondolni sem akart, szerencse, hogy a bérlésnél teljes körű biztosítást kötött.

Kocsiba szállva előszedte a térképét, s Harold útmutatásai alapján hamarosan meg is tudta tervezni az útvonalát. Nem volt messze a temető, s könnyen és minden bonyodalom nélkül meg is találta. Egy dombtetőn helyezkedett el, ahonnan egy kollégiumra emlékeztető, több épületből álló, vallási rendeltetésű intézményre nyílt kilátás. Maga a temető, az eső ellenére, ápoltnak, gondozottnak látszott, s úgy tűnt, hogy valójában egy park, melyben csak sírköveket helyeztek el. A főbejáratot egy gondos kivitelezésű, az egész kaput átívelő, a próféták szobraival díszített építmény jelezte. Az oldalbejáratokat fekete, öntöttvasból készült kapuk zárták, melyek tiltott területet jelentettek, hacsak nem tárták ki a látogatók előtt. Az egész temetőt az oldalbejáratok stílusában készült öntöttvas kerítés vette körül.

Közvetlenül a főbejárat mögött, eléggé bezsúfolva, egy irodából és egy több kocsi számára alkalmas garázsból álló, gótikus építmény húzódott. Kockaköves tér terült el előtte, onnan indultak a temető különböző részeibe vezető útvonalak. Jack leparkolt a kocsijával, s belépett az iroda tárva–nyitva álló ajtaján. Két, külön íróasztalnál ülő embert pillantott meg. Az íróasztalokon kívül még több, fémből készült, négyfiókos iratszekrényt és egy karosszékekkel körberakott, jókora asztalt látott benne. A falon a temető nagyméretű térképe lógott, melyen külön be voltak jelölve az egyes sírhelyek.

– Segíthetek valamiben? – nézett fel az egyik íróasztaltól egy

eléggé slamposan öltözött nő. Tekintete nem volt sem barátságos, sem barátságtalan, ahogy végigmérte a belépő Jacket, áld ezt a stílust már kezdte New Englanddel azonosítani.

– Walter Strassert keresem – szólalt meg Jack.

A nő a másik asztalánál ülő férfira mutatott, anélkül hogy rápillantott volna. Figyelmét ezután ismét az előtte lévő monitorra összpontosította.

Jack a meghatározhatatlan korú, de inkább a középkorúnak mondható férfi asztalához lépett, akiről alkata alapján feltételezhető volt, hogy nem mentes a hét főbűn egyikétől sem, különösen nem a falánkságtól és a tunyaságtól. Közönyösen ült az asztalánál, és kezét összefonta tekintélyes pocakján. Kövérkés arca leginkább egy érett almára emlékeztetett.

– Ön Mr. Strasser? – érdeklődött Jack, amikor a férfi semmi hajlandóságot nem mutatott arra, hogy megszólaljon vagy megmoccanjon.

– Én vagyok.

Jack gyorsan bemutatkozott, melynek során ezúttal sem mulasztotta el felvillantani igazságügyi orvosszakértői jelvényét. Elmagyarázta, hogy egy peres ügyben meg kell vizsgálnia a néhai Patience Stanhope–ot, és az exhumálási engedély már rendelkezésre is áll. Közölte, hogy egyedül csak a holttestre van szüksége.

– Mr. Harold Langley már részletesen elmondta a történetet – válaszolta Walter.

Hála istennek, hogy ezt azonnal közölte, gondolta Jack, de nem mondta ki.

– Említette azt is, hogy bizonyos, egyeztetési problémák merültek fel? Az exhumálást mára terveztük – magyarázta Jack

– Mr. Gallaudetnek problémái támadtak. Mondtam neki, hogy reggel hívja fel Mr. Langleyt, és magyarázza meg neki a helyzetet.

– Meg is kaptam az üzenetet. Ezért is vagyok itt, és érdeklődnék, hogy az ön és Mr. Gallaudet erőfeszítéseiért egy kis pótlék elősegítené–e az exhumálás mai felgyorsítását. – Jack hangja kicsit elcsuklott a megvesztegetés kimondásakor, de abban bízott, hogy a pénzsóvárság ugyanannyira hozzátartozik Walter gyengeségeihez, mint a falánkság.

– Milyen pótlékra gondol? – érdeklődött Walter Jack legnagyobb örömére. Tekintete közben nyugtalanul a másik asztalnál ülő nőre vetődött, mintegy érzékeltetve, hogy ő nincs benne a suskusban.

– A szokásos díj duplájára gondoltam, készpénzben.

– Részemről rendben is lenne a dolog – válaszolta Walter –, de még Percyvel is beszélnie kell.

– És mi lenne, ha egy másik sírásó céget keresnénk?

Walter egy ideig rágódott a felvetésen, majd elutasítón rázta meg a fejét.

– Sajnálom! Percy nagyon régen kapcsolatban áll a Park Meadow–val. Ismén és tiszteletben tartja a szabályainkat és a szokásainkat.

– Világos! – bólogatott Jack megértőn, s közben arra gondolt, hogy Percy régi kapcsolatának a temetővel minden bizonnyal több köze van a csúszópénzekhez, mint a szabályok és szokások tiszteletben tartásához. Ebbe a kérdésbe viszont nem a len t belebonyolódni, hacsak Percyvel kapcsolatban nem merül lel ismét a dolog. – Tehát a lényeg az, hogy a helyszíni munkát, amiről beszéltünk, Mr. Gallaudet végzi.

– Most épp a nagy juharfánál van Enrique–kel és Cesarrel. Egy déli temetésre készítik elő a terepet.

– Ki az az Enrique és Cesar?

– A munkásaink.

– Kocsival odamehetek hozzájuk?

– Hát persze!

Jack felkapaszkodott a domboldalon, az eső már majdnem megállt, ő pedig kényelmesen leparkolt a kocsijával. Kicsit meg is könnyebbült, hiszen Francónak köszönhetően az utasülés melletti ablak hiányzott.

Kikapcsolta az ablaktörlőt, s az ülésben kicsit megemelkedve, megkönnyebbülten látta, hogy kezd kitisztulni a környék. Nyugaton, a látóhatár közelében már egy keskeny, a hamarosan beköszöntő jobb idő ígéretét hordozó kék csík is megjelent.

Percyt és a többieket majdnem a domb gerincén pillantotta meg. Percy a kicsiny, sírásásra rendszeresített markológépének üvegkabinjában ülve emelte ki a földet, a munkások pedig lapátjuk hosszú nyelét támasztották. Percy belevájta a kisgép kanalát a máris mély gödörbe, majd felbőgött a dízelmotor, s kiemelte és félrerakta a földet. A frissen kiemelt föld gúla alakú kupacot alkotott az aláteregetett, vízhatlan vitorlavásznon. Egy teherautó állt be a földkupac mellé, ajtaján a temető nevét viselte.

Jack elindult a sírások felé. Próbálta Percy figyelmét felhívni magára, de a dízelmotor zúgása elnyomta a hangját. Mindaddig nem is vette észre érkezését, míg Jack meg nem kocogtatta a fülke üvegét. Azonnal le is vette lábát a gázról, elengedte a vezérlőkarokat, s a gép zakatolása elviselhető töfögéssé halkult. Kinyitotta a fülke ajtaját.

– Mi újság? – ordította, mintha a motor még mindig teljes erővel működne.

– Egy munkát szeretnék megbeszélni! – ordított vissza Jack.

Percy kipördült a vezetőfülkéből. Apró termetű, gyors mozgású, mókusképű emberke volt, akinek állandóan felvont szemöldöke és összeráncolt homloka azt az érzést keltette, mintha folyton kérdezni akarna valamit. Rövidre vágott, tüskés frizurát viselt, s mindkét alkarja tele volt tetoválással.

– Milyen munkáról lenne szó? – érdeklődött Percy.

Jack bemutatkozott, és még alaposabban elmagyarázta a helyzetet, mint Walter Strassernek, abban a reményben, hogy esetleg felébreszti Percyben a szánalmat és együttérzést, ha van benne, és ezzel Patience Stanhope egynapos megjelenését is átütemezheti. Sajnos, ezúttal nem járt sikerrel.

– Sajnálom, jóember – csóválta meg a fejét Percy. – A meló után van még egy haverom egy eldugult lefolyóval és egy újszülött ikerpárral.

– Hallottam, hogy el van foglalva – bólogatott Jack –, de mint ahogy Mr. Strassernek is mondtam, hajlandó vagyok készpénzben dupla árat fizetni, ha ma elvégzik a munkát.

– És Mr. Strasser mit mondott?

– Azt mondta, hogy részéről rendben van a dolog.

Jack ajánlatának mérlegelése közben Percy szemöldöke egy csipetnyit még feljebb húzódott.

– Tehát hajlandó a temetői díjat és az én díjamat is duplán kifizetni?

– Csak akkor, ha ez ma megtörténik.

– A haverom csatornáját akkor is ki kell ásnom – morfondírozott Percy. – Csak utána lehet róla szó.

– És mikor tudná megcsinálni?

Percy az ajkát csücsörítette, s úgy bólogatott, mintha gondolkozna. Az órájára pillantott.

– Csak két óra után.

– De kész is lesz? – kérdezett rá Jack, mert biztos akart lenni a dolgában.

– Kész lesz! – ígérte Percy. – Csak egyszerűen nem tudom még, hogy mit találok a haverom lefolyójánál. Ha gyorsan elkészülök,

akkor kettőre már itt is vagyok. Azt senki se tudhatja előre, hogy nem lesz–e valami váratlan probléma.

– De akkor is megcsinálja, ha csak késő délután kerül sor rá?

– Feltétlenül! – ígérte meg ismét Percy. – Dupla bérért!

Jack a kezét nyújtotta, Percy belecsapott. Jack visszaballagott viharvert kocsijához, Percy pedig visszaült a masinájába. Mielőtt elindult volna, Jack felhívta Harold Langleyt.

– A következő a helyzet! – kezdte Jack olyan hangsúllyal, mellyel éreztette, hogy nincs helye további alkunak. – Ma délután kettő után visszajövünk, hogy Patience–t kiemeljük a földből.

– Konkrétabb időpontot nem tudna mondani?

– Erre azután kerül sor, hogy Mr. Gallaudet befejezi a mára tervezett munkáját. Többet nem tudok mondani.

– Engem csak egy félórával előbb kellene értesítenie – felelte Harold. – A sírnál találkozunk!

– Nagyszerű! – nyugtázta Jack a választ, s csak alig tudta visszafogni magát valami csípős megjegyzéstől. Figyelembe véve a Langley–Peerson Temetkezési Vállalat tarifáit, igazán el tudta volna képzelni, hogy Harold rohangászik és tárgyal Walterrel és Percyvel.

Percy munkagépének zajától távolabbra kerülve Jack azon tanakodott, hogy most mitévő legyen. Órájára pillantott. Majdnem fél tizenegyre járt az idő. Ösztöne azt súgta, hogy ha továbbra is ilyen tempóban haladnak a dolgok, akkor Patience Stanhope holtteste legjobb esetben is csak a délután közepén vagy késő délután kerülhet a boncasztalra, ami egyben azt is jelenti, hogy akár Dr. Latasha Wylie is tudna neki segíteni. Nem tudta, őszinte volt–e, amikor felajánlotta a segítségét, de most úgy döntött, hogy a legjobbat feltételezi. Az ő segítségével gyorsabban menne a dolog, és lenne valaki, akivel megoszthatná az ötleteket. A csontfűrészre is szüksége lett volna, amelyet Latasha ígért. Bár nem feltételezte,

hogy az agynak valami szerepe lenne az ügyben, de Jack utált bármilyen munkát felemás módon elvégezni. Még az is előfordulhat, hogy mikroszkóp használatára vagy egy metszet megvizsgálására lesz szükség, s Latasha jelenléte ezt is megkönnyíti. Hallatlanul fontos volt Latasha főnökének a toxikológiai vizsgálattal kapcsolatban felajánlott segítsége is, amit szintén Latasha közreműködésével lehetett megoldani. Most, amikor olyan ötlete támadt, hogy Patience–t nem a megfelelő vagy túlzott mennyiségű gyógyszerrel kezelték a kórházban, már ragaszkodott is a toxikológiai vizsgálathoz, melyet azonnal el kellett végezni, hogy belefoglalhassa a jelentésébe.

Ezek a gondolatok Jackben azt a halvány eshetőséget is felvetették, melyet próbált magától elhessegetni. Felmerült benne, hogy esetleg nem éri el a Bostonból New Yorkba induló utolsó járatot, ami azt is jelentené, hogy kénytelen lesz pénteken reggel elindulni. Tudta, hogy az első gép valamikor hajnalban indul, így azért nem izgult, hogy lekési a szertartást, még akkor sem, ha haza kell ugrania a lakására a szmokingjáért. A gond az volt, hogy miként mondja ezt meg Laurie–nak. Felmérve, hogy most nincs felkészülve egy ilyen beszélgetésre, és különben sem biztos, hogy nem éri el a ma esti utolsó járatot, Jack úgy döntött, most mégsem telefonál. Gondolta, sokkal jobb lesz Laurie–val akkor beszélni, amikor már valami biztosat tud neki mondani.

Kicsit oldalra dőlt, hogy farzsebéből könnyebben elő tudja húzni a tárcáját, aztán Latasha névjegyét is megtalálta, s azonnal tárcsázta is a számát. Nem lepődött meg, hogy kollégájának csak a hangpostája jelentkezett. Minden bizonnyal még a boncteremben van. Az üzenet is egyszerű volt, amelyet hagyott neki: az exhumálás csúszott, így a boncolásra is csak késő délután kerül sor, de nagyon örülne, ha élhetne a felajánlott segítséggel. Azután már csak a mobilszámát hagyta meg a doktornő hangpostáján.

Most már a gyakorlati problémákkal kezdett foglalkozni. Miután

sikerült neki ilyen amatőr módon megvesztegetni Waltert és Percyt, hiszen amilyen gyorsan az ajánlatot elfogadlak, abból az is következik, hogy túl sokat ígért, most már csak n megígért készpénzt kellett valahogy előteremteni. A tárcájában lévő húsz–harminc dollár erre biztosan nem lenne elegendő. A készpénz nem jelentett különösebb problémát, hiszen hitelkártyái birtokában már csak egy pénzautomatát kellett találnia, amiből bőven volt a városban.

Minden létező teendőjével végezve rászánta magát, hogy visszatérjen a tárgyalóterembe. A gondolat egyáltalán nem tudta felvillanyozni. Már épp eleget látott enyhén kényszerhelyzetben lévő húga megaláztatásából, és a Craig ügye miatt érzett kezdeti, szinte tudat alatti, magának sem bevallott káröröm is a múlté volt Most már mélyen együtt érzett mindkettejükkel, s ízléstelennek találta, hogy tanúja legyen meghurcoltatásuknak és annak, hogy kapcsolatukat Tony Fasano saját önző érdekeinek megfelelően bemocskolja és lealacsonyítja.

Megígérte viszont mindkettejüknek, hogy valamikor majd feltűnik a környéken, s ezért, a maguk módján, mindketten ki is fejezték hálájukat. Ezekkel a gondolatokkal ült be a kocsijába, majd gyorsan megfordult, és kihajtott a temetőből. A díszes, szobrokkal ékesített főbejáraton átgördülve félrehúzódott, hogy újra egy pillantást vessen a térképre. Okos dolog volt, mert azonnal rájött, hogy létezik egy sokkal célszerűbb útvonal a bostoni városközpontba, és nem kell visszamennie a temetkezési vállalathoz.

Útközben azon kapta magát, hogy elmosolyodik. Nem nevetett, de kitűnően szórakozott magában. Alig két és fél napja van itt Bostonban, töri a fejét valami ostoba és értelmetlen műhibaper miatt, egyszer pofon ütötték, egyszer szájon vágták, rálőttek, valami gengszter terrorizálta egy nagy, fekete Cadillackel, és tulajdonképpen még mindig nem sikerült semmit elérnie. Volt valami komikus ebben az egész helyzetben, amit azonnal érzékelt is, ahogy valamicskét visszanyerte a humorérzékét.

Aztán egy másik gondolat is motoszkálni kezdett benne. Egyre inkább nyugtalanította, mit válaszol majd Laurie bostoni ügyeinek elhúzódására, s a választól való félelem egyre inkább elriasztotta attól, hogy felhívja. Tulajdonképpen nem is maga a késedelem izgatta. Ha a boncolás elhúzódása miatt arra kényszerül, hogy csak reggel induljon vissza New Yorkba, akkor valóban fennáll a halvány eshetőség, hogy nem ér oda saját esküvőjére. Bár ennek esélyei elhanyagolhatóan csekélyek voltak, hiszen az első, félhetes járatot követően már félóránként indultak gépek New Yorkba, a késés lehetőségét mégsem lehetett nullának tekinteni, de ez sem izgatta különösebben. Maga az a tény, hogy nem túlzottan izgatja, egy kicsit saját motivációit illetően is elgondolkoztatta. Szereti Laurie–t, ebben teljesen biztos volt, és úgy tűnt, hogy másodjára is szívesen megnősül. Vajon miért nem aggódik mégsem jobban?

Jack maga sem tudott válaszolni saját kérdésére, és azzal az engedménnyel zárta le az ügyet, hogy az élet dolgai sokkal bonyolultabbak, mint azt korábbi, „minden mindegy” életfelfogása sejtetni engedte volna.

Nem kellett másik autó elől menekülnie, az eső sem zavarta, a csúcsforgalmon sem kellett átverekednie magát, így Jack szinte rekordidő alatt ért be Boston belvárosába. Bár most teljesen más irányból érkezett, mégis gyorsan kijutott a bostoni Városi Parkhoz és a Városházához. Ezeket megtalálva gyerekjáték volt rábukkanni a már korábban is használt föld alatti garázsra.

Kocsiját letéve Jack visszasétált a pénztárhoz, és egy bank–automata után érdeklődött. A Charles Street kereskedelmi részlege felé irányították, ahol talált is egyet, azzal a műszaki kereskedéssel szemben, ahol a fel nem használt sprayt vásárolta. A kártyára kivehető maximális összeggel a zsebében a már tegnap kipróbált úton indult el visszafelé. Felsétált a Beacon Hillre, élvezte a csinos városi házak légkörét. Az ablakokat szinte mindenütt gondosan ápolt virágok díszítették.

A reggeli eső lemosta az utcák porát, s felfrissítette a kőmarkolatos járdákat. A felhős égbolt felhívta a figyelmét valamire, amit a korábbi napfényes időben nem is vett észre: a tizenkilencedik századból hátramaradt gázlámpák most is világítottak.

A tárgyalóterembe lépve Jack egy pillanatra megtorpant az ajtónál. Első pillantásra minden úgy festett, mint tegnap, amikor kilépett innen, azzal a különbséggel, hogy akkor Leona, most pedig Craig ült a tanúk padján. Különben ugyanazok a figurák ültek a helyükön. Az esküdtek teljesen közömbösnek látszottak, úgy festettek, mintha valami képeskönyvből vágták volna ki őket, kivéve a vízvezeték–szerelőt, akinek saját körmeinek vizsgálgatása állandó elfoglaltságot jelentett.

Jack a hallgatóságot is végigpásztázta tekintetével, s szokásos helyén Alexist is felfedezte; maga mellett még mindig tartotta számára a helyet. Szemben, ugyancsak a hallgatóság számára fenntartott helyen, ott, ahol rendszerint Franco szokott ülni, most Antonio foglalt helyet. Franco kisebb változata volt, de hasonlíthatatlanul kellemesebb volt a megjelenése. Ő is a Fasano–csapat egyenruháját viselte: szürke öltöny, fekete ing és fekete nyakkendő volt rajta. Bár Jack biztos volt abban, hogy Franco néhány napra kikerült a csapatból, de most azon tanakodott, hogy vajon összeütközésbe kerül–e majd Antonióval. Azt is szerette volna tudni, van–e köze Francónak vagy Antoniónak a Craig gyerekei elleni támadáshoz.

Sűrűn elnézést kérve becsúszott abba a sorba, ahol – az esküdtekhez lehető legközelebb – Alexis is helyet foglalt. Húga észrevette a megérkezését, és egy gyors, ideges mosollyal üdvözölte. Összeszedte holmiját a szomszédos helyről, hogy Jack is le tudjon ülni.

– Hogy halad? – kérdezte súgva Alexistől.

– Most már jobban, hogy Randolph vette át a kérdezést.

– Hogy zajlott, amikor Tony Fasano kérdezett?

Alexis egy röpke pillantást vetett Jackre, s tekintete egyértelmű nyugtalanságot árult el. Arcizmai megfeszültek, szemét a szokásosnál is tágabbra nyitotta. Kezét szorosan összekulcsolta az ölében.

– Nem volt jó? – érdeklődött tovább Jack.

– Rémes volt – ismerte be Alexis. – Egyedüli pozitívumot az jelentette a vallomásában, hogy most is ugyanazt mondta, mint az előzetes meghallgatásán. Egy szóval sem mondott ellent magának.

– Csak azt ne mondd, hogy feldühödött! Annyi gyakorlás után…

– Körülbelül egy óra elteltével jött ki a sodrából. Tony tisztában van az érzékeny pontjaival, s mindegyiket megnyomta. A legrosszabb akkor volt, amikor Craig közölte Tonyval, hogy nincs joga bírálni vagy megkérdőjelezni az orvosok munkáját, akik egész életüket a betegek gyógyításának szentelik. Még hitvány mentőautókergető alaknak is nevezte Tonyt.

– Nem jó! – csóválta a fejét Jack. – Még akkor sem, ha igaza van.

– Még rosszabb is következett – emelte fel kicsit a hangját Alexis.

– Bocsássanak meg – érintette meg valaki Jack hátát. – Nem halljuk a vallomást – panaszkodott a mögöttük ülő nő.

– Elnézést! – kért Jack bocsánatot, majd Alexishez fordult: Nem jönnél ki a hallba egy kicsit?

Alexis beleegyezőn bólintott. Neki is szüksége volt egy kis pihenésre. Felálltak a helyükről, de Alexis hátrahagyta a zokniját. Kijutottak az átjáróba, s Jack igyekezett a lehető leghalkabban kinyitni a tárgyalóterem súlyos ajtaját Alexis előtt. A liftek előtti előtérben leültek az egyik bőrrel kárpitozott pacira.

– Sosem fogom megérteni, mit élveznek ezek a kukkolók egy ilyen tárgyaláson! – motyogta bosszúsan Alexis.

– Hallottad valaha az a kifejezést, hogy schatdenfreude? – kérdezte Jack, s magában még el is mosolyodon egy kicsit, hiszen ma, kicsit korábban, pont Craiggel kapcsolatban ötlött eszébe ez a kifejezés.

Alexis tagadón rázta meg a fejét.

– Ez egy német kifejezés. Olyan embereket jelent, akiknek örömet szereznek mások problémái és nehézségei. Jóérzésük egyenesen arányos azzal, hogy a szerencsétlenül járt ember mennyire erős, vagy mennyire híres, így könnyen meglehet, hogy ebben az egészben az irigység is komoly szerepet játszik.

Ahogy ez kimondta, Jackben is felmerült a kérdés, hogy ő vajon táplált–e valaha is irigységet Craiggel szemben. A külső szemlélő talán úgy vélhette, hogy Craignek mindene megvan: hallatlan szakmai tekintély, világszínvonalú kutatási eredmények, virágzó praxis, szerető feleség, három egészséges, boldog gyermek és egy színes folyóiratba illő, mesésen szép otthon.

– Még nem hallottam ezt a kifejezést – ismerte be Alexis. – De magát a fogalmat nagyon is jól ismerem. Amilyen gyakran ez előfordul, igazán megérné, hogy valaki egy tartalmát pontosan fedő angol szót találjon ki rá. A fenébe is, hát épp ezért lehet eladni a bulvárlapokat! Valójában tudom is, hogy miért vannak ott az emberek, és miért nézik végig Craig kínlódását.

Az orvosokban hatalommal rendelkező embereket látnak. Úgyhogy ne is figyelj rám, ha esetleg bírállak valamiért!

– Különben jól vagy?

– A fejfájástól eltekintve minden rendben.

– Mi van a gyerekekkel?

– Látszólag ők is jól vannak. Azt hiszik, hogy már elkezdődött a vakáció, lóghatnak az iskolából, s együtt lehetnek a nagyanyjukkal. A telefonomon ma még nem volt hívás tőlük. Mindegyikük fejből

tudja a számomat, és biztosan értesültem volna róla, ha valami gondjuk lenne.

– Nekem viszont eseménydús délelőttöm volt.

– Valóban? Mi a helyzet a boncolással?

Jack elsorolta délelőtti kalandjait, s Alexisnek egyre jobban leesett az álla a csodálkozástól. Egyszerre álmélkodott és vált egyre riadtabbá.

– Nekem kellett volna megkérdeznem, hogy jól vagy–e? – szólalt meg ismét, amikor Jack befejezte az autó felborulásával záródó jelenet leírását.

– Részemről jól vagyok. A bérelt kocsi viszont elég gyatra állapotban van. Franco biztosan megsérülhetett. Gondolom, valamelyik kórházban lehet. Az sem lepne meg, ha letartóztatták volna. Ugyanannak a bostoni nyomozónak jelentettem az esetet, aki tegnap este kint volt nálunk. Feltételezem, hogy a hatóságok nem nézik különösen jó szemmel, ha valaki lövöldözni kezd egy massachusettsi autópályán.

– Úristen! – szörnyülködött Alexis. – Annyira sajnálom, hogy ilyen dolgokba keveredtél. Én vagyok érte a felelős.

– Ugyan már! Tartok tőle, hogy vonzom a bajt. Ezt is én kerestem magamnak. De meg kell mondanom, az eset csak megerősítette az elszántságomat, hogy elvégzem azt az átkozott boncolást.

– Hogy áll a helyzet?

Jack a Harold Langleyvel, Walter Strasserrel és Percy Gallaudettel folytatott üzletelését is részletesen elmesélte Alexisnek.

– Istenem! – sóhajtotta Alexis. – Remélem, hogy ennyi erőfeszítés valami komolyabb eredménnyel is jár.

– Mindketten ebben bízunk.

– Nem nagy probléma, ha csak holnap reggel repülsz vissza New

Yorkba?

– Történjen, aminek történnie kell – vonta meg Jack a vállát. Nem szeretett volna most kényes személyes kérdésekbe belemenni.

– Mi a helyzet jövendő feleségeddel, Laurie–val?

– Még nem is mondtam meg neki – ismerte be Jack.

– Szent ég! – rémüldözött Alexis. – Új sógornőmmel nem a legszerencsésebben indul a kapcsolat.

– Térjünk vissza arra, hogy alakultak a dolgok a tárgyaláson váltott Jack témát. – El akartad mondani, hogyan bicsaklott meg Craig tanúvallomása.

– Azok után, hogy Tonyt mindenféle hitvány, mentőautókergető alaknak lehordta, még az esküdtszéket is leckéztetni kezdte, hogy vele nem egyenrangú partnerek. Közölte velük, hogy úgysem képesek a döntéseit megítélni, hiszen soha nem kerültek szembe olyan helyzettel, mint ő, amikor Patience Stanhope életét akarta megmenteni.

– És Randolph mit csinált közben? – Jack elképedve fogta a fejét.

– Mindent, amit csak tudott. Állandóan felugrált, tiltakozott, de teljesen eredménytelenül. Szünetet is próbált kérni a bírótól, aki megkérdezte Craiget, szüksége van–e szünetre, de ő azt mondta, hogy nincs, és minden folytatódott tovább.

– Craig a saját maga legveszélyesebb ellensége – csóválta a fejét Jack –, bár…

– Mi az, hogy bár? – kérdezett rá Alexis. Craignek is igaza van. Ő most mindnyájunk, az orvosok nevében is beszél. Fogadni mernék, hogy minden orvos, aki megjárta egy műhibaper poklát, hasonlóképpen vélekedik. Csupán az a különbség, hogy bár ők is így érzik, de nem mondják.

– Nos, az biztos, hogy ezt nem kellett volna mondani neki. Ha én egy állampolgári kötelességemet teljesítő esküdt vagyok, és ilyen

szemrehányással illemek, akkor még inkább hajlamos lennék rá, hogy a dolgok Tony–féle beállítását fogadjam el.

– Ez volt a legkellemetlenebb része a napnak?

– Még számos olyan dolog történt, ami rászolgálna a legkellemetlenebb minősítésre. Tony – Leona vallomásának megfelelően – beismertette Craiggel, hogy kétségei voltak a helyzet komolyságát illetően. Először nem nagyon akarta elhinni, hogy az a végzetes telefonhívás szükséghelyzetet jelent, és azt is elismerte, hogy a szívroham is a lehetőségek listáján szerepelt. Azt is kimondatta Craiggel, hogy a Stanhope–ház közelebb van a Koncertteremhez, mint a Newton Kórház, és mutatós barátnőjével szeretett volna még a koncert kezdete előtt odaérni. És ami a legrosszabb, rávette Craiget annak beismerésére is, amit annak a ringyónak, Leonának mondott, hogy Patience halála áldást jelentett mindenki számára.

– Hűha! – csóválta meg Jack ismét a fejét. – Ez nem jó!

– Egyáltalán nem jó! Craignek sikerül egy arrogáns, felelőtlen orvosként bemutatkozni, akit jobban érdekel az, hogy szexbálványával idejében eljusson a Koncertterembe, mint az, hogy megfelelően ellássa a betegét. Randolph mindig pontosan ettől óvta.

– Tehát Randolph hogyan is viselkedett a keresztkérdések során?

– Kármentéssel próbálkozott, talán ez a leginkább megfelelő kifejezés. Minden kérdésben rehabilitálni igyekezett Craiget, a PP jelöléstől kezdve egészen addig az estéig, míg Patience Stanhope halála be nem következett. Amikor megérkeztél, akkor Craig éppen azt ecsetelgette, hogy Jordan Stanhope telefonon keresztüli értesítése alapján milyen következtetést szűrt le Patience állapotával kapcsolatban, és mit tapasztalt a valóságban, amikor megérkezett. Randolph arról már gondoskodott, hogy Craig elmondja az esküdteknek is, ő nem említett semmiféle szívrohamot Jordannak, amikor telefonon beszélt vele, sőt válaszul erre a felvetésre azt

erősítette, hogy ennek ki kell zárni a lehetőségét is. Ez természetesen ellentmondásban állt Jordan vallomásával.

– Mi volt a benyomásod? Az esküdtek hogyan reagáltak Craig vallomására és a keresztkérdésekre adott válaszaira?

– Még közönyösebbnek látszottak, mint korábban, de könnyen meglehet, hogy ezt csak a borúlátásom mondatja velem. Egyáltalán nem vagyok derűlátó Craig tanúvallomás során nyújtott teljesítménye után. Randolphnak valóban keményen kell küzdenie. Reggel azt is említette, megkérte Craiget, mondja el az élettörténetét, hogy valamivel ellensúlyozni lehessen a Tony által elkövetett személyiséggyilkosságot.

– Miért is ne! – jegyezte meg Jack, bár az ötletért nem túlzottan lelkesedett, de támogatásával továbbra is ébren szerette volna tartani Alexisben a remény szikráját. Visszatérve a helyükre, Jack azon gondolkodott, hogy a felperes megállapításai vajon hogyan befolyásolják majd Alexis és Craig további kapcsolatát. Azóta, hogy Craiggel először találkozott, vagy tizenhat évvel ezelőtt, Jack soha nem lelkesedett különösképpen a kapcsolatukért. Craig és Alexis még tanulmányaik során találkoztak a Bostoni Kórházban, és már mint jegyesek látogattak el Jackék otthonába. Jack kibírhatatlanul egoistának és csak az orvostudomány után érdeklődő szakbarbárnak találta Craiget. Most viszont alkalma nyűt arra is, hogy otthon, saját közegükben figyelje meg őket, a jelenlegi igen nehéz körülmények között, és rá kellett jönnie, hogy húgával jól kiegészítik egymást. Alexis enyhén színpadias, alárendelt alkat volt, ami gyerekkorukban még inkább megmutatkozott, s ez jól illeszkedett Craig túlzott önimádatához.

Jack mocorgott egy keveset, s igyekezett olyan kényelmesen elhelyezkedni, amennyire a kemény tölgyfa pádon lehetett. Randolph teljes magasságában kiegyenesedve állt a pódiumon, s a szokásos előkelő stílusát csillogtatta. Craig kissé előrehajolva ült a

tanúk padján. Randolph tökéletesen artikulálva, hibátlan hanglejtéssel, egy kicsit sziszegve, de határozottan ejtette a szavakat. Craig úgy festett, mintha egy korábbi vita már kimerítette volna.

Alexis megszorította Jack kezét. Válaszul gyengétlen ő is visszaszorított, s egy futó mosolyt váltottak.

– Dr. Bowman – intonálta Randolph dallamosan –, ön azóta orvos szeretett volna lenni, hogy édesanyjától négyéves korában megkapta az első, játék orvosi táskát, és akkor azonnal kezelni kezdte szüleit és idősebb testvérét. Tudom viszont, hogy volt egy esemény az életében, mely különösen megerősítette önben ezt az elhatározást. Felelevenítené a bíróság előtt ezt az epizódot?

– Tizenöt éves lehettem – köszörülte meg Craig a torkát –, és a tizedik osztályba jártam. Én voltam a futballcsapat menedzsere. Próbáltam én is bekerülni a csapatba, ami nem sikerült, s ez nagy csalódást jelentett apám számára, hiszen a bátyám a csapat sztárjátékosa volt. Én lettem tehát a menedzser, ami nem jelentett többet, mint azt, hogy vizet vittem a szomjas focistáknak. A szünetekben egy vödör vízzel, merőkanállal és papírpoharakkal a kezemben mindig berohantam a pályára. Az egyik otthoni meccsen az egyik játékosunk megsérült, és szünetet rendeltek el. Vödörrel a kézben megint a pályára rohantam, s akkor láttam, hogy a sérült játékos éppen az egyik barátom. Ahelyett hogy a vödör vizet odavittem volna a többieknek, inkább a barátomhoz rohantam. Én értem oda elsőnek hozzá, és a látvány valóban nagyon nyugtalanító volt. A lába olyan csúnyán eltört, hogy teljesen abnormális irányba mutatott, ő pedig kínok között vergődött. Annyira megrendített az, hogy segítségre van szüksége, és én képtelen vagyok megadni, hogy ott, azon a helyen elhatároztam: nemcsak orvos szeretnék lenni, hanem orvosnak is kell lennem.

– Valóban megható és lelkesítő történet – szólalt meg Randolph –, hiszen a szánalom olyan motivációt indított el önben, hogy ezt a

valóban nehéz utat és pályát válassza. Orvossá válni valóban nem jelentett könnyű feladatot önnek, Dr. Bowman, és az ön által ismertetett emberbaráti indíttatásnak valóban igen erőteljesnek kellett lennie, hogy le tudja küzdeni az ön elé tornyosuló akadályokat. Elmondaná a bíróságnak, milyen erős ösztönzést jelentett az ön számára Horatio Alger története?

Craig észrevehetően kihúzta magát a helyén.

– Tiltakozom! – állt fel helyéről Tony. – Nem tartozik a tárgyalás témájához.

– Az ügyvédek jöjjenek a bírói pulpitushoz! – harsant fel Davidson bíró hangja.

Randolph és Tony engedelmesen odaléptek a bíró elé.

– Figyeljen! – bökött Davidson bíró Tony felé. – A felperes ügyében ön központi témává tette a jellemrajzot. Mr. Bingham tiltakozása ellenére ezt lehetővé tettem önnek, azzal a feltétellel, hogy ezzel meg kíván valamit alapozni, amit szerintem meg is tett. Ami az egyiknek megengedett, az megengedett a másiknak is. Az esküdtszéknek joga van megismerni Dr. Bowman motivációit és tanulmányainak körülményeit. Érthető, amit mondtam?

– Igen, tisztelt bíró úr – felelte Tony.

– A továbbiakban pedig nem akarom hallani a tiltakozások áradatát ezzel kapcsolatban.

– Igen, tisztelt bíró úr – válaszolta Tony készségesen.

Ezzel az ügyvédek visszamentek a helyükre, Tony a felperesi asztalhoz, Randolph pedig ismét fellépett a pódiumra.

– A tiltakozást elutasítom! – jelentette ki Davidson bíró, hogy a jegyzőkönyv is rögzíthesse döntését. – A tanú folytathatja a kérdések megválaszolását.

– Emlékszik még a kérdésre? – érdeklődött Randolph.

– Azt hiszem, igen – felelte Craig. – Honnan kezdhetem?

– Talán célszerű lenne az elejéről – mondta Randolph. – Ha jól tudom, ön nem kapott támogatást a szüleitől.

– Legalábbis az apámtól nem, ő pedig vaskézzel irányította a család életét. Neheztelt ránk, gyerekekre, különösen rám, amiért bátyámtól, az ifjabb Leonardtól eltérően én nem mutattam különösebb tehetséget a futball és a jéghoki terén. Ostoba baromnak nevezett, s ezt minduntalan ismételgette is. Megfélemlített anyám egyszer elejtette, hogy orvos szerették lenni, mire apám azt válaszolta, hogy csak az ő holttestén keresztül.

– Pontosan így fejezte ki magát?

– Pontosan. Apám vízvezeték–szerelő volt, aki megvetett minden értelmiségit, és egyszerűen csak tolvajbandának minősítette azokat, akik szellemi foglalkozást űztek. Semmiképpen sem akarta, hogy valamelyik fia ahhoz a világhoz tartozzon, annál is inkább, mert ő még a középiskolát sem fejezte be. Legjobb tudomásom szerint a családunkból sem apai, sem anyai ágon nem tanult tovább senki, beleértve a bátyámat is, aki apám nyomdokait követte, és vízvezeték–szerelő lett.

– Tehát egyáltalán nem támogatta továbbtanulási elképzeléseit?

– Gyerekkoromban el kellett bújnom valahová, ha olvasni akartam – nevetett fel Craig keserűen. – Voltak esetek, amikor apám még jól el is vert, ha olvasáson kapott, és nem a ház körüli teendőket végeztem. Mikor megkaptam a bizonyítványomat, akkor el kellett dugnom apám elől, s anyám írta alá, mert mindenből jelesem volt. Barátaimtól eltérően ezt nálunk teljesen másképpen ítélték meg.

– A college–ba kerülve már könnyebb volt?

– Bizonyos értelemben igen, bizonyos értelemben nem. Nagyon utált, és akkor már csak „szárnyaló baromnak” nevezett. Még a

barátainak is szégyellt rólam beszélni. A legnagyobb problémát az jelentette, hogy nem volt hajlandó az ösztöndíjhoz szükséges kérdőíveket kitölteni, engem pedig egyetlen centtel sem támogatott.

– És hogyan tudta fizetni a tandíjat a college–ban?

– Kölcsönökből, tanulmányi versenyeken nyert díjakból tartottam fent magam, és minden munkát elvállaltam, hogy tartani tudjam a négyes átlagomat Az első két évben elsősorban éttermekben dolgoztam, mosogattam és felszolgáltam. Az utolsó két évben már különböző tudományos laboratóriumokban is dolgozhattam. A nyári vakációban kórházakban vállaltam munkát, s mindent elvégeztem, amit csak rám bíztak. A bátyám szintén segített egy keveset, igaz, sokat nem tudott, mert közben már ő is családot alapított.

– A nehéz évek alatt segítségére volt az, hogy mindenáron orvos akart lenni, és az embereken akart segíteni?

– Meghatározó módon. Különösen nyaranta, a kórházban végzett munka során. Imádtam az orvosokat és a nővéreket. Különösen a bennlakókat. Már alig vártam, hogy én is közéjük tartózhassam.

– Mi történt, amikor az orvosi egyetemre került? Anyagi helyzete javult vagy súlyosbodott?

– Sokkal nehezebben éltem. A költségek magasabbak voltak, a college–tól eltérően az elfoglaltság is nagyobb volt, lényegében minden nap reggeltől estig be voltam fogva.

– Hogy sikerült mégis fenntartani magát?

– Annyi kölcsönt vettem fel, amennyit csak lehetett, és elvégeztem minden munkát, ami az egyetem körül adódott. Szerencsére, ebből egyáltalán nem volt hiány.

– És hogy tudott erre időt szakítani? Az orvosi egyetem teljes embert kíván, néha még annál is többet. Leszoktam az alvásról. Igaz, nem teljesen, mert az lehetetlenség lett volna. Megtanultam, hogyan lehet még napközben is szinte perceket aludni. Nagyon nehéz volt,

de az egyetemen már láttam magam előtt a célt, ami megkönnyítette, hogy mindezt elviseljem.

– Milyen munkákat végzett?

– Mindent, ami egy egészségügyi intézményben adódhat: vért vettem, vércsoportokat határoztam meg, a kísérleti állatok ketrecét tisztogattam, szóval bármit és mindent, amit este és éjszaka is lehetett végezni. Még az egyetem konyháján is dolgoztam. Aztán a második évfolyamon nagyszerű munkát kaptam egy kutató mellett, aki az izom– és idegsejtek nátriumion-csatornáit tanulmányozta. Ezt a munkát mindmáig folytatom.

– És ilyen rengeteg elfoglaltság mellett hogyan alakultak a jegyei?

– Kitűnő voltam. Az évfolyamomon belül mindig a felső tíz százalékba kerültem, s tagja voltam még egy tudományos társaságnak is

– Mit tartott a legnagyobb áldozatnak a saját részéről? Az állandó álmatlanságot?

– Nem. Inkább azt, hogy nem jutott időm a magán– és társadalmi kapcsolatok kiépítésére. Évfolyamtársaimnak volt idejük arra, hogy összejöjjenek, s megbeszéljék a dolgaikat és tapasztalataikat. Az orvosi egyetemen igen megfeszített munka folyik. Harmadéven választás elé kerültem, hogy tudományos vagy a gyógyító munkával kívánok–e foglalkozni. Szerettem volna megvitatni valakivel az egyik és a másik ellen vagy mellett szóló érveket, s jó lett volna mások véleményét is meghallgatni. Erre viszont nem volt lehetőségem, nekem magamnak kellett döntenem.

– És milyen döntést hozott?

– Rájöttem, hogy szeretek az emberekről gondoskodni. Ez közvetlen sikerélményt adott, amit nagyon kedveltem. Tehát az emberekkel fenntartott kapcsolatokat kedvelte, és ezt tartotta a leghálásabb dolognak.

– Igen, és azt is, hogy az ember különféle diagnózisokat állít hat fel, és állandóan szűkítheti a betegségek körét.

– De az ön számára főképpen az emberekkel való kapcsolat és a segíteni vágyás jelentette a legtöbbet.

– Tiltakozom! – szólalt meg az egyre türelmetlenebbé váló Tony. – Ismétlés.

– Helyt adok! – válaszolta fáradt hangon Davidson bíró. – Nem szükséges ennyiszer körbejárni a témát, Mr. Bingham. Biztos vagyok benne, hogy az esküdtek is megértették, miről van szó.

– Beszéljen nekünk a gyakornoki képzéséről! – folytatta Randolph a kérdezést.

– Ó, az nagyszerű volt – válaszolta Craig. Most már kihúzta magát, és hátradőlt a székében. – Tanulmányi átlagomnak köszönhetően a tekintélyes Bostoni Kórházba helyeztek ki gyakorlatra. Csodálatos közeg volt a tanulásra, és már fizetést is kaptam. Igaz, nem sokat, de legalább valamennyit. Legalább ennyire fontos volt az is, hogy már nem kellett tandíjat fizetnem, így törleszteni kezdhettem a college–ban és az egyetemen felhalmozódott adósságomat.

– Továbbra is öröme telt az ön és betegei között szükségszerűen kialakuló kötődésben?

– Teljes mértékben. Ez volt a legkellemesebb része az egésznek.

– Most pedig kérem, ejtsen néhány szót arról az időszakról, amikor praktizálni kezdett. Érték bizonyos csalódások, ha jól tudom.

– Kezdetben még nem. Az első időkben minden olyan volt, mint amilyennek megálmodtam. Sok munkám volt, s ez ösztönzést jelentett számomra. Minden nap örömmel indultam dolgozni. A betegeim intellektuálisan is kihívást jelentettek számomra, és értékelték is a munkámat. Ezt követően aztán a biztosítótársaságok kezdték visszatartani a térítéseket, megkérdőjeleztek bizonyos

költségeket, megnehezítették, hogy a legjobb ellátásban részesítsem a betegeimet. A bevételek egyre csökkentek, a költségek pedig egyre emelkedtek. Hogy továbbra is nyitva tarthassam a rendelőmet, ahhoz egyre többet kellett dolgoznom, s ez a kifejezés csupán megszépítése annak, hogy óránként napról napra több beteget kellett ellátnom. Erre még képes voltam, de ahogy az események alakultak, egyre nagyobb aggodalommal töltött el az ellátás minősége.

– És ön ezen a gyakorlaton változtatott?

– A praxisom alapvetően megváltozott. Megkeresett egy idős, köztiszteletnek örvendő, conáerge praxist folytató orvos, akinek egészségügyi problémái támadtak. Társulást ajánlott fel.

– Bocsásson meg, hogy félbeszakítom – vágott közbe Randolph. – Megtenné nekem, hogy felfrissíti az esküdtek conáerge orvoslással kapcsolatos emlékezetét?

– Ez olyan tevékenységet jelent, melyben az orvos beleegyezik abba, hogy korlátozza praxisának méreteit, és meghatározott, éves átalánydíj ellenében különleges elérhetőséget biztosít a betegei számára.

– Ez a különleges elérhetőség magában foglalja azt is, hogy hívásra házhoz megy?

– Azt is magában foglalhatja. Minden az orvostól és a betegtől függ.

– Ön tehát azt mondja, hogy a conáerge orvoslás mellett az orvos a beteg szükségleteinek megfelelően alakíthatja az általa nyújtott szolgáltatásokat? Erről van szó?

– Pontosan erről. A beteggondozás két alapelve a beteg érdeke és a beteg önrendelkezési joga. Ha egy orvos túl sok beteget fogad óránként, az megsérti ezeket az alapelveket, mert az orvost sietségre kényszeríti. Ha az orvost időkorlátok közé kényszerül, akkor nem

tudja végighallgatni a beteg panaszait, ami tragédia, mivel éppen ennek során derül fény a betegség eddig rejtve maradt összetevőire. Az enyémhez hasonló conáerge praxisban a páciens szükségletének és kívánságának megfelelően szabadon választhatom meg a szolgáltatás idejét és helyszínét.

– Dr. Bowman, ön szerint az orvoslás művészet vagy tudomány?

– Feltétlenül művészet, de sziklaszilárd tudományos alapokon nyugvó művészet.

– Lehetséges az orvoslást csak a könyvek alapján gyakorolni?

– Nem, ez nem lehetséges. Nincs a világon két egyforma ember. A gyógyítást minden beteg esetében személyre kell szabni. Ráadásul a könyvek többsége elavul, mire a piacra kerül. Az orvosi ismeretek mértani sornak megfelelően gyarapodnak.

– Az ítélőképesség szerepet játszik az orvosi szakma gyakorlásában?

– Feltétlenül! Minden orvosi döntés hallatlanul felelősség– teljes ítélet is.

– Patience Stanhope esetében 2005. szeptember 8–án este az volt a legjobb orvosi döntés, hogy kimegy a lakására?

– Igen, az volt.

– El tudná magyarázni az esküdtszéknek, hogy ezt a döntését miért tartja a legjobb lépésnek?

– Patience Stanhope irtózott a kórháztól. Még a rutinvizsgálatok elvégeztetésére is félve küldtem a kórházba. Egy kórházban tett látogatás súlyosbította a tüneteit, fokozta általános zaklatottságát. Sokkal jobban szerette, ha otthonában látogatom meg, amit nyolc hónapon keresztül heti rendszerességgel meg is tettem. Minden alkalommal vaklárma volt az egész, még akkor is, amikor Jordan Stanhope azt közölte velem, hogy felesége azt mondta, haldoklik. Biztos voltam benne, hogy a hívás, a többihez hasonlóan, ezúttal is

hamis riasztás, de mint orvos, nem zárhattam ki annak a lehetőségét, hogy komoly baja van. Ennek kizárására az látszott a legjobb módszernek, ha kimegyek hozzá.

– Vallomása során Miss Rattner azt állította, hogy útközben nem zárta ki a panasz jogosságát. Igaz ez?

– Igaz, de azt is mondtam, hogy ennek igen csekély az esélye. Azt is megjegyeztem, hogy kicsit nyugtalanít a hívás, mert Mr. Stanhope hangjában a szokásosnál mintha több aggodalmat véltem volna felfedezni.

– Mondta ön Mr. Stanhope–nak telefonon keresztül, hogy Mrs. Stanhope–nál szívrohamra gyanakszik?

– Nem, ezt nem mondtam. Mrs. Stanhope–nak korábban is voltak mellkasi fájdalmai, melyek jelentéktelennek bizonyultak.

– Mrs. Stanhope–nak szívbetegsége volt?

– Halála előtt néhány hónappal terheléses EKG–vizsgálatot végeztettem el nála, melynek eredményei nem voltak egyértelműek. Annak kimondásához nem volt elegendő, hogy szívproblémái vannak, de határozottan úgy éreztem, hogy egy kórházban, szakorvos által elvégzett, alaposabb kardiológiai vizsgálatra van szüksége.

– Javasolta ezt a páciensének?

– Határozottan javasoltam, de ő elzárkózott tőle, többek között azért, mert ehhez kórházba kellett volna mennie.

– Még egy utolsó kérdés, doktor! – szólalt meg ismét Randolph. – Az ön rendelőjében a betegek PP megjelölése azt jelentette, hogy a betegnek több vagy kevesebb figyelemre van szüksége?

– Sokkal több figyelemre. Az így jelölt páciensekkel az a probléma, hogy nem tudtam megállapítani a tüneteikről, hogy azok képzeletbeliek–e vagy valóságosak. Orvosként ezt állandóan problematikusnak találtam, és a jelölés is innen származik.

– Köszönöm, doktor! – fejezte be Randolph a kérdéseit, s kezdte összeszedegetni a papírjai. – Nincs több kérdésem.

– Mr. Fasano – fordult Davidson bíró a felperes ügyvédjéhez –, ön kíván még kérdést feltenni?

– Természetesen, tisztelt bíró úr! – mordult fel Tony, majd talpra ugrott, s úgy futott fel a pódiumra, mint a nyulat hajszoló kopó.

– Dr. Bowman, ami a PP jelzéssel ellátott pácienseket illeti, a Stanhope–ház felé menet az új piros Porschéjában 2005. szeptember 8–án nem ön mondta talán az akkor önnél lakó barátnőjének, hogy ki nem állhatja az ilyen betegeket, és a hipochonderek ugyanolyan rosszak, mint a szimulánsok?

Kis szünet következett, s Craig úgy nézett Tonyra, mintha fegyvert szegezne rá.

– Doktor, elharapta a nyelvét… ahogy ezt az elemi iskolában szokták kérdezni?

– Nem emlékszem – válaszolta végül Craig.

– Nem emlékszik? – kérdezett rá Tony eltúlzott csodálkozással. – Ó, doktor, ez túlságosan is kényelmes kifogás egy olyan embertől, aki már tanulmányai során kitűnt azzal a képességével, hogy a legapróbb részletekre is emlékszik. Miss Rattner ezekre biztosan emlékezett a vallomása során. Talán ön is képes visszaemlékezni arra az estére, amikor a keresettel együtt átadták önnek az idézést, és ön azt mondta Miss Rattnernek, hogy gyűlölte Patience Stanhope–ot, és halála áldást jelentett mindenki számára. Ennek az emlékeit esetleg fel tudná idézni?

Tony kérdőn felhúzta a szemöldökét, s közben annyira előrehajolt a pódiumon, amennyire csak alacsony termete engedte.

– Mondhattam valami ilyesmit – ismerte be Craig kelletlenül. – Nagyon dühös voltam.

– Hát persze hogy dühös volt! – kiáltott fel Tony színpadiasán. –

Fel volt háborodva, hogy valaki, például megözvegyült ügyfelem meg meri kérdőjelezni, hogy döntése megfelel–e a betegellátás szokásos követelményeinek.

– Tiltakozom! – emelte fel a hangját Randolph. – Belemagyarázás.

– A tiltakozásnak helyt adok! – szólalt meg Davidson bíró, és egy szúrós pillantást vetett Tony felé. Mindnyájan el vagyunk bűvölve az ön „rongyoktól a gazdagságig” történetén – folytatta Tony megvetően. – Abban viszont nem vagyok biztos, hogy mindez ma mit jelenthet, figyelembe véve azokat a körülményeket, melyeket hosszú éveken át a szülei biztosítottak az ön számára. Házának mennyi most a piaci értéke?

– Tiltakozom! – szólalt meg ismét Randolph. – Nincs köze az ügyhöz, és lényegtelen.

– Tisztelt bíró úr! – szólalt meg Tony panaszosan. – A védelem anyagi vonatkozású dolgokat hozott fel, hogy az alperes orvosi hivatás melletti elkötelezettségét bizonyítsa. Az esküdtszéknek azt is hallani kellene, hogy mennyi volt ennek az anyagi hozadéka.

– A tiltakozás elutasítva – hozta meg Davidson bíró néhány pillanatnyi töprengés után a döntést. – A tanú válaszolhat a kérdésre!

– Nos? – sürgette Tony, és figyelmét ismét Craigre fordította.

– Két– vagy hárommillió, de mi nem fizettünk annyit érte – vonta meg a vállát Craig.

– Szeretnék néhány kérdést feltenni az ön conáerge praxisával kapcsolatban – szólalt meg Tony, s erősen markolta az emelvény karfáját. – Egyetért azzal, hogy évi több ezer dolláros közvetlen kifizetés meghaladja néhány páciens lehetőségeit?

– Természetesen – csattant fel Craig.

– És mi történt azokkal a szeretett betegeivel, akik nem tudták

vagy nem akarták finanszírozni az ön új Porschéját és szexbarlangját a Beacon Hillen?

– Tiltakozom! – szólalt meg Randolph, és felállt a helyéről.

– Okoskodás és előítélet.

– A tiltakozásnak helyt adok! – mordult fel Davidson bíró.

Az ügyvéd úr korlátozza kérdéseit a ténybeli információk megszerzésére, és ne fogalmazzon meg elméleteket és érveket, melyek a per összegzésére tartoznak! Ez az utolsó figyelmeztetésem!

– Bocsásson meg, tisztelt bíró úr! – vágta rá azonnal Tony, mielőtt ismét Craighez fordult volna. – Mi történt azokkal a szeretett betegekkel, akikkel korábban éveken keresztül foglalkozott?

– Új orvost kellett keresniük.

– Tartok tőle, hogy ezt néha könnyebb mondani, mint megtenni. Ön segítségükre volt ebben?

– Nevekkel és telefonszámokkal láttuk el őket.

– A szaknévsorból vették ki őket?

– Számomra és munkatársaim számára ismerős helyi orvosok voltak.

– Felhívta ön ezeket az orvosokat?

– Néhány esetben igen.

– Ami egyben azt is jelenti, hogy néhány esetben nem hívta fel. Dr. Bowman! Nem zavarta önt, hogy ezek az állítólag nagyra becsült és kétségbeesett betegek öntől várták az egészségügyi segítséget?

– Nem is hagytam magukra őket! – vágott vissza Craig felháborodottan. – Választási lehetőséget biztosítottam számukra.

– Nincs több kérdésem! – fejezte be Tony a kérdezést, s szemét forgatva tért vissza a felperesi asztalhoz.

– Óhajt a védelem újabb keresztkérdéseket feltenni? – kérdezte

Davidson bíró, szemüvege fölött Randolphra pillantva.

– Nem, tisztelt bíró úr – felelte Randolph félig felemelkedve a székéből.

– A tanú elhagyhatja a helyét! – rendelkezett Davidson bíró.

Craig felállt, s határozott léptekkel visszament az alperesi asztalhoz.

– Mr. Fasano? – fordult Davidson bíró Tony felé.

– A felperes pihen, tisztelt bíró úr – válaszolta bizalmas hangon Tony, mielőtt újra elfoglalta volna a helyét.

A bíró ismét Randolphra nézett.

Randolph, mintegy felhívásra, felemelkedett helyéről, és teljes magasságában kihúzta magát.

– A felperes megalapozatlan keresetére és a bizonyítékok hiányára való tekintettel a védelem a kereset elutasítását kén.

– Elutasítva! – válaszolta Davidson bíró határozottan. – A rendelkezésre álló bizonyíték elegendő az ügy további folytatásához. Mikor ebéd után a bíróság ismét összeül, szólíthatja az első tanúját, Mr. Bingham – fejezte be Davidson bíró, s olyan erőteljesen csapott le kalapácsával, hogy a csattanás puskalövésként visszhangzott végig a tárgyalótermen. – Ebédszünet. Ismét figyelmeztetem az esküdteket, hogy sem egymás közt, sem mással ne beszéljenek az ügyről, s véleményüket a tanúvallomások végéig tartsák meg maguknak.

– Mindenki álljon fel! – harsant fel a törvényszolga hangja.

Jack és Alexis a teremben lévőkkel együtt felállt a helyéről, s megvárta, míg a bíró is lelép a pulpitusról, és a faburkolatú oldalajtón keresztül elhagyja a tárgyalótermet.

– Nos, mi a véleményed? – érdeklődött Jack, miközben az esküdteket vezették ki a teremből.

– Továbbra is csodálkozom, hogy Craig belül mennyire fel van háborodva az egész eljárás ellen, és milyen kevés önuralma van, és mennyire képtelen fegyelmezni magát.

– Én pedig azt furcsállom, hogy te, aki a legnagyobb szakértője vagy a kérdésnek, csodálkozol a dolgon. Nincs ez összhangban talán az önimádatával?

– Összhangban van, de a tegnapi ebéd közben kifejtett józan mérlegelése alapján arra gondoltam, hogy jobban tudja majd magát fegyelmezni. Amikor Tony felállt, de még meg sem szólalt, már láttam, hogy Craignek még az arckifejezése is megváltozik.

– Tulajdonképpen arra lettem volna kíváncsi, hogy szerinted Randolph milyen teljesítményt nyújtott a keresztkérdések során, már amit mi is hallottunk belőle.

– Sajnos szerintem nem volt annyira hatásos, mint amilyenre számítottam. Prédikálásra késztette Craiget, s olyan volt, mintha előadást tartana valahol. Jobban szerettem volna, ha a keresztkérdések ütősebbek és közvetlenebbek lettek volna.

– Szerintem viszont Randolph nagyon is hatásos volt – jegyezte meg Jack. – Soha nem gondoltam volna, hogy Craig a saját erejéből lett orvos. Az egyetem mellett ilyen keményen dolgozni és még jó jegyeket is szerezni, valóban elismerésre méltó teljesítmény.

– De te orvos vagy, és nem esküdt, s Tony kérdezését sem hallottad. Lehet, hogy Craig nagyon keményen dolgozott egyetemista korában, de most, az esküdtek szemszögéből nézve a dolgot, nagyon nehéz kivívni a rokonszenvet, amikor egy csaknem négymillió dolláros otthonunk van, és Tony a másodszori kérdések során is nagyon ügyesen hozta fel Craig Patience–szel szemben táplált negatív érzéseit, a piros Porschét, a barátnőjét és azt, hogy számos régi betegét cserbenhagyta.

Jack kelletlenül bólogatott. Alexis kedvéért ő inkább az ügy kedvezőbb oldalát szerette volna kidomborítani.

– Nos, most aztán Randolph léphet ki a rivaldafénybe – próbálkozott másfelől megközelíteni a kérdést. – Eljött a védelem ideje.

– Tartok tőle, hogy nem sok csillogásnak leszünk tanúi. Randolph mindössze két vagy három szakértő tanút tud felsorakoztatni, azok sem bostoniak. Mondta is, hogy részéről a délután folyamán már végez is. Holnap már az összegzésre kerül sor. – Alexis leverten rázta meg a fejét. – Ilyen körülmények között nem látom, hogyan tudna fordulatot elérni.

– Tapasztalt, orvosi műhibákra szakosodott ügyvéd – próbált Jack egy kis lelkesedést önteni Alexisbe, holott az benne sem buzgott túlságosan. – A végén általában felülkerekedik a tapasztalat. Ki tudja? Lehet, hogy tartogat még valami meglepetést a tarsolyában.

Jack nem is tudta, hogy félig–meddig igaza van. Valóban meglepetés volt készülőben, de Randolph tarsolyának ahhoz vajmi kevés köze volt.

Tizennyolcadik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Csütörtök, 2006. június 8.
Délután 1 óra 15 perc

– Újságos? – kérdezte az elhanyagolt külsejű nő. Jack szerint még negyven kilót se nyomhatott, de fél tucat kutyát sétáltatott, melyek között a hatalmas, szürke dán dogtól a selyempincsiig mindenfajta akadt. A nő farmernadrágjának hátsó zsebéből egy kötegnyi átlátszó műanyag zacskó lógott. Jack akkor állította meg, amikor immár szokásossá vált útvonalán, a Beacon Hill környékén vágott keresztül. Valami olvasnivalót akart magának venni arra az esetre, ha a sírásó munkagépe valamilyen ok miatt később jelenne meg a helyszínen.

– Lássuk csak – ráncolta össze homlokát a nő elgondolkozva. – A Charles Streeten többet is talál.

– Nekem egy is elég lesz – jegyezte meg Jack.

– A Charles és a Mount Vernon Street sarán talál egy vegyesboltot.

– Most jó irányba megyek? – kérdezte Jack. Ekkor éppen a Charles Streeten állt, a park és a garázs felé tartott.

– Igen. A boltot egyutcányira, ezen az oldalon találja.

Jack megköszönte az útbaigazítást a nőnek, akit türelmetlen kutyái már tovább is rángattak.

A hamisítatlan, régi típusú, mama–papa vezette, ütött– kopott kis vegyesbolt külseje ellenére is kellemes, otthonos légkört árasztott. Az egész üzlet nem volt nagyobb egy közepes áruház pipereosztálya

samponrészlegének a felénél, mégis igazi üzletnek látszott. Vitaminoktól kezdve a megfázás elleni gyógyszereken át egészen a füzetekig minden megtalálható volt a mennyezetig érő polcokon A gyógyszeres részleg mellett, a pult túlsó végén, a napilapok és folyóiratok meglepően széles választékát találta.

Jack könnyelműen beleegyezett, hogy Craiggel és Alexisszel együtt költse el az ebédjét. Az egész olyan volt, mintha egy halottvirrasztásra hívták volna meg, ahol az elhunyttal kell beszélgetnie. Craig dühös volt mindenre, az egész rendszerre, Tony Fasanóra, Jordan Stanhope–ra, de legjobban saját magára. Tisztában volt vele, hogy a Randolphfal való előző esti többórás gyakorlás ellenére rémesen szerepelt. Amikor Alexis megpróbált rákérdezni, miért nem tudott egy kicsit jobban uralkodni az indulatain, amikor maga is tudta, hogy érdekei ezt diktálnák, akkor megint kirobbant belőle a düh, s rövid, de ronda vitába keveredett az asszonnyal. A további egy órában Craig komor némaságba burkolózott. Alexis és Jack megpróbált beszélgetni, de Craig ingerültsége olyan légkört teremtett, amelyet nehéz lett volna figyelmen kívül hagyni.

Az ebéd végén Alexis abban bízott, hogy Jack is visszatér a tárgyalóterembe, de bátyja azzal a kifogással mentette ki magát, hogy két órára a temetőben akar lenni, mivel bízik abban, hogy Percy Gallaudet hamarabb végez barátja csatornájának a megjavításával. Craig ekkor dühösen azt mondta Jacknek, hogy adja fel az egészet, mert a kocka már úgyis el van vetve, és felesleges minden további erőfeszítés. Jack erre azt válaszolta, hogy már túlságosan messzire ment, már túl sokan keveredtek az ügybe ahhoz, hogy csak úgy egyszerűen abba lehetne hagyni.

Hóna alatt néhány folyóirattal és a The New York Times aznapi számával Jack elindult a parkolóház felé, szomorú kinézetű Accentjével kigördült az utcára, és elindult nyugati irányba. Egy kicsit nehezen talált rá az útra, melyen reggel a városba érkezett, de

aztán felismert néhány jellegzetes pontot, s akkor már tudta, hogy jó irányba halad.

Két óra után tíz perccel gördült be a Park Meadow temetőbe, és le is parkolt az irodaépület előtt álló Dodge kisbusz mellé. Az irodába lépve a slampos nőt és Walter Strassert ugyanúgy találta, ahogy reggel hagyta őket. A nő éppen gépelt valami szöveget a számítógépén, Walter pedig hasán összekulcsolt kézzel, közönyös arccal üldögélt az íróasztalánál. Jack agyán átfutott a gondolat, hogy dolgozik–e egyáltalán valamit is ez az ember, mert íróasztalán ennek semmiféle nyomát nem látta. Mindketten Jackre pillantottak, de a nő azonnal elfordította róla a tekintetét, és szó nélkül ismét a számítógépével kezdett foglalkozni. Jack odalépett Walterhez, aki végig követte tekintetével.

– Percy nem érkezett még meg? – kérdezte Jack.

– Nem is láttam azóta, hogy reggel elment.

– Nem is hagyott üzenetet? – érdeklődött tovább Jack, és maga is csodálattal nyugtázta, hogy[7] Walterről csak annak alapján lehet megállapítani az ébrenlétet, hogy szemhéja időnként megmozdul, és beszéd közben ajkai is mozognak.

– Nem.

– Nincs valami mód, hogy elérhessük valahol? Úgy beszéltük meg, hogy két óra után itt találkozunk. Megállapodtunk, ma délután kiemeli a sírból Patience Stanhope–ot.

– Ha azt mondta, hogy megteszi, akkor itt is lesz.

– Van mobiltelefonja? Elfelejtettem megkérdezni tőle.

– Nincs. E–mailen keresztül vesszük fel vele a kapcsolatot. Ilyenkor aztán megjelenik az irodában.

– Ha meg tudná érdeklődni tőle, mikor tervezi kiemelni Patience Stanhope–ot a sírból, nagyon lekötelezne. – Jack letett az asztalára egy névjegyet. Kérem, hogy a mobilszámomon hívjon fel. Közben én

odamennék a sírhelyhez, ha megmondaná, hol találom meg.

– Gertrude, mutasd meg a doktornak a Stanhope–parcellát a térképen!

Gertrude irodaszékének kerekei megcsikordultak, ahogy eltolta magát az íróasztaltól. Kevés beszédű asszony lévén, csak a megfelelő helyre bökött ízületes mutatóujjával. Jack a térképen mutatott pontra pillantott. A feltüntetett szintvonalaknak köszönhetően azt is megállapította, hogy a parcella pontosan a domb gerincén helyezkedik el.

– Az egész Park Meadow–ból innen nyílik a legszebb kilátás - jegyezte meg Walter.

– Jó, akkor én ott várok – mondta Jack, s elindult a kocsija felé.

– Doktor! – szólt utána Walter. – A sírbontás már be van tervezve, és a díjat a munka kezdete előtt be kellene fizetni!

A nála lévő kötegnyi pénzből jó néhány húszdollárostól megválva, Jack visszatért a bérelt kocsijához, és felkapaszkodott vele a dombtetőre. Az egyik tuja mellett talált egy kis beugrót és egy padot. Otthagyta a kocsiját, s elindult abba az irányba, ahol a Stanhope–parcellát sejtette. Valóban a domb legtetején bukkant rá. Három azonos, elég egyszerű, gránitból készült sírkövet látott, közöttük volt Patience–é is, s Jack csak egy röpke pillantást vetett a vésett feliratra.

Kivette a kocsijából a folyóiratokat, s kényelembe helyezte magát a padon. Reggel óta éles fordulat következett be az időjárásban. A nap most nagyobb erővel tűzött, mint a hét elején, mintha csak mindenkit a rohamosan közeledő nyárra akarna emlékeztetni. Jack örült is, hogy a hőségben árnyékot talált a borostyánnal befutott tuja alatt.

Az órájára pillantott. Nehéz volt elhinni, hogy huszonnégy óra sem telik bele, és már nős ember lesz. Hacsak, fordult meg a fejében,

nem következik be valami katasztrófa, és idejében odaér az esküvőjére. Ezen meditált már egy perce, mikor a szomszédos fán karattyoló kék tollú szajkó el nem kezdett vele hangosan veszekedni. Megrázta a fejét, és elhessegette magától még a gondolatot is, hogy nem jut el idejében a templomba. Ez egyszerűen nem fordulhat elő! Maga a gondolat viszont kellemetlen emlékeztető volt arra, hogy Laurie–t is fel kellene hívnia. A realitásokat számba véve s nem tudván, mikor jut hozzá Patience teteméhez, ismét elodázta a telefonálást.

Jack már nem is emlékezett rá, mikor töltött utoljára ennyi időt tétlenül. Kialakult benne a gyakorlat, hogy ha akár a munkában, akár a sportban lázas tevékenységgel foglalja el magát, akkor szunnyadó démonokat is féken tudja tartani. Az utóbbi évek során Laurie volt az, aki nagy türelemmel kezdte erről leszoktatni, de ez csak akkor működött, amikor egymás közelében voltak. Most más volt a helyzet, hiszen egyedül volt, de mégsem érzett késztetést, hogy a múlton és azon rágódjon, hogy mi történt volna, ha... Elégedettséggel töltötte el a jövő gondolata, hacsak...

Másodszor is elhessegette magától a gondolatot. Inkább elővett egy újságot, és olvasni kezdett. Kellemes érzés volt kint lenni a szabadban, üldögélni a napfényen, és madárcsicsergéssel a háttérben olvasgatni. Hogy éppen egy temető kellős közepén üldögél, az egy cseppet sem zavarta. Sőt, akasztófahumorának köszönhetően ez talán még kellemesebbé is tette az egészet.

Az újságot átlapozva a folyóiratokat vette elő. Néhány elég hosszú, de érdekes cikket elolvasva a New Yorkerből már türelme is kezdett megfogyatkozni, különösen azért, mert már az árnyék is távolabb húzódott, s kint ült a tűző napsütésen. Az órájára nézett, s csendesen átkozódott. Negyed négy volt. Felállt, kinyújtózott, összeszedte az újságot és a folyóiratokat. Így vagy úgy meg kell találnia Percyt, s rá kell vennie a munka elkezdésére. Tudta, hogy az utolsó járat New Yorkba valamikor kilenc óra tájban indul s így azzal is számolnia

kellett, hogy nem fogja elérni, hacsak a bérelt kocsival neki nem indul az útnak, amit számos meggondolásból nem szívesen tett volna meg, így még egy éjszakára Bostonban kénytelen maradni. Az is megfordult a fejében, hogy erre az éjszakára a repülőtér mellett látott szállóban húzódik meg, mivel Alexis és a gyerekek távollétében semmi kedve sem volt a Bowman–házba visszamenni. Amennyire Craiggel rokonszenvezett, ahhoz épp elég volt az ebédnél rendezett hisztériáját elviselni.

Az újságot a folyóiratokkal együtt a hiányzó ablakon keresztül bedobta a kocsiba. Jack már éppen megkerülte a kocsit, amikor meghallotta a közeledő munkagép zörejét. Tenyerével beárnyékolta a szemét, lenézett a fák között, s megpillantotta Percy sárga kis gépét, ahogy felfelé kapaszkodik a kanyargós úton. Jack gyorsan felhívta Harold Langleyt.

– Már mindjárt négy óra – szólalt meg Harold panaszosan, amikor Jack bemutatkozott neki, s közölte, hogy nemsoká kezdődik az exhumálás.

– Többet nem tudtam tenni – mondta Jack. – Még így is meg kellett vesztegetnem ezt az embert – tette még hozzá, de azt már nem említette, hogy Walter Strassert is le kellett fizetnie.

– Rendben van – törődött bele Harold a helyzetbe. – Fél óra múlva ott leszek. Bizonyos dolgokat még elő kell készítenem. Ha késnék egy kicsit, a szarkofágot ne bontsák ki, amíg meg nem érkezem! Még egyszer mondom, ne próbálják levenni a tetejét, amíg ott nem vagyok! A szarkofágot és a benne lévő koporsót is nekem kell azonosítanom!

– Érthető! – nyugtatta meg Jack.

Még Percy megérkezése előtt a temető teherautója is megjelent. Enrique és Cesar mászott ki belőle, s kirakták hátuljából a szerszámokat. Összeszokottan, kevés szóval és elismerésre méltó gyorsasággal végezték a munkájukat. Kitűzték Patience parcelláját,

majd leteregették azt a jókora vitorlavásznat, amelyet Jack már délelőtt is látott a frissen ásott sír mellett. Gyorsan kiszedték a gyeptéglákat, és körberakták vele a vitorlavászon peremét.

Mire Percy odagördült a gépével, már hozzá is láthatott a munkához. Percy mindaddig nem szállt ki a gépéből, míg megfelelően be nem állította a markolókanalat. Csak ezután lépett ki a vezetőfülkéből, és rögzítette a támasztékokat.

– Elnézést a késésért! – kiáltott oda Jacknek.

Jack csak egy intéssel nyugtázta a hallottakat. Nem akart most semmiféle beszélgetésbe belebonyolódni. Azt szerette volna, ha minél előbb kikerül a földből az az átkozott koporsó.

Percy körüljárta a gépét, mindent rendben talált, és nekilátott a munkának. A markológép kanala viszonylag könnyedén mélyedt bele a laza talajba. A dízelmotor felbőgött, amikor a gép maga felé húzta a kanalat, és kiemelte a földet. Percy elfordította a gépet, és kezdte felhalmozni a földet a vitorlavászon közepére.

Azonnal látszott, hogy nagyon érti a szakmáját, s hamarosan kialakulóban is volt a mértani pontossággal függőlegesre formált falú gödör. Már egy méternél is mélyebben járt, amikor Harold Langley is megérkezett a cég halottszállító autójával. Kicsit visszatolatva megfordult, s beállt az egyre mélyülő gödör mellé. Csípőre tett kézzel figyelte a munka menetét.

– Már közel jársz – kiáltott oda Harold Percynek. – Vedd kisebbre a fogást!

Hogy Percy nem hallotta–e Harold kiáltását, vagy úgy döntött, hogy nem érdekli, mindenesetre továbbra is a megszokott tempóban folytatta a föld kiemelését, s rá se hederített Haroldra. Hamarosan tompa, csikorgó hang hallatszott, ahogy a markológép kanalának fogazata a szarkofág mintegy harminc centi mélyen a föld alatt lévő betonfedelét érintette.

Harold szinte megvadult az idegességtől.

– Mondtam, hogy kisebb fogást vegyél! – ordította, s összevissza kalimpált a karjával, hogy Percy emelje már ki a kanalat a gödörből. Jack akaratlanul is elmosolyodott. A halottasházon kívül Harold teljesen idegenül mozgott, s komor, fekete ruházatával, halottsápadt bőrével egy punk–rocker paródiájának látszott.

Percy továbbra sem vett tudomást Harold egyre fejvesztettebb kalimpálásáról. Helyette inkább meghúzta a kanalat, melynek acélkörmei csikorogva haladtak végig a szarkofág betonfedelén.

Harold kétségbeesetten rohant a markológép vezetőfülkéjéhez, s tenyerével a fülke ablakán kezdett dörömbölni. A kanál mozgása csak ekkor állt le, s a dízelmotor is csak alapjáraton pöfögött. Percy kinyitotta az ajtót, s a szokásos ártatlan képpel kérdőn nézett le a magából kikelt temetkezési vállalkozóra.

– Te… te… összetöröd a szarkofág tetejét… letéped róla a gyűrűket… te… – ordítozta Harold, s képtelen volt megtalálni a megfelelő csúnya szavakat, melyekkel Percyt illethette volna. Az idegesség még a nyelvét is megbénította.

Jack hagyta, hogy a szakemberek egymás közt oldják meg problémáikat, s beült a kocsijába. Telefonálni szeretett volna, s azt gondolta, hogy a kocsi jobban megvédi a zajtól, amikor Percy ismét folytatta a föld kiemelését.

Latasha Wylie–t hívta, s ezúttal már ő vette fel a telefont.

– Már korábban megkaptam a hívását – ismerte be Latasha, de sajnos nem tudtam visszahívni. Ilyenkor csütörtökön tarják nálunk a Nagy Értekezletet.

– Semmi probléma – felelte Jack –, csak azért hívom, hogy most végre hozzáláttak kiásni a holttestet, amiről beszéltünk. Ha minden simán megy, amiben nincs okom kételkedni azok után, amilyen akadályokon eddig túltettem magamat, úgy áll a helyzet, hogy hat és

hét óra között tudom kezdeni a munkát a Langley–Peerson Temetkezési Vállalatnál. Annak idején felajánlotta a segítségét. Még mindig tartja az ajánlatát?

– Nem is lehetett volna jobban időzíteni – válaszolta Latasha. – Számíthat rám! A csontfűrészt már be is csomagoltam, s készen állok az indulásra.

– Remélem, nem fosztom meg valami kellemes időtöltéstől.

– A római pápa jött volna hozzám vacsorára, de mondtam neki, hogy át kell ütemeznünk a programot.

Jack elmosolyodott. Latashának is az övéhez hasonló humora volt.

– Akkor úgy tervezem a dolgot, hogy hat óra tájékán találkozunk a temetkezési vállaltnál – folytatta Latasha. – Ha ez valami miatt nem lenne megfelelő, akkor hívjon!

– A terv kitűnőnek látszik. A játék és szórakozás után meghívhatom egy vacsorára?

– Ha nem lesz túl késő. Egy lánynak aludni is kell, hogy szép maradjon.

Jack hamarosan letette a telefont. Míg Latashával beszélgetett, addig Enrique és Cesar eltűnt a kiásott gödörben, ahonnan lapátszámra repült ki a föld, s halmozódott tovább a leterített ponyván. Közben Percy drótköteleket kezdett erősíteni a markológép kanalának fogazatához.

Harold visszament a gödör széléhez, és csípőre tett kézzel nézett lefelé. Jack örült, hogy ennyire személyes kérdésként kezek az ügyet.

Ismét a telefonra pillantott, s Laurie hívását fontolgatta. Tisztában volt vele, hogy a tegnap estével már a legrosszabb eset forgatókönyvét is kimerítette, hiszen még mindig Bostonban volt. Az események kérlelhetetlenül másnap reggelig, esküvője napjáig halasztották a visszatérését. Bár gyávább fele arra hajlította volna,

hogy a hívást halassza el a boncolás befejezéséig, de magában tudta, hogy most kell telefonálnia. De nem csak ez volt az egyedüli probléma: a másik gondot az jelentette, hogy ugyan mit mondjon neki a massachusettsi autópályán reggel rendezett roncsderbiről. Rövid gondolkozás után úgy döntött, őszintén elmond mindent. Úgy érezte, hogy most a nyugtalanság fölött az együttérzés diadalmaskodik, hiszen abban nagyjából biztos volt, hogy Franco legalább néhány napra kikerült a forgalomból, s nem fog újra felbukkanni. Ez természetesen még nem zárta ki Antonio megjelenését, bárki legyen is az a fickó. Világosan maga előtt látta a Memóriái Drive–on lévő kosárlabdapályánál lezajlott összetűzésnél a Franco mellett álló alakot. Arról fogalma sem volt, hogyan kapcsolódik Antonio a Fasano–csapathoz, ha egyáltalán hozzá kapcsolódik, de létezésének ténye átfutott az agyán, miközben Percy Patience sírjának kiásásával foglalkozott. Figyelembe véve a lányokon keresztül továbbított fenyegetést, igazán nem kellett nagy fantázia annak feltételezéséhez, hogy valaki esetleg az exhumálást is meg akarja akadályozni.

Elszántságát egy mély lélegzetvétellel fokozva Jack benyomta Laurie számát a készülék gyorshívóján. Még mindig volt esélye arra, hogy csak a hangpostája válaszol. Sajnos, nem így történt. Laurie gyorsan válaszolt.

– Hol vagy? – kérte számon minden bevezető nélkül.

– A rossz hír az, hogy a bostoni temetőben, a jó pedig az, hogy nem tartozom az állandó lakosok közé.

– Most nincs idő a viccelődésre!

– Ne haragudj! Ezt nem tudtam kihagyni. A temetőben vagyok, ezekben a percekben hántolják ki a sírt.

Rövid, kínos szünet következett.

– Tudom, hogy most csalódott vagy – szólt bele ismét Jack a készülékbe –, de én mindent megtettem, hogy felgyorsítsam az

eseményeket. Abban bíztam, hogy mostanra már úton lehetek. Nem mentek simán a dolgok – folytatta, s elmesélte a Francóval folytatott reggeli versenyfutás történetét. A szélvédő keretébe fúródott golyót is beleértve mindent elmondott.

Laurie döbbent csendben hallgatta végig, míg Jack azzal nem fejezte be mondókáját, hogy a sírásókat és a temető gondnokát is meg kellett vesztegetnie. Még azt is megemlítette, hogy Craig tanúvallomása felért egy katasztrófával.

– Azt sem tudom, hogy most dühös legyek vagy sajnáljalak - szólalt meg végül Laurie.

– Ha a véleményemre vagy kíváncsi, akkor én inkább a sajnálat felé hajlanék.

– Kérlek, Jack! Ne vicceld el az ügyet! Most komoly dologról van szó!

– A boncolás befejezése után már biztosan nem érem el az utolsó járatot. A repülőtér melletti szállodában fogok aludni. Valamikor fél hétkor indul az első gép.

– Én pedig korán ki akarok menni a szüleimhez – sóhajtott telefonon keresztül is hallhatóan Laurie –, hogy idejében elkészüljek, így itthon akkor már nem is fogunk találkozni.

– Nem probléma – válaszolta Jack. – Gondolom, egyedül is fel tudom venni a szmokingomat.

– Warrennel együtt jössz a templomhoz?

– Úgy terveztem. Nagyon találékony, mindig szerez parkolóhelyet a közelben.

– Rendben, Jack! Akkor a templomban találkozunk!

Jack összecsukta a készüléket, s örült, hogy túl van a kötelező gyakorlatokon. Egy pillanatig azon mélázott, hogy az életben semmi sem egyszerű és semmi sem egyenes.

Telefonját zsebre vágva kiszállt a kocsiból. Míg Laurie–val beszélgetett, az események a sír mellett is előrehaladtak. Percy már ismét a vezetőfülkében volt, és a motort túráztatta. A kanál a gödör fölé emelkedett, s látszott, hogy a gép erőteljesen megfeszíti a drótköteleket.

Jack a gödör szélén álló Harold mellé lépett. Látta, hogy a drótkötelek már a szarkofág tetejébe épített gyűrűkhöz vannak erősítve.

– Mi történik? – kérdezte Jack, s igyekezett a motor dübörgését túlharsogni.

– Megpróbáljuk megtörni a szigetelést – kiáltotta vissza Harold. – Nem könnyű dolog. Egy aszfalthoz hasonló anyag, amely vízhatlanná teszi az egész szarkofágot.

A munkagép feldübörgött, a kötelek megfeszültek, majd ismét ellazultak, hogy egy újabb próba következzen.

– Mi történik akkor, ha a szigetelés nem enged? – érdeklődött Jack.

– Akkor holnap vissza kell jönnünk a szarkofágot készítő cég embereivel.

Jack egyfolytában káromkodott magában.

Hirtelen valami roppanás hallatszott, melyet egy rövid, a szisszenve beáramló levegőre emlékeztető hang követett.

– Halleluja! – sóhajtott fel Harold, s tenyerével lassítást intett Percynek.

A szarkofág teteje felemelkedett. Mikor felért a gödör pereméig, akkor Enrique és Cesar megragadta, megállította a lengését, majd Percy elfordította gödör felől. Gondosan le is tette a fűre, majd kimászott a vezetőfülkéből.

Harold belenézett a szarkofágba. Belseje tükörfényes, rozsdamentes acéllal volt kibélelve. Benne hevert a hófehér,

aranyozással díszített acélkoporsó. Minden oldalán legalább harminc centis légtér vette körül.

– Hát nem csodálatosan szép? – kérdezte Harold szinte vallásos révületben. – Ez az Örök Nyugalom, a Huntington–cég terméke. Nem sokat adok el belőle. Valóban emlékezetes látvány!

Jacket az már sokkal jobban érdekelte, hogy a szarkofág belseje is csontszáraznak látszott.

– És hogy szedjük ki a koporsót? – kérdezte.

Még el sem hangzott a kérdés, Enrique és Cesar már benn állt a szarkofágban, széles hevedereket fűzött át a koporsó alatt és a koporsó oldalán lévő négy fogantyún. A gép motorja ismét feldübörgött, Percy a gödör fölé fordította a kart, hogy a kanálra lehessen rögzíteni a hevedereket. Harold közben már ki is nyitotta a halottszállító kocsi hátsó ajtaját.

Húsz perc elteltével a koporsót sikerült biztonságosan rögzíteni a kocsi belsejében, és Harold becsukta a kocsi ajtaját.

– Akkor egyenesen a cégnél találkozunk? – kérdezte Harold Jacktől.

– Természetesen! Azonnal hozzá akarok látni a boncoláshoz. Egy másik igazságügyi orvos szakértő is segítségemre lesz. A hölgyet Dr. Latasha Wylie–nak hívják.

– Nagyszerű! – válaszolta Harold. Beült a halottszállító kocsi vezetőülésébe, kitolatott az útra, és nekiindult a lejtőnek.

Jack, a húszdolláros köteg nagyobb részét hátrahagyva, elintézte a dolgát Percyvel. Mielőtt kocsijába visszaült volna, kettőt– kettőt Enrique–nek és Cesarnek is adott, aztán ő is elindult a dombról lefelé. Akaratlanul is elégedettség töltötte el. Az időközben felmerült számos probléma után maga is meglepődött, hogy az exhumálás milyen gördülékenyen zajlott. Különösen annak örült, hogy sem Fasano, sem Antonio – Francóról már nem is beszélve – nem tűnt

fel a környéken, hogy megnehezítse a dolgokat. Most már csak a boncolás volt hátra.

Tizenkilencedik

BRIGHTON, MASSACHUSETTS

Csütörtök, 2006. június 8.

Este 6 óra 45 perc

Jack legnagyobb örömére továbbra is simán mentek a dolgok. Minden probléma nélkül megtette az utat a Park Meadow–tól a Langley–Peerson Temetkezési Vállalatig. Mikor megérkezett, Latasha már a helyszínen várta. Csupán öt perccel érkezett korábban, úgyhogy az időzítés szinte tökéletesnek bizonyult.

Megérkezése után Harold az Örök Nyugalom koporsóját két megtermett alkalmazottjával azonnal kiszedette a halottszállító autóból, és egy négykerekű kocsira rakatta. Emberei azonnal be is gördítették a balzsamozóterembe.

– A következő az elképzelésem – kezdte Harold, s csontos kezét a koporsó csillogó felületén nyugtatta. A balzsamozóterem kékesfehér, fluoreszkáló megvilágításában minden életszerű szín teljesen elmosódott, s most ő is jobban hasonlított egy hullára, mint bármikor.

Jack és Latasha néhány lépésnyire állt a balzsamozóasztaltól, amely most a boncasztalt helyettesítette. Mindketten Tyvek védőöltözetet húztak, Latasha pedig a munkahelyén gondosan összekészítette a kesztyűket, maszkokat és a boncoláshoz szükséges eszközöket. A teremben rajtuk kívül ott volt még egy Bill Barton nevű kedves, idősebb úriember is, akit Harold a legmegbízhatóbb munkatársaként mutatott be, aztán Tyrone Vich, a robusztus

termetű afroamerikai, akiből két Bill Barton is kitelt volna. Mindketten önként jelentkeztek, hogy szívesen maradnak segíteni Jacknek és Latashának.

– Most kinyitjuk a koporsót – folytatta Harold –, s én hivataloson igazolom, hogy abban Patience Stanhope holtteste nyugszik. Bill és Tyrone a testet levetkőzteti, és az asztalra fekteti, ahol el lehet végezni a boncolást. Ha befejezik, akkor Bill és Tyrone ismét átveszi a munkát, felöltözteti a holttestet, visszateszi a koporsóba, hogy holnap reggel ismét nyugalomra lehessen helyezni.

– Ön is itt marad a közelben? – érdeklődött Jack.

– Nem hiszem, hogy szükséges lenne – válaszolta Harold –, de itt lakom a közelben, s Bill vagy Tyrone azonnal fel tud hívni, ha valami kérdésük lenne.

– Mindez nagyon jól hangzik – dörgölte össze már kesztyűbe bújtatott kezét Jack. – Akár neki is láthatunk!

Harold átvett egy szerszámot Billtől, végét a fémkoporsó egyik végén lévő süllyesztett horonyba illesztette, s megpróbálta elfordítani. Az erőfeszítés némi pírt varázsolt az arcára, de még így sem sikerült neki elfordítani a zárszerkezetet. Harold intett Tyrone–nak, aki nyomban helyet cserélt főnökével. Hatalmas izmai megfeszültek a vászoning alatt, s egy hirtelen csavaró mozdulatára a koporsó teteje kezdett megemelkedni. A levegő behatolását a koporsóba ezúttal is rövid szisszenés jelezte.

– Ez a szisszenés jót vagy rosszat jelent? – nézett Jack kérdőn Haroldra, és remélte, hogy a hang nem a holttest oszlásakor keletkező gázoktól származik.

– Se jót, se rosszat – felelte Harold. – Ez csupán az Örök Nyugalom konstrukció kitűnő zárását és szigetelését bizonyítja, ami nem is meglepő, hiszen a legfejlettebb technológiával készült, nagy gonddal kialakított termékről van szó – mondta Harold, s Tyrone–t egy intéssel a koporsó másik végéhez irányította, hogy ott is végezze

el az előbbi műveletet. – így is kellett történnie – szólalt meg ismét Harold, amikor Tyrone végzett. Ujjait a koporsófedél alsó pereme alá tette, Tyrone a másik oldalon követte példáját. Ezután egyetlen, összehangolt mozdulattal leemelték a koporsófödelet, s Patience Stanhope–ot ismét elárasztotta a fény.

A koporsó belseje fehér szaténnal volt kibélelve s Patience is egyszerű, fehér taftból készült ruhába volt öltöztetve. Fedetlenül maradt testrészeit, az arcát és a karját, a környezetnek megfelelően, fehér, vattaszerű gombacsomók lepték el. A gombatelepek alatt a bőre márványosan szürkére színeződött.

– Minden kétséget kizáróan ez Patience Stanhope – jelentette ki Harold kenetteljesen.

– Nagyszerű állapotban van – örvendezett Jack. – Ki van csípve, akár indulhatna is a bálba.

Harold szemrehányó pillantást vetett feléje, de összeszorított ajkait nem nyitotta szólásra.

– Oké! Bill és Tyrone! – lelkesedett tovább Jack. – Vetkőz– tessék ki ebből a báli ruhából, s azonnal hozzá is látunk a munkához.

– Én most magukra hagyom önöket – szólalt meg Harold enyhe feddéssel a hangjában, mintha csak pajkos gyerekekhez szólna. – Remélem, sikerrel jár a vállalkozásuk.

– És mi lesz a költségekkel? – érdeklődött Jack, mert hirtelen rájött, hogy a dolog anyagi részét még nem rendezte.

– Megvan a névjegye, doktor. Majd küldjük a számlát.

– Nagyszerű! – válaszolta Jack. – Köszönöm a segítséget.

– Részemről a szerencse – válaszolta mozdulatlan arccal Harold. Vállalkozói érzékenységét még mindig sértette Jack tiszteletien hangvétele.

Jack közelebb húzott egy görgőkön álló rozsdamentes lapot, s papírt, tollat készített elő. Nem volt magnetofonja, de menet közben

rögzíteni akarta megállapításait. Ezután segített Latashának a minták tárolására szolgáló üvegcsék és műszerek előkészítésében. Bár Harold elöl hagyott néhány balzsamozóeszközt, de Latasha hozta magával a boncoláshoz gyakrabban használatos műszereket, a kést, szikét, ollót, csontfogót és csontfűrészt.

– A gondossága, hogy mindezt magával hozta, ezerszeresen megkönnyíti a munkát! – hálálkodott Jack, miközben új pengét tett a szikébe. – Csak az itt rendelkezésre álló szerszámokkal terveztem elvégezni a boncolást, ami nem lett volna szerencsés ötlet.

– Nem jelentett semmi problémát. – Latasha körülnézett a teremben. – Nem tudtam, mire számíthatok. Még sosem voltam balzsamozóhelyiségben. Őszintén megmondom, nagyon érdekes.

A helyiség nagyjából akkora volt, mint az intézetében lévő boncterem, csak a közepén egyetlen, széles, rozsdamentes acélból készült boncasztal állt, amitől a környező tér is tágasabbnak tűnt. A padlózatot és a falakat világoszöld csempével burkolták. Ablakai nem voltak a helyiségnek, a fény csak az üvegtéglákkal kirakott falrészeken jutott be a terembe.

Jack tekintetével követte a teremben körbenéző Latashát.

– Ugye milyen fejedelmi? – kérdezte. – Amikor először megfordult a fejemben a boncolás, akkor arra gondoltam, hogy valakinek a konyhaasztalán kell elvégeznem.

– Pfuj! – húzta el az orrát Latasha, aztán tekintete Billre és Tyrone–ra vetődött, akik a holttest levetkőztetésén szorgoskodtak. – Kedden, amikor találkoztunk, említette nekem a Patience Stanhope–pal és orvos barátjával kapcsolatos történetet. Be kell vallanom, már nem nagyon emlékszem rá. Elmondaná röviden, miről is van szó?

Jack nem elégedett meg ennyivel. Részletesen elmondta a történetet, beleértve a Craighez fűződő kapcsolatát és a boncolás miatt Craig gyerekein keresztül kapott fenyegetést is. Még a reggeli,

autópályán történt incidensbe is beavatta kolleganőjét.

Latasha teljesen meg volt lepve, arcára kiült a döbbenet.

– Azt hiszem, ezt már korábban el kellett volna mondanom - jegyezte meg Jack. – Lehet, hogy nem is ment volna bele ilyen készségesen abba, hogy segítségemre legyen. Mindenesetre az volt az érzésem, hogy ha valami probléma adódik, akkor az még azelőtt megtörténik, hogy Patience Stanhope–ot kiemeljük a földből.

– Ezzel egyetértek – bólogatott Latasha némileg magához térve. – Most viszont, ha megtörténik, az attól is függ, hogy mit találunk.

– Pontosan erről van szó – helyeselt Jack. – Talán jobb is lenne, ha nem venne részt ebben az egészben. Ha valaki bármilyen formában célponttá válik, akkor azt akarom, hogy az én legyek.

– Micsoda? – kérdezett rá Latasha eltúlzott értetlenkedéssel.

– És hagyjam meg a fiúknak a szórakozást? Nem, köszönöm! Ez nem az én stílusom! Gyerünk, nézzük, mit találunk, aztán majd eldöntjük, mi legyen a következő lépés!

Jack elmosolyodott. Csodálta ezt a nőt, és tetszett is neki a stílusa. Okos, bátor és határozott volt.

Bill és Tyrone kiemelte a holttestet a koporsóból, és ráemelte az asztallapra. Bill egy vödör vízzel és szivaccsal óvatosan lemosta a holttestről a penészfoltokat.

Jack Patience jobbján, Latasha pedig a balján helyezkedett el. Már mindketten magukra vették a védőálarcot és fejfedőt. Tyrone elnézést kért, hogy neki az esti ellenőrzést kell megejtenie, Bill pedig félrehúzódott, de készenlétben állt, hogy szükség esetén bármiben segítségre lehessen.

– A holttest fantasztikus állapotban van – jegyezte meg Latasha.

– Furcsa fickó ez a Harold, de nyilvánvalóan nagyon érti a szakmáját.

Jack és Latasha ezután szótlanul ejtették meg a külső vizsgálatot. Latasha végzett először, s felegyenesedett.

– Nem látok rajta semmi meglepőt – mondta. – Azt több jelből is látom, hogy újraélesztési kísérlet történt, és be is balzsamozták.

– Így van – felelte Jack, s néhány apróbb horzsolást vizsgálgatott a szájüregen belül, amely nyilvánvalóan akkor keletkezhetett, amikor az újraélesztési kísérlet során csövet dugtak le a torkán. – Egyelőre semmi jelét nem látom a fojtogatásnak vagy a fullasztásnak, de a mellkasra gyakorolt nyomás nélküli fullasztás lehetőségét még nem lehet kizárni.

– Ez nálam csak nagyon távoli lehetőségként szerepel – jegyezte meg Latasha. – Ilyesmire csak nagyon ritkán van példa. Ugye tudja, mire gondolok?

– Egyetértek – felelte Jack, s átadta Latashának a szikét. – Mit szólna, ha öné lenne az első vágás?

Latasha gyakorlott mozdulattal megtette a vállaktól a köldökig, majd onnan a szeméremtestig húzódó, tipikus Y alakú vágást. A szövetek szárazak voltak, állaguk nagyon hasonlított egy túlsütött pulykáéhoz, és szürkésbarnára színeződtek. Oszlás szaga nem, csak dohosság érződött rajtuk, de az sem volt erőteljes.

Párban gyorsan haladtak, s hamarosan a belső szerveket is feltárták. A balzsamozás során a béltartalmat egy kanül segítségével teljesen eltávolították a testből. Jack megemelte a megkeményedett máj szélét. Alatta meg is találta az epehólyagot. Ujjával gondosan végigtapogatta.

– Epénk is van! – jelentette be örömmel. – Ez jól jöhet a toxikológiai vizsgálatnál.

– Üvegtestet is tudunk szerezni – tapogatta meg Latasha a szemgolyót a csukott szemhéjon keresztül. – Azt hiszem, ebből is kellene mintát vennünk.

– Feltétlenül! – válaszolta Jack. – És vizeletet is, ha tudunk szerezni a húgyhólyagból vagy a vesékből.

Mindketten fecskendőket szedtek elő, mintákat vettek, s felcímkézték az üvegcséket.

Nézzük meg, hogy könnyen megtalálható–e a jobbról balra haladó mellékvérkör – szólalt meg Jack, aki a cianózis kérdését még mindig fontosnak tartotta. Jack óvatosan kiemelte a már törékennyé vált tüdőket, hogy eljusson a nagy véredényekhez. Gondosan végigment rajtuk, majd megrázta a fejét.

– Minden normálisnak látszik.

– Az elváltozást a szívben fogjuk megtalálni – jelentette ki Latasha meggyőződéssel.

– Azt hiszem, igaza van – bólogatott Jack, aztán odahívta Billt, s megkérdezte tőle, tud–e adni néhány rozsdamentes tálcát és tálat a kiszedett belső szerveknek. Bill egy szekrényből néhány edényt szedett elő.

Latasha és Jack folytatták a munkát, s mintha mindig is közösen dolgoztak volna, együtt emelték ki a tüdőt a szívvel. Latasha a tálcát tartotta, Jack pedig a szerveket emelte rá. A doktornő a tálcát ezután letette Patience lába mellé az asztalra.

– A tüdőlebenyek normálisnak látszanak – szólalt meg Jack, s ujjaival többször is végigtapogatta a kiemelt tüdő felületét.

Latasha is óvatosan végigböködte ujjaival a tüdőt.

– Tapintásra is normálisnak tűnik – mondta. – Kár, hogy nincs itt egy mérleg.

Jack mérleg után érdeklődött Billtől, de azzal nem tudott szolgálni.

– A súlyát normálisnak érzem – emelte meg Jack a kiemelt szerveket.

Latasha is követte példáját, de csak megcsóválta a fejét.

– Ez nekem nem megy. Nem vagyok jó a súlybecslésben.

– Nagyon szeretnék már hozzálátni a szívhez, de talán előbb a többivel kellene végeznünk. Mi a véleménye? – érdeklődött Jack.

– Először a munka, utána a szórakozás. Nem ez a mottója? - érdeklődött Latasha.

Valami ilyesmi – jegyezte meg Jack. – Osszuk meg a feladatokat, hogy kicsit felgyorsítsuk a munkát. Egyikünk foglalkozhatna a hasi szervekkel, a másikunk közben elvégezhetné a nyak kipreparálását. A teljesség kedvéért arról is szeretnék meggyőződni, hogy a nyelvcsont épen maradt–e, bár egyikünk sem feltételez fojtogatást.

– Ha választhatok, akkor én inkább a nyakkal foglalkoznék.

– Rajta! – bólintott Jack.

Az elkövetkező félórában mindketten szótlanul a megadott testrészeken dolgoztak. Jack a vízcsap alatti rozsdamentes kádban kimosta a beleket. Az első komolyabb elváltozást a vastagbélben találta. Odahívta Latashát, s egy pontra mutatott. A vastagbél felszálló ágában rákos daganatot fedezett fel.

– Még kicsinynek látszik, de a bélfalon már áthatolt – állapította meg Latasha.

– Én is úgy látom – jegyezte meg Jack. – És néhány hasi csomópont is meg van nagyobbodva. Ez is meggyőző bizonyíték arra, hogy a hipochonderek is megbetegedhetnek.

– Egy alaposabb bélvizsgálattal ezt fel lehetett volna fedezni?

– Kétségkívül. Ha hajlandó lett volna elvégeztetni. Craig feljegyzései szerint makacsul elzárkózott az ilyen vizsgálatoktól.

– Tehát ha nincs szívrohama, akkor ez is végzett volna vele?

– Előbb vagy utóbb – felelte Jack. – Hogy áll a nyakkal?

– Mindjárt végzek vele. A nyelvcsont érintetlen.

– Nagyszerű! Kivehetné az agyat, amíg én végzek a hasi szervekkel. Nagyszerűen haladunk! – pillantott fel Jack a faliórára. – Elfogadja a vacsorameghívást? – kérdezte az ismét az asztal felé közeledő Latashától.

– Majd elválik, hogy mikor végzünk – szólt vissza Latasha a válla fölött.

Jack még számos polipot is talált Patience vastagbelében. A belekkel végezvén ismét a hasüreggel kezdett foglalkozni.

– Minden elismerésem Harold Langleyé. Patience Stanhope–pal olyan munkát végzett, hogy azt egy ókori egyiptomi balzsamozó is megirigyelhetné! – szólalt meg elismerőn Jack.

– Nincs sok tapasztalatom a bebalzsamozott testekkel, de sokkal jobb állapotban van, mint amilyenre számítottam – ismerte be Latasha, s bekapcsolta a csontfűrészt. A vibrációs elven működő műszer úgy volt kialakítva, hogy a koponyacsontot átvágta, de a lágy szöveteket épségben hagyta. Megpróbálkozott az első vágással. A gép éles, sivító hangon működni kezdett. Latasha elhelyezkedett az asztal végénél, s folytatta a munkát a koponyával, melyről a fejbőrt már előzőleg Patience arcára hajtotta.

Jacket a zaj nem túlzottan zavarta, végigtapogatta a májat, és rákos áttétet keresett a vastagbél és a gerinc között. Ilyet nem talált, de tett néhány mélyebb bevágást a májon, az is látszólag épnek tűnt. Tudta, hogy mikroszkópos vizsgálattal esetleg még találhat benne valamit, de az egy későbbi műsor lesz.

Húsz perc elteltével, amikor az agyban sikerült kizárni a jelentősebb elváltozásokat, és számos mintát vettek a különböző szervekből, a két kórboncnok most már teljes figyelmét a szívre összpontosította. Jack eltávolította mellőle a tüdőt, így a szív már magában hevert a tálcán.

– Mintha csak az utolsó meglepetést tartogatná számunkra - jegyezte meg Jack, s várakozással teli pillantással méregette a szívet,

hogy vajon milyen titkokat fog elárulni nekik. Mérete akkora volt, mint egy jókora narancsé. Az izomszövet már szürkéssé színeződött, de a zsírszövet borítója világosbarna volt.

– Azt hiszem, ez fogja jelenteni az igazi finomságot – szólalt meg Latasha is hasonló lelkesedéssel és várakozással.

– Elnézve ezt a szívet, egy fél évvel ezelőtti eset jut eszembe. Egy nő összeesett a Bloomingdale áruházban, és a szívét külső szívritmusszabályzóval sem lehetett újraindítani. Ugyanúgy, mint Patience Stanhope esetében.

– És mit talált, amikor megnézte?A hátsó fali leszálló szívkoszorúér kifejezett fejlődési rendellenességet mutató, erőteljes beszűkülését. Egy kisebb trombózis nyilvánvalóan azonnal kikapcsolta a szív vérellátásának jelentős részét.

– Ebben az esetben is erre számít?

– Ez is előkelő helyen szerepel a listámon – válaszolta Jack –, de azt is elképzelhetőnek tartom, hogy valami válaszfali rendellenesség következtében egy jobbról balra haladó mellékvérkör alakulhatott ki, s ez okozta a cianózist. Persze – tette hozzá rövid gondolkodás után – ez, sajnos, még mindig nem árulja el nekünk, valaki miért akarta annyira, hogy ne tudjuk meg, amit hamarosan meg fogunk tudni.

– Szerintem valami előrehaladott koszorúér–megbetegedést és számos korábbi, tünetmentes infarktus nyomait fogjuk találni, ami a keringési rendszerét már a végső eseményt megelőzően is igen sérülékennyé tette, de a tünetek még nem voltak annyira erőteljesek, hogy azt az EKG is kimutassa.

– Ez is érdekes gondolat – mondta Jack. Kolleganője szakértelme iránti elismerése fokozatosan növekedett. Csak jobban szerette volna, ha a lány nem néz ki tizenkilenc évesnek. Ettől úgy érezte magát, hogy ő már túljutott a csúcson, és megöregedett.

– És azt se felejtsük el – folytatta Latasha –, hogy a menopauzán átesett nőknél éppen a közelmúltban mutatták ki, hogy koszorúér–megbetegedés esetén teljesen más tüneteket produkálnak, mint a férfiak. Lényegében az előbb elmondott eset is ezt bizonyítja.

– Ne éreztesse velem, hogy mennyire öreg és elmaradott vagyok – jegyezte meg Jack panaszosan.

– Na persze! – nevetett fel Latasha, s kesztyűs kezével legyintett egyet.

Mi lenne, ha kötnénk egy fogadást az ügyben, hiszen egyikünk sincs hazai környezetben, ahol ezt biztosan nem néznék jó szemmel. Én azt mondom, hogy veleszületett rendellenességről van szó, maga pedig degeneratív elváltozást gyanít. Hajlandó vagyok öt dollárt feltenni, hogy nekem van igazam.

– Hűha! Ezt a költekezést! – évődött Latasha. – Öt dollár nagy pénz, de én megduplázom a tétet. Legyen tíz dollár!

– Megállapodtunk! – biccentett Jack. Megfordította a szervet, majd egy finom csipesszel és ollóval nekilátott a munkának. Latasha stabilan tartotta, Jack pedig óvatosan feltárta, majd megnyitotta a jobb oldali koszorúeret, s figyelmét a hátsó fali leszálló ágra összpontosította. – Nincs szűkület – állapította meg csalódással vegyes meglepetéssel. Bár diagnosztikai téren rendszerint nyitott gondolkozású volt, hiszen igyekezett elkerülni, hogy egy pozitív tényező megzavarja az értékítéletét, de az adott esetben szinte biztos volt abban, hogy mit fog találni. A jobb oldali koszorúér biztosította a szív vérellátásának túlnyomó részét, s Patience szívrohamánál éppen ez a rész károsodhatott.

– Azért ne keseredjen el! – vigasztalta Latasha. – A tízes még nem veszett el! – Szűkülete valóban nincs, de egyéb, miómás képződményt sem látok.

– Igaza van. Teljesen tiszta! – hagyta jóvá Jack a megállapítást, de maga sem akart hinni a szemének. Az egész véredény teljesen

normálisnak látszott.

Figyelmét ezután a bal oldali koszorúérre és annak elágazásaira összpontosította. Néhány percnyi preparálás után viszont kitűnt, hogy az is ugyanolyan normális, mint a jobb oldali. Nem volt benne sem lerakódás, sem szűkület. Tanácstalan és csalódott volt. Mindazok után, amin keresztülment, szinte személyes sértésnek vette, hogy nem talált semmiféle nyilvánvaló koszorúér–elváltozást, sem olyat, mely születési rendellenességre, sem olyat, mely kóros elváltozásra utalt volna.

Az elváltozásnak valahol a szív belsejében kell lennie! – jelentette ki Latasha. – Könnyen meglehet, hogy a mitralis vagy aortás billentyűn lévő szövetburjánzás az apró vérrögök sokaságát vetette ki magából, aztán később feltisztulhatott. Jack bólogatott, de továbbra is annak lehetőségén morfondírozott, hogy a koszorúerek megbetegedése nélkül is beállhat–e a szívroham miatti hirtelen halál. Ennek valószínűsége nagyon csekély, tíz százalék alattira volt tehető, de ezek szerint nyilvánvalóan elképzelhető. A kórbonctanban arra mindig lehet számítani, hogy lát vagy tanul valami újdonságot.

Latasha átadott Jacknek egy hosszabb pengéjű kést, s kizökkentette a pillanatnyi merengésből.

– Gyerünk! Nézzük meg a belsejét!

Jack felnyitotta a négy szívkamrát, s több vágást is ejtett az izomszöveten. Latashával együtt alaposan megvizsgálta a billentyűket, a szív bal és jobb oldala közötti válaszfalat és az izomszöveten a vágások felületét. Némán dolgoztak, minden apró részletet egyenként és módszeresen átvizsgáltak. Befejezve a munkát, tekintetük az asztal fölött találkozott.

– Az ügy derűs oldala, hogy egyikünk sem lett szegényebb tíz dollárral – jegyezte meg Jack. – Árnyoldala viszont az, hogy Patience Stanhope megtartotta magának a titkát. Életében sem sok együttműködési készség volt benne, s ezt a tulajdonságát halála után

is megőrizte.

– Azok után, hogy elmondta a kortörténetét, magam is meg vagyok döbbenve, hogy ennyire normális a szíve – jegyezte meg Latasha. – Ilyet még soha nem láttam. Azt hiszem, a választ a mikroszkópos vizsgálat fogja megadni. Előfordulhat, hogy a hajszálereknek volt valami megbetegedése, mely a koszorúereknek csak a legapróbb részeit érintette.

– Még soha nem hallottam ilyesmiről.

– Én sem hallottam – ismerte be Latasha. – De akkor is szívroham következtében halt meg, melynek súlyosnak kellett lennie. Annál a vastagbélben talált apró rákos csomónál komolyabb elváltozásnak is kell lennie. Várjunk csak egy kicsit! Mi is annak a jelenségnek a neve, amikor a koszorúerek görcsösen összerándulnak? – kérdezte, s olyan kézmozdulatot tett, mint akinek hirtelen nem jut eszébe valami, s a másiktól várja a segítséget.

– Be kell vallanom, hogy fogalmam sincs. És ne jöjjön nekem elő olyan dolgokkal, melyektől azonnal kisebbségi érzésem támad!

– Prinzmetal! Ez az! – ujjongott Lathasa diadalmasan. – Prinzmetal angina!

– Soha nem hallottam róla – ismerte be Jack. – Most a sógoromat juttatja eszembe, aki ennek az egész katasztrófának az áldozatává vált. Ő biztosan tudná. És ez a görcs súlyos szívrohamot is okozhat? Ez itt a kérdés.

– Prinzmetal nem lehet – legyintett hirtelen Latasha lemondón. – Még ha erről a jelenségről lenne is szó, a görcsös összerándulásnak kapcsolatban kell állnia valamelyik közeli véredény beszűkülésével, tehát valami látható elváltozásnak kellene lennie, aminek nem sikerült a nyomára bukkannunk.

– Már meg is könnyebbültem! – sóhajtotta Jack.

– Így vagy úgy, ennek mégis a végére kell járnunk!

– Nekem is ez a szándékom, de azok után, hogy ekkora felhajtást rendeztem a boncolás körül, nagyon ostobán érezem magam, és zavarban vagyok, hogy nem látok semmiféle kardiológiai elváltozást.

– Van egy ötletem – szólalt meg Latasha. – Vigyük el az összes mintát az irodámba! A szív metszeteit ott térhatású mikroszkóppal is megvizsgálhatjuk, a lefagyasztott szívizom metszetei alapján pedig a hajszálereket is megnézhetjük.

– Talán inkább meg kellene vacsoráznunk – jegyezte meg Jack, és legjobban szerette volna most már az egész ügyet lemosni a kezéről.

– Majd útközben felkapunk valahol egy pizzát. Jöjjön! Partit rendezünk! Túl sok a titok ebben az ügyben. Próbáljuk ki, hátha meg tudjuk oldani! Még a toxikológiai vizsgálatot is el tudjuk végeztetni ma este. Történetesen nagyon jó kapcsolatban vagyok az egyetemi laboratórium éjszakás főnökével. Valamikor még együtt is jártunk, de ma már csak jó barátok vagyunk.

Jack egyből felélénkült.

– Mondja ezt még egyszer! – szólalt meg hitetlenkedve. – A toxikológiai vizsgálatot is el lehet végeztetni még ma? – csóválta a fejét. Otthon, New Yorkban örült, ha egy hét elteltével megkapta az eredményeket.

– A válasz igen, de vámunk kell tizenegy óráig, míg Allan Washington átveszi a váltás irányítását.

– Ki az az Allan Washington? – kérdezte Jack. A toxikológiai vizsgálat azonnali elvégzése új megvilágításba helyezte az esélyeket.

– Még a college–ból ismerjük egymást. Együtt hallgattunk biológiát és kémiát. Aztán én orvosi egyetemre mentem, ő pedig ott folyatatta a tanulmányait. Néhány háztömbnyire dolgozunk egymástól.

– És mi lesz a szépségalvással?

– Azt majd csak holnap este fogom sajnálni. Teljesen megfogott

ezzel az esettel. A sógorát pedig meg kell menteni a gonosz ügyvédektől.

Huszadik

NEWTON, MASSACHUSETTS

Csütörtök, 2006. június 8.
Este 9 óra 05 perc

Alexis a negyedik csengetésre vette fel a telefont Jack a kihangosított készüléket lerakta maga mellé az utasülésre. A Langley– Peerson Temetkezés Vállalattól éppen úton volt a Newton Kórház felé. Úgy döntött, hogy a délután háromtól este tizenegyig tartó műszak véget érte előtt tesz ott még egy látogatást, hátha szót tud váltani Matt Gilberttel és Georgina O'Keefe–fel. Hirtelen támadt az ötlete, amikor a boncolás befejezése után Latashával együtt elhagyták a temetkezési vállalatot. A lány azt mondta, hazaugrik egy pillanatra, hogy megetesse a kutyáját, aztán leadja a mintákat a toxikológiai laborban egy Allannek szóló üzenettel, melyben azonnali értesítést kér az eredményről, majd belép egy éjjel–nappali üzletbe egy pizzáért, és végül az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet parkolójában találkoznak. Felajánlotta Jacknek, hogy ha akar, tartson vele, de ő a váratlanul adódó kis szünetet inkább a kórház meglátogatására szerette volna felhasználni.

– Nagyon reméltem, hogy te fogsz hívni – mondta Alexis, amikor felismerte a hangját.

– Jól hallasz? – érdeklődött Jack. – Ki van hangosítva a készülékem.

– Kitűnően! – válaszolta Alexis. – Hol vagy most?

– Én is mindig ezt szoktam kérdezni magamtól – tréfálkozott

Jack. Hangulata a Patience Stanhope negatív eredménnyel járó boncolása utáni mélypontról hirtelen a magasba szökött.

Latasha lelkesedése őt is magával ragadta. A toxikológus várható segítsége is nagyobb fordulatszámra kapcsolta gondolatait, agya pedig úgy kezdett dolgozni, mint valami egyre sebesebben pöfögő öreg gőzmozdony. Felzavart verébcsapatként kavarogtak a fejében a gondolatok.

– Ritka jó hangulatban vagy. Mi újság?

– Éppen úton vagyok a Newton Kórház felé.

– Jól vagy?

– Nagyszerűen! Csak néhány dolgot meg szeretnék kérdezni a sürgősségi osztályon azoktól az emberektől, akik Patience Stanhope–pal foglalkoztak.

– Az exhumálás és a boncolás megtörtént?

– Igen.

– És mit találtál?

– A mi szempontunkból csupán egy lényegtelen dolgot, egy apró kis rákos daganatot a vastagbélben. Semmi mást.

– Semmit? – csodálkozott Alexis csalódottan.

– Sejtem, hogy most mire gondolsz, hiszen nem is olyan rég még nekem is ez volt a véleményem. Teljesen depressziós lettem. Most viszont úgy érzem magam, mintha valami váratlan ajándékot kaptam volna.

– Hogyhogy?

Ha találok egy átlagos, mindennapi koszorúér–elváltozást, amire inkább számítottam, mint valami drámai felfedezésre, akkor ebben szépen meg is nyugszom. Szívbeteg volt, és szívrohamot kapott. Ezzel vége is a történetnek. Az a tény viszont, hogy nem volt szívbetegsége, további magyarázatot követel. Úgy értem, annak

nagyon kevés a valószínűsége, hogy valami végzetes szívrohamot kaphatott, amit nyolc hónap elteltével nem tudunk kimutatni, de most az a lehetőség is nyitva áll előttünk, hogy valami más dologról is szó lehet. Itt már komolyan számításba kell venni, hogy Fasano mekkora ellenállást tanúsított a boncolással szemben, hogy Franco ki akart készíteni azon az átkozott autópályán, és nem utolsósorban a gyerekeiden keresztül eljuttatott fenyegetést is. Különben hogy vannak a lányok?

– Kitűnően érzik magukat. Nagyon magabiztosan mozognak, és a nagymamánál valóban elemükben vannak. A nagymama pedig el is rontja őket, mint mindig. De visszatérve az előbbiekre, tulajdonképpen mit akarsz mindezzel mondani?

– Nem is tudom igazán, de bármennyit érjenek is, vannak gondolataim. Patience Stanhope halála és a boncolással szembeni ellenállás két, egymástól teljesen független dolog is lehet. A fenyegetés mögött, kifejezetten haszonszerzési célból, Fasano és csapata állhat. A történet egésze viszont valahogy nem áll össze bennem. Miért törtek be a házadba, s miért hagyták, hogy zavartalanul elvégezhessem az exhumálást? Valahogy úgy tűnik, hogy három egymástól független eseményről van szó. Francónak hiúsági problémái lehetnek azok után, hogy tökön rúgtam, tehát a vele való problémáimnak semmi köze sincs Patience Stanhope–hoz. Ez viszont még mindig nem magyarázza meg azt, hogy hozzátok betörtek.

– Az egész olyan bonyolult – sóhajtotta panaszosan Alexis.

– Ha nem Tony Fasano áll a gyerekeim terrorizálása mögött, akkor kicsoda?

– Fogalmam sincs! De feltettem magamnak a kérdést, vajon milyen motivációról lehet szó, ha az nem Fasanóval és a pénzzel kapcsolatos. Nagyjából világos, hogy valaminek a megismerésétől távol akartak bennünket tartani. És vajon mit lehetett csak boncolás

útján megtudni? Az egyik dolog a nem megfelelő gyógyszer vagy annak a gyógyszernek a túladagolása, amelyet Patience Stanhope a kórházban kapott. A kórházak hatalmas szervezetek, sok hazárdjátékossal és óriási pénzekkel.

– Ez őrültség! – vágta rá habozás nélkül Alexis. – A kórház nem állhatott a gyerekeim megfélemlítése mögött!

– Alexis! Azt akartad, hogy eljöjjek Bostonba, és a sablonoktól mentesen gondolkozzam. Most éppen ezt teszem!De hát mégis, a kórház! – nyöszörögte Alexis panaszosan. – És ezért akarsz most odamenni?

– Ezért! – vallotta be Jack. – Jó emberismerőnek tartom magamat. Keddi beszélgetésünk során a sürgősségi osztályon felfigyeltem két emberre. Egyenesek és nem köntörfalaznak. Velük akarok beszélni.

– És ugyan mit akarsz elérni? – kérdezett rá Alexis lekicsinylőn. – Talán megkérdezed tőlük, nem követtek–e el valami súlyos hibát, amiért a kórház kiküldött két embert, hogy terrorizálja a gyerekeimet, és ezzel eltussolja az ügyet? De hisz ez nevetséges!

– Ha így állítod be a dolgot, akkor valóban túlságosan is messzemenő elképzelésnek tűnik. A boncolásnak még nincs vége. Úgy értem, hogy a nagyobb vágásokon már túl vagyunk, de hátravan még a toxikológiai vizsgálat, és a mikroszkópba is belepillantunk. Azt is pontosan tudni szeretném, Patience Stanhope milyen gyógyszereket kapott, hogy elmondhassam a toxikológusnak.

– Ez már valamivel logikusabbnak tűnik, mint az, hogy a kórházat vádolod valami nevetséges mesterkedéssel.

– Nem csak a túladagolás és a helytelen gyógyszermegválasztás szerepel az elméleteim között. Érdekel a többi?

– Hallgatlak, de bízom benne, hogy a többi elképzelés józanabb, mint az eddigiek.

Jack először valami csattanós választ akart adni, de aztán meggondolta magát.

– A kórházzal kapcsolatos feltételezés azon alapul, hogy Patience Stanhope szívrohama és a boncolás ellenzése két különböző, de egymással mégis kapcsolatos körülmény. És mi van akkor, ha mindkettőben ugyanaz a személy szerepel?

Jack itt szándékosan tartott egy hosszabb szünetet, hogy hagyja az elmondottakat leülepedni.

– Nem vagyok benne biztos, hogy követni tudlak – szólalt meg végül Alexis. – Azt akarod mondani, hogy valaki szívrohamot idézett elő Patience Stanhope–nál, és ennek eltussolására akarta megakadályozni a boncolást?

– Pontosan ez merült fel bennem!

– Nem tudom, Jack. Ez szinte őrültségnek hangzik. Gondolom, most Jordanról beszélsz?

– Először Jordan jut az ember eszébe. Craig elmondása szerint Jordant és Patience–t aligha lehetett volna egymásért rajongó párnak tartani, és Patience halálának Jordan a nagy nyertese. Láthatóan nem fecsérelte idejét a gyászra. Barátnőjével, tudomásunk szerint, már Patience életében is kapcsolatot tartott.

– Hogyan lehet valakinél szándékosan szívrohamot előidézni?

– A digitálisszal ez megoldható.

– Nem tudom – válaszolta Alexis kétkedőn. – Ez megint túlságosan is messzemenő következtésnek tűnik. Jordan, ha egyáltalán bűnös ebben a dologban, nem kezdeményezte volna a műhibapert, és semmi esetre se ment volna bele az exhumálásba.

– Erre is gondoltam – válaszolta Jack, s már be is kanyarodott a Newton Kórház parkolójába. – Egyetértek, hogy egyáltalán nem tűnik logikusnak, de lehetséges, hogy egy nem logikus gondolkodású emberrel állunk szemben. Lehetséges, hogy Jordan ezzel csak azt

akarja bizonyítani, mennyivel okosabb mindenkinél. De ez még idő előtti feltételezés. Először is, a toxikológiai vizsgálat során valami gyógyszernek a nyomára kell bukkanni. Ha találunk valamit, akkor abból már vissza lehet következtetni.

– Már másodszor beszélsz többes számban. Ezt szófordulatként használod, vagy miről van szó?

– A bostoni Igazságügyi Orvosszakértői Intézet egyik orvosszakértője nagylelkűen felajánlotta a segítségét.

– Remélem, beszéltél már Laurie–val? – kérdezte Alexis. – Nincs problémája azzal, hogy még mindig itt vagy?

– Nem mondhatnám, hogy boldog lenne tőle, de elviseli a dolgot.

– Nem is tudom elhinni, hogy holnap lesz az esküvőd!

– Én sem! – válaszolta Jack, s a tó felé néző parkolóban helyet keresett magának. Fényszórói egy csapat éjszakai halászaton lévő vízimadarat világítottak meg. – Mi volt a délutáni tárgyaláson? – váltott át Jack egy másik témára.

– Randolph két tanút idéztetett meg, egyiket a Yale–ről, másikat a Columbiáról. Mindkettő hiteles volt, de nem keltett különösebb izgalmat. Az egészben az volt a legjobb, hogy Tony egyáltalán nem volt rájuk hatással, holott megpróbálta őket megzavarni. Gondolom, Tony abban bízott, hogy Randolph ismét tanúnak szólítja Craiget is, de Randolph ezt – nagyon okosan – nem tette. Holnap jön az összegzés, és Randolph fogja kezdeni.

– Az ügy végső kimenetelét illetően megváltoztak az érzéseid?

– Tulajdonképpen nem. A védelem tanúi kitűnőnek bizonyultak, de messziről jött emberek voltak. Boston az orvosok Mekkájának számít, aligha hiszem, hogy a távoli egyetemekről érkezett szakértők különösebben megdobogtatták volna az esküdtek szívét. Tony szakértői nagyobb hatást keltettek.

– Valószínűleg igazad van. Ne haragudj az őszinteségért!

– Ha a legcsekélyebb esély is van arra, hogy Patience Stanhope halálával kapcsolatban valami bűncselekményt bizonyítani lehet, akkor Craig még megmenekülhet.

– Egy pillanatig se gondold, hogy ez nem fordult meg a fejemben. Tulajdonképpen ez jelenti számomra a legfőbb motivációt. Craig milyen állapotban van?

– El van keseredve. Egy kicsit nyugtalanít is, hogy egyedül hagyom itthon. Mit gondolsz, mikor érsz vissza?

– Fogalmam sincs – felelte Jack, s hirtelen bűntudatot érzett, amiért nem akart visszatérni a Bowman–házba. Talán ránézhetnél, ha visszaérsz. Nem szeretem ezt az alkohol–altató kombinációt.

– Oké! – válaszolta Jack. – De most már a kórházban vagyok, és sietnem kell!

– Barmi legyen is a vége, nagyon hálás vagyok mindazért, amit tettél, Jack! Fogalmad sincs, mekkora segítséget jelentettél nekem ebben a zűrzavarban.

– Még azok után is így gondolod, hogy lényegében én vagyok a felelős azért is, ami a lányokkal történt?

– Emiatt a legkisebb tüske sincs bennem.

Még néhány meleg testvéri szó után – mely akár könnyeket is kicsalhatott volna Jack szeméből, ha tovább folytatódik – elköszöntek egymástól. Jack összecsukta a telefonját, s néhány percig a kocsiban ülve azon elmélkedett, hogy kapcsolatuk mennyire megváltozott az évek folyamán. Melegség töltötte el arra a gondolatra, hogy a hosszú távoliét és saját problémáinak megoldódása után húgával ismét a régi, meghitt kapcsolatba került.

A kocsiból kiszállva érezte, hogy ismét az a lelkesedés lesz úrrá rajta, amelyet Latasha öntött belé. Alexis megjegyzései kicsit lehangolok voltak, hiszen neki magának sem kellett mondani, hogy ötletei elég lehetetlenek voltak. Ahogy húgának el is magyarázta,

megpróbált a szokásos keretektől különböző módon gondolkozni és a látszólag egymástól független adatokat összekapcsolni.

Első látogatásától eltérően, a sürgősségi osztályon most nagy volt a nyüzsgés. A várócsarnok tele volt, szabad széket is alig lehetett találni. Néhányan kint álltak a mentők érkezési helyén. Meleg, párás, szinte igazi nyári éjszaka volt.

– Egy lázas gyermekét karjában tartó nő mögött várakoznia kellett a felvételi pultnál. Közelebb kerülve a pulthoz, éppen Dr. Matt Gilbert után akart érdeklődni, amikor a doktor megjelent. Egy kórlapot tett le az asztalra, amikor pillantása Jackével találkozott. Én ismerem magát valahonnan – bökött feléje, és láthatóan az emlékeiben kutatott.

– Dr. Stapleton.

– Pontosan! Az orvosszakértő, aki a sikertelen újraélesztési kísérlet felől érdeklődött.

– Jó az emlékezőtehetsége – bólintott Jack.

– Ezt az egyetemen fejlesztettem ki. Miben segíthetünk?

– Csupán két percre szeretném igénybe venni az idejét, s ha lehet, ennyit szeretnék elrabolni Georgina O'Keefe–től is. Bent van ma este?

– Ő a mai műsorvezető! – nevetett fel az egyik felvételes adminisztrátor. – Bent van természetesen.

– Tudom, hogy ez most nem a legkedvezőbb időpont – mentegetőzött Jack –, de exhumáltuk a holttestet, és éppen most végeztem a boncolással. Gondoltam, érdekli önöket, mit találtam.

– Feltétlenül! – válaszolta Matt. – És az időpont különben sem alkalmatlan. Van mivel foglalkoznunk, de ez itt már megszokott dolog. Most nincs is kritikus sürgősségi esetünk. Jöjjön hátra a pihenőbe! Georginát is előkentem.

Jack néhány percig egyedül üldögélt. Arra használta fel az időt,

hogy ismét áttanulmányozza azt a kétoldalas zárójelentést, amely Patience Stanhope sürgősségi osztályon töltött idejének eseményeit rögzítette. Még akkor emelte ki a többi papír közül, amikor Alexisszel beszélgetett.

– Legyen újra üdvözölve! – köszöntötte a gyors léptekkel beviharzó Georgina. Matt szorosan a nyomában volt. A zöld műtősruha fölött mindketten fehér köpenyt viseltek. – Matt már elmondta, hogy Mrs. Stanhope–ot kiásták, és elvégezte a boncolást. Nem semmi! És mit sikerült találni? Tulajdonképpen eddig még senkitől sem kaptunk ilyen visszajelzést.

– Az a legérdekesebb, hogy a szíve teljesen normálisnak bizonyult. Semmiféle kóros elváltozás nem volt benne.

Georgina csípőre tette a kezét. Ajkai kissé savanykásra sikerült mosolyra húzódtak.

– Már azt hittem, hogy valami meglepő dolgot fogok hallani.

– A maga módján azért ez is meglepő – vetette közbe Jack.

– Ritka az, amikor hirtelen szívhalál következik be, és annak nincs kimutatható patológiai oka.

– Azért jött el ilyen messzire, mert azt akarta tudatni, hogy semmit sem talált? – kérdezte Georgina hitetlenkedve, s helyeslést várva Mattre pillantott.

– Tulajdonképpen csak azt szeretném megkérdezni, hogy nem adhattak–e neki esetleg valami nem megfelelő gyógyszert, vagy nem történhetett–e gyógyszer–túladagolás.

– Milyen gyógyszerről beszél? – Georgina arcáról lefagyott a mosoly, s helyébe valami zavart gyanakvás költözött.

– Bármilyenről – felelte Jack. – Különös tekintettel a legújabb fibrinolitikus vagy thrombusoldó hatóanyagot tartalmazó gyógyszerekre. Nem tudom, önök nincsenek–e benne valamilyen, a szívrohamot szenvedett betegek véletlenszerű tanulmányozását

folytató programban. Erre csak kíváncsi vagyok, hiszen ilyesmiről nem esik szó a zárójelentésben. – Jack átnyújtotta Georginának a kétoldalas iratot. Matt az ápolónő válla fölött szintén átfutotta az írást.

– Amit itt kapott, az mind benne van – jelentette ki Georgina határozottan, s felemelte a papírlapot, majd mintegy igazolásul Mattre pillantott.

– Pontosan így van – helyeselt Matt. – Már szélsőséges állapotban volt, mikor behozták, a monitor gyakorlatilag csak egy vízszintes vonalat mutatott. Csak az újraélesztésével próbálkoztunk. Infarktusának kezelésével meg sem próbálkoztunk. Mi érdekli konkrétan?

– Nem kapott semmiféle digitáliszkészítményt?

– Nem – fázta meg a fejét Matt. – Még a kétkamrás, egymás utáni ritmusszabályzóval sem tudtunk egyetlen szívvetést se kicsalni belőle. A szíve mindvégig teljesen passzív maradt.

Jack Georginára, Mattre, majd ismét Georginára pillantott. Nos, ennyit a túladagolással kapcsolatos elméletéről!

– A zárójelentésben egyedül a vérgázok laboratóriumi vizsgálata szerepel. Más vizsgálatot nem végeztek rajta?

– Amikor vért veszünk a vérgázok megvizsgálására, akkor ez rutinszerűen magában foglalja a vérsejtszámlálást és az elektrolitot is. A szívrohamok esetében ez még a biomarkert is tartalmazza.

– Ha ezek is benne vannak, akkor miért nem szerepelnek a feladott rendelésen, és a leletek között miért nincsenek meg az eredmények? A vérgázok vizsgálati eredményei rajta vannak.

Matt átvette a papírokat Georginától, és gyorsan átfutotta őket.

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát. – Valószínűleg azért, mert normális esetben ez a kórházi leletek közé kerül, de mivel olyan hirtelen meghalt, nem is nyitottak számára kórházi kartont. A

labornak feladott rendelésen – magyarázta – azért nem szerepel, mert ezt az összes szívinfarktus gyanú esetén mindig el kell végezni. A jegyzeteimben itt van, hogy a nátrium– és a káliumszint normális, tehát valaki továbbította az eredményeket a sürgősségi osztályra.

– Ez itt nem egy nagyvárosi kórház sürgősségi osztálya – szólalt meg Georgina is. – Itt ritkán fordul elő haláleset. Az emberek általában kikerülnek innen az osztályokra. Még azok is, akik elég rossz állapotban vannak.

– Felhívhatnánk a labort, és esetleg megtudhatnánk az eredményeket? – érdeklődött Jack, de még maga sem tudta biztosan, mit remél ettől a véletlen ötlettől, vezet–e ez egyáltalán valahova, mindenesetre kötelességének érezte, hogy ennek is utánajárjon.

– Persze hogy felhívhatnánk – válaszolta Matt. – Mindjárt szólunk az adminisztrátornak, hogy telefonáljon nekik, de nekünk most már vissza kell mennünk a munkánkhoz. Kösz, hogy meglátogatott bennünket! Furcsa, hogy nem talált semmi elváltozást, de számunkra is megnyugtató, hogy nem mulasztottunk el semmit, ami segíthetett volna rajta.

Öt perccel később Jack már az éjszakás laboratóriumi vezető kicsiny, ablaktalan irodájában találta magát. A megtermett, elnehezült laborvezető vastag, kicsit lelógó szemhéjai olyan benyomást keltettek, mintha a férfi állandóan kialvatlan lenne. Hátravetett fővel a számítógép képernyőjét nézegette. A mellén lévő kitűzőn a következő szöveg volt olvasható: „Helló! Engem Wayne Marshnak hívnak!”

– A Patience Stanhope név alatt semmit sem találok – közölte Wayne. Nagyon készséges volt, amikor a sürgősségi osztályról felhívták, s azonnal be is hívta magához Jacket. Nagy tisztelettel nézett Jack igazolványára, s ha észrevette is, hogy Massachusetts helyett New York szerepel benne, meg sem említette.

– Szükségem lenne az ápolási egység számára – magyarázta Wayne –, de ha nem vették fel, akkor ápolási egységhez sem került.

– És mi a helyzet a számlázással? – érdeklődött tovább Jack. – Valakinek fizetnie kellett a vizsgálatokat.

– A számlázásban ilyenkor már nincs senki – rázta meg a fejét Wayne. – De mintha említette volna, hogy önnél van a sürgősségi osztály zárójelentése. Annak tartalmaznia kell az osztály kódszámát. Azzal még megpróbálkozhatok.

Jack átadta a sürgősségi osztály papírjait. Wayne beütötte a számát a gépbe.

– Itt is van! – mosolyodott el, amikor a lelet megjelent a képernyőn. – Dr. Gilbertnek igaza volt. Teljes vérvizsgálat volt.

– Minden normális volt?

– Ez attól függ, mit ért normálison – felelte Wayne, és elfordította a képernyőt, hogy Jack is kényelmesen láthassa az adatokat. A vérsejtszámlálási adatokra mutatott. – A fehérvérsejtek száma enyhén vagy mérsékelten emelkedő, ami egy szívrohamnál természetesnek tekinthető. A káliumszint a normális érték felső határát súrolja. Ha életben maradt volna, akkor – érthető okok miatt – ezt is kivizsgáljuk.

Jack tekintete a biomarkerteszt eredményére vetődött. Legnagyobb meglepetésére az negatívnak bizonyult, s erre Wayne figyelmét is azonnal felhívta. Szívverése felgyorsult. Talán csak nem bukkant valami lényegesre?

– Ez nem szokatlan dolog – jegyezte meg Wayne. – A mentők egyre gyorsabban, három–négy órán belül beérnek a sürgősségi osztályra a szívrohamot szenvedett betegekkel, és ezalatt a biomarker által mutatott eredmények is fokozatosan változnak. Ez az oka annak, hogy a tesztet hat óra elteltével rutinszerűen megismételjük.

Jack bólogatva hallgatott, s megpróbálta összegezni azokat az ellentmondásokat, melyek az új információ fényében felmerülni látszottak. Nem is tudta, vagy ha tudta, akkor már elfelejtette, hogy a biomarker ilyen késéssel mutatja ki a pozitív eredményt. Nem akart túlságosan tájékozatlannak látszani, ezért következő kérdését is igyekezett gondosan megfogalmazni.

– És az nem meglepő, hogy a korábbi, a beteg otthonában elvégzett biomarkerteszt pozitív volt?

– Valójában nem – felelte Wayne.

– És miért nem?

– Számos lehetőség képzelhető el. Mindenekelőtt ezek a készülékek mintegy négy százalékban hamis negatív, három százalékban pedig hamis pozitív eredményt produkálnak. A vizsgálat a rendkívül specifikus, monoklonális antitesteken alapul, de nem csalhatatlan. Másodszor a hordozható készülékek a troponin–I–t és nem a troponin–T–t vizsgálják, és már nagyón sok ilyen hordozható készlet van forgalomban. A kérdéses műszer csak a troponin–I–t vagy a mioglobint is vizsgálta?

– Ezt nem tudom – ismerte be Jack. Próbált visszaemlékezni, hogy mit is olvasott a Craig orvosi táskájában talált készülék leírásában, de sehogy sem sikerült felidéznie.

– Ezt például fontos lenne tudni. A mioglobin összetevő hamarabb válik pozitívvá. Ez néha két órán belül is megtörténik. Milyen időhatárok között zajlott le az esemény? – kérdezte, de már nyúlt is a sürgősségi osztály lelete után, s kezdte hangosan olvasni: „A páciens férjének elmondása szerint a mellkasi fájdalom és a többi tünet délután öt és hat óra között alakult ki, de inkább közelebb lehetett a hat, mint az öt órához” – olvasta Wayne, majd Jackre pillantott: – A sürgősségi osztályra este nyolc óra előtt néhány perccel érkezett, tehát az időköz nagyjából meg is felel a kapott eredménynek, hiszen az négy óránál kevesebb volt. Nem tudja,

mikor végezték el a betegágynál a vizsgálatot?

– Pontosan nem – válaszolta Jack –, de becslésem szerint este fél nyolc körül lehetett.

– Nos, ez határesetnek látszik, de mint említettem, a legkülönbözőbb cégek által készített hordozható készletek eredményei igen nagy szórást mutatnak. Szabályszerű tárolásuk is rendkívül fontos, és a szavatossági időt is figyelemmel kell kísérni. Őszintén megmondom, mi ezért nem használjuk ezeket. Sokkal jobban kedveljük a troponin–T vizsgálatára alkalmas készülékeket. Akarja látni az Abbott–féle készüléket? Kész csoda! Ha esetleg meg akarja nézni, itt van szemben, a laborban.

Köszönöm, de ezt most kihagynám – felelte Jack, mert a kórházi látogatásra nem szánt ennyi időt. Nem szerette volna Latashát várakoztatni. Megköszönte Wayne–nek a segítséget, s gyorsan a liftekhez ment. A földszintre menet egyre azon meditált, hogy vajon Craig hordozható készlete vagy a helytelen tárolás, vagy a szavatossági idő lejárta miatt nem mutathatott–e hibás, pozitív eredményt. Mi a helyzet akkor, ha Patience Stanhope–nak nem is volt infarktusa? Egyszerre – igaz, más dimenziókban – új lehetőségek nyíltak meg előtte, különösen hogy a toxikológus is elérhető közelségben volt. Sokkal több olyan hatóanyag ismert, amely károsan befolyásolja a szívműködést, mint olyan, amely a szívroham tüneteit idézi elő.

Beugrott a kocsijába, és gyorsan beütötte Latasha számát. Most is kihangosította a készüléket, s letette maga mellé az utasülésre. Mire kiért a kórház parkolójából, Latasha már jelentkezett is.

– Merre jár? – érdeklődött. – Én már itt vagyok a helyemen, két forró pizza és két nagy kóla társaságában. Hol van most?

– Most jöttem ki a kórházból. Sajnálom, hogy ilyen hosszú ideig tartott, de megtudtam valamit, ami akár fontos is lehet. Patience Stanhope biomarkertesztjénél a kórházi készülék negatív eredményt

hozott ki.

– De hisz nekem azt mondta, hogy pozitív volt.

– Azt a hordozható készülék mutatta ki – válaszolta Jack, majd részletesen elmondta, mit tudott meg a kórházi laboratórium vezetőjétől.

– Az egészből tehát az derül ki – összegezte Latasha a hallottakat –, hogy nem is volt szívrohama, ami összhangban áll a boncolás eredményével.

– Pontosan erről van szó, márpedig ha így áll a helyzet, akkor a toxikológiai vizsgálat kulcsfontosságúvá lépett elő.

– A mintákat már le is adtam a laborban, s üzenetet hagytam Allannek, hogy hívjon fel.

– Tökéletes! – válaszolta Jack, s maga is csodálkozott a szerencséjén, hogy Latasha felajánlotta a segítségét. Ha ő nem lett volna, talán fel is adja a próbálkozást azok után, hogy a szívben nem talált semmi elváltozást.

– Azt hiszem, ezzel a gyászoló férj is célkeresztbe kerül – tette még hozzá Latasha. Maradtak még bizonytalansági tényezők – jegyezte meg Jack, s eszébe jutott mindaz, amit Alexis Jordan esetleges bűnrészessége ellen felhozott –, de általánosságban egyetértek, bármennyire banálisnak tűnik is ez a változat.

– Mikorra ér ide?

– Amint csak tudok. Most éppen a kilences úton vagyok. Maga talán jobban meg tudja ítélni. Kezdjen hozzá a pizzához, amíg még meleg!

– Megvárom – válaszolta Latasha. – Elfoglalom magam, és készítek néhány fagyasztott metszetet a szívizomból.

– Nem biztos, hogy túl nagy étvágyam lesz – jegyezte meg Jack. – Nagyon felpörgettem magam ezekkel az ügyekkel. Úgy érzem, mintha legalább tíz kávét megittam volna.

Telefonját összecsukva az órájára pillantott. Már majdnem fél tizenegyre járt az idő, ami azt jelentette, hogy Latasha barátja is hamarosan megérkezik a toxikológiai laboratóriumba. Arra számított, bőven lesz ideje mindenre, hiszen Allannek szinte egész éjszakára elfoglaltságot adott. Jacknek nem voltak illúziói a toxikológiai vizsgálatot illetően, tudta, hogy a mérgeket nagy biztonsággal ki tudja mutatni, de azzal is tisztában volt, hogy ez nem megy olyan gyorsan, mint azt a média gyakran beállítja. A nagy koncentrációban előforduló, szokásos hatóanyagokkal nincs probléma, de a nagy hatékonyságú, végzetes hatású, kicsiny mennyiségű mérgek nyomainak kimutatása bizony olyan, mintha valaki tűt keresne a szénakazalban.

Jack megállt a piros lámpánál, s ujjaival türelmetlenül dobolt a volánon. Meleg, lágy és párás júniusi levegő áramlott be a hiányzó ablakon. Örült, hogy ismét ellátogatott a kórházba, bár kicsit zavarban érezte magát, amiért gondolatban még a kórházat is gyanúba keverte, de aztán arra is rájött, hogy tulajdonképpen ennek eredményeként lehet megkérdőjelezni Patience Stanhope szívinfarktusát.

A lámpa közben zöldre váltott, s folytatta útját. A problémát csak az jelentette, hogy Patience Stanhope–nak mindettől függetlenül még szívrohama is lehetett. Még Wayne is elismerte, hogy hibák még az agyondicsért abszorpciós berendezésnél is előfordulnak, és a hamis negatív eredmények gyakoribbak, mint a hamis pozitívak. Nagyot sóhajtott. Ebben az ügyben semmi sem volt egyszerű és egyértelmű. Patience Stanhope még halálában is problémás páciensnek bizonyul, ami azonnal kedvenc ügyvédviccére emlékeztette: Mi a különbség az ügyvéd és a prostituált között? Az, hogy a prosti nem macerálja az embert halála után. Nos, Jack nézőpontjából Patience egyre inkább az ügyvéd szerepét kezdte betölteni.

Vezetés közben Alexisnek tett ígérete is eszébe jutott, hogy ránéz

Craigre, aki most valószínűleg már alkoholos–altatós álmát alussza. Az ölet egyáltalán nem volt csábító, de pozitívuma is volt, hiszen így ellenőrizhette volna, nem járt–e le a Craig által használt biomarker szavatossági ideje. Míg ezt meg nem tette, addig nem állíthatta megalapozottan, hogy a készülék hamisan mutatta a pozitív eredményt.

Huszonegyedik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Péntek, 2006. június 9.
Éjszaka 1 óra 30 perc

Jack már majdnem öt perce bámulta a nagy hivatali falióra mutatóját, ahogy könyörtelenül előreugrálva jelezte a perceket, s már éppen fél kettőt mutatott. A percmutató utolsó lépése után Jack mély lélegzetet vett. Nem is vette észre, hogy az elmúlt másodpercekben nem vett levegőt, mert ezt az időpontot valami apró mérföldkőnek tekintette. Pontosan húsz óra elteltével már nős ember lesz, s az időszak, amikor igyekezett ezt a kérdést kikapcsolni az életéből, már a múltjához fog tartozni. Egyelőre felfoghatatlan volt számára. Kivéve a viszonylag közeli múltat, már megszokta az egyedüllétet. Vajon képes lesz–e újra házasságban élni? Ezzel tulajdonképpen maga sem volt tisztában.

– Jól van? – zökkentette vissza Jacket a valóságba Latasha, amikor előrenyúlt, s kicsit megszorította a karját.

– Ó, igen! Jól, jól vagyok! – riadt fel gondolataiból Jack.

– Mintha transzba esett volna! – csodálkozott rá a lány. – Az elmúlt percekben meg sem moccant, egy arcizma sem rezdült. Még csak nem is pislogott. Mire gondolt, hogy ennyire elvarázsolta magát?

Jack, amennyire nyitottá vált, már majdnem meg is osztotta gondolatát Latashával, hogy kikérje a véleményét. Ez őt magát is meglepte, még akkor is, ha tudta magáról, hogy általában nagyon

megtalálja a hangot a nőkkel. A Newton Kórházba tett kis kitérőt leszámítva, már majdnem hat órája együtt dolgoztak, és valami természetes, jó kapcsolat alakult ki közöttük. A mikor megérkezett a bostoni Igazságügyi Orvosszakértői Intézetbe, akkor Latashával együtt átköltöztek egy könyvtárnak nevezett helyiségbe, ahol a polcok még új könyvek beszerzésére vártak, és többnyire üresen álltak. A helyiségnek az volt a legnagyobb előnye, hogy egy nagy, könyvtárakban használatos asztal is állt benne, ahova Jack ki tudta teregetni Craig műhibaperének összes papírját, s ezeket úgy rakta szét, hogy bármikor, bármelyikhez könnyen hozzáférhetett. A hosszú asztal túlsó végén két, jókora papírpohár társaságában üres pizzás dobozok, papírtányérok hevetek. Egyikük sem vitte túlzásba az evést. Mindketten a Patience Stanhope jelentette rejtéllyel voltak elfoglalva.

Magukkal hoztak egy kétlencsés, térhatású képet adó, metszetek vizsgálására szolgáló mikroszkópot is, és az asztal két végén ülve már órák óta a kisebb koszorúerek kipreparálásával bíbelődtek. Nagyobb és szívhez közelebb eső társaikhoz hasonlóan ezek is tiszták és normálisak voltak. Külön figyelmet fordítottak a szívizom vérellátását biztosító erekre.

Az utolsó szakaszt a szív mikroszkopikus vizsgálata jelentette. Mintákat vettek a szív különböző részeiből, de itt is elsősorban a vérellátási rendszerre összpontosítottak. Latasha egy mintából már több fagyasztott metszetet is készített, s Jack megérkezése után első dolguk ezek megfestése és kiszárítása volt. Most már a kulisszák mögött álltak, s csak a végszóra vártak.

Éppen végeztek a metszetek megfestésével, amikor Allan telefonált. A beszélgetést akaratlanul is végighallgató Jacknek úgy tűnt, hogy hallhatóan örült Latasha jelentkezésének. Kicsit kellemetlenül érezte magát, amiért tapintatlanul belehallgat mások telefonjába, de jó hírként könyvelte el, hogy Allan nagyon készségesnek mutatkozott, s már hozzá is látott a toxikológiai

vizsgálathoz.

– Nincs semmiféle új elképzelésem – válaszolt Jack Latashának arra a kérdésére, hogy merre kalandoztak el a gondolatai. Az előbb, amikor hosszasan rámeredt az órára, és a mutatók szaggatott mozgása szinte megbabonázta, s az esküvő könyörtelenül közeledő időpontjára emlékeztette, akkor tulajdonképpen éppen valami új elméletet kellett volna felállítania Patience Stanhope haláláról. Lényegében már megosztotta Latashával az összes, eddig felmerült elképzelését, tehát elismételte neki mindazt, amit a kórházba menet Alexisnek mondott telefonon keresztül. Minden hiúságát félretéve még a gyógyszer–túladagolás lehetőségét is felvetette, holott – így visszatekintve – azt maga is elég bárgyú ötletnek, ha nem kifejezetten ostobaságnak tartotta, s ezt Latasha véleménye is igazolta.

– Nekem sincs okom a heurékára – ismerte be Latasha. – Igaz, megmosolyogtam néhány ötletét, de a találékonyságáért mindenképpen elismerés illeti. Nekem egyszerűen semmi sem jut eszembe. Ugye érti, mire gondolok?

– Könnyen meglehet, hogy ha összekapcsolja a hallottakat ezekkel az anyagokkal, akkor majd kitalál valamit – mosolyodott el Jack, és az asztalon szétteregetett anyagokra mutatott. – Az ügy szereposztása valóban figyelemre méltó. A meghallgatásokról készült jegyzőkönyvek száma gyakorlatilag négyszerese a ténylegesen meghallgatott tanúkénak.

– Néhányat szívesen elolvasnék belőle, ha megmondaná, hogy az ügy szempontjából melyeket tartja a legérdekesebbeknek.

– Ha valamit elolvas, akkor olvassa el Craig Bowman és Jordan Stanhope vallomását. Al– és felperesként ők az ügy főszereplői. Tulajdonképpen én is végig akarom még egyszer olvasni, amit Patience Stanhope tüneteiről elmondtak. Ez már csak azért is érdekes lehet, mert ha – elképzeléseinknek megfelelően – valóban

megmérgezték, akkor a legapróbb tünetek is rendkívül fontosak lehetnek. Mindketten nagyon jól tudjuk, hogy néhány mérget szinte lehetetlen kimutatni az emberi testet alkotó számtalan vegyület között. Nagy valószínűséggel fel kellene hívnunk Allan figyelmét arra, hogy mit keressen, ahhoz, hogy meg is találja.

– Hol van a Dr. Bowman és Mr. Stanhope meghallgatásáról készült anyag?

Jack kivette a két jegyzőkönyvet a külön–külön, személyek szerint rendezett kupacokból. Mindkettő elég terjedelmes volt. Az asztal fölött átnyújtotta Latashának.

– Te szent ég! – szörnyülködött kolleganője már akkor, amikor a papírok súlyát megérezte. – Mi ez? A Háború és béke? Hány oldalas?

– Craig Bowman meghallgatása napokig tartott. A bírósági jegyzőkönyvvezetőnek minden szót rögzítenie kellett.

– Nem hinném, hogy most, éjszaka kettőkor sok kedvem lenne az elolvasásához. – Latasha jókora puffanással maga elé ejtette az iratcsomót.

– Lényegében párbeszéd az egész. Nagyon könnyen átlapozható.

– Mik ezek a tudományos cikkekről készült másolatok? – emelt fel Latasha egy vékony papírköteget az asztalról.

– Ezek többségének Dr. Bowman az első helyen szereplő szerzője, s néhánynál társszerzőként működött közre. Craig ügyvédje fontosnak tartotta ezek bemutatását, hogy védence orvostudományok iránti elkötelezettségét bizonyítsa. A felperes stratégiája jelentős részben az alperes hitelének tönkretételére irányult.

– Erre például emlékszem is, amikor a Journal leközölte – emelte fel Latasha Craig egyik, a New England Journal of Medicine című folyóiratban megjelent, nagy feltűnést keltő cikkét.

– Ilyen ezoterikus dolgok olvasására is van ideje? – kérdezte Jack csodálattal vegyes álmélkodással.

– Ezek nem ezoterikus dolgok – válaszolta Latasha szemrehányó mosollyal. – A sejtfalak élettani tulajdonságai manapság kulcsfontosságú szerepet játszanak az orvostudományban, különösen az immunológia és a gyógyszertan területén, de még a fertőző betegségeknél és a rákkutatásnál is.

– Oké, oké! – Jack védekezőn felemelte mindkét kezét. – Visszavonom, amit mondtam! Nekem csupán az a problémám, hogy én még a múlt században végeztem az orvosi egyetemen.

– Gyatra kifogás. – Latasha belelapozott Craig tanulmányába. – A nátriumcsatornák működése az izom– és idegi funkciók egyik alapkérdése. Ha ezek nem működnek, akkor semmi sem működik.

– Rendben van, rendben! – szólalt meg Jack. – Bebizonyította az igazát! Én is utána fogok olvasni.

Hirtelen életre kelt Latasha telefonja. A nagy csendben a váratlan hangtól mindketten összerezzentek.

Latasha felvette a készüléket.

– Mi újság? – kérdezte minden bevezetés nélkül.

Jack próbálta megállapítani a hívó kilétét, de nem sikerült neki. Feltételezte és remélte, hogy Allan jelentkezett.

A beszélgetés nagyon rövidre sikerült.

– Megvan! – csukta össze Latasha a telefonját, s már fel is állt a helyéről.

– Ki volt az? – kérdezte Jack.

– Allan – válaszolta Latasha. – Kérte, hogy látogassuk meg a laborban. Itt van a sarkon. Azt hiszem, megéri a fáradságot, ha átmegyünk hozzá. Benne van?

– Viccel? Persze hogy benne! – válaszolta Jack, és ő is felállt a

helyéről.

Eddig nem is nagyon gondolt arra, hogy a bostoni Igazságügyi Orvosszakértői Intézet a hatalmas Bostoni Kórház és egészségügyi komplexum szélén helyezkedik el. A kései óra ellenére az intézmény területén sok munkatárssal és hallgatóval akadtak össze. Különösebb sietség nélkül végezték a munkájukat. Mindenki élvezte a langyos éjszakai levegőt. Bár hivatalosan még tavasz volt, de az éjszaka már a nyarat idézte.

A toxikológiai laboratórium vadonatúj nyolcszintes, csupa acél, csupa üveg épületéig két, rövid épülettömbnyi távolságra kellett sétálniuk.

Lifttel a hatodik szintre tartva Jack Latashára pillantott. Sötét szemében visszatükröződtek a szinteket kijelző lámpácskák fényei, arca, érthető módon, fáradtnak látszott.

– Előre elnézést kérek, ha tapintatlan lennék – szólalt meg Jack –, de van egy olyan érzésem, hogy Allan talán az ön iránti viszonzatlan érzelmeinek köszönhetően vetette bele magát olyan készséggel ebbe a munkába.

– Lehetséges – vágta rá Latasha gondolkodás nélkül.

– Remélem, a segítség elfogadása nem hozza kényelmetlen helyzetbe!

– Azt hiszem, kezelhető az ügy – válaszolta Latasha olyan hangsúllyal, mely egyben azt is jelezte, hogy a témát befejezettnek tekinti.

A mintaszerű laboratórium teljesen kihaltnak tűnt. Allanen kívül mindössze két technikus dolgozott a jókora méretű laboratórium túlsó végében. A három sorban álló munkaasztalok szinte roskadoztak a csillogóan új berendezések súlya alatt.

A rendkívül jóképű, afroamerikai Allan rövidre nyírt bajszot viselt, s rövidre vágott kecskeszakálla szinte mefisztói légkört

teremtett körülötte. Impozáns megjelenését még tovább hangsúlyozta erőteljes izomzata. Bőre olyan volt, mint a barnára fényezett mahagóni, alig egy árnyalattal tűnt sötétebbnek, mint Latasháé. Csillogó tekintetét alig tudta levenni régi évfolyamtársáról.

Latasha bemutatta Jacket, amit Allan csak egy gyors, de erőteljes kézfogással és egy futó, felmérő tekintettel nyugtázott. Érdeklődése Latashára összpontosult, amit széles mosolya és vakítóan fehér fogsora is egyértelműen kifejezett.

Nem kellene annyira eltűnnöd szem elől, kislány! – mondta Allan, s már tessékelte is őket befelé nem túl nagy, de funkcionálisan berendezett irodájába. Leült az asztalához, Latasha és Jack pedig két, egyenes támlájú széken foglalt helyet.

– Nos, mit találtál a mintáinkban? – vágott Latasha azonnal a dolgok közepébe.

– Ó, igen! A kísérőjegyzetben adtál némi háttér–információt, amit most szeretnék pontosítani, hogy jól értettem–e a problémát. A páciens körülbelül nyolc hónappal ezelőtt szívroham következtében halt meg. Bebalzsamozták, elhantolták, a közelmúltban exhumálták, és most a mérgezés lehetőségét akarod kizárni.

– Fogaljuk össze még tömörebben! – válaszolta Latasha. – Halálát természetesnek tudták be. Arról akarunk meggyőződni, hogy nem gyilkosság történt–e.

– Oké! – válaszolta Allan kissé elnyújtva, mintha azon gondolkozna, mi legyen a következő mondata.

– Mi a vizsgálat eredménye? – kérdezte Latasha türelmetlenül. – Miért kell minden szót kihúzni belőled?

Jack kicsit kényelmetlenül érezte magát, mivel a lány egyáltalán nem tűnt hálásnak a nagy szívességért. Egyre inkább meggyőződése volt, hogy kettejük közt van valami, amit ő nem tud, de nem is akar

tudni.

– Csak az eredményeket szeretném helyesen értékelni – védekezett Allan.

– Mindketten igazságügyi orvosszakértők vagyunk – vágott vissza Latasha –, tehát viszonylag ismerjük a toxikológiai vizsgálatok korlátait.

– Ezek szerint azt is tudjátok, hogy a negatív tesztek bizonyító ereje alig negyvenszázalékos? – húzta fel Allan a szemöldökét. – És ez csak a közelmúltban elhunyt és nem bebalzsamozott holttestekre érvényes?

– Ezzel azt akarod mondani, hogy a toxikológiai átvilágítás negatív eredményt hozott?

– Pontosan! – felelte Allan. – Egyértelműen negatív volt. Milyen hatóanyagokra terjedt ki. a vizsgálat? – kérdezte Jack. – A digitáliszokat is vizsgálták?

– Azokat is megnéztük – felelte Allan, és helyéről félig felemelkedve átadta a vizsgált anyagok jegyzékét.

Jack átfutotta a listát. A vizsgát hatóanyagok száma valóban tekintélyes volt.

– Milyen módszerrel dolgoznak? – érdeklődött.

– A kromatográfia és az enzimpróba kombinációjával.

– Gázkromatográfiai tömegspektrometriát is használnak? – érdeklődött tovább Jack.

– Ördöge van! Tömegspektrót is alkalmazunk – büszkélkedett Allan. – De ha azt akarja, hogy a nehéztüzérséget is bevessem, akkor legalább valami ötletet adjon, hogy mit keressünk!

– Most csak általánosságokat tudok mondani – válaszolta Jack. – A tünetek alapján a páciensről feltételezhető, hogy gyógyszer vagy valami egyéb hatóanyag befolyása alatt állt, ami lényegesen

lelassította a szívverést, és nem reagált semmiféle ritmusszabályozási kísérletre. Ugyanez volt a helyzet a légzőszervek stimulálásával is, hiszen a tünetek közt a cianózis is szerepelt.

– Még mindig csak egy rakásnyi lehetséges gyógyszerről és méregről van szó – vágott közbe Allan. – Konkrétumok nélkül egyszerűen csodákat várnak el tőlem.

– Tudom – ismerte be Jack. – De Latashával együtt most visszamegyünk, és egy kis agytornát végzünk. Hátha elő tudunk állni valami elmélettel.

– Az lenne a legjobb – válaszolta Allan. – Különben ez az egész teljesen hiábavaló erőfeszítésnek tűnik. Először is azt kell megállapítani, hogy – a balzsamozószereket is beleszámítva – milyen hatóanyagokat kell figyelmen kívül hagyni.

– Tudom – ismételte meg Jack.

– És egyáltalán miért feltételeznek gyilkosságot, ha kérdezhetem? – érdeklődött Allan.

Jack és Latasha egymásra pillantott, hogy vajon most menynyire menjenek bele a részletekbe.

– Néhány órája fejeztük be a boncolást – válaszolta Latasha. – Semmit sem találtunk. A szívben sem volt elváltozás.

– Érdekes – jegyezte meg Allan eltűnődve, s tekintete hosszan találkozott Latasháéval. – Hadd legyek őszinte! Azt akarjátok, hogy az egészet végigcsináljam, rámenjen az egész éjszakám, s mindezt a gyanú halvány árnyékáért? Erről lenne szó?

– Persze hogy erről! – csattant fel Latasha. – Mi van ma veled? Különben miért ülnénk itt?

– Nem a doktorra gondoltam – mutatott Allan Jack felé. – Kifejezetten rólad van szó! – bökött ezután Latashára.

– Igen, azt szeretném, ha megcsinálnád – sóhajtott Latasha, és már fel is állt a helyéről.

– Oké! – felelte Allan, s mintha halvány, de elégedett mosoly suhant volna át az arcán.

Latasha közben már ki is sietett az irodájából.

Jacket meglepte a találkozó gyors befejeződése, de ő is felállt, és egy névjegy után kotorászott a zsebében.

– Arra az esetre, ha mégis sikerülne valamit találni. – Letette kártyáját az asztalra, majd az ott lévő névjegytartóból ő is kiszolgálta magát. – Igazán hálás vagyok a segítségért. Nagyon köszönöm!

– Nem tesz semmit – felelte Allan, s a mosoly még mindig ott játszadozott az ajka körül.

Jack a lifteknél érte utol Latashát. Nem mondott neki semmit, amíg be nem szálltak a fülkébe.

– Gyorsan véget ért a találkozó – jegyezte meg, s közben úgy tett, mintha nem is figyelne Latashára, s az emeletjelző gombokat nézegette.

– Igen, már kezdett az idegeimre menni. Nagyképű disznó!

– Én is úgy vettem észre, hogy nem kell a szomszédba mennie egy kis önbizalomért.

Latasha felnevetett, s érezhetően egy kicsit meg is könnyebbült.

Ismét kiléptek az éjszakába. Már három óra körül járhatott, de még mindig sokan voltak az utcákon. Latasha hivatala felé közeledve a lány megszólalt:

– Biztosan csodálkozik rajta, hogy miért voltam egy kicsit érdes Allannel.

– Nos, valóban megfordult a fejemben.

– Utolsó éves korunkban elég közel kerültünk egymáshoz, de aztán történt valami, és észrevettem valamit a személyiségében, amit nem nagyon kedveltem – mondta, majd kulcsával kinyitotta a bejárati ajtót, s a biztonságiak felé intett. Lépcsőn mentek fel az első

emeletre, s a lány folytatta: – Megijedtem, hogy terhes vagyok. Amikor közöltem vele, akkor igyekezett elkerülni. Még telefonon sem hívott vissza, így leírtam magamban. A helyzet iróniája az volt, hogy nem is voltam terhes. Egy éve, amikor megtudta, hogy az Orvosszakértői Intézetben dolgozom, fel akarta melegíteni a kapcsolatunkat, de engem már nem érdekelt. Ne haragudjon, hogy kényelmetlen helyzetbe hoztam az irodájában!

– Nem kell bocsánatot kérnie – szabadkozott Jack. – Kérdeztem is, hogy a segítség elfogadása nem jelent–e problémát a maga számára.

– Annyi év elteltével azt hittem, jobban tudom magam fegyelmezni. Nem tehetek róla, de ha meglátom, még mindig bosszant az eset. Az ember azt hinné, hogy már túltette magát rajta.

Visszamentek a könyvtárba.

– Nézzük meg a megfestett metszeteket? – javasolta Latasha.

– Mi lenne, ha hazamenne, és egy kicsit lehunyná a szemét? – vetette fel Jack. – Nincs semmi értelme, hogy az egész éjszakát átvirrassza! Nagyon örülök a segítségnek, és igen kedvelem a társaságát is, de már visszaélek a kedvességével.

– Ilyen könnyen azért nem szabadul meg tőlem – válaszolta Latasha huncut mosollyal. – Azt már az egyetemen megtanultam, hogy ha későn kerülnék ágyba, akkor jobb, ha egész éjszaka fennmaradok. Ráadásul még az eset is nagyon érdekel.

– Nos, azt hiszem, nekem vissza kell autóznom Newtonba.

– Vissza a kórházba?

– Nem. Vissza a Bowman–házba. Megígértem a húgomnak, ránézek a férjére, hogy nem esett–e kómába. Depressziójának köszönhetően a whiskyt keveri az altatóval.

– Jézusom! – szörnyülködött Latasha. – Néhány ilyen embert már én is boncoltam.

– Azért, remélem, idáig még nem fajult a helyzet – válaszolta Jack. – Túlságosan nagyra tartja magát. Azt hiszem, őmiatta nem is mennék oda, de ellenőrizni szeretném a Patience halálakor használt biomarkerkészletet. Meg akarok győződni róla, hogy okkal gyanítok–e hamis pozitív eredményt. Ha igen, akkor ugrásszerűen megnő a valószínűsége annak, hogy nem természetes halállal halt meg.

– És mi a helyzet az öngyilkossággal? – kérdezte Latasha. – Az öngyilkosságot még a távoli eshetőségek közt sem említette. Hogy van ez?

Jack szórakozottan megvakarta a tarkóját. Igaz, hogy meg sem fordult a fejében az öngyilkosság, még annak ellenére sem, hogy kizártnak lehetett tekinteni. El is mosolyodott, amikor arra gondolt, hogy az elmúlt évek során hány olyan ügye volt már, amikor a halál látható és nyilvánvaló oka nem esett egybe a valósággal. Egyik utolsó esete éppen egy iráni diplomata feleségével volt kapcsolatos, akinél öngyilkosságot feltételeztek, holott gyilkosság áldozata lett.

– Fogalmam sincs, miért nem gondoltam öngyilkosságra – csóválta a fejét Jack –, különösen azok után, hogy már a többi, hasonlóan képtelen ötletemet is felvetettem.

– Az a kevés dolog, amit elmondott az asszonyról, mintha azt sejtemé, hogy nem volt túlzottan boldog.

– Ez lehetett a helyzet – ismerte el Jack de csupán ez az egyetlen körülmény, amely az öngyilkosságot indokolná. Mindenesetre a kórházi összeesküvés elméletével együtt ezt is szem előtt tartjuk. De most el kell indulnom Newtonba. Természetesen maga is velem jöhet, ha akar, de nem hiszem, hogy annyira akarna.

– Nem, nem, én maradok – felelte Latasha. A Craig és Jordan meghallgatásáról készült jegyzőkönyveket az asztalra készítette, odahúzott egy széket, s leült. – Míg távol lesz, addig beleásom magam egy kicsit a háttértörténetbe. Hol vannak az orvosi leletek?

Jack odalépett a megfelelő iratcsomóhoz, s a Craig, valamint a Jordan meghallgatásáról készült jegyzőkönyvek mellé tette.

Latasha egy EKG–leletet húzott elő a paksamétából.

– Ez micsoda? – nézett fel Jackre.

– Ez az az EKG, melyet Dr. Bowman először készített Patience otthonában. Sajnos, majdnem használhatatlan. Még a vezetékeket sem kötötte be helyesen. Gyorsan fel is adta a kísérletezést az EKG–vel, mert a beteg állapota súlyos volt, és egyre rosszabbodott.

– Megnézte ezt valaki?

– Minden szakértő látta, de a bekötések helyét nem ismerve nem tudták értelmezni, így sokat nem foglalkoztak vele. Abban egyetértettek, hogy az AV blokk kifejezetten lassú szívverést mutat. Ezt és a többi vezetési rendellenességet a szív valamelyik részében bekövetkezett infarktusnak tudták be.

– Nagy kár, hogy többet nem tudunk – csóválta a fejét Latasha.

– Nos, én el is indulok, hogy minél előbb visszaérjek! – mondta Jack. – A telefonom be van kapcsolva, úgyhogy ha heuréka ötlete támad, vagy Allan előáll valami csodával, akkor bármikor elérhető vagyok. Várom, siessen vissza! – búcsúzott Latasha, s gyorsolvasással már bele is mélyedt az iratok tanulmányozásába.

Éjszaka háromkor végre Jacknek is könnyű volt Bostonban vezetni. A Massachusetts Avenue–n az egyik piros lámpánál csak az ő Accentje várakozott. Néhány hasonló alkalommal már megfordult a fejében, hogy keresztforgalom nem lévén, figyelmen kívül hagyja a lámpa jelzését, de ezt soha nem tette meg. Nem jelentett problémát számára a nevetséges és ostoba szabályok megszegése, de a közlekedési lámpa jelzése nem tartozott ezek közé.

A Massachusetts autópályára érve már más volt a helyzet. Most nem volt zsúfolt, de nagyobb volt a forgalom, mint amire számított. Elcsodálkozott, hogy az éjszaka kellős közepén mit kereshet ennyi

ember az utakon.

A Newtonig tartó rövid autózás közben kicsit lehiggadt. Hidegebb fejjel, józanabbul át tudta gondolni a helyzetet, s mikor ezt megtette, akkor az ügy legvalószínűbb kimenetele is nagyjából világossá vált számára. Először is, ennek ellentmondó bizonyítékok hiányában azt az álláspontot kénytelen elfogadni, hogy Patience Stanhope minden bizonnyal szívroham következtében halt meg még akkor is, ha ezt a halál után nyolc hónappal már nem lehetett kóros elváltozással igazolni; másodszor, a Craig és Alexis gyerekein keresztül továbbított fenyegetés mögött, tisztán anyagi megfontolásokból, Fasano és társai állnak. Fasano ezt kertelés nélkül értésére is adta, amikor megfenyegette.

Mire a Bowman–házhoz megérkezett, reményeit kedvetlenség váltotta fel. Ismét felmerült benne a gondolat, hogy talán nem azért van–e még mindig Bostonban, és rángat elő mindenféle összeesküvés–elméletet, mert tudat alatt még mindig tart a tíz óra múlva megtörténő házasságkötéstől, s nem ez játszik–e nagyobb szerepet ittlétében, mint az, hogy húgának és sógorának segítségére legyen. Kiszállt a kocsiból, s a hátsó ülésre készített esernyőt sem felejtette el magához venni. Craig Lexusa mellett parkolt le a kocsijával. Visszasétálva az utcáig, a rendőrségi járőrkocsit kereste, amely reggel még ott parkolt a ház előtt. Most sehol sem látta. Ennyit az őrizetről! Visszafordult a ház felé, és a főbejárat felé ballagott. A fáradtság kezdte őt is utolérni.

A házban, a bejárati ajtó melletti oldalablakon kiszüremlő fénysávtól eltekintve, teljes volt a sötétség. A lépcsőhöz érve hátravetett fejjel felpillantott az emeleti hálószobákra. A fenti ablakok is sötétek voltak, mint a szurok, csak egy távoli lámpa fénye tükröződött bennük vissza.

Csendben illesztette be a kulcsot a zárba. Nem akart titokban belopózni, de Craiget sem akarta felébreszteni. Ekkor jutott eszébe a

riasztórendszer. Kulcsa már a zárban volt, s megpróbált a kódra visszaemlékezni. Annyira fáradt volt, hogy egy percébe is beletelt, míg sikerült. Aztán azon kezdett tanakodni, hogy vajon a kód után meg kell–e valami másik gombot is nyomni. Fogalma sem volt. Mikor annyira felkészült, amennyire csak tudott, elfordította a kulcsot a zárban. A zár kattanása az éjszakai csendben különösen hangos volt.

Szinte pánikszerű gyorsasággal lépett be az előszobába, és a riasztó kapcsolótáblájára pillantott. Szerencséjére a várt figyelmeztető berregés nem hangzott fel, de a biztonság kedvéért még várt néhány pillanatot. A riasztó nem volt bekapcsolva. A kapcsolótáblán világító apró, zöld lámpácska is azt jelezte, hogy minden rendben van. Csendesen becsukta maga mögött az ajtót. Akkor hallotta meg, hogy a lehalkított televízió szól az ebédlőben. Valami kis fény is szűrődött ki abból az irányból.

Arra gondolt, hogy Craig talán elaludt a készülék előtt, ezért elindult a folyosón, s belépett az ebédlőbe. Craiget sehol sem látta. A kandalló fölötti tévé a hírekre volt kapcsolva, körülötte világosság volt, de a konyhában és az ebédlőasztal környékén teljes volt a sötétség.

A kanapé előtti asztalkán egy pohár és a távirányító társaságában ott állt Craig majdnem üres whiskysüvege. Jack csak úgy, megszokásból az asztalhoz lépett, felvette a távirányítót, és kikapcsolta a tévét. Ezután visszatért a hallba. A sötétben elnézett a lépcsőfeljárat felé, majd végigpillantott a sötét folyosón a dolgozószoba irányába. A boltíves ablakon keresztül beszűrődött az utcai világítás fénye, így nem volt teljes a sötétség.

Néhány pillanatig tanakodott, mivel is kezdje: nézze meg először Craiget, vagy ellenőrizze a biomarkerkészletet. Hasonló választási lehetőség esetén először mindig a kellemetlenebb feladaton szeretett túlesni, s adott esetben ez Craiget jelentette. Nem arról volt, szó,

hogy ez nehezére esett, de tudta, hogyha bemegy a szobájába, akkor esetleg felébresztheti, amit számos ok miatt nem szeretett volna. Ezek közül a legfontosabb az volt, hogy megjelenését nem vette volna jó néven. A rászorultságra való utalás sértette és bosszantotta volna.

Visszanézett a sötétbe. Még soha nem járt az emeleten, és fogalma sem volt, merre találja a szülői hálószobát. Villanyt nem akart gyújtani, ezért visszament a konyhába. Tapasztalatai szerint minden családnál akad egy lomos fiók, és ezekben a fiókokban többnyire zseblámpa is található.

Mint kiderült, csak félig volt igaza. Valóban volt zseblámpa a lomos fiókban, de azt nem a konyhában, hanem a mosodában találta meg. A ház méreteihez hasonlóan a zseblámpa is jókora darab, legalább harminc centis volt, mely – ahogy bekapcsolta – erős és koncentrált fénycsóvát vetett. Kipróbálta, mennyire tudja tenyerét a lencse elé téve a fényerőt szabályozni, majd visszatért a lépcsőhöz, és elindult felfelé.

Felérve a lépcsősor tetejére, elég fényt engedett ki ujjai között a lámpából ahhoz, hogy először az egyik, aztán a másik irányba végignézzen az emeleti halion. Mindkét oldalon számos ajtó sorakozott egymás mellett, többségük be is volt húzva. Megpróbálta eldönteni, melyikkel kezdje. Még egyszer végignézett mindkét irányban, s megállapította, hogy a jobb oldali folyosó éppen fele a bal oldalinak. Maga sem tudta, miért, először jobbra indult el. Csendesen kinyitotta az első ajtót, de csak annyira, hogy éppen át tudja lépni a küszöböt. Lassan kicsivel több fényt engedett ki a lámpából. Ez biztosan nem a szülők hálószobája. Valamelyik lányé lehetett, és a plakátokból, fényképekből, csecsebecsékből és szétdobált ruhadarabokból hamarosan azt is meg tudta állapítani, hogy Tracyé. Visszalépett a folyosóra, hogy folytassa a keresést. Már a következő szobába is majdnem benyitott, amikor a folyosó végén észrevette a két szárnyú ajtót. Az összes többi egyszárnyú volt, így –

feltételezhetően – az lehetett a szülők hálószobája.

A zseblámpa fényét majdnem teljesen eltakarva, a kétszárnyú ajtóhoz lépett. A zseblámpa lencséjét a hasához szorította, amikor kinyitotta az ajtót. Besurrant a szobába, de nem tudta azonnal biztosan megállapítani, hová érkezett. Előrelépett a süppedő szőnyegen. Egy pillanatig mozdulatlanul állt. Figyelte, hogy hallja–e Craig szuszogását, de a szobában teljes volt a csend.

Kicsit félrefordítva a zseblámpát, fokozatosan több fényt engedett a szobába. A homályból előtűnt egy széles dupla ágy. Craig a Jacktől távolabb eső oldalon feküdt.

Jack rövid ideig ismét mozdulatlan maradt, s azon tanakodott, miként is győződhetne meg róla, hogy Craig nincs–e kómás állapotban. Mindeddig nem is gondolt erre, de most, hogy már bent volt a szobában, ezt is meg kellett tennie. Bár Craig felébresztése ezt egyszerűen eldönthette volna, de ez nem jöhetett számításba. Végül úgy döntött, odalép az ágyhoz, és meghallgatja a lélegzését. Ha normális, azt hajlandó bizonyítékul elfogadni, és tudomásul veszi, hogy minden rendben van, bár ez igen messze állt a tudományos módszerektől.

Ismét csökkentette a kiáramló fényt, s inkább előbbi emlékeire, mint látására hagyatkozva elindult a szobán keresztül. Az ujjai közt kiáramló gyengécske fényben a tetőablakot látta megcsillanni. Ez már elegendő volt számára, hogy a nagyobb bútorok körvonalait is ki tudja venni. Az ágy végéhez érve Jack megtorpant, s a szabályos légzés jellegzetes hangjait próbálta felfedezni. A szobában halálos csend volt. Jack érezte, hogy adrenalinszintje megugrik. Legnagyobb döbbenetére semmi, légzésre utaló hangot nem volt képes felfedezni. Craig nem lélegzett!

Huszonkettedik

NEWTON, MASSACHUSETTS

Péntek, 2006. június 9.
Hajnali 3 óra 25 perc

A következő néhány másodperc benne is csak homályos foltokban maradt meg. Amint eljutott a tudatába, hogy sógora nem lélegzik, azonnal nekiiramodott, hogy megkerülje az ágyat, és a lehető leggyorsabban melléje kerüljön. Ott aztán lerántja róla a takarót, gyorsan felméri a helyzetet, és ha szükséges, mesterséges lélegeztetéssel és szívmasszázzsal elkezdi az újraélesztést.

A gyors oldalmozdulat megmentette az életét. A következő pillanatban rájött, hogy nincs egyedül a szobában. Rajta kívül még egy talpig feketébe öltözött alak is jelen volt, aki hirtelen kiugrott a fürdőszoba nyitott ajtaján. Egy baseballütőt tartott magasra a kezében, mellyel lecsapott arra a helyre, ahol néhány pillanattal korábban az ő feje volt.

Bár az ütés nem találta el fejét, de érte a vállát. Szerencsére onnan is lecsúszott, így nem érte teljes erővel. Még így is egész testén átfutott a zsibbasztó fájdalom, s érezte, hogy térde is elgyengül.

A markában szorított zseblámpa fénye vad táncot lejtett, amikor lebukott, és gyorsan elmászott az ágy végétől. Nem szeretett volna az ágy mellé szorulni, mert ott csapdába kerül. Inkább az ösztöne, mint a látása alapján tudta, hogy egy újabb ütés következik, amikor az alak utána lépett a sötétben. Mélyen lehajolt, majd – a legjobb védekezés a támadás alapelv szerint – előrevetette magát, s jobb

vállával a támadónak csapódott, mintha csak rögbi közben szerelni akarta volna. Sikerült is karjával átkulcsolnia a combját, majd kerékpározástól fejlett lábizmait megfeszítve hátralendítette a férfit, s mindketten a padlóra zuhantak.

Ilyen közelségben Jack már előnyben érezte magát, hiszen még mindig kezében tartotta a súlyos lámpát. A támadónál lévő baseballütő hossza most kifejezett hátrányt jelentett ellenfelének. Elengedve a támadó combját, Jack megragadta mellén a ruházatot, villámgyorsan a feje fölé emelte a súlyos zseblámpát, hogy lesújtson a feketébe öltözött alak homlokára. A magasba emelt zseblámpa fénykévéje egy pillanatra megvilágította a férfi arcát. Mielőtt Jack lecsapott volna, agya – szerencsére – a megfelelő neuronokat indította útnak, s felismerte a támadót. Craig volt az.

– Craig! – kiáltott fel hitetlenkedve Jack, s lecsapni készülő zseblámpájának fényét a férfi arcába fordította, hogy még egyszer meggyőződjön a látottakról.

– Jack? – hangzott a meglepett válasz, s a férfi arca elé emelte tenyerét, hogy szemét védje a vakító fénysugártól.

– Te jó isten! – sóhajtotta Jack, majd elengedte Craig ruháját, és elfordította arcáról a zseblámpa fényét.

Craig is talpra állt. Odalépett a villanykapcsolóhoz, s felkapcsolta a világítást.

– Mi az ördögöt keresel itt? Besurransz a házamba ilyenkor, a franc tudja, hány órakor? – Az ágya mellett lévő órára pillantott. – Hajnali fél négy van, az ördög vigye el!

– Megmagyarázom – válaszolta Jack, s arca egy pillanatra megrándult a vállában érzett fájdalomtól. Óvatosan megtapogatta, s a fájdalmat a kulcscsont és a vállizom találkozásánál érezte.

– Te jó isten! – szörnyülködött Craig, s a kezében szorongatott baseballütőt az ágyra dobva Jackhez lépett. – Ne haragudj, hogy

tévedésből megütöttelek. Akár meg is ölhettelek volna! Jól vagy? Voltam már rosszabbul is – felelte Jack, s az ágyra pillantva látta, hogy amit Craignek vélt, az csupán ágytakaró és néhány összegyűrt párna.

– Megnézhetném? – kérdezte aggodalmaskodva.

– Persze!

Craig megfogta Jack karját, s tenyerét óvatosan a vállára tette. Kezdte Jack karját mozgatni a vállízületben, majd lassan megemelte.

– Fáj?

– Egy kicsit, de mozgásra sem érzékenyebb.

– Nem hiszem, hogy eltört volna, de egy röntgen azért nem fog ártani. Átviszlek a Newtonba, ha akarod.

– Azt hiszem, inkább egy kis jeget teszek rá.

– Látod, ez jó ötlet. Menjünk le a konyhába! Mindjárt teszek jeget egy zacskóba. A szívem most percenként egy kilométert is megtesz – mondta Craig lefelé menet. – Azt gondoltam, azok közül jött vissza valaki, akik olyan brutálisan elbántak a lányokkal, s meg is ígérték, hogy visszatérnek. Már kész voltam, hogy átküldelek a másvilágra.

– Én is azt hittem, hogy közéjük tartozol – válaszolta Jack, s közben észrevette, hogy Craig sötét fürdőköpenyt, nem pedig fekete nindzsatrikót visel, mint azt képzelete sugallta. Kabátja zsebében a revolver súlyát is megérezte. A pillanat zűrzavarában eszébe sem jutott, s ez most nagyon jó dolognak bizonyult.

Craig közben elkészítette a jeges borogatást, és Jack most a kanapé egyik sarkában ülve, vállához szorította a jégtömlőt. Sógora lerogyott a másik sarokba, s kezébe temette az arcát.

– Azonnal el is megyek, hogy még tudj egy kicsit aludni – szólalt meg Jack –, de még tartozom egy magyarázattal!

– Hallgatlak – bólogatott Craig. – Mielőtt lefeküdtem volna, végigjártam a házat. Láttam, hogy lehúztad az ágyneműdet, így semmiképpen sem számítottam rád, arra pedig különösen nem, hogy felosonsz az emeletre.

– Megígértem Alexisnek, hogy rád nézek.

– Beszéltél ma vele?

– Igen, de csak nagyon későn. Őszintén aggódik amiatt, hogy kevered az alkoholt és az altatót. Nem is ok nélküli az aggodalma. Boncoltam már néhány embert ennek a párosításnak köszönhetően.

– Nincs szükségem a tanácsaidra!

– Rendben! – felelte Jack. – Ezzel együtt megkért, hogy nézzek rád. Ezt, őszintén megmondom, nem tartottam feltétlenül szükségesnek. Azért lopóztam fel olyan csendesen, mert nem akartalak felébreszteni, mivel tudtam, hogy dühös leszel, ha itt találsz.

– Ebben igazad van.

– Bocsáss meg, ha ezzel megbántottalak, de Alexisért tettem. Aggódik miattad, hogy a mai tárgyalás után a szokásosnál is zaklatottabb lehetsz.

– Legalább őszinte vagy hozzám! – jegyezte meg Craig. – Ezt is inkább szívességnek kell betudnom. Nehéz elviselni, ami most körülöttem zajlik. Kénytelen vagyok magamat nem túlságosan hízelgő megvilágításban látni. Szánalmas, nevetséges és önpusztító tanú voltam a saját ügyemben. Így, visszagondolva rá, még mindig kényelmetlenül érzem magam.

– A védelem tanúi hogy szerepeltek ma délután?

– Elfogadhatóan. A változatosság kedvéért jó volt néhány elismerő szót is hallani, de azt hiszem, mindez kevés az üdvösséghez. Hacsak, Randolph holnap nem nyújt valami Oscar–díjas teljesítményt a zárszóval, amire személy szerint

alkalmatlannak tartom, akkor az esküdtszék a szarházi Jordan mellett foglal majd állást – sóhajtott fel Craig elkeseredetten, s csak tévé a vakon ásító képernyőjét bámulta.

– Volt egy[7] másik oka is, hogy ilyen későn eljöttem – folytatta Jack.

Éspedig? – fordult Craig most már feléje. Szemére fátyol költözött, úgy tűnt, hogy menten elsírná magát, ha nem lenne benne erősebb a szégyenérzet. – Még nem is beszéltél a boncolásról! Sikerült megcsinálni?

– Sikerült – válaszolta Jack, majd nagy vonalakban beszámolt neki a nap eseményeiről, kezdve az exhumálástól egészen a toxikológussal lezajlott beszélgetésig. Craignek nem mondott el mindent olyan részletesen, mint Alexisnek, de a lényeg ugyanaz volt.

Beszámolója közben Craig egyre inkább felélénkült, különösen akkor, amikor a toxikológus és a bűntett lehetősége is szóba került.

– Ha a toxikológus valami gyógyszert vagy mérget talál, akkor ez azt jelenti, hogy vége ennek a műhibaőrültségnek – mondta, s már észrevehetően egyenesebb derékkal ült a helyén.

– Így van – bólogatott Jack. – Csak, mint említettem, ennek igen–igen kevés a valószínűsége. Ha viszont Patience–nek nem volt szívrohama, akkor ez rengeteg egyéb tényező lehetőségét veti fel. A másik ok, amiért ma éjszaka eljöttem, az, hogy szeretném megnézni azt a biomarkerkészletet, amely a táskádban van. Nem feltételezhető, hogy a teszt hamis pozitív eredményt hozott ki?

Craig egy ideig felvont szemöldökkel töprengett a kérdésen.

– Egyszerűen nem tudok mire gondolni – szólalt meg hosszabb szünet után. – Bárcsak eszembe jutna valami!

– A kórházi labor vezetője azt kérdezte, hogy amit te használsz, az a troponin–I–t és a mioglobint vagy csak a troponin–I–t vizsgálja.

– A mioglobint is nézi. Éppen a laborvezető által említett

szempontok miatt választottam ezt a készletet – pontosabban azért is, mert ez két órán belüli eseményeket is kimutat.

– Van a készletek valami szavatossági vagy lejárati ideje?

– Tudtommal nincs.

– Akkor szerintem az elképzelhető hatóanyagok körét is arra lehet szűkíteni, melyek képesek szívrohamot okozni. És mi a helyzet a digitáliszkészítményekkel? – vetette fel Craig.

– Elsőként nekem is ezek jutottak eszembe, és a vizsgálat ezekre is kiterjedt. Szerepük kizártnak tekinthető.

– Kár, hogy többet nem segíthetek – sóhajtotta Craig. – Az a legrosszabb dolog, amikor az embert beperelik, hogy annyira tehetetlennek érzi magát!

– Nagy segítség lenne, ha eszedbe jutna valamilyen szívre ható, toxikus hatással is bíró gyógyszer, amelyhez Patience vagy Jordan is hozzáférhetett.

– Távoli partneremnek, Ethan Cohennek köszönhetően az asszony gyógyszerszekrénye egész patika volt. De ezeket már mind megnézték az előzetes felmérések során.

– Ezeket már én is átnéztem – válaszolta Jack, s felállt a helyéről. Úgy érezte, a néhány perces pihenéstől elnehezült és elzsibbadt a lába. Tudta, hogy még az éjszaka folyamán szüksége lesz egy kávéra. – Most jobb lesz, ha visszamegyek és megnézem, mire jutott a toxikológus, neked pedig jó lenne valamennyit aludni – mondta, s már el is indult az ajtó felé

– Egész éjszaka dolgozni akarsz? – kérdezte Craig, miközben Jacket kísérte a kijárat felé.

– Azt, hiszem, igen – válaszolta Jack. – A történtek után szeretnék végre valami pozitív eredményre jutni, de úgy néz ki, ennek kevés a valószínűsége.

– Nem tudom, hogy a köszönetén kívül még mi mást mondhatnék

ezért a sok erőfeszítésért.

– Szívesen tettem – válaszolta Jack. – És az elviselt ütések ellenére van a dolognak pozitív oldala is. Örülök, hogy ismét összehozott bennünket Alexisszel.

Közben már a bejárati ajtóhoz értek, s Craig a dolgozószoba felé bökött az ujjával.

– Visszamegyek, kihozom a táskámat. Megnézed a biomarkerkészletet? Ugyanarról a készletről van szó. Ezt a fiaskót követően már nem jártam ki a betegekhez.

– Nem, köszönöm! – rázta meg a fejét Jack. – Nekem ennyi elég! Mindent elmondtál, amit tudni akartam.

– Találkozunk holnap a tárgyaláson?

– Nem hiszem. Van egy halaszthatatlan személyes ügyem, ami megköveteli, hogy holnap az első járattal visszarepüljek New Yorkba. Hadd kívánjak sok szerencsét!

Jack és Craig kezet fogott, s kezdték egymást egy kicsit jobban megismerni és többre becsülni.

A visszaút hajnali négykor maga volt a gyönyörűség. A Massachusetts autópályán még volt valami forgalom, de a Massachusetts Avenue–t elérve már csak elvétve találkozott járművel. Nem egészen húsz perc alatt beért az Orvosszakértői Intézetbe. Beállt a munkatársak számára fenntartott parkolóhelyre, de úgy gondolta, ennek most nincs jelentősége, hiszen korán reggel úgyis elhagyja az épületet.

A biztonságiak már felismerték, s be is engedték. A lépcsőn felfelé menet az órájára pillantott. Az idő egyre jobban sürgetett. Nem egészen két óra múlva már a gépen kell lennie.

A könyvtárba belépve kétszeresen is meglepődött. Sokkal nagyobb volt a rendetlenség, mint amelyet maga után hagyott, Latasha pedig úgy körberakta magát mindenféle szakkönyvvel, mintha most

készülne a szakvizsgájára. A hivatali szobákból összeszedett vastag könyvek kinyitva hevertek előtte az asztalon. Többségüket Jack fel is ismerte. Belgyógyászati, pszichológiai, toxikológiai és gyógyszertani szakkönyvek voltak mindenütt. A per szétteregetett anyagai is mintha rendezettebbek lettek volna.

– Hát itt meg mi történt? – kérdezte nevetve.

– Isten hozta, idegen! – pillantott fel Latasha az egyik könyvből.

– Jack megnézte néhány, számára ismeretlennek tűnő könyv borítóját. A címet elolvasva visszahajtotta az oldalakat oda, ahol Latasha kinyitotta. Leült a vele szemközti székre. A vállával mi történt?

Jack továbbra is a vállához szorította a jégtömlőt. Most már többnyire csak víz volt benne, de még mindig elég hideg volt ahhoz, hogy hasznára lehessen. Elmesélte Latashának a történteket, aki kellő együttérzéssel volt iránta, s túlságosan is kritikusnak bizonyult Craiggel szemben.

– Nem az ő hibája volt – vette védelmébe Jack a sógorát. – Számos dolog miatt annyira belelovaltam magamat ebbe az ügybe, hogy még mindig nem értem a saját esztelen ötletemet! Hogyan lopózhattam be egy olyan házba, ahová néhány nappal korábban betörtek, terrorizálták a gyerekeket, s üzenetet is hagytak, hogy visszajönnek, ha elvégzem a boncolást. Saját szakállamra mégis megcsináltam. Ugyan mi másra lehetett számítani?

– De maga mégiscsak vendég volt náluk! Meggyőződhetett volna róla, hogy kire emeli a baseballütőt.

– Akkor már nem voltam vendég. De hagyjuk is az egészet! Egy kis zúzódásnál, hál' istennek, nem esett egyéb bajom. Legalábbis remélem, hogy csak zúzódásról van szó. Meg is röntgeneztethettem volna a kulcscsontomat.

– Nézze akkor az ügy pozitív oldalát! – válaszolta erre Latasha. –

Legalább meggyőződött róla, hogy nincs kómában! Ugye tudja, mire gondolok?

Jack akaratlanul is elmosolyodott.

– És mi a helyzet a biomarkerkészlettel? Megtudott felőle valamit?

– Semmi olyasmit, ami a hamis pozitív eredményt indokolná. Fel kell tételezni, hogy valós eredményt mutatott.

– Azt hiszem, ez az információ is hasznos. Így legalább ki lehet zárni számos, potenciálisan végzetes hatóanyagot – tette még hozzá, s végigpillantott a kirakott könyveken.

– Úgy látom, alaposan elfoglalta magát.

– De még mennyire! Néhány diétás kólától új erőre kaptam. Toxikológiai ismereteimet is sikerült teljesen felfrissítenem. A szakvizsgám óta nem foglalkoztam ezekkel a kérdésekkel.

– És Allan? Nem telefonált?

– Nem is egyszer, de ez nem baj. Minél többször hallom a hangját, annál könnyebb megszabadulni a régi emlékektől és a sértődéstől.

– Talált valamit?

– Nem. Semmit. Nyilvánvalóan csak engem akar elkápráztatni, és tudja mit? Nem is dolgozik rosszul! Eddig is tudtam, hogy tehetséges, hiszen a college–ban is kémiára, matekra és fizikára szakosodott, de azt már nem tudtam, hogy a MIT–en tudományos fokozatot is szerzett. Tudom, hogy oda sokkal több ész kell, mint az orvosi egyetemhez, ahol a kitartás a legfontosabb követelmény.

– Nem mondta, milyen eshetőségeket sikerült kizárnia?

– A legtöbb kardiotoxikus hatóanyagot, amely nem szerepel az általános vizsgálati listán. Néhány saját trükkjével is megismertetett. A balzsamozáshoz használt anyagok jelentős mértékben megnehezítik a szövetminták, így a szív és a máj vizsgálatát is, ezért

ő elsősorban a testnedvekre koncentrált, melyekben kevesebb a szennyeződés.

– És miért volt szükség ezekre a szakkönyvekre?

– Kezdtem átnézni a kardiotoxikus hatóanyagokat, melyek közül sokról azt tanultam, hogy szívrohamot is előidézhetnek, vagy elegendő károsodást okozhatnak a szívizomban, és klinikai tünetekkel járnak még akkor is, ha ténylegesen nem károsítják az ereket. Lényegében a boncolásnál is ezt tapasztaltuk. Ezt láttam a metszeteken is. Míg nem volt itt, addig átnéztem néhány lemezt. A hajszálerek teljesen normálisnak tűnnek. A mikroszkópban hagytam a lemezt, az irodámban. Meg is nézheti, ha akarja.

– Hiszek magának – felelte Jack. – Nem is számítottam arra, hogy többet megtudunk, mint amit a nagyobb ereknél láttunk.

– A kifejezetten kardiotoxikus hatóanyagokról most már áttértem a neurotoxikus szerekre, hiszen ezek többségének is kettős hatása van. Meg kell mondanom, ezek hallatlanul érdekes dolgok! Különösen a kapcsolatuk biológiai terrorizmussal.

– Átfutotta a meghallgatásokról készült jegyzőkönyveket? – kérdezte Jack, csak hogy a témához közel tartsa a beszélgetést.

– Hé, azért nem volt olyan sokáig távol! Épp eleget dolgoztam ezalatt! Hagyjon már szusszanni egy kicsit!

– Kezdünk kifutni az időből. Koncentrálnunk kell!

– Én nagyon is koncentrálok, jóember! – vágott vissza Latasha játékosan évődve. – Én nem autózgatok összevissza, hogy olyasmit megtudjak, amit már úgyis tudok, s közben nem is veretem össze magamat!

Jack mindkét tenyerével erőteljesen megdörzsölte az arcát, hogy letörölje magáról a fáradtság pókhálóját, mely már kezdett összegabalyodni gondolkodásával és érzelmeivel. Igazán nem állt szándékában kritizálni Latashát.

– Hol van az a diétás kóla? Nekem is jól jönne egy adag– koffein.

– Ott van az automata, balra az étkezőben – mutatott Latasha a folyosó felé.

A kihalt épületben a dobozos üdítő olyan zajjal hullott a tartóba, hogy Jack is összerezzent. A fáradtságon kívül feszült is volt, amire maga sem talált kielégítő magyarázatot. Az is közrejátszhatott, hogy már nagyon kifutottak az időből, de a New York–i visszatérés és az ezzel járó dolgok is erősen foglalkoztatták. Felpattintotta a kólásdoboz tetejét, s egy pillanatra arra gondolt, hogy vajon jót tesz–e neki a koffein, ha már amúgy is ennyire felajzott idegállapotban van. Óvatosságát nyomban félre is dobta, s egy hajtásra kiitta az egész dobozzal, majd csuklott egy nagyot. Tudatosította magában, hogy ébernek kell maradnia, s ilyen esetekben az orvos is koffeint javasolna a hozzá fordulóknak.

Érezte, hogy a vére kicsit megpezsdül, Íriszen nem szokott hozzá a koffeinhez. Visszament a helyére, leült Latashával szemben, majd kiemelte a Craig és Jordan előzetes meghallgatásáról készült jegyzőkönyveket a papírkupacból.

– Betűről betűre nem olvastam végig a jegyzőkönyveket – szólalt meg Latasha –, de nagyjából átnéztem a papírokat, és kigyűjtöttem Patience tüneteit.

– Valóban? – élénkült fel Jack. – Én is éppen erre készültem.

– Gondoltam is, hiszen ezt javasolta, mielőtt elindult volna a rosszul sikerült kertvárosi autózásra.

– És hol van? – kérdezte Jack.

Latasha összeráncolt szemöldökkel koncentrált, majd keresgélni kezdett az előtte heverő papírhalmazban. Végül egy sárga jegyzettömböt húzott elő, s áttolta az asztal túlsó oldalára.

Jack hátradőlt a székében. A tüneteket nagyjából két csoportra lehetett osztani: a szeptember 8–án reggel és a késő délután, illetve

este elmondottakra. A reggeli tünetekhez tartozott az alhasi fájdalom, fokozott váladékos köhögés, hőhullám, orrdugulás, álmatlanság, fejfájás, szélgörcs és általános nyugtalanság. A késő délutáni/esti tünetek közt szerepelt a mellkasi fájdalom, a cianózis, a beszédképtelenség, a lebegés érzete, a hányinger – kevés hányással – és az általános gyengeség.

– Ennyi az egész? – emelte fel Jack a jegyzettömböt.

– Kevésnek tartja talán? Olyan panaszai vannak, mint a betegeim többségének voltak harmadéves egyetemista koromban.

– Nem, csak azt szerettem volna pontosítani, hogy benne van–e az összes, meghallgatás során említett tünet.

– Minden benne van, amit csak találtam.

– Nem talált semmit a fokozott verejtékezésről?

– Nem, pedig ennek külön utánanéztem.

– Én is – bólogatott Jack. – Az erős verejtékezés pedig tipikus tünete a szívrohamnak, s magam sem akartam elhinni, amikor első olvasatra sehol sem találtam említést róla. Örülök, hogy maga sem talált, mert egyedül esetleg elnézhettem volna.

Jack ismét a listát nézegette. Az volt vele a problémája, hogy egyik tünet sem volt közelebbről meghatározva, vagy ha volt is valami jelző mellette, az is túl általános volt. Úgy látszott, mintha minden tünet egyformán fontos lett volna, ezért nehéz volt meghatározni, hogy melyik milyen súllyal járult hozzá Patience klinikai állapotához. A zsibbadásnak például vajmi kevés értelme volt úgy, hogy nem szerepelt a helye, mértéke és időtartama. Az sem volt világos, hogy teljes érzéketlenségről vagy csak a tűszúráshoz hasonló jelenségről volt szó. Ilyen körülmények között nem is tudta, hogy idegi vagy érrendszeri eredetűnek tartsa–e a zsibbadást.

– Tudja, mi volt a legérdekesebb, amit ebben a toxikológiai könyvben találtam? – bökött rá Latasha az egyik vastag

szakkönyvre.

– Nos? Mi volt az? – kérdezte Jack meglehetősen szórakozottan. Éppen azon tanakodott, hogy átnézze–e még egyszer a meghallgatási jegyzőkönyveket, és ellenőrizze–e, milyen minősítő jelzők szerepelnek az egyes tünetek mellett.

– A hüllők kérdése – válaszolta Latasha. – Kész csoda, ahogy ezek a mérgek kifejlődtek, és hogy miért különbözik annyira a hatékonyságuk.

– Ez valóban érdekes. – Jack kinyitotta a Jordan előzetes meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet, s a szeptember 8–i események leírását kereste.

– Létezik néhány kígyófaj, amelynek mérge olyan különleges kardiotoxint tartalmaz, mely közvetlenül is képes szívizomelhalást okozni. El tudja képzelni, hogy reagálna erre a biomarker mutatója?

– Valóban? – kérdezte Jack hirtelen támadt érdeklődéssel. – És milyen kígyók ezek?

Latasha a papírokat félresöpörve helyet csinált az asztalon, s a megfordított könyvet Jack elé tolta.

– A mojave csörgőkígyó és a feketefejű csörgőkígyó – mutatott rá a kígyómérgek hatékonyságát összehasonlító táblázatban szereplő két kígyófajra.

Jack a táblázatta pillantott. A Latasha által kiválasztott kígyófajok mérgének hatékonysága valóban az elsők közt szerepelt.

– Nagyon érdekes – jegyezte meg, s érdeklődése legalább olyan gyorsan lelohadt, mint ahogy feltámadt. – Mi viszont nem ilyen mérgezéssel foglalkozunk. – Visszatolta a könyvet Latasha felé. – Patience–t nem marta meg semmiféle csörgőkígyó.

– Tudom. – Latasha visszavette a könyvet. – Csak azért olvastam a mérgekről, hogy valami ötletem legyen az összetevőikkel kapcsolatban, hiszen lényegében kardiotoxinokat keresünk.

– Aha – mormogta Jack, s közben a jegyzőkönyvben már megtalálta azt a részt, amelyet keresett. Figyelmesen ismét olvasni kezdett.

– A legérdekesebb mérges állatok mégis a kétéltűek között találhatók – folytatta Latasha a mondókáját.

– Valóban? – kérdezett vissza Jack, holott alig hallotta, amit Latasha mondott. A meghallgatás alhasi fájdalomról szóló részét olvasta. Jordan elmondása szerint Patience ezt „egészen lent” érezte, és inkább a bal, mint a jobb oldalon. Még ezzel is kiegészítette Latasha tünetekről összeállított listáját.

– A csúcsot a kolumbiai agavarangy jelenti. – Latasha lapozgatott a könyvben, míg a vonatkozó részt meg nem találta.

– Valóban? – ismételte meg Jack, s tovább keresett a jegyzőkönyvben, hogy megtalálja Jordan beszámolóját Patience esti tüneteiről. Különösen az a rész érdekelte volna, ahol Jordan a zsibbadást említette.

– Bőrváladékuk az egyik legerősebb ismert mérget tartalmazza – mondta tovább zavartalanul Latasha a magáét. – Azonnali toxikus hatással van a szívizomra. Ismeri a batrachotoxint?

– Csak felületesen – válaszolta Jack, s már meg is találta azt a részt, ahol Jordan a zsibbadást emlegette, s ebből világosan kitűnt, hogy nem általános érzéketlenségről, hanem a lábban és a karban jelentkező „tűszúrásokról” beszélt. Jack ezt is feljegyezte a sárga jegyzettömbbe.

– Ez a létező legveszélyesebb méreg. Ha a batrachotoxin kapcsolatba kerül a szívizommal, akkor egy szempillantás alatt leállítja a működését! – Latasha pattintott az ujjával. – Minimális mennyiség bekerül a szívbe, és azonnal leállítja a működését! El tudja képzelni?

– Tényleg nehéz elhinni – bólogatott automatikusan Jack, s

közben megtalálta Jordan lebegésre vonatkozó megjegyzését is, amely elsősorban a zsibbadással volt kapcsolatos, és semmi köze nem volt a vízben lebegéshez. Olyan érzés volt, mint amikor valaki elválik a talajtól, s lebeg a levegőben. Ezzel az információval is bővítette a sárga jegyzettömbben lévő listát.

– A méreg inkább szteroidalkaloida, mint polipeptid. Több békafajban is megtalálható. A legnagyobb koncentrációban viszont a Phylobates terribilisben fordul elő. Az elnevezése is találó, hiszen egyetlen nyúlványa száz ember halálához is elegendő batrachotoxint tartalmaz. Az embernek megáll az esze!

Jack közben megtalálta azt a részt, ahol Jordan Patience gyengeségéről beszél, melyről kiderül, hogy nem egy adott testrésszel vagy izomcsoporttal állt összefüggésben, és nem olyan tünetet eredményezett, hogy – például – gyengült volna a szorítása. A gyengülés inkább általánosságban volt értelmezhető. Először a járás esett nehezére, de hamarosan már az ülés is terhére volt. Jack ezt is felvette a listájára.

Még valamit érdemes tudni a batrachotoxinról, ha nem tudná véletlenül. Molekuláris hatását úgy fejti ki, hogy depolarizálja az elektromos impulzusok alapján működő szerveket, például a szívizmot és az idegszöveteket. És tudja, hogy ez miként zajlik le? Arra a nátriumellátásra van hatással, amit maga ezoterikának nevezett! Emlékszik?

– Hogy is van ez a nátriummal? – kérdezett vissza Jack, amikor Latasha szavai végre eljutottak a tudatáig. Ha erősen összpontosított, akkor gyakran környezete is megszűnt számára létezni, mint ahogy ez most Latasha esetében is megtörtént.

– A batrachotoxin az izom– és idegsejtekhez kötődik, és a nátriumion–csatornákat nyitott helyzetben rögzíti, melynek következtében az érintett izmok és idegek működése leáll.

– Nátrium – ismételte Jack, mintha csak valami kábulatból

ébredezne.

– Igen, igen – ismételte Latasha. – De hiszen emlékszik, amikor…

Jack hirtelen felugrott a helyéről, s megszállott sietséggel kezdett turkálni az asztalon szétteregetett papírok között.

– Hol vannak azok a papírok? – követelte szinte magánkívül.

– Milyen papírokról beszél? – csodálkozott rá Latasha. Mondanivalóját a mondat felénél abbahagyta, hátradőlt a székében, és Jack hirtelen támadt türelmetlensége láttán csak hüledezett. Sietségében még a meghallgatásokat tartalmazó jegyzőkönyveket is lesöpörte az asztalról.

– Tudja, miről beszélek! – vetette oda a lánynak, s látszott rajta, hogy nem találja a megfelelő szavakat. – Azokat… azokat a papírokat!

– Rengeteg papírunk van, nagy ember! Jézusom! Mennyi diétás kólát ivott?

– A francba! – vágott vissza idegesen Jack, majd abbahagyta a keresgélést, és Latasha felé nyújtotta a kezét. – Hadd lássam azt a toxikológiai könyvet! – szólt oda sürgetőn a lánynak. Persze… tessék – nyújtotta felé Latasha a könyvet, s még mindig nem tért magához a hirtelen átalakulás láttán. Csak tekintetével követte, ahogy Jack lázasan átlapozta a vastag kötetet, míg a végén rá nem bukkant a tárgymutatóra, majd ujjával végigfutott rajta egészen odáig, míg meg nem találta, amit keresett. Latasha már Jack elméjének épsége miatt kezdett aggódni.

– Túlságosan nagy kérés lenne, ha szeretném tudni, hogy most éppen mivel foglalkozik? – kérdezte kicsit csipkelődve.

– Azt hiszem, hogy maga ezt heuréka–pillanatnak nevezné, számomra pedig, azt hiszem, a megvilágosodást jelenti – motyogta Jack, s közben már a megtalált szöveget olvasta. – Igen! - kiáltott fel néhány pillanat elteltével, s öklével diadalittasan a levegőbe csapott.

Összecsapta a könyvet, s az asztalon keresztül Latashára nézett. – Támadt egy ötletem, hogy mit kérdezzünk meg Allantől! Elég furcsa dolog, és ha megtaláljuk, akkor lehetséges, hogy nem illeszkedik minden általunk ismert részlethez, de nagyon is illeszkedik a legfontosabb adatokhoz, ami egyben azt is bizonyítja, hogy Craig Bowman nem követett el orvosi műhibát.

– Miről van szó? – követelte Latasha a választ. Most már kicsit bosszantotta Jack titkolózása. Hajnali ötkor valahogy nem volt kedve a találós kérdésekhez.

– Nézze meg ezt a furcsa tünetet, amelyet leírt! – Jack az asztalon keresztül a sárga jegyzettömbön látható, „lebegő érzés” megjegyzésre mutatott. – Ez még egy megrögzött hipochondertől sem számít megszokott panasznak. A tünet valóban azt sugallja, hogy valami tényleg furcsa dolog történik, és ha Allan meg tudja találni, amire gondolok, akkor Patience Stanhope vagy egy megveszekedett szusifaló, vagy a haiti fekete mágia őrült híve volt, de ezt most megtudjuk.

– Jack! – szólalt meg Latasha most már ingerülten. – Most már igazán fáradt vagyok az ilyen viccekhez!

– Bocsásson meg! – mentegetőzött Jack. – Ez az ugratás csak annak a félelemnek tudható be, hogy esetleg igazam lehet. Ez egyike azoknak a helyzeteknek, amikor – az erőfeszítések ellenére – inkább azt kívánom, hogy ne legyen igazam! Jöjjön! – Megfogta Latasha karját. – Mindent elmondok, míg átugrunk Allanhez. Kezd a kép teljesen összeállni.

Huszonharmadik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Péntek, 2006. június 9.
Délelőtt 9 óra 23 perc

Viharvert Hyundaiával Jack a postaszolgálat teherautója mögé kanyarodott a járdaszegélynél. Ez éppen rakodási terület volt a forgalmas Cambridge Streeten, a Bostoni Városházával szemközti hosszú, árkádos épület előtt. Szinte biztosra vette, hogy – bármennyire igyekszik is – tilosban való parkolásért meg fogják büntetni. Remélte, hogy a kocsiját nem szállítják el, de erre az eshetőségre is számítva, magával vitte a táskáját is. Másik kezében egy nagyobb méretű borítékot szorongatott, melyen feladóként a bal felső sarokban az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet fejléce szerepelt.

Felrohant az épületbe vezető lépcsőn, s kijutott a Suffolk Megyei Fellebbviteli Bíróság előtti belső udvarra. Idejét egy pillanatig sem vesztegetve, futólépésben indult a bejárat felé. A biztonsági szolgálat ellenőrző pontjánál kicsit lelassult, mert táskáját és rádiótelefonját még át kellett engedni a röntgengépen. A felvonónál igyekezett az első fülkébe belépni.

Felfelé menet az órájára pillantott. Nem felejtette el, hogy négy óra múlva saját esküvőjén kell lennie, az viszont már erősen nyugtalanította, hogy még mindig egy másik városban van. A harmadik szintre érve megpróbált a lehető legudvariasabb lenni, amikor kiverekedte magát a fülkéből. Ha nem tudta volna maga is, hogy nem így van, akkor azt hitte volna, hogy a liftben utazók

szándékosan gátolják a kijutását.

Bár az előző alkalmakkor Jack igyekezett a lehető legcsendesebben belépni, de most szinte berobbant a tárgyalóterembe. Úgy érezte, hogy annál jobb, minél nagyobb feltűnést kelt. Ahogy határozott léptekkel megindult a sorokat elválasztó térközön a tárgyalóteret a hallgatóságtól elválasztó korlát felé, szinte minden szempár – az első sorban ülő Alexisét is beleértve – az arcára szegeződött. Jack Alexis felé biccentett. A törvényszolga a számára rendszeresített, elkerített helyen ülve a pad alatt olvasgatott valamit, fel sem emelte tekintetét. Az esküdtek olyan közömbös arccal ültek a helyükön, mint máskor, és Randolphot figyelték, aki most kezdhette el záróbeszédét. A pulpituson ülő bíró az asztalán heverő papírokat nézegette. A bírósági jegyzőkönyvvezető és az írnok a szokásos helyét foglalta el. A védelem asztalánál Jack Craig és Randolph segítője tarkóját látta. A felperesi asztalnál Tonynak, Jordannek és Tony segítőjének szintén csak a tarkója látszott. Minden a szokásos rendben zajlott; úgy működött, mint egy régi típusú gőzmozdony, az igazságszolgáltatás kerekei lassan, de feltartóztathatatlanul gördültek a végkifejlet felé.

Jack most ezt a vonatot akarta eltéríteni az útjáról. Nem kisiklatni akarta, csak szerette volna megállítani és más vágányra irányítani. Közben már el is ért a korlátig. Látta, hogy az esküdtek is – egy feléje vetett pillantás erejéig – felfüggesztik a közömbösségüket. Közben Randolph – kulturált és választékos stílusában – folytatta a záróbeszédét. Pallérozott szavai olyan aranyfénnyel csillogtak, mint a magas ablakok zsalugáterein beszűrődő késő tavaszi napsugár apró porszemeket megvilágító fénynyalábjai.

– Bocsánat! – szólalt meg Jack. – Bocsánat! – ismételte meg, amikor Randolph zavartalanul tovább folytatta mondókáját. Jack éppen nem esett a látómezejébe, de másodszori megszólalására már feléje fordult. Jegesen kék szemében meglepetéssel vegyes

bosszankodás látszott. A Jack első megszólalását észre sem vevő törvényszolga a másodikat már minden bizonnyal meghallotta. Azonnal fel is állt a helyéről. A tárgyalóterem biztonságáért ő felelt.

– Azonnal beszélnem kell önnel! – szólalt meg Jack elég hangosan ahhoz, hogy a különben csendes tárgyalóteremben mindenki hallhassa. – Tudom, hogy ez most nem egészen alkalmas pillanat, de létfontosságú, ha el akarják kerülni az igazságszolgáltatással való visszaélést!

– Ügyvéd úr! Mi az ördög akar ez lenni? – mordult fel Davidson bíró, s kicsit még fejét is lehajtotta, hogy szemüvege fölött jobban lássa, mi történik körülötte. Intett a törvényszolgának, hogy maradjon a helyén.

Randolph még mindig elképedve, de az évek hosszú során a pereken megedződve, most már visszanyerte kifinomult, semleges arckifejezését. Egy pillantást vetett a bíró felé, majd ismét Jack felé fordította tekintetét.

– Nem tenném ezt, ha nem lenne létfontosságú – tette még hozzá Jack kicsit már halkabban. Észrevette, hogy mind a védelem, mind a felperes asztalánál ülők feléje fordulnak. Őt csak két ember érdekelte: Craig és Jordan. Kettejük közül láthatóan Jordan volt a meglepettebb, és Jack váratlan megjelenése is őt zavarta jobban.

– Tisztelt bíró úr! – fordult Randolph Davidson bíró felé. – Kérhetném a bíróság rövid türelmét?

– Két perce van – felelte a bíró ingerülten. Inkább megengedte Randolphnak, hogy szót váltson Jackkel, csak hogy megszabaduljon tőle. Az viszont egyértelműen látszott, nem örül, hogy félbeszakították a tárgyalását.

Randolph közben a korláthoz lépett.

– Ez rendkívül szokatlan eljárás! – szólalt meg egy mélységesen rosszalló pillantás kíséretében.

– Általában ezt szoktam csinálni – súgta vissza Jack visszanyerve régi szarkasztikus modorát. – Meg kell idéznie tanúnak!

– Nem tudom tanúnak megidézni! Már azt is elmondtam, hogy miért, és különben is a záróbeszédemet tartom. Elvégeztem a boncolást, és egy massachusettsi igazságügyi orvosszakértő, valamint egy ugyancsak massachusettsi toxikológus által hitelesített bizonyítékkal tudok szolgálni arra, hogy Dr. Bowman nem követett el orvosi műhibát.

Jack első ízben vélt felfedezni egy kis rést Randolph nyugalmának kagylóhéján. A szeme árulta el, amikor nyugtalanul hol rá, hol a bíróra pillantott. Nagyon kevés ideje maradt a válaszra, még kevesebb a vitára.

– Mr. Bingham! – szólalt meg Davidson bíró türelmetlenül.

– Letelt a két perc!

– Majd meglátom, mit tehetek – súgta oda Randolph Jacknek, mielőtt visszatért volna korábbi helyére. – Tisztelt bíró úr! Közelebb léphetek az emelvényhez?

– Ha ragaszkodik hozzá – válaszolta Davidson bíró kelletlenül.

Tony is felugrott a helyéről, és Randolph mellé lépett a bírói emelvényhez.

– Mi ez az átkozott felfordulás? – kérdezte suttogva, de erélyesen Davidson bíró. – Ki ez az ember? – pillantott a korlátnál kérlelő tekintettel álldogáló Jack felé. Jack még mindig a kezében szorongatta a borítékot.

– Dr. Jack Stapletonnak hívják – válaszolta Randolph. – Hiteles igazságügyi orvosszakértő a New York–i Igazságügyi Orvosszakértői Intézetben. Tájékozódtam felőle, és igen nagy tekintélynek örvend a szakmájában.

– Maga ismeri? – Davidson bíró Tonyra nézett.

– Már találkoztunk – válaszolta Tony, de részletekbe nem

bocsátkozott.

– Mi az ördögöt akar itt, hogy így beront a tárgyalásra? Ez enyhén szólva is rendkívül szokatlan eljárás!

– Én is ezen véleményemnek adtam hangot – felelte Randolph. – Tanúskodni szeretne.

– Itt nem tanúskodhat! – csattant fel Tony. – Nem is szerepelt a tanúk listáján, és az előzetes meghallgatáson sem vett részt. A javaslat is felháborító!

– Fékezze az indulatait! – szólt rá Davidson bíró Tonyra, mintha csak egy engedetlen gyerekkel beszélne. – És miért kéri, hogy tanúskodhasson?

– Állítása szerint felmentő erejű vallomást kíván tenni, mely igazolja, hogy Dr. Bowman nem követett el orvosi műhibát. Azt is állítja továbbá, hogy bizonyítékait egy massachusettsi igazságügyi orvosszakértő és egy ugyancsak massachusettsi illetőségű toxikológus is hitelesítette.

– Ez őrültség! – háborgott Tony. – Az utolsó pillanatban meglepetésszerűen a védelem nem állíthat tanút! A Magna Charta aláírása óta ez ellentétben áll minden szabállyal!

– Fejezze be a nyavalygást és a siránkozást, ügyvéd úr! – mordult fel Davidson bíró.

Tony nagy nehezen erőt vett magán, de fordított U alakban görbülő, vastag ajkai nyilvánvalóan elárulták a benne tajtékzó tehetetlen dühöt.

– Van valami elképzelése arról, hogy miként jutott azokhoz a perdöntő információkhoz, melyeket a bíróság elé akar tárni?

– Említette, hogy felboncolta Patience Stanhope–ot.

– Ha a boncolás potenciálisan felmentő ítéletet jelent, akkor miért nem ejtették meg korábban, hogy megfelelően meg lehessen vizsgálni?

– Nem volt ok annak feltételezésére, hogy a boncolás próbaértékkel bír. Biztos vagyok benne, hogy ezzel Mr. Fasano is egyetért. A klinikai adatok soha nem képezték vita tárgyát ebben a perben.

– Mr. Fasano, maga tudott a boncolásról?

– Csak annyit, hogy szó volt róla.

– Az ördög vigye el! Szépen két malomkő közé kerültem! – háborgott Davidson bíró.

– Tisztelt bíró úr – szólalt meg Tony, amikor már végképp nem tudott csendben maradni –, ha megengedi, hogy vallomást tegyen, akkor én…

– Hallani sem akarom a fenyegetőzését, ügyvéd úr! Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy Dr. Stapleton nem táncolhat csak úgy be, és nem tehet vallomást. Nem is erről van szó. Azt hiszem, elrendelhetem a per meghosszabbítását, és akkor normális rendben meg lehetne vizsgálni Dr. Stapleton adatait, de ezzel az a bajom, hogy tönkreteszi az egész időbeosztásomat. Nem szeretném, ha ez előfordulna, de még kevésbé szeretném, ha az ítéletemet a fellebbviteli bíróság megváltoztatná, viszont ha Dr. Stapleton olyan drámai erejű bizonyítéknak ítéli a vallomását, akkor erre minden bizonnyal sor fog kerülni.

– Mi lenne, ha meghallgatnánk Dr. Stapleton bizonyítékait? - vetette fel Randolph a gondolatot. – Ez az ön döntését is jelentősen megkönnyítené.

Davidson bíró bólogatva mérlegelte a javaslatot.

– Időmegtakarítás céljából ezt akár a szobájában is megejthetné – szólalt meg ismét Randolph.

– A tanú behívása bírói szobába már önmagában is szokatlan eljárás.

– De nem példa nélküli – jegyezte meg Randolph.

– A tanú aztán elmehet a sajtóhoz, és ott azt állít, amit csak akar! Nem szeretem az ilyesmit!

– A bírósági jegyzőkönyvvezetőt is behívhatná – vetette fel Randolph. – Legyen ez is része a hivatalos jegyzőkönyvnek. A probléma csak az, hogy az esküdtek nem hallják a vallomást. Ha úgy véli, hogy a vallomás nem tartozik az ügyhöz, és nem lényeges, akkor újra kezdhetem az összegzést. Ha a vallomást az ügyhöz tartozónak és lényegesnek minősíti, akkor pedig több információ áll majd rendelkezésére, melynek alapján a döntést meghozhatja, és a tárgyalás további menetét meghatározhatja.

Davidson bíró elgondolkozott a javaslaton.

– Ez már jobban tetszik – bólogatott. – Rövid szünetet rendelek el, de az esküdteket itt tartom. Gyorsan lebonyolítjuk. Egyetért a tervvel, Mr. Fasano?

– Legyen – morogta Tony.

– Van talán valami más javaslata? – kérdezte tőle a bíró.

Tony csak megrázta a fejét. Tomboltak benne az indulatok.

Biztosan számított rá, hogy első műhibaperét megnyeri, és most, amikor már csak órák választották el célja elérésétől, éppen egy kudarc érlelődött mindannak ellenére, amit megtett az ügy érdekében. Visszasétált a felperesi asztalhoz, és töltött magának egy pohár vizet. Szája és torka teljesen kiszáradt.

Randolph visszatért Jackhez.

– Engedélyezték a tanúként történő meghallgatását – súgta oda neki. – Egyelőre csak a bíró előtt tesz vallomást, aki majd eldönti, hogy később mindezt elmondhatja–e az esküdtek előtt is. A vallomástétel a bíró szobájában fog megtörténni. Öt percet ad önnek. Jó lenne, ha összefogott és lényegre törő lenne. Érti?

Jack biccentett. Majdnem kiszaladt a száján, hogy neki is csak néhány perce van erre az egészre, de aztán visszafogta magát. A

láthatóan idegeskedő Jordanre pillantott, aki megpróbálta rávenni Tonyt a történtek megmagyarázására, hiszen a bíró néhány perces szünetet rendelt el, de kérte az esküdteket, hogy maradjanak a helyükön. A hallgatóság között enyhe zsongás indult meg, az emberek csak találgatták, mi történhetett, és azt is, hogy Jack ki lehet. Jack Craigre pillantott, Craig elmosolyodott. Jack válaszul feléje biccentett.

– Mindenki álljon fel! – hangzott fel a törvényszolga hangja, amikor a bíró felállt a helyéről, és gyors léptekkel lesietett az emelvényről. Néhány pillanat alatt eltűnt szem elől, de a faburkolatú ajtót hívogatón nyitva hagyta maga mögött. A bírósági jegyzőkönyvvezető néhány lépésnyire lemaradva követte.

– Felkészült? – kérdezte Randolph Jacktől. Jack ismét csak biccentett, s közben tekintete véletlenül összetalálkozott Tonyéval. Ha szemmel ölni lehetne, akkor már rég nem élnék, gondolta Jack. Az ügyvétlen látszott, hogy hallatlanul felbőszítették a fejlemények.

Jack Randolph nyomába szegődött, majd Tony is követte őket, ahogy elhaladtak a tanúk részére elkerített, de most üresen álló emelvény és a bírósági írnok asztala mellett. Elmosolyodott magában, amikor arra gondolt, vajon mi lenne Tony válasza, ha Franco egészségi állapota felől érdeklődne, hiszen sehol sem látta a környéken.

A bírói szoba csalódást keltett Jackben. Úgy képzelte, hogy csillogóra fényezett, sötét, bőrrel bevont bútorok közé kerül, s finom szivarok illata terjeng a levegőben, mint valami exkluzív férfiklubban. Ehhez képes egy kifejezetten kopottas, kormányzati bútorokkal berendezett irodában találta magát, melynek falaira is régen ráfért volna a festés. A helyiségben áporodott cigarettafüst szaga érződött. Egyetlen figyelemre méltó tárgy a szobában a masszív, viktoriánus stílusú íróasztal volt, mely mögött Davidson bíró foglalt helyet magas támlájú székében. Hátradőlt, kezét

összefonta tarkóján, s viszonylag nyugodtan várta, hogy a többiek is beérjenek a szobába.

Jack, Randolph és Tony alacsony, műanyag borítású székeken foglaltak helyet, így Davidson bíró jóval föléjük magasodott. Jack feltételezése szerint szándékosan így alakították ki a bútorzatot, mivel a bíró kedvelhette, ha a többiek fölé helyezheti magát. A jegyzőkönyvvezető egy kicsiny oldalasztalnál talált magának helyet.

– Dr. Stapleton – kezdte a bíró rövid bevezető után –, Mr. Bingham azt közölte velem, hogy most, a huszonnegyedik órában, ön döntő bizonyítékokkal tud szolgálni az alperes javára.

– Ez nem pontosan így van – válaszolta Jack. – Azt mondtam, hitelesített bizonyítékokkal tudom igazolni, hogy a szabályok értelmében Dr. Bowman nem követett el orvosi műhibát. Részéről nem történt gondatlanság.

– Ez talán nem felmentő bizonyíték? A szavakkal kezdünk játszadozni?

– Ez aligha nevezhető játéknak – felelte Jack. – Adott körülmények között ez felmentő, másrészt viszont terhelő is lehet.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha ezt megmagyarázza – válaszolta Davidson bíró, s két kezét az asztalra téve várta a választ. Jack szavai valóban felkeltették érdeklődését.

Jack kinyitotta a borítékot, és három dokumentumot húzott elő belőle. Az elsőt a bíró elé csúsztatta.

– Ez az első hitelesített dokumentum, mely igazolja, hogy a felboncolt holttest Patience Stanhope–é volt. Egy hivatalos engedéllyel rendelkező massachusettsi temetkezési vállalkozó adta ki az igazolást – tette még hozzá Jack, majd a második dokumentumot is a bíró elé tette. – Ez a dokumentum a boncolásban részt vevő és a mintavételben, valamint a mintáknak az egyetemi toxikológiai laboratóriumba, Dr. Allan Washingtonhoz

történő eljuttatásában közreműködő Dr. Latasha Wylie, massachusettsi igazságügyi orvosszakértő által kiadott igazolást tartalmazza.

Davidson bíró mindkét igazolást kézbe vette és átfutotta.

– Meg kell adni, dicséretre méltó alaposság – szólalt meg elismerően. – És mi az a harmadik? – nézett fel a papírokból.

– Ez azt tartalmazza, amit Dr. Allan Washington a mintákban talált – felelte Jack. – Hallott ön már a fugumérgezésről?

Davidson bíró egy futó, furcsa mosollyal nyugtázta a kérdést.

– Azt hiszem, jó lenne, ha a lényegre térne, fiatalember – jegyezte meg atyáskodva. – Az esküdtek már odakint tördelik a kezüket, és nagyon mehetnékjük van.

– Ez egy többnyire végzetes kimenetelű mérgezés, melyet a gömbhalból készült szusi fogyasztása okozhat. Érthető módon szinte kizárólag Japánban fordul elő.

– Ugye nem azt akarja mondani, hogy Patience Stanhope attól halt meg, hogy szusit evett? – kérdezte Davidson bíró. Bárcsak ilyen egyszerű lenne a helyzet! – válaszolta Jack. – A mérgezést az említett esetben egy hallatlanul érdekes összetételű, tetrodotoxin nevű hatóanyag okozza. Rendkívül mérgező. Csupán a példa kedvéért említem, hogy hatékonysága százszor meghaladja a fekete özvegy néven ismert pók mérgének hatékonyságát, és tízszer erősebb, mint az egyik legveszélyesebb délkelet–ázsiai kígyófajta, a sokgyűrűs bungárkígyó méreganyaga. Szájon keresztül már egy mikroszkopikus mennyiség is gyors halált okoz – fejtegette Jack, s a bíró elé tette a harmadik dokumentumot. – Ez a Dr. Allan Washington által aláírt dokumentum azt igazolja, hogy a Patience Stanhope maradványaiból vett és általa megvizsgált összes minta tetrodotoxint tartalmaz, a kimutatott méregszint pedig arra utal, hogy az egyszerre elfogyasztott méregmennyiség századrésze is elegendő lett volna a halálához.

Davidson bíró átfutotta a dokumentumot, majd átnyújtotta Randolphnak.

– Feltehetnék a kérdést, mennyire megbízható a tetrodotoxin kimutatására szolgáló vizsgálat – folytatta Jack. – A válasz erre az lenne, hogy rendkívül megbízható. A hamis pozitív eredmény esélye a nullához közelít, annál is inkább, mert Dr. Allan Washington két, egymástól teljesen különböző módszert is alkalmazott a kimutatására. Egyik a tömegspektrometriával kombinált magasnyomású folyadékkromatográfia, a másik pedig a tetrodotoxin speciális antitestjeinek felhasználásával elvégzett radioimmunológiai próba volt. Az eredmények bizonyító erejűek és megismételhetők.

Randolph átnyújtotta az igazolást Tonynak, aki ingerülten csak félretolta. Nagyon is tisztában volt a jelentőségével.

– Tehát azt állítja, hogy a beteg nem szívroham következtében halt meg? – tette fel a kérdést Davidson bíró.

– Nem szívroham következtében halt meg. Súlyos tetrodotoxinmérgezés okozta a halálát. A mérgezés kezelésére egyáltalán nincs lehetőség, így a kórházba érkezés időpontjának sincs semmi jelentősége. Sorsa meg volt pecsételve attól a pillanattól kezdve, hogy a méreg a szervezetébe jutott.

Erőteljes kopogás hallatszott a bírói szoba ajtaján. A bíró kiszólt, hogy bárki az, bejöhet. A törvényszolga dugta be a fejét az ajtónyíláson.

– Az esküdtek kávészünetet kémek. Mint mondhatok nekik?

– Kávézzanak csak nyugodtan! – intett feléje a bíró. Sötét, szúrós tekintetével Jacket méregette. – Ez lenne tehát a mentő körülmény. És mi a helyzet a terhelőt illetően?

Jack hátradőlt a székében. Az elkövetkezendők jelentették számára a legnagyobb problémát.

– Döbbenetesen erős toxikus hatása miatt a tetrodotoxin – különösen manapság és az adott körülmények között – rendkívül szigorú ellenőrzés alatt álló hatóanyag. A méreg viszont érdekes gyógyhatással is rendelkezik. A mérgező hatásért felelős molekuláris szerkezet kiváló eszközt jelent az ideg– és izomszövetek nátriumcsatornáinak tanulmányozására.

– És mi köze mindennek a most zajló ügyhöz?

– Az, hogy Dr. Bowman kutatási eredményeket publikált ebben a tárgykörben, és jelenleg is kiterjedt kutatásokat folytat a nátriumcsatornákkal kapcsolatosan. Igen gyakran használ tetrodotoxint.

Néma csend ülte meg a szobát, amikor Davidson bíró és Jack a bírói asztal fölött egymásra nézett. A két ügyvéd csak bámulta őket. Legalább egy percig senki sem szólalt meg.

– A méreghez való hozzáférés közvetett bizonyítékán kívül van még valami, ami Dr. Bowmant összefüggésbe hozhatja ezzel az esettel?

– Van – válaszolta Jack kelletlenül. – Abban a pillanatban, ahogy a tetrodotoxin jelenléte kimutatható volt, azonnal visszatértem a Bowman–házba, ahol vendégeskedtem. Tudtam, hogy Dr. Bowman orvosi táskájában van egy tablettákat tartalmazó fiola, melyből Dr. Bowman adott is egyet Patience Stanhope– nak a halála napján. A fiolát elvittem a toxikológiai laboratóriumba. Dr. Washington egy gyors vizsgálattal kimutatta, hogy tetrodotoxin szempontjából a fiola pozitív. Most, míg beszélgetünk, éppen a teljes körű elemzést és vizsgálatot végzi.

– Oké! – dörzsölte össze a tenyerét Davidson bíró, majd a bírósági jegyzőkönyvvezetőhöz fordult. – Függessze fel a jegyzőkönyvezést, amíg vissza nem térünk a tárgyalóterembe – mondta, majd hátradőlt a székében, s az öreg bútordarab éles, csikorgó hangot hallatott. Komor, de elgondolkodó kifejezés költözött az arcára. –

Elrendelhetném a tárgyalás meghosszabbítását, és akkor ezeket az újonnan felmerült információkat alaposan körbe lehetne járni, de ennek nem sok értelmét látom. Ez nem polgári jellegű gondatlanság vagy kötelességszegés, hanem gyilkosság. Megmondom önöknek, mit fogok tenni, uraim! Eljárási hiba miatt érvénytelenítem a tárgyalást. Az ügyet át kell adni a körzeti ügyészségnek. Van valakinek kérdése? – Végignézett a jelenlévőkön, s tekintete Tonyn állapodott meg. – Ne legyen olyan morcos, ügyvéd úr! Sütkérezhet a dicsőségben, hogy érvényesült az igazság, az ügyfele pedig pert indíthat emberölés miatt.

– A problémát az jelenti, hogy a biztosítótársaság így leakad a horogról – horkant fel Tony dühösen.

– Csodálatra méltó munkát végzett, doktor! – fordult a bíró ezután Jack felé.

Jack csak biccentett az elismerés hallatán, de úgy érezte, hogy nem érdemli meg. Vizsgálódása eredményeinek bejelentése egyben kínzó aggodalmat is jelentett számára, hogy mi lesz Alexisszel és a kislányokkal. Egy újabb elhúzódó vizsgálatot, egy újabb tárgyalást kell átvészelniük, és mindezek szörnyű következményeit is vállalniuk kell. Ez tragédiát jelenthet minden érintett, de legfőképpen Craig számára. Jacket megdöbbentette Craig szélsőséges önimádata és nyilvánvaló lelkiismeretlensége. Ugyanakkor azt is érezte, hogy Craig valójában csak az önzetlen humanizmust és részvétet kiölő és a mindennek az ellenkezőjét elismerő, túlfeszített versenyszellemet favorizáló orvosképzési rendszer áldozata. Ilyen körülmények között a betegekkel kedves és együtt érző orvosokból soha nem lesz vezető főorvos. Az orvostan–hallgatói pályafutásának elejétől kereső foglalkozásra kényszerült Craignek nem volt módjában olyan társadalmi kölcsönhatások részesévé válni, melyek tompították volna ezt az ellentmondásos üzenetet.

– Nos, rendben van, uraim! – szólalt meg Davidson bíró. – Tegyünk pontot a fiaskó végére! – mondta, s felállt a helyéről. Példáját a többiek is követték A bíró megkerülte az íróasztalát, és elindult az ajtó felé. Jack a két ügyvédet követte, a sort pedig a jegyzőkönyvvezető zárta. A tárgyalóterem felől Jack már hallotta is, ahogy a törvényszolga mindenkit felállásra szólít fel.

Amikor Jack a tárgyalóterembe ért, a bíró éppen elfoglalta a helyét a pulpituson, Randolph és Tony pedig az asztaluk felé tartottak. Azt is észrevette, hogy Craig éppen nincs a teremben, s még a gondolatba is beleborzongott, hogyan reagál majd, amikor megtudja, hogy fény derült a titkára.

Nyugodt léptekkel haladt keresztül a tárgyalótéren, s maga mögül hallotta, amint a bíró szól a törvényszolgának, hogy kerítse elő az esküdteket. Pillantása Alexis tekintetével találkozott. Érthető módon kérdőn, bizonytalanul, de mégis reménykedve nézett rá. Jack udvarias bocsánatkérések közepette igyekezett feléje, majd leült mellé, és megszorította a karját.

– Mr. Bingham – szólalt meg Davidson bíró –, látom, hogy az alperes nincs jelen az alperesi asztalnál.

– Segítőtársam most közölte, hogy kimentette magát, és a mosdóba távozott – mondta Randolph félig felemelkedve székéből.

– Értem – válaszolta Davidson bíró.

Ezután az esküdteket is bevezették a terembe, s elfoglalták a számukra kijelölt helyet.

– Mi történt? – kérdezte Alexis. – Találtál valami gyanús dolgot?

– Többet is találtam, mint szerettem volna – vallotta be Jack.

– Talán megmondhatná valaki Dr. Bowmannek, hogy a bíróság ismét összeült – szólalt meg újra Davidson bíró. – Fontos, hogy ő is tanúja legyen a tárgyalás további szakaszának!

Jack ismét megszorította Alexis karját, mielőtt felállt volna a

helyéről.

– Majd én megkeresem Dr. Bowmant – mondta, s a padsorból kifelé menet intett Randolph segítőtársának, hogy csak maradjon, majd ő előkeríti Craiget.

Az előtér most is tele volt halkan beszélgető emberekkel. Jack csak cikcakkban tudott eljutni a férfimosdóig. Menet közben az órájára pillantott. Negyed tizenegy volt. Kinyitotta a mosdó ajtaját. A mosdókagylónál éppen egy ázsiai származású férfi törölgette a kezét. A piszoárok körüli térség üres volt. Végigment a fülkesoron, s lehajolva az ajtók alatti nyíláson bekukkantva nézte végig, van–e bent valaki. Csak az utolsó fülke volt foglalt. Jack odalépett az ajtóhoz, s néhány pillanatig azon tanakodott, beszóljon–e neki, vagy várja meg nyugodtan, míg kijön. Az időre való tekintettel a szólás mellett döntött.

– Craig! – emelte fel a hangját.

Közben a lehúzott WC csobogása is felhangzott, és kattant az ajtó zárja. Egy fiatal, spanyolos külsejű férfi lépett ki a fülkéből. A mosdókagyló felé tartva fürkésző tekintettel mérte végig Jacket, aki meglepetten vette tudomásul, hogy nem Craiggel találja szembe magát. Jack újra lehajolt, s a fülkesoron végigmenve ellenőrizte, van–e bent valaki. A fülkék üresek voltak. A mosdókagylónál álló két férfin kívül senki sem volt a mosdóban. Craignek nyoma sem volt. Jack ösztönösen megérezte, hogy elment.

Huszonnegyedik

BOSTON, MASSACHUSETTS

Péntek, 2006, június 9.
Délelőtt 10 óra 25 perc

A tárgyalóterembe visszatérve, ahonnan Craig továbbra is hiányzott, Jack félrevonta Alexist. A lehető leggyorsabban és a létező legnagyobb tapintattal elmondta neki, mi történt azóta, hogy az elmúlt éjszaka beszéltek egymással. Húga kezdetben hitetlenkedve és döbbenten hallgatta a történetet egészen addig, míg be nem bizonyosodott Craig nyilvánvaló bűnössége. Ekkor már hagyta, hogy a szakember kerekedjen felül benne, és klinikus módjára, szakmai szempontból értékelje a történteket. Közben ő és nem Jack volt az, aki szóba hozta, hogy egyre szorít az idő, s indulásra sarkallta bátyját, ha még bízik benne, hogy odaér a saját esküvőjére. Jack a délutáni telefonhívás ígéretével már fel is kapta a táskáját, s futólépésben indult el a felvonók felé.

Rohanó léptekkel átvágott a bírósági épület előtti belső udvaron, leszaladt a két, rövid lépcsősoron az utcára. Sokat próbált Accentje, legnagyobb megkönnyebbülésére, továbbra is ott állt, ahol hagyta, igaz, a büntetőcédula már rá volt tűzve a szélvédőjére. Első dolga az volt, hogy kivegye a csomagtartóból a revolvert tartalmazó vastag papírzacskót. Számított rá, hogy a repülőtérre menet előtt még vissza kell vinnie a fegyvert, ezért reggel Latashától még azt is megkérdezte, hogyan juthat el legkönnyebben a rendőrség épületéhez.

A rendőrség éppen egy háztömbnyire volt attól a helytől, ahol

leparkolt a kocsijával, igaz, ahhoz, hogy odakanyarodjon, egy U fordulatot kellett tennie a záróvonalon keresztül. A mutatvány elvégzése után a visszapillantó tükörben figyelte, nem eredt–e a nyomába egy járőrautó, de szerencséje volt.

Sikerült gyorsan bejutnia a rendőrség épületébe. A zacskóra már ráírta Liam Flanagan nevét, s az ügyeletes tiszt minden további kérdezősködés nélkül hajlandó is volt átvenni tőle. Jack örült, hogy ilyen hamar túl volt ezen a kötelezettségén is, és már rohant is vissza a kocsijához, mellyel másodikként parkolt le egy autó mellett, de még a motorját sem állította le.

A repülőtérre vezető út a városi utaknál jobban ki volt táblázva, s Jack hamarosan egy aluljáróban találta magát. Boston belvárosa, szerencsére, nem volt messze a repülőtértől, s meglepően hamar odaért. Az autókölcsönző felé mutató táblát követve néhány perc elteltével már be is gördült a Hertz parkolójába.

Beállt abba a sávba, ahol a visszahozott kocsikat fogadták. Volt a közelben néhány útmutatót tartalmazó tábla is, hogy mi a teendő a kocsi visszaadásakor, de Jack ezekre ugyanúgy rá se hederített, mint az ügyfelek körül sürgölődő alkalmazottakra. Legkevésbé azt szerette volna, ha most vitába keveredik a kocsiban esett károk miatt. Biztos volt abban, hogy a Hertz majd úgyis jelentkezni fog. Felkapta a táskáját, s már rohant is a repülőtér épülete felé induló buszhoz.

Felszállt a buszra, amely járó motorral, de sofőr nélkül álldogált. Idegesen az órájára pillantott. Tizenegy múlt néhány perccel. Tudta, hogy el kell érnie a tizenegy harmincas Delta járatot, különben mindennek vége.

Kisvártatva a sofőr is megjelent, elsütött néhány viccet, majd megkérdezte, hogy ki melyik járathoz tart. Jack örömmel hallotta, hogy éppen a Delta épülete az első megálló.

A következő problémát a jegy jelentette. Szerencsére az

ingajáratnak külön pénztára volt. Ezután következett a biztonsági ellenőrzés, de ez sem jelentett különösebb problémát. Tizenegy húsz volt, amikor Jack visszabújt a cipőjébe, s futva indult el a járat beszállókapuja felé.

Nem a legutolsóként szállt be, de közel volt hozzá. Az utána következő utas mögött már be is zárult a repülőgép ajtaja. Jack az első szabad helyre leült, hogy New Yorkban az elsők között szállhasson ki a gépből. Szerencsétlenségére középső ülés jutott neki, s mellette, egyik oldalon egy diákgyerek hallgatta olyan hangosan a zenét, hogy fülhallgatójából szinte minden hangjegy kihallatszott, a másik oldalon pedig egy táskával és számítógéppel felszerelkezett üzletember ült elegáns, csíkos öltönyben. Már eleve rosszallón nézett, amikor Jack jelezte, hogy a mellette levő ülést szeretné elfoglalni. Az üzletembernek ehhez le kellett pakolnia a táskáját és a zakóját az ülésről, ahova már gondosan elhelyezte őket.

Jack végre leülhetett a helyére, lábához rakta a táskáját, fejét a háttámlára hajtotta, s behunyta a szemét. Csontig hatoló fáradtsága ellenére esélye sem volt arra, hogy elaludjon, és nem csak a szomszédja hangos zenehallgatása miatt. Magában ismét lejátszotta az Alexisszel folytatott rövid, mindenképpen hiányérzetre okot adó beszélgetést, s az is eszébe jutott, hogy nem kért bocsánatot húgától, amiért éppen neki kellett lelepleznie Craig nem csupán szakmájával, de saját családjával szemben is tanúsított hitványságát. Attól sem érezte magát jobban, amikor elhitette magával, hogy Alexisnek és a gyerekeknek is jobb, ha tudják az igazságot. Az elkövetkező dolgok fényében, sajnos, vajmi kevés esély maradt arra, hogy a család együtt maradjon, s ez ismét arra emlékeztette Jacket, hogy a látszat mennyire csalóka tud lenni. A külső szemlélő számára úgy tűnhetett, hogy Bowmanéknek valóban mindenük megvan: nagyszerű szakmával rendelkező szülők, csodaszép gyerekek, mesésen szép ház. Belül viszont métely rágta az egészet.

– Néhány pillanatra kérném a figyelmüket! – recsegte egy hang a

gép fedélzeti hangszórójából. – Itt a kapitány beszél. A földi irányítás most tájékoztatott bennünket, hogy vámunk kell a leszállással. New York fölött zivatar vonul el. Reméljük, nem tart sokáig. A további hírekről folyamatosan tájékoztatjuk önöket.

– A fenébe! – dühöngött Jack. A halántékát kezdte masszírozni. A nyugtalanságtól és az álmatlanságtól a feje is fájni kezdett. Megpróbálta hideg fejjel átgondolni, mi történik, ha mégsem ér oda az esküvőre. Laurie elég egyértelmű volt ebben a kérdésben. Közölte, hogy ezt soha nem bocsátana meg neki, és Jack el is hitte. Laurie nem ígérgetett gyakran, de ígéreteit mindig betartotta. Ennek kapcsán ismét felmerült Jackben a gondolat, hogy valójában talán nem is a Patience Stanhope halálát övező rejtélyt akarta megoldani, hanem azért húzta eddig bostoni tartózkodását, mert tudat alatt el akarta kerülni a házasságot. Vett egy mély lélegzetet. A feltevést maga sem tartotta igaznak, nem is akarta, hogy igaz legyen, de már saját magával sem volt tisztában. Egy dolgot biztosan tudott: idejében oda akart érni a templomba.

Gondolataira mintegy válaszul újra megszólalt a hang a hangszóróból:

– Itt ismét a kapitány beszél. A földi irányítás módosította a bejelentését. Ismét a repülőtér felé tartunk, és a menetrend szerint érkezünk New Yorkba.

Jack ezután már csak arra riadt fel, amikor a gép kerekei a LaGuardia repülőtér betonját érintették. Saját maga is meglepődött, hogy idegessége ellenére elszunnyadt, s zavarba is jött, amikor észrevette, hogy még a nyála is kicsordult. Kézfejével megtörölte a szája szélét, s közben állán érezte, hogy a szakálla is megnőtt. Másik kezével az arcát simította végig. Nagyon ráférte volna egy borotválkozás, hát még egy zuhanyozás, de amikor órájára pillantott, kénytelen volt rájönni, hogy már egyikre sincs lehetősége. Dél múlt huszonöt perccel.

Hogy kicsit helyreálljon a vérkeringése, megrázta magát, mint ahogy a kutya megrázza vizes bundáját. Ujjaival a hajába túrt és hátrasimította. A mellette ülő és láthatóan távolabb húzódó és elhajoló üzletember értetlenkedő pillantást vetett rá. Jack ismét arra gondolt, hogy talán ez is a zuhanyozás szükségességét indokolja. Bár munka közben Tyvek védőöltözetet viselt, de most tudatosult benne, hogy a nyolc hónapos hulla felboncolása óta tulajdonképpen nem is zuhanyozott.

Hirtelen azt is észrevette, hogy eszeveszett sebességgel dobol a lábával. Tenyerét a térdére tette, de még így is alig tudta fékezni a mozgását. Nem is emlékezett rá, mikor volt ennyire izgatott, szinte képtelen volt nyugodtan ülni a helyén. Legjobban szeretett volna már kint lenni a betonon és csak rohanni a gép mellett.

Örökkévalóságnak tűnt, amíg a gép begördült a repülőtér épülete elé, majd ugyancsak csigalassúsággal a beszállófolyosó elé állt. Jacknek sűrű bocsánatkérések közepette sikerült a gép elejébe küzdenie magát. Végre, egy örökkévalóságnak tűnő várakozás után, az ajtó is kinyílt, s harmadikként lépett ki a gépből.

Végigrohant a beszálló folyosón, s már azt a két embert is messze maga mögött hagyta, akik előtte léptek ki a gépből. Kisietett a szabadba. Az aszfalt párolgott a nemrég véget ért zivatar után. Remélte, hogy a New York–Boston járat első utasaként nem kell majd sorba állnia taxiért. Reményei, sajnos, nem váltak valóra. A Washington–New York járat tíz perccel előbb ért földet, s utasainak egy része még mindig taxira várt.

Saját erőszakosságától egy pillanatig sem zavartatva magát, azonnal a sor elejére állt.

– Orvos vagyok! – szólalt meg hangosan. – Sürgős esethez sietek! – tette még hozzá, s maga is tisztában volt azzal, hogy bár állításai igazak, de semmi közük egymáshoz. A sorban álló emberek megjegyzés nélkül, enyhe bosszankodással bámultak rá, de senki

sem állt le vele vitatkozni. Már be is ugrott az első érkező kocsiba.

A sofőr indiai vagy pakisztáni lehetett, ezt Jack nem tudta pontosan megállapítani, és éppen telefonált. Jack hangosan bemondta a Százhatodik utcai címet, s taxi már el is indult a járdaszegélytől.

Ismét az órájára pillantott. Már csak tizennyolc perc választotta el az egy órától, tehát negyvennyolc perce volt arra, hogy elérjen a Riverside–templomba. Hátradőlt az ülésen, és megpróbált kissé megnyugodni, de ez most lehetetlennek bizonyult. Tovább súlyosbította a helyzetet, hogy a repülőtérről kifelé tartva minden piros lámpát kifogtak. Újra az órájára nézett. Valahogy tisztességtelennek találta, hogy a másodpercmutató most szinte a szokásosnál is gyorsabb ütemben halad körbe a számlapon. Háromnegyed egy volt.

Már azt fontolgatta, nem kellene–e egyenesen a templomhoz mennie. Ennek előnye az lett volna, hogy idejében odaér, hátránya viszont az, hogy egy fokkal a szokásosnál is rosszabbul volt öltözve, ráadásul zuhanyoznia is kellett, és a borotválkozást sem hagyhatta ki.

A taxisofőr befejezte a telefonálást, s mielőtt még egy újabb számot hívott volna, Jack előrehajolt az ülésen.

– Nem tudom, hogy ez mennyit számít, de nagyon sietek! – mondta. – Ha hajlandó várni a megadott címen, akkor még húsz dollár borravalót kap – tette hozzá a nagyobb nyomaték kedvéért.

– Szívesen várok, ha óhajtja – válaszolta a taxis készségesen az indiai szubkontinensen szokásos jellegzetes, kedves akcentusával.

Jack újra hátradőlt, és visszacsatolta magán a biztonsági övét. Tíz perc választotta el az egy órától.

Az újabb akadályt a Triborough Bridge jelentette. Valaki az előzésre szolgáló sávon haladt, és nem a nagy forgalom miatt nem

tudott visszasorolni a haladó sávba. Borzalmas tülkölés és káromkodás közepette aztán a probléma megoldódott, de az incidens újabb öt percet elrabolt tőle. Pontosan egy órára ért be Manhattanre. Az eszeveszett rohanásnak az volt az egyetlen előnye, hogy ezalatt egyáltalán nem gyötrődött Alexis és Craig, valamint az őket kerülgető katasztrófa miatt. A műhibaper nagyon kellemetlen dolog volt, de a gyilkossági per tömény borzalomnak ígérkezett. Ez az egész család számra hosszú évekig tartó, soha nem enyhülő kínszenvedést jelentett, s az ügy szerencsés kimenetelének igen kevés volt az esélye.

A sofőr dicséretére legyen mondva, egy viszonylag csendesebb harlemi utcán keresztül gyorsan áthaladt a városon. Jack háza előtt megállva az óra éppen negyed kettőt mutatott. Már azelőtt kinyitotta a kocsi ajtaját, hogy teljesen megállt volna.

Felrohant a lépcsőn, s az építőmunkások elképedésére szinte berobbant az ajtón. Hat hónapja, azóta, hogy Laurie–val megvették, az épület teljes felújítás alatt állt. Akkor úgy gondolták, hogy a munka felgyorsítása érdekében a felújítás alatt is a házban maradnak. A rengeteg por miatt ez rossz döntésnek bizonyult. Egész porfelhőt kavart maga körül, amikor az általuk éppen elfoglalt lakrész felé tartva végigrohant a törmelékkel bontott folyosón.

Kinyitotta a lakás ajtaját, és már éppen be akart lépni, amikor a néhány szinttel magasabban tartózkodó építésvezető észrevette, s odakiáltotta, hogy néhány vízvezeték–szerelési problémát sürgősen meg kell beszélniük. Jack visszaordított, hogy most éppen nem ér rá. Lakásba érve ledobta a táskáját a heve– rőre, s már kezdte is ledobálni a ruháját. A fürdőszobáig eldobált ruhadarabok jelezték az útját.

Belepillantott a tükörbe, s a látványtól még az arca is összerándult. Állán és arcán már annyira kiütközött a borosta, mintha korommal kente volna össze magát, beesett szeme körül

vörös karika húzódott. Pillanatnyi tanakodás után, hogy zuhanyozzon vagy borotválkozzon, az előbbi mellett döntött. Mindkettőre már nem lett volna ideje. A kád fölé hajolva mindkét csapot teljesen megnyitotta. Így is csak néhány csepp csurrant ki belőle. Úgy látszott, a vízvezeték–probléma az egész házra kiterjedt.

Elzárta a csapokat, alaposan bekölnizte magát, s a fürdőszobából a hálószobába rohant. Tiszta fehérneműt húzott, majd a szmokinginget is magára vette. Ezt a nadrág és a zakó követte. Az ing– és mandzsettagombokat a nadrágzsebbe süllyesztette. Előre megkötött fekete csokornyakkendője a másik zsebébe került. Lábát a lakkcipőbe erőltette, tárcáját a farzsebébe, telefonját a zakója zsebébe dugta, s már újra kint volt a hallban.

Most valamivel lassúbb léptekkel indult el, nehogy túlságosan nagy port kavarjon maga körül, de az építésvezető így is észrevette. Ismét odakiáltott neki, hogy feltétlenül beszélniük kell, de Jack figyelemre se méltatta. Lent még mindig várta a taxi. Átrohant az utca túlsó oldalára, és beugrott a kocsiba.

– A Riverside–templomba! – kiáltotta oda sofőrnek.

– A keresztutcát meg tudja mondani? – pillantott hátra a visszapillantó tükörben a sofőr.

– Százhuszonkettes! – vágta rá Jack azonnal. Inggombjaival kezdett küszködni, egyet le is ejtett az ülésre, s az hamarosan el is tűnt az ülés és a háttámla közötti résben. Jack megpróbálta bepréselni kezét a nyílásba, de nem sikerült, így hamar feladta a próbálkozást, s a legalsó gomblyukat üresen hagyta.

– Nősülni készül? – nézett rá a sofőr továbbra is a visszapillantón keresztül.

– Remélem! – válaszolta Jack, s most már a mandzsettájával kezdett kínlódni. Az elsővel végzett, s a másodikhoz hozzálátva megpróbált visszaemlékezni, mikor volt rajta szmoking utoljára. Nem tudta pontosan felidézni, csak arra emlékezett, hogy ez még

valamikor előző életében, gyakorló szemész korában lehetett. A mandzsettagombok után Jack előrehajolt, bekötötte a cipőjét, és leporolta magát. Az utolsó simítást a felső inggomb és a csokornyakkendő jelentette.

– Nagyszerűen néz ki – szólalt meg a sofőr széles mosollyal.

– Tudom – válaszolta Jack szokásos kesernyés humorával. Előredőlt, és elővette a tárcáját. A taxiórára nézett, elegendő húszdollárost vett elő, hogy a mutatott összeg kiteljen belőle, majd még kettőt hozzátett az egészhez. A Riverside Drive–ra érve a sofőrt az utastértől elválasztó plexiburkolat résén az első ülésre ejtette a pénzt.

Már feltűnt előtte a Riverside–templom homokszínű harangtornya. Gótikus stílusával kiemelkedett a környező épületek közül. A templom előtt néhány fekete limuzint látott. A járműveik mellett álldogáló sofőrökön kívül senki sem volt a környéken. Az órájára pillantott. Egy óra harminchárom percet mutatott. Három perc késésben volt.

Ismét a kocsi teljes megállása előtt nyitotta ki az ajtót. Válla fölött köszönetét kiáltott a sofőrnek, s már kint is volt az utcán. Szmokingját gombolgatva kettesével vette a templomba vezető lépcsőfokokat. A nyitott ajtóban hirtelen megjelenő Laurie mintha csak káprázat lett volna. Csodaszép hófehér esküvői ruhát viselt. A háttérből fenséges orgonaszó hallatszott.

Jack egy pillanatra megtorpant a látványtól. Be kellett ismernie, hogy Laurie szebb, mint valaha, egész lényét mintha sugárzás övezte volna. Apró zavaró körülményt csak az ökölbe szorított, csípőre tett keze jelentett.

– Jack! – kilátott fel a lány, s hangjában harag és megkönnyebbülés keveredett.

– Helló! – Jack széttárta a karját. – Legalább már én itt vagyok!

Laurie nem tudta elfojtani mosolyát.

– Gyerünk befelé a templomba! – adta ki játékosan a parancsot.

Jack megtette a még hátralévő lépcsőfokokat. Laurie feléje nyújtotta a kezét, s ujjaik összekulcsolódtak. Laurie ekkor közelebb lépett hozzá, s végigmérte tekintetével.

– Úristen! Rémesen nézel ki.

– Nem kellene ennyire bókolnod – válaszolta Jack tettetett szerénykedéssel.

– Meg se borotválkoztál!

– Még rosszabb titkaim is vannak – vallotta be Jack.

– Nem tudom, hogy mibe készülök belemászni – jegyezte meg Laurie, s arcára visszatért a mosoly. – Anyám barátai meg fognak rémülni tőled.

– Jogosan teszik.

– Gondolom, van valami elfogadható magyarázatod erre a megérkezésre?

– Alig várom, hogy elmondhassam. Ez a bostoni ügy engem is felkavart.

– Alig várom, hogy én is halljam – felelte Laurie. – Most pedig indulás befelé az oltárhoz! Warren, a tanúd, már nem lát a dühtől a késésed miatt. Tizenöt perccel ezelőtt már azt mondta, idézem: „Szét fogom rúgni a seggét!” Ezt én úgy értelmeztem, hogy ő is vár tőled némi magyarázatot.

Laurie közben a templom belseje felé terelgette Jacket, s az ajtón belépve körbevette őket az orgonamuzsika. A templom tekintélyt parancsoló főhajójának látványától Jack mintha egy pillanatra elbizonytalanodott volna. A templom jobb oldala zsúfolásig megtelt, alig akadt szabad hely, de a bal oldala majdnem teljesen üres volt. Jack csak Lou Soldanót és Chetet látta ott. Előttük az oltárnál egy

pap, egy plébános, egy prédikátor, egy rabbi, egy férfi állt: Jack maga sem tudta, kicsoda. Nem volt nagy barátja a vallásoknak, és egyiket sem tartotta jobbnak a másiknál. Az egyházi ember mellett Warren állt, s még így messziről is nagyon jól festett a szmokingjában. Jack egy mély lélegzettel bátorságot gyűjtött, s nekivágott egy teljesen új életnek.

A szertartás hátralevő része csak homályos foltokban maradt meg benne. Ösztökélni kellett, hogy egyik vagy másik irányba forduljon, súgásra szorult, hogy azt tegye, amit ilyenkor a szertartás megkövetel. Bostoni utazása miatt elmulasztotta a próbát, így részéről rögtönzés volt az egész ceremónia.

Legjobban az a rész tetszett neki, amikor kiléptek a templomajtón, hiszen ez megpróbáltatásainak végét jelentette. Kocsiba szállva végre pihenhetett egy keveset, de ez nem tartott sokáig. A templomból egyenesen a Zöld Taverna nevű kerthelyiségbe mentek, s a koktélparti csupán negyedórát tartott.

A koktélpartit követő ebéd már nem volt annyira ijesztő, mint az esküvői ceremónia, és Jack – ha nem lett volna annyira fáradt – még élvezte is volna az egészet. A nehéz ételek, a bor és a kötelező tánc után érezte, hogy kezd rajta elhatalmasodni a fáradtság. Mielőtt ez végleg megtörtént volna, még mindenképpen telefonálnia kellett. Elnézést kérve asztaltársaságától, az étterem bejárata közelében talált magának egy viszonylag csendesebb szegletet. Beütötte Alexis számát, s megörült, amikor húga hangját meghallotta.

– Megnősültél? – kérdezte Alexis, amikor felismerte bátyja hangját.

– Igen.

– Gratulálok! Nagyszerű dolog, és őszintén örülök neki!

– Kösz, testvér! – válaszolta Jack. – Főképpen azért telefonálok, hogy elnézést kérjek, amiért a meglévőnél is nagyobb zűrzavart okoztam az életedben. Azért hívtál Bostonba, hogy segítsek Craignek

és rajta keresztül neked is, én pedig éppen az ellenkezőjét tettem. Borzalmasan sajnálom! Bűntudatot is érzek miatta.

– Nem kell mentegetőznöd – válaszolta Alexis. – Craig viselkedéséért és lelepleződéséért nem téged terhel a felelősség. Őszintén hiszem, hogy ennek végül be kellett következnie. Bevallom, örülök is, hogy mindezt megtudtam. Ez az én döntésemet is megkönnyíti.

– Visszament Craig a bíróságra?

– Nem, nem jelent meg, s még most sincs fogalmam arról, hogy hol lehet. Kiadták ellene a letartóztatási parancsot, a rendőrség házkutatási paranccsal már járt is a házban. Elkobozták az összes papírját az údevelével együtt, úgyhogy messzire nem mehet. Bárhol van is, csak azt odázza el, ami úgyis elkerülhetetlen.

– Meglepő, de mégis sajnálatot érzek iránta.

– Én is sajnálom.

– Nem próbált a gyerekekkel találkozni, vagy nem hívta fel őket?

– Nem, de nekem ezzel nem is okozott meglepetést. Soha nem állt közel a gyerekekhez.

– Nem hiszem, hogy valaha is közel állt volna bárkihez, mondjuk, téged kivéve.

– Így visszatekintve azt hiszem, hozzám sem állt közel. Ez valóban tragédia, s azt hiszem, ezért jórészt az apját terheli a felelősség.

– Tájékozass majd a fejleményekről! Mi most nászútra megyünk, de be lesz kapcsolva a telefonom.

– Ma délután még egy kellemetlen dolog jutott a tudomásomra. Craig egy héttel ezelőtt újrafinanszíroztatta a házat, és több millió dollárt vett ki belőle.

– Megtehette ezt az aláírásod nélkül?

– Igen. Amikor megvettük a házat, ragaszkodott hozzá, hogy csak

az ő nevére kerüljön. Ezt különböző adózási és biztosítási dolgokkal magyarázta, de ez akkor nem is érdekelt túlságosan.

– Készpénzben vette ki az összeget?

– Nem. Azt mondta, hogy valami offshore számlára utalta.

– Szólj, ha pénzre van szükséged. Most több van belőle, mint valaha. Az utóbbi tíz évben szinte semmit sem költöttem.

– Köszönöm, testvér. Szólok, ha szükségem lenne rá. Az én fizetésemből is jól meg tudunk élni, legfeljebb majd egy kis magánrendeléssel is kiegészítem.

Váltottak még néhány meleg szót, majd Jack bontotta a vonalat. Nem tért vissza azonnal az asztalához, inkább néhány percig az élet igazságtalanságairól és szeszélyeiről elmélkedett. Míg ő várakozással teli szívvel nézett Laurie–val együtt a nászút és egy ígéretes jövő felé, addig Alexisnek és a gyerekeknek a bizonytalanság, lelki megpróbáltatás és fájdalom jut osztályrészül. Ez éppen elegendő ahhoz, gondolta Jack, hogy valaki epikureussá vagy nagyon vallásossá váljon.

Felállt a helyéről. Inkább az előző mellett döntött s minél előbb haza szerette volna vinni Laurie–t.

Epilógus

HAVANNA, KUBA

Hétfő, 2006. június 12.
Délután 2 óra 15 perc

Jack valami különleges és a kijárt úttól távolabbi helyre szerette volna Laurie–t nászúira vinni. Először Afrikára gondolt, de azt túlságosan távolinak találta. India is megfordult a fejében, de ez még rosszabb variációnak látszott. Aztán valaki Kubát javasolta. Először elvetette az ötletet, mert eleve lehetetlenségnek tartotta, de aztán az internetre kattintva rájött, hogy tévedett. Akadtak emberek, igaz, nem túl sokan, akik Kanadán, Mexikón vagy a Bahamákon keresztül repülnek el Kubába. Ő a Bahamákat választotta.

Az esküvő utáni szombati napon a New Yorkból Nassauba repülés megszokottan unalmasnak bizonyult, de a Cubana Airlines Nassauból Havannába tartó járatán már eseménydúsabb és szórakoztatóbb volt az utazás, és némi korai ízelítőt is adott a kubai mentalitásból. Mintegy megérezve, hogy az a régi Kuba báját fogja idézni, Jack a Hotel Nációnál de Cubában bérelt lakosztályt. A szálloda a Malecónon, Havanna óvárosában volt. Bár a berendezés egy része már kicsit korosnak látszott, de az eredeti art deco pompája még mindig átragyogott rajta. A kiszolgálás maga volt a csoda! Jack előzetes elképzelései ellenére a kubai boldog és vidám nép volt.

Szerencsére Laurie is nagyon kedvelte a városnézést és a nagy, pihentető, kikapcsolódást jelentő sétákat Havanna jórészt már helyreállított, régi belvárosában. Néhány sétájuk alkalmával a

helyreállított részeken túlra is elkalandoztak, ahol az épületek eléggé szomorú állapotban voltak, s már csak igen halványan idézték régi pompájukat.

Idejük túlnyomó részében megelégedtek azzal, hogy[7] jókat ettek, aludtak, és heverésztek a napon. Ilyen napirend mellett Jacknek ahhoz is elég ideje volt, hogy részletesen elmondja Laurie–nak a Bostonban történteket, és alaposan megbeszéljék az eseményeket. Laurie – Jackkel együtt – mélyen együtt érzett a történet szereplőivel. A történetet amerikai tragédiának nevezte, amivel Jack is egyetértett.

– Mi lenne, ha szerveznénk egy vidéki kirándulást? – törte meg javaslatával Laurie Jack új erőt adó s teljesen gondtalan nyugalmát.

Jack beárnyékolta tenyerével a szemét, s újdonsült feleségére pillantott. Mindketten az úszómedence melletti napozóágyakon heverésztek. Fürdőruhában voltak, és negyvenötös faktorú napvédő krémmel voltak bekenve. Laurie felhúzott szemöldökkel, kérdőn nézett rá napszemüvege mögül.

– Valóban fel akarod áldozni ezt csodásán tunya életet? – kérdezte Jack. – Fia itt, a tengerparton ekkora a hőség, akkor vidéken olyan lesz, akár a kemencében.

– Nem azt mondom, hogy ma vagy holnap menjünk, de majd valamikor, mielőtt még elutaznánk. Kár lenne, ha a turisták által látogatta helyeket kivéve, bele sem kóstolnánk a sziget életébe.

– Könnyen meglehet – válaszolta Jack nem túl nagy lelkesedéssel, s már a sziget belsejében uralkodó forróság gondolatától is megszomjazott. – Megyek, iszom egyet – ült fel a napozóágyon. – Neked is hozzak valamit?

– Arra a mojitosnak nevezett valamire gondolsz?

– Csábító az ötlet.

– Látszik, hogy valóban szabadságon vagy – jegyezte meg Laurie.

– Tudod mit? Fia te úgy, akkor én is úgy! Legfeljebb délután szundítok egyet. Abból semmi baj nem származik. – Jack felállt a helyéről, és egy jókorát nyújtózott. Tulajdonképpen legjobban szeretett volna kerékpárt bérelni és egy nagyot kerekezni, de ez a vágya már félúton a bár felé elszállt. Nagy lustán úgy döntött, hogy a problémával csak holnap foglalkozik.

Várakozás közben a medence környékét nézegette. Néhány csodálatos alakú hölgyet is látott, s ez megért egy rövid vizsgálódást. Tekintete ezután a Karib–tenger végtelen messzeségébe révedt. A víz felől lágy, selymes szél fújdogált.

– Az itala, uram – szólalt meg a bárpincér, Jack aláírta a számlát, s magához vette a poharakat. Megfordulva tekintete megakadt a félsziget alakú bárpult túlsó végében üldögélő férfi arcán. Megmerevedett, előrehajolt, és döbbenten bámulta. A férfi pillantása elkapta a tekintetét, de Jack arca nem mondott neki semmit, s figyelmét azonnal a mellette ülő csinos latin szépség felé fordította. Jack figyelte, ahogy könnyed eleganciával tovább nevetgél.

Elindult a napozóágya felé, de néhány lépést megtéve ismét megtorpant és megfordult. Elszánta magát, hogy közelebbről is meggyőződik a látottakról. Megkerülte a bárt, és hátulról közelített a férfihoz. Már közvetlenül a háta mögött állt. A beszédét is tisztán hallotta. Elfogadató spanyolsággal beszélt, Jacknél biztosan jobban ismerte a nyelvet.

– Craig! – szólalt meg Jack elég hangosan, hogy a férfi is hallja, de az nem fordult meg a név hallatán. – Craig Bowman! – szólalt meg Jack egy árnyalatnyival hangosabban. Továbbra sem érkezett válasz. Jack a kezében tartott két pohárra pillantott, amely eléggé korlátozta lehetőségeit. Rövid tépelődés után a férfi mellé hajolt, a hölggyel szemközti oldalon. Az egyik italt letette a pultra, s szabaddá vált kezével megérintette a férfi vállát. A férfi feléje fordult, s

tekintetük találkozott. A férfi szemében nem csillant fel a felismerés, csak felvont szemöldökkel és enyhén összeráncolt homlokkal nézett rá.

– Miben segíthetek? – kérdezte.

– Craig? – kérdezte meg ismét Jack, s tekintete a férfi szemét fürkészte. Régi szemészként megszokta, hogy elsőként az emberek szemét tanulmányozza. A szemekből számos betegséget is ki lehet olvasni, de gyakran az érzelmeket is elárulják. Jack semmi változást nem fedezett fel bennük. A pupillák is teljesen mozdulatlanok maradtak.

– Azt hiszem, összetéveszt valakivel – szólalt meg ismét a férfi. – A nevem Ralph Landrum.

– Bocsásson meg – mentegetőzött Jack. – Igazán nem akartam zavarni.

– Nincs semmi probléma – válaszolta Ralph. – És önt hogy hívják?

– Jack Stapleton. Ön hová való?

– Eredetileg Bostonba. És ön?

– New Yorkba – felelte Jack. – Itt szállt meg a Nacionalban?

– Nem – válaszolta Ralph. – A városban bérelek egy házat. Szivarüzlettel foglalkozom. És ön?

– Orvos vagyok

Jack közelebb hajolt, hogy a férfi barátnőjét is jobban láthassa.

– Ő Toya – mutatta be a férfi a lányt.

Jack Ralph előtt átnyúlva kezet fogott a nővel.

– Örülök, hogy találkoztam mindkettejükkel – mondta Jack, s a hölgy kedvéért igyekezett minden spanyoltudását összeszedni. – Bocsássanak meg, hogy zavartam. – Magához vette az italait.

– Ugyan, semmi probléma – nevetett fel Ralph. – Kubában

vagyunk! Itt az emberek elvárják, hogy beszélgessenek velük.

Jack még feléjük biccentett, s elindult visszafelé. Ismét megkerülte a bárt, és visszatért Laurie–hoz. Az asszony felkönyökölt, s átvette az italát.

– Elég hosszú időbe telt – szólalt meg mosolyogva.

Jack leült a napozóágyra, s csak a fejét rázta.–Jártál már úgy, hogy találkoztál egy idegennel, akiről azt hitted, hogy ismered?

– Néhányszor – felelte Laurie, s belekortyolt az italába. – Miért kérded?

– Mert most velem is ez történt – válaszolta Jack. – Látod azt a férfit, aki azzal a pirosba öltözött, bögyös teremtéssel beszélget a bárpult túlsó oldalán?

Laurie letette a lábát a napozóágyról, s a bár felé nézett.

– Igen, már látom.

– Biztos voltam benne, hogy a férfi Craig Bowman – nevetett fel Jack. – Annyira hasonlít hozzá, mintha csak ikrek lennének.

– Azt hittem, hogy Craig Bowmannek szökés haja van, mint neked. Neki sötét a haja.

– Igen, a haja kivételével – válaszolta Jack. – Ez egyszerűen hihetetlen! Már a szememnek sem hiszek!

– Miért lenne annyira hihetetlen? – fordult Laurie Jack felé.

– Kuba akár Craig számára is alkalmas rejtekhelyet jelenthetne. Egészen biztos, hogy nincs kiadatási szerződése az Egyesült Államokkal. Lehet, hogy valóban Craig Bowman az.

– Nem, biztosan nem ő az – rázta meg a fejét Jack. – Vettem magamnak a bátorságot, és megkérdeztem tőle, s figyeltem a reakcióját.

– Nos, ne izgasd magad miatta – legyintett Laurie, majd itallal a kezében ismét az oldalára dőlt.

– Egyáltalán nem izgatom magam – válaszolta Jack, s ő is hanyatt dőlt a napozóágyon. Ezzel együtt nem tudta kiverni a fejéből a találkozás emlékét. Ismét felült, köpenye zsebében matatott, és előhúzta a telefonját.

Laurie észrevette maga körül a mozgást, és kinyitotta a szemét.

– Kit hívsz? – érdeklődött.

– Alexis? – szólt bele Jack a készülékbe. Húga felvette a kagylót, de azt mondta, most nem tud beszélni, mert éppen rendelés közben van.

– Csak egyetlen rövid kérdést! – válaszolta Jack. – Ismersz egy Ralph Landrum nevű férfit Bostonban?

– Ismertem – válaszolta Alexis. – Figyelj, Jack! Valóban le kell tennem. Néhány óra múlva visszahívlak.

– Miért tetted ezt múlt időbe? – kérdezett tovább Jack.

– Mert meghalt – válaszolta Alexis. – Craig egyik betege volt, aki egy évvel ezelőtt nyirokcsomórákban meghalt.